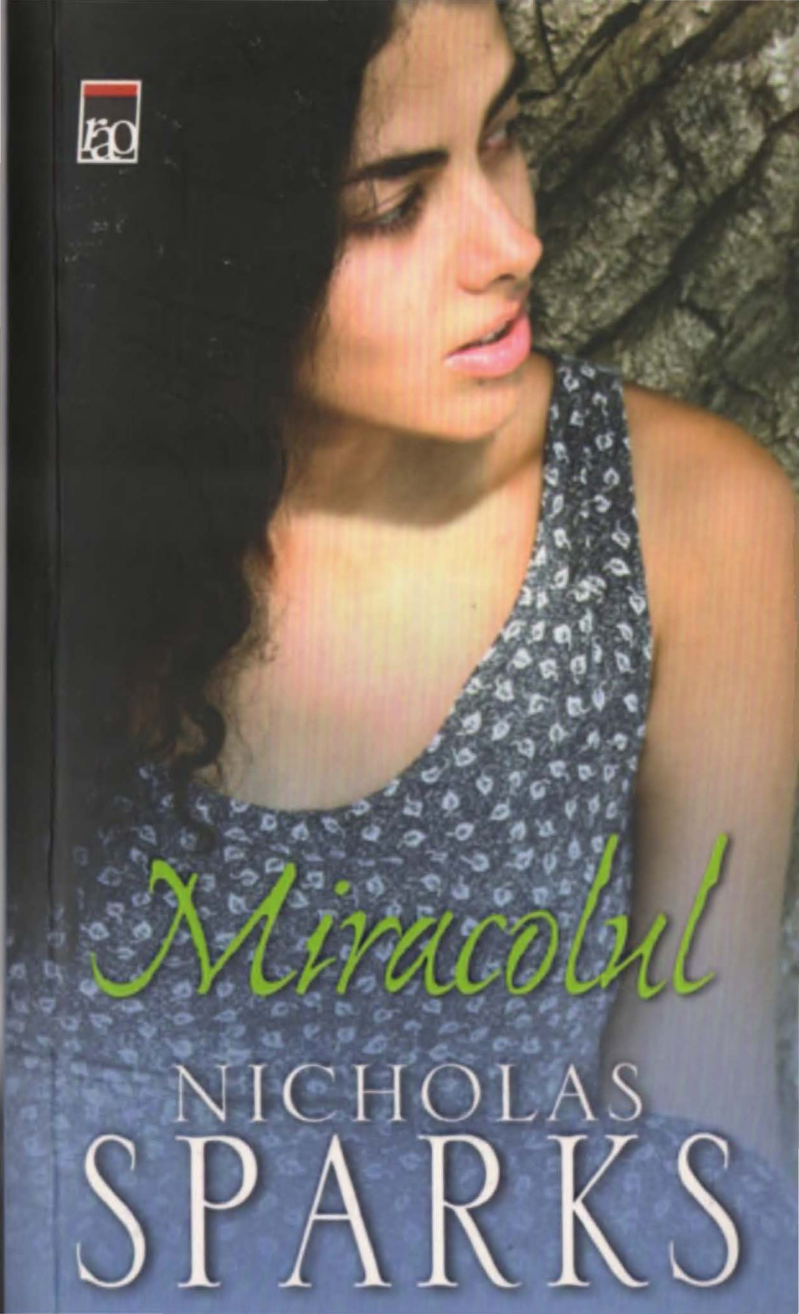
Miracolul
NICHOLAS
SPARKS

Jeremy Marsh, ziarist la *Scientific American*, nu crede decât în ceea ce vede cu propriii ochi și urmărește cu obstinație să clarifice întâmplările supranaturale, stranii și neobișnuite. Atunci când aude că în cimitirul orășelului Boone Creek din Carolina de Nord niște apariții fantomatice îi uluiesc pe locuitori, Jeremy, un sceptic înnăscut, se decide să facă lumină în acest caz. Ceea ce nu poate prevedea însă este că în micul oraș îl așteaptă dragostea: o cheamă Lexie Darnell și este nepoata celei considerate mediumul local. Jeremy se află în fața unei alegeri dificile: să se întoarcă la viața pe care o știa sau să facă un lucru pe care nu l-a mai făcut vreodată – să creadă în adevărul care există dincolo de tangibil.

ISBN 978-973-103-255-9

rao
international
publishing
company

www.rao.ro
www.raobooks.com

Miracolul

NICHOLAS
SPARKS

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPARKS, NICHOLAS
Miracolul / Nicholas Sparks; trad.: Iordana Ferent, Ștefan Ferent. -
București: RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-255-9

I. Ferent, Iordana (trad.)
II. Ferent Ștefan

821.111-311.3=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

NICHOLAS SPARKS
True Believer
© 2005 by Nicholas Sparks

Traducere din limba engleză
IORDANA FERENȚ
ȘTEFAN FERENȚ

ISBN 978-973-103-255-9

UNU

Jeremy Marsh participa alături de ceilalți spectatori la emisiunea transmisă în direct, având senzația că atrăgea atenția asupra sa mai mult decât în mod obișnuit. Era unul dintre puținii bărbați din public în după-amiaza aceea de la mijlocul lunii decembrie. Evident, se îmbrăcase în negru și, cu părul său negru ondulat, cu ochii de un albastru-deschis și nebărbierit, cum era la modă, arăta ca un newyorkez sadea ce era. În timp ce-l studia pe invitatul de pe estradă, reușea s-o urmărească pe furiș pe blonda atrăgătoare care se afla cu trei rânduri mai în față. Profesia îi impunea adesea să desfășoare eficient o multitudine de sarcini. Era jurnalist de investigație în căutarea unui reportaj, iar blonda era doar o altă participantă din public; totuși, observatorul experimentat din el nu putea să nu remarce cât de atrăgătoare arăta în bluza ei fără spate și în jeanși. Gazetărește vorbind, adică.

Făcând abstracție de toate astea, încercă din nou să-și concentreze atenția asupra invitatului. Tipul era mai mult decât ridicol. În strălucirea reflectoarelor, Jeremy socotea că mediumul părea constipat în timp ce pretindea că aude voci de dincolo de mormânt. Abordase un aer de falsă apropiere, comportându-se ca și cum ar fi fost fratele

tuturor sau cel mai bun prieten al lor, și se părea că majoritatea celor din public, cuprinși de un sentiment de veneratie – cu tot cu blonda atrăgătoare și cu femeia căreia i se adresa invitatul –, îl considerau un dar picat din ceruri. Ceea ce era de înțeles, socotea Jeremy, de vreme ce acela era locul unde ajungeau întotdeauna persoanele dragi decedate. Spiritele de dincolo de mormânt erau veșnic înconjurate de o lumină angelică strălucitoare și învăluite într-o aură de pace și seninătate. Jeremy nu auzise niciodată de un medium care să comunice de pe celălalt tărâm, mult mai fierbinte. Niciodată cineva drag dispărut nu pomenise că era prăjit la frigare sau fiert într-un cazan cu ulei de motor, de exemplu. Dar Jeremy știa că era sarcastic. Și în plus, trebuia să recunoască, era o emisiune destul de bună. Timothy Clausen era talentat – mult mai talentat decât majoritatea impostorilor despre care Jeremy scrisese de-a lungul anilor.

– Știu că e greu, zise Clausen în microfon, dar Frank te anunță că e timpul să-l lași să plece acum.

Femeia căreia i se adresa cu, vai, atât de multă empatie părea gata să leșine. Avea vreo cincizeci de ani, purta o bluză în dungi verzi, iar părul roșu și creț țâșnea și se revărsa în toate direcțiile. Își ținea mâinile strânse atât de tare la piept, încât degetele i se albiseră.

Clausen făcu o pauză și își duse mâna la frunte, inspirându-se iar din „lumea de dincolo", după cum o denumea. În tăcere, mulțimea se aplecă la unison în față. Toți știau ce urmează; era al treilea grup de participanți pe care îl alesese Clausen în ziua aceea. Evident, Clausen era invitatul principal la bine-cunoscuta emisiune cu public.

– Îți amintești de scrisoarea pe care ți-a trimis-o? întrebă Clausen. Înainte să moară?

Femeii i se tăie răsuflarea. Angajatul televiziunii de lângă ea apropie microfonul și mai mult pentru ca toți telespectatorii să o poată auzi bine.

– Da, dar cum e cu putință să știi despre...? se bâlbâi ea.

Clausen nu o lăsă să termine.

– Îți amintești ce scria? o întrebă el.

– Da, șopti răgușit femeia.

Clausen încuviință din cap ca și cum ar fi citit el însuși scrisoarea.

– Era vorba despre iertare, nu-i așa?

Pe canapea, moderatoarea emisiunii, cea mai populară emisiune de după-amiază din America, se uita când la Clausen, când la femeie. Părea uimită și mulțumită, în același timp. Un medium era întotdeauna o binecuvântare pentru rating.

În timp ce femeia din public încuviința, Jeremy observă că rimelul începuse să-i curgă pe obraji. Camerele apropiau imaginea să o arate mai clar. Televiziunea de zi exploatând momentul în cel mai melodramatic mod.

– Dar cum e cu putință să...? repetă femeia.

– Vorbea și despre sora ta, murmură Clausen. Nu doar despre el.

Femeia se uita la Clausen încremenită.

– Sora ta Ellen, adăugă Clausen și, cu acea dezvăluire, femeia slobozi, în sfârșit, un strigăt răgușit.

Lacrimile izbucniră ca dintr-o stropitoare automată. Clausen – bronzat și pus la punct în costumul său negru, fără nici un fir de păr nelalocul lui – continua să dea din cap aprobator ca unul dintre câinii aceia pe care îi fixezi pe bordul mașinii. Spectatorii se uitau muți la femeie.

– Frank a mai lăsat ceva pentru tine, nu? Ceva din trecutul tău.

În ciuda reflectoarelor înfierbântate din studio, femeia părea să-și piardă culoarea. Într-un colț al platoului de filmare, dincolo de raza vizuală a publicului, Jeremy îl zări pe regizor care își rotea un deget ridicat ca elicea unui elicopter. Se apropia pauza de publicitate. Aproape imperceptibil, Clausen aruncă o privire în direcția aceea. Nimeni, în afară de Jeremy, nu păru să observe; se întreba adesea de ce spectatorii nu puneau niciodată sub semnul întrebării modul în care comunicarea cu lumea spiritelor se încadra atât de bine între pauzele de publicitate.

Clausen continuă:

– Ceva despre care nimeni altcineva nu știa. Un fel de cheie, e adevărat?

Suspinele continuară pe măsură ce femeia încuviința.

– Nu ți-ai închipuit niciodată că a păstrat-o, nu?

„Perfect, iată argumentul hotărâtor", se gândi Jeremy. Încă un drept-credincios în devenire.

– Este de la hotelul unde ați stat în luna voastră de miere. A pus-o acolo ca atunci când o vei găsi să-ți amintești de vremurile minunate pe care le-ați trăit împreună. Nu vrea să-ți amintești de el cu durere în suflet, pentru că te iubește.

– Aaahhhh... strigă femeia.

Sau ceva de genul ăsta. Un fel de geamăt. Din locul unde stătea, Jeremy nu putea fi sigur, pentru că strigătul fu întrerupt dintr-odată de aplauze entuziaste. Brusc, microfonul dispăru. Camerele schimbară rapid planurile. Momentul de glorie al femeii din public luase sfârșit și ea se prăbuși pe scaun. Ca la comandă, moderatoarea se ridică de pe canapea și veni în fața camerei.

– Nu uitați că tot ceea ce vedeți ține de domeniul realității. Nici una dintre aceste persoane nu s-a întâlnit vreodată cu Timothy Clausen. Zâmbi. Vom reveni cu încă o prezentare.

Alte aplauze, în timp ce spectacolul se întrerupse pentru pauza publicitară, iar Jeremy se rezemă de spătar.

Ca jurnalist de investigație, cunoscut pentru pasiunea sa pentru știință, făcuse carieră scriind despre astfel de oameni. În general, îi plăcea ceea ce făcea și era mândru de munca sa, considerând-o un serviciu valoros în slujba publicului, într-o profesie atât de aparte încât drepturile ei erau enumerate în Primul Amendament al Constituției Statelor Unite ale Americii. Pentru editorialul său obișnuit din *Scientific American*, intervievase laureați ai Premiului Nobel, explicase teoriile lui Stephen Hawking[1] și Einstein[2] în termeni profani și, odată, fusese considerat responsabil pentru instigarea opiniei publice, care determinase FDA[3] să retragă un antidepresiv periculos de pe piață. Scrisese mult despre proiectul Cassini[4], despre oglinda imperfectă din obiectivul navei spațiale Hubble, și fusese printre primii care criticaseră fățiș

[1] Stephen Hawking (n. 1942) – fizician britanic, cunoscut pentru contribuția sa în domeniul cosmologiei și gravitației cuantice (n.tr.)

[2] Albert Einstein (1879–1955) – fizician german, cunoscut pentru studiile sale care au revoluționat fizica (prima expunere completă a teoriei relativității sau efectul fotoelectric, conținând o ipoteză revoluționară asupra naturii luminii). (n.tr.)

[3] Food and Drug Administration – agenția federală din SUA responsabilă în principal cu reglementare a alimentației și medicamentelor. (n.tr.)

[4] Proiectul Cassini – satelitul Cassini, lansat în octombrie 1997 și intrat pe orbita planetei Saturn în 2004 (n.tr.)

experimentul Utah[1], de fuziune la rece, calificându-l drept o escrocherie.

Din păcate, pe cât de impresionant părea, editorialul său nu era remunerat pe măsură. Majoritatea facturilor le plătea din munca de gazetar independent și, ca toți gazetarii independenți, se grăbea mereu să găsească teme care îi interesau pe redactorii de la reviste sau ziare. Domeniul său de interes se lărgise ca să cuprindă „orice ieșit din comun", așa că, în ultimii cincisprezece ani, cercetase și investigase spiritiști, clarvăzători, vindecători și medii. Demascase înșelătorii, farse și falsuri. Vizitase case bântuite, căutase creaturi supranaturale și cercetase originile legendelor urbane. Sceptic din fire, avea totodată capacitatea neobișnuită de a explica conceptele științifice dificile într-un mod accesibil cititorului de rând, iar articolele sale apăruseră în sute de ziare și de reviste din toată lumea. Demitizarea științifică, avea el impresia, era în același timp și nobilă și importantă, chiar dacă publicul nu o aprecia mereu. În mod frecvent, mesajele pe care le primea după publicarea articolelor sale de gazetar independent erau condimentate cu vorbe precum „idiot" sau „cretin", dar expresia sa preferată era „lingău guvernamental".

Jurnalismul de investigație, ajunsese el să afle, era o afacere ingrată.

Reflectând încruntat asupra acestor lucruri, Jeremy observă că publicul conversa nerăbdător, întrebându-se cine urma să mai fie ales. Aruncă din nou pe furiș

[1] Experiment desfășurat de dr. Fleischmann și dr. Pons la Universitatea din Utah. Cei doi au afirmat că au generat reacții de fuziune în laborator, la temperaturi joase, reacții care durau și care erau însoțite de emisie de căldură. (n.tr.)

o privire spre blonda care își examina rujul de pe buze într-o oglinjoară.

Jeremy știa deja că persoanele alese de Clausen nu făceau în mod oficial parte din „teatru", chiar dacă apariția lui era anunțată dinainte și lumea se călcase în picioare pentru bilete. Ceea ce însemna, bineînțeles, că publicul era format din mulți care credeau în viața de după moarte. Pentru ei, Clausen nu era un farsor. Cum ar putea ști asemenea lucruri personale despre necunoscuți, dacă n-ar vorbi cu spiritele? Dar ca orice magician bun care își pregătise repertoriul, iluzia rămânea totuși o iluzie și, chiar înainte de emisiune, Jeremy nu numai că înțelesese cum să ducă totul la bun sfârșit, dar mai avea și mărturia fotografică spre a o dovedi.

Desființarea lui Clausen ar fi cea mai mare lovitură a lui Jeremy până în prezent și tipul o merita. Clausen era cel mai rău gen de șarlatan. Și totuși, latura pragmatică a lui Jeremy mai realiza că acela era genul de poveste care apărea foarte rar, așa că dorea să o exploateze la maximum. În definitiv, Clausen atinsese apogeul celebrității, iar în America, celebritatea era tot ce conta. Cu toate că știa că șansele erau extrem de mici, Jeremy visa cu ochii deschiși la ce s-ar întâmpla dacă Clausen l-ar alege pe *el* data viitoare. Nu spera, pentru că a fi ales era asemănător cu a câștiga trifecta la Santa Anita[1]. Și chiar dacă nu se întâmpla, Jeremy știa că totuși va avea un reportaj de valoare. Dar valoarea și extraordinarul erau adesea despărțite de simple întorsături ale destinului, așa că atunci când pauza de publicitate se sfârși, Jeremy simți o ușoară

[1] Trifecta la Santa Anita = formulă câștigătoare la pariuri hipice, însemnând ghicirea primelor trei poziții din clasament la hipodromul Santa Anita din Arcadia, California (n.tr.)

tresărire sperând fără nici un temei că, într-un fel sal altul, Clausen își va îndrepta atenția asupra lui.

Și astfel, ca și cum nici Dumnezeu însuși nu ar fi fost foarte încântat de ceea ce făcea Clausen, se întâmplă întocmai așa cum își dorise.

Trei săptămâni mai târziu, iarna se năpustea cu asprime asupra Manhattanului. Un front atmosferic venise dinspre Canada, reducând temperatura până aproape de zero; din grătarele canalelor se ridicau constant dâre de abur înainte de a se împrăștia pe trotuarele înghețate. Părea că nimeni nu lua în seamă acest lucru. Cetățenii temerari ai New Yorkului își arătau indiferența obișnuită față de toate lucrurile asociate cu vremea, iar serile de vineri nu trebuiau să fie irosite sub nici o formă. Oamenii munceau prea mult în timpul săptămânii ca să piardă o seară, mai ales atunci când exista un motiv de sărbătorit. Nate Johnson și Alvin Bernstein sărbătoreau deja de o oră, alături de câțiva prieteni și jurnaliști – unii de la *Scientific American* – care se adunaseră în onoarea lui Jeremy. Majoritatea erau binișor cherchelițși se distrau strașnic, mai ales pentru că jurnaliștii aveau tendința să fie zgârciți, iar Nate făcea cinste.

Nate era agentul lui Jeremy. Alvin, un cameraman independent, era cel mai bun prieten al lui Jeremy și toți se adunaseră în barul foarte la modă din Upper West Side să sărbătorească apariția lui Jeremy la *Primetime Live* de la ABC. În săptămâna aceea, fuseseră transmise reclame pentru *Primetime Live* – cele mai multe dintre ele prezentându-l pe Jeremy în prim plan, cu promisiunea unei dezvăluiri importante – și, în biroul lui Nate, cererile pentru interviu curgeau șuvoi din toată țara. Puțin mai devreme,

în după-amiaza aceea, sunase cineva de la revista *People,* așa că un interviu era programat pentru luni dimineață.

Nu fusese timp suficient pentru amenajarea unei încăperi speciale pentru petrecere, dar nimănui nu părea să-i pese. Având o tejghea lungă de granit și un iluminat de efect, barul plin până la refuz era locul tinerilor specialiști bine plătiți. În timp ce jurnaliștii de la *Scientific American* preferau să poarte jachete sport din tweed, cu suporturi de pixuri în buzunare, și se strânseseră într-un colț al încăperii discutând despre fotoni, o mare parte din ceilalți clienți arătau de parcă ar fi fost în trecere, după ce se istoviseră la slujbele de pe Wall Street sau Madison Avenue: sacouri de la costume italiene aruncate peste spătarele scaunelor, cravate Hermes cu nodul desfăcut, bărbați care nu păreau că doresc decât să se uite îndeaproape la femeile care îi însoțeau în timp ce-și etalau Rolexurile orbitoare. Femeile venite direct de la slujbă, de la edituri sau din publicitate, erau îmbrăcate în fuste create de designeri, purtând tocuri imposibil de înalte, și sorbeau Martini aromat în timp ce se prefăceau că ignoră bărbații. Chiar și Jeremy urmărea o roșcată înaltă așezată la celălalt capăt al barului care părea că se uită în treacăt în direcția lui. Se întreba dacă îl recunoștea din reclamele de la televizor sau dacă dorea doar puțină companie. Roșcata se întoarse într-o parte, aparent neinteresată, dar pe urmă se uită din nou în direcția lui. Cum privirea ei zăbovi un pic mai mult, Jeremy ridică paharul.

– Te rog, Jeremy, fii atent, zise Nate, atingându-l cu cotul. Ești la televizor! Nu vrei să vezi ce-ai făcut?

Jeremy își întoarse privirea din direcția roșcatei. Uitându-se spre ecran, se văzu stând vizavi de Diane Sawyer. „Ciudat, gândi el, e ca și cum ai fi în două locuri deodată."

Încă nu i se părea ceva real. Nimic din ultimele trei săptămâni nu i se păruse real, în ciuda anilor săi din presă.

Pe ecran, Diane îl prezenta drept „cel mai apreciat gazetar științific al Americii". Nu numai că reportajul se dovedise tot ceea ce își dorise Jeremy, dar Nate discuta chiar cu cei de la *Primetime Live* ca Jeremy să facă reportaje în mod curent pentru ei, cu posibilitatea realizării unor reportaje suplimentare pentru *Good Morning America*. Cu toate că mulți jurnaliști erau de părere că televiziunea era mai puțin importantă decât alte forme mai serioase de informare, asta nu-i împiedica pe cei mai mulți dintre ei să o considere în taină drept Sfântul Graal, prin care înțelegeau sume imense de bani. În ciuda felicitărilor, invidia plutea în aer, o senzație la fel de străină pentru Jeremy ca și călătoria în spațiu. În definitiv, jurnaliști ca el nu ajunseseră tocmai în vârful sistemului ierarhic media - până astăzi.

– Te-a numit „apreciat"? întrebă Alvin. Tu scrii despre Bigfoot și legenda Atlantidei!

– Taci, zise Nate cu ochii lipiți de ecranul televizorului. Încerc să ascult ce spune. Ar putea fi important pentru cariera lui Jeremy.

Ca agent al lui Jeremy, Nate promova mereu evenimente care „puteau fi importante pentru cariera lui Jeremy", pentru simplul motiv că independența jurnalistică nu era deloc profitabilă. Cu mulți ani înainte, când Nate pornise la drum, Jeremy avansase o propunere de carte și, de atunci, lucraseră împreună, pur și simplu pentru că deveniseră prieteni.

– Mă rog, zise Alvin renunțând la mustrare.

Între timp, pe ecran, în spatele lor se derulau momentele finale ale participării lui Jeremy la emisiunea de televiziune transmisă în timpul zilei, în care Jeremy se prefăcuse că era un bărbat care se întrista de moartea din

copilărie a fratelui său, un băiat cu care Clausen pretindea că ar fi comunicat pentru binele lui Jeremy.

– El e cu mine, putea fi auzit Clausen anunțând. Vrea ca tu să-l lași să plece, Thad.

Imaginea se deplasa pentru a surprinde transpunerea lui Jeremy într-un invitat îndurerat cu chipul schimonosit. În planul din spate, Clausen încuviința, fie emanând compasiune, fie arătând constipat, în funcție de perspectivă.

– Mama voastră nu a făcut nici o schimbare în camera lui – cameră pe care ați împărțit-o. A insistat să rămână neschimbată, iar tu ai fost nevoit să dormi tot acolo, continuă Clausen.

Da, gâfâi Jeremy.

– Dar îți era teamă să stai acolo și, într-un acces de furie, ai luat ceva de-al lui, ceva foarte intim și ai îngropat obiectul în curtea din spate.

– Da, reuși să rostească Jeremy de parcă ar fi fost prea emotiv să spună mai mult.

- Aparatul lui dentar!

– Aaaaahhhhhhh, strigă Jeremy acoperindu-și fața cu mâinile.

– El te iubește, dar trebuie să înțelegi că, acum, se odihnește în pace. Nu are nici o nemulțumire în ceea ce te privește...

– Aaaaahhhhh, hohoti Jeremy schimonosindu-și fața și mai mult.

În bar, Nate urmărea secvențele într-o concentrare mută. Pe de altă parte, Alvin râdea în timp ce ridica berea.

– Acordă-i acestui om un Oscar! strigă el.

– Era un spectacol mișcător, nu? zise Jeremy zâmbind.

– Terminați, voi doi, zise Nate fără să-și ascundă mânia. Vorbiți în timpul reclamelor.

– Mă rog, zise Alvin din nou.

„Mă rog" fuseseră mereu cuvintele preferate ale lui Alvin.

La *Primetime Live*, banda video se înnegri și camera se fixă pe Diane Sawyer și pe Jeremy care stăteau din nou, unul în fața celuilalt.

– Așadar, nimic din ce a spus Timothy Clausen nu era adevărat? întrebă Diane.

– Absolut nimic, zise Jeremy. După cum deja știi, numele meu nu este Thad și, cu toate că am într-adevăr cinci frați, sunt cu toții bine sănătoși.

Diane ținea un stilou deasupra unui carnețel ca și cum era pe punctul de a-și lua notițe.

– Așadar, cum a realizat Clausen acest lucru?

– Cum să explic, Diane..., începu Jeremy.

În bar, Alvin ridică din sprânceana cu cercel și se aplecă spre Jeremy.

– I-ai spus pur și simplu Diane? Ca între prieteni?

– Te rog! zise Nate din ce în ce mai absorbit.

Pe ecran, Jeremy continua să explice.

– Ceea ce face Clausen este pur și simplu o variație la ceea ce oamenii fac de sute de ani. În primul rând, se pricepe la oameni și știe foarte bine să facă asociații vagi, încărcate din punct de vedere afectiv și să reacționeze la sugestiile publicului.

– Da, dar a fost foarte exact. Nu numai cu tine, dar și cu ceilalți invitați. A știut nume. Cum face asta?

Jeremy ridică din umeri.

– M-a auzit vorbind despre fratele meu, Marcus, înainte de emisiune. Pur și simplu, mi-am inventat o viață imaginară despre care am povestit în gura mare.

– Cum a ajuns totuși la urechile lui Clausen?

– Șarlatani precum Clausen știu să folosească o diversitate de șiretlicuri, inclusiv microfoane și „ascultători"

plătiți care circulă în zona de așteptare înainte de emisiune. Înainte de a mă așeza, m-am mutat, bineînțeles, dintr-un loc în altul și am început să conversez cu o mulțime de spectatori, urmărind să văd dacă cineva ar manifesta un interes neobișnuit pentru povestea mea. Și cum era de așteptat, un bărbat a părut deosebit de interesat.

În spatele lor, banda video fu înlocuită cu o fotografie mărită pe care Jeremy o făcuse cu o cameră mică ascunsă în ceasul său de mână, un dispozitiv de spionaj, pe care îl trecuse imediat pe nota de plată a revistei *Scientific American*. Lui Jeremy îi plăceau dispozitivele high-tech la fel de mult cum îi plăcea să le cumpere cu banii altora.

– La ce ne uităm? întrebă Diane.

Jeremy arătă spre imagine.

– Acest bărbat se amesteca printre spectatori, dându-se drept un invitat din Peoria. Am făcut această fotografie exact înainte de emisiune, în timp ce stăteam de vorbă. Apropiați imaginea, vă rog.

Pe ecran, apăru fotografia mărită și Jeremy făcu semn cu mâna spre ea.

– Vezi acul mic cu literele USA de pe reverul său? De fapt nu e o insignă. În realitate, e un transmițător în miniatură care comunică cu un aparat de înregistrare din culise.

Diane se încruntă.

– Cum de știi asta?

– Pentru că, spuse Jeremy ridicând dintr-o sprânceană, întâmplarea face să am și eu unul exact la fel.

În replică, Jeremy băgă mâna în buzunarul jachetei și scoase ceea ce părea să fie același ac cu literele USA, atașat la un fir lung ca ața, cu transmițător.

– Acest model deosebit este fabricat în Israel – vocea lui Jeremy se auzea dincolo de prim-planul cu dispozitivul – și este foarte modern. Am auzit că e folosit de CIA, dar,

bineînțeles, nu pot confirma acest lucru. Pot să-ți spun doar că tehnologia este foarte avansată – acest microfon mic poate recepționa conversații dintr-o încăpere aglomerată și plină de zgomot și, cu ajutorul unor sisteme de filtrare adecvate, le poate chiar izola.

Diane studie acul, părând fascinată.

– Și ești sigur că acesta era într-adevăr un microfon și nu doar un ac?

– După cum știi, investighez trecutul lui Clausen de mult timp și la o săptămână după emisiune, am reușit să mai obțin niște fotografii.

Pe ecran apăru brusc o altă fotografie. Deși puțin neclară, era o imagine a aceluiași bărbat care purtase acul cu literele USA.

– Această fotografie a fost făcută în Florida, în fața biroului lui Clausen. După cum vezi, bărbatul se îndreaptă spre birou. Numele său este Rex Moore și este în realitate un angajat de-al lui Clausen. Lucrează pentru Clausen de doi ani.

– Ooohhhooo! strigă Alvin, așa că restul transmisiunii, care se încheia oricum, fu acoperit, în timp ce alții, invidioși sau nu, începură și ei să huiduie și să strige.

Băutura gratuită acționase ca o vrajă, așa că Jeremy fu bombardat cu felicitări după ce emisiunea se terminase.

– Ai fost fantastic, zise Nate.

La patruzeci și trei de ani, Nate era scund și chel și avea obiceiul să poarte costume care erau puțin cam strânse pe talie. Oricum, bărbatul era energia întruchipată și, ca majoritatea agenților, era ametit mereu, în sensul bun, de un optimism înflăcărat.

– Mulțumesc, zise Jeremy dând pe gât restul de bere.

– Ăsta o să fie un lucru foarte important pentru cariera ta, continuă Nate. Este biletul tău pentru o colaborare

permanentă cu televiziunea. Gata cu lupta pentru colaborarea la reviste de calitate proastă, gata cu alergatul după povestirile cu OZN-uri. Am susținut mereu că fața ta e făcută pentru televiziune.

Ai afirmat tot timpul treaba asta, recunoscu Jeremy privind înainte asemenea cuiva care susține o prelegere pentru a mia oară.

Vorbesc serios. Producătorii de la *Primetime Live* și *Good Morning America* continuă să sune vorbind despre colaborarea ta permanentă la emisiunile lor. Știi, lucruri de genul: „ce înseamnă pentru voi această știre științifică de ultimă oră" și toate celelalte. Un pas important pentru un reporter de știință.

Sunt jurnalist, pufni Jeremy, nu reporter.

Mă rog, zise Nate, făcând o mișcare ca și cum ar fi dat la o parte o muscă. Cum am afirmat mereu, fața ta e făcută pentru televiziune.

Trebuie să admit că Nate are dreptate, adăugă Alvin făcând cu ochiul. Adică, cum altfel ai putea să fii mai simpatizat de femei decât sunt eu, chiar dacă n-ai personalitate?

De mulți ani, Alvin și Jeremy frecventaseră barurile împreună, căutându-și partenere.

Jeremy râse. Alvin Bernstein, al cărui nume evoca un contabil elegant și cu ochelari – unul dintre profesioniștii fără număr care purta pantofi Florsheim și mergea la muncă cu o servietă –, nu părea să fie Alvin Bernstein. În adolescență, îl văzuse pe Eddie Murphy în *Delirious* și se hotărâse să-și însușească stilul complet-în-piele, o garderobă care îl îngrozise pe tatăl său, Melvin, care purta pantofi Florsheim și nelipsita servietă. Din fericire, pielea părea să meargă bine cu tatuajele. Alvin considera tatuajele o reflectare a esteticii sale originale, așa că era tatuat

original pe ambele brațe, exact până la omoplați. Toate astea i se potriveau perfect cu *piercing*-urile din urechi.

– Prin urmare, mai intenționezi să faci un drum în sud ca să investighezi povestea aia cu fantome? insistă Nate. Jeremy parcă îi vedea rotițele care țăcăneau și pocneau în creierul său. După interviul din *People,* adică.

Jeremy își dădu părul negru din ochi și făcu semn spre barman pentru încă o bere.

– Mda, așa cred. Cu *Primetime* sau fără, mai am facturi de plătit, așa că mă gândeam că aș putea folosi povestea pentru editorialul meu.

– Dar vom păstra legătura, nu? Nu ca atunci când ai mers clandestin cu Righteous and Holy?

Nate se referea la un articol de șase mii de cuvinte, despre un cult religios, pe care Jeremy îl scrisese pentru *Vanity Fair*. În momentul acela, Jeremy rupsese absolut toate legăturile cu el pentru o perioadă de trei luni.

– Vom păstra legătura, zise Jeremy. Povestea asta nu e la fel. Ar trebui să termin cu ea în mai puțin de o săptămână. „Lumini misterioase în cimitir." Nu-i mare brânză.

– Hei, din întâmplare ai nevoie de un cameraman? întrebă cu glas subțire Alvin.

Jeremy se uită spre el.

– De ce? Vrei să mergi și tu?

– Tare mult. Să mă îndrept spre sud iarna, poate mă întâmpină o mândră frumoasă din părțile locului în timp ce tu plătești totul. Am auzit că femeile de acolo pot să te înnebunească, dar într-un fel plăcut. Va fi ca o vacanță exotică.

– Nu trebuie să filmezi ceva pentru *Lege și ordine* săptămâna viitoare?

Pe cât de ciudat arăta Alvin, reputația lui era impecabilă, iar serviciile sale aveau mare căutare.

– Mda, dar voi fi liber spre sfârșitul săptămânii, zise Alvin. Și atenție, dacă ești serios în privința chestiunii cu televiziunea cum zice Nate că ar trebui să fii, ar putea fi important să prinzi câteva secvențe făcute cum trebuie cu aceste lumini misterioase.

– Presupunând că există niște lumini de filmat.

– Tu te duci la fața locului și mă ții la curent. Îmi voi păstra agenda liberă.

– Chiar dacă există lumini, este o poveste banală, avertiză Jeremy. Nici o persoană din televiziune nu va fi interesată.

– Nu până acum o lună, poate, zise Alvin. Dar după ce te-au văzut astă-seară, vor fi interesați. Știi cum este în televiziune – toți acei producători care se străduiesc în van să găsească următoarea chestie „tare". Dacă *Good Morning America* va fi brusc foarte interesată, atunci îți dai seama că cei de la *Today* vor suna curând și *Dateline* va bate la ușă. Nici un producător nu dorește să fie lăsat deoparte. Cam așa ajung să fie concediați. Ultimul lucru pe care și-l doresc este să fie obligați să explice conducerii de ce au ratat ocazia. Crede-mă – lucrez în televiziune. Îi cunosc pe acești oameni.

– Are dreptate, zise Nate, întrerupându-i. Niciodată nu știi ce se va întâmpla în viitor, așa că s-ar putea să fie o idee bună să planifici dinainte. Ai avut o intervenție hotărâtoare astă-seară. Nu-ți bate joc de tine. Și dacă vei putea realiza un film adevărat cu luminile, ar putea fi tocmai lucrul de care ar avea nevoie *Good Morning America* sau *Primetime* ca să se decidă...

Jeremy se uită cu ochii pe jumătate închiși la agentul său.

– Vorbești serios? Este o poveste *de nimic*. Motivul pentru care m-am hotărât să văd ce e cu ea e faptul că

aveam nevoie de o pauză după Clausen. Povestea asta mi-a luat patru luni din viață.

– Și uite unde ai ajuns, zise Nate punând o mână pe umărul lui Jeremy. E posibil să fie o treabă „subțire", dar cu o înregistrare senzațională și un comentariu pus la punct, cine știe ce va crede televiziunea?

Pentru o clipă, Jeremy rămase tăcut înainte ca, în final, să ridice din umeri.

– Bine, zise el. Aruncă o privire spre Alvin. Voi pleca marți. Vezi dacă poți să ajungi acolo până vinerea viitoare. Te voi suna până atunci pentru detalii.

Alvin se întinse după bere și bău.

– Ei, asta-i bună, zise el imitându-l pe Gomer Pyle[1], o iau din loc spre meleagul pulpelor și al măruntaielor de porc. Și promit că nota mea de plată nu va fi prea scumpă.

Jeremy râse.

– Ai fost vreodată în sud?

– Da' de unde. Tu?

– Am vizitat New Orleans și Atlanta, recunoscu Jeremy. Dar astea sunt orașe mari și orașele mari sunt destul de asemănătoare pretutindeni. Pentru povestea asta, ne vom îndrepta spre adevăratul sud. Este un oraș mic în Carolina de Nord, o localitate numită Boone Creek. Ar trebui să vezi site-ul web al orașului. Vorbește despre azalee și sângeri care înfloresc în aprilie și prezintă cu mândrie o imagine a celui mai de vază cetățean al orașului. Un tip numit Norwood Jefferson.

– Cine? întrebă Alvin.

– Un politician. A fost membru în Senat pentru Carolina de Nord din 1907 până în 1916.

---

[1] Personaj din *sitcom*-ul *The Andy Griffith Show*, caracterizat prin naivitate și ticuri verbale (n.tr.)

– Și cui îi pasă?

– Întocmai, zise Jeremy încuviințând din cap. Aruncând o privire în partea cealaltă a barului, observă cu dezamăgire că roșcata dispăruse.

– Unde se află localitatea asta, cu exactitate?

– Drept între *locul unde a înțărcat dracu' iapa* și *„unde ne aflăm cu exactitate?"* Voi sta într-un loc numit Greenleaf Cottages pe care Camera de Comerț îl descrie drept pitoresc și rustic, dar totuși modern. Cine știe ce mai înseamnă asta.

Alvin râse.

– Sună ca o aventură.

– Nu-ți face griji din cauza asta. Te vei acomoda foarte bine acolo, sunt convins.

– Crezi?

Jeremy se uită cu atenție la îmbrăcămintea de piele, la tatuaje și *piercing*-uri.

– Categoric, zise Jeremy. Cei de acolo vor dori probabil să te adopte.

DOI

Marți, a doua zi după interviul acordat celor de la revista *People,* Jeremy ajunse în Carolina de Nord. Era exact după prânz. Când plecase din New York, era lapoviță și o vreme mohorâtă, cu mai multă zăpadă decât se așteptase. Acolo, cu un cer albastru care se întindea deasupra sa, iarna părea foarte departe.

Conform hărții pe care o luase de la magazinul de suvenire din aeroport, Boone Creek se afla în Pamlico County, la un kilometru și jumătate sud de Raleigh și – în cazul în care drumul carosabil putea fi un indiciu – la mii de kilometri de ceea ce considera el civilizație. De o parte și de alta a drumului, peisajul era monoton și golaș, și aproape la fel de interesant ca aluatul de clătite. Fermele erau separate de fâșii subțiri cu pini și, ținând seama de traficul redus, tot ce putea face Jeremy era să se abțină să apese pedala de accelerație la maximum din plictiseală totală.

Dar nu era deloc rău, trebuia să recunoască. Mă rog, partea în care conducea efectiv. Vibrația ușoară a volanului, turația motorului și senzația de viteză erau recunoscute pentru creșterea adrenalinei, mai ales la bărbați (cândva, scrisese un articol despre acest subiect). Cu toate

acestea, viața în marele oraș făcea ca posesia unei mașini să devină inutilă, așa că nu fusese niciodată în stare să justifice această cheltuială. În schimb, se mișca din loc în loc cu metrouri aglomerate sau taxiuri care provocau fiori. Călătoria în marele oraș era zgomotoasă, agitată și, în funcție de șoferul de taxi, uneori periculoasă, dar ca un newyorkez get-beget trecuse mult timp de când ajunsese să o accepte doar ca pe un alt aspect palpitant al existenței în locul pe care-l numea acasă.

Gândurile îi fugiră la fosta soție. „Mariei, reflecta el, i-ar fi plăcut foarte mult un asemenea drum." În primii ani de căsătorie, închiriau o mașină și călătoreau la munte sau la plajă, uneori petrecând ore întregi pe drum. Se cunoscuseră la o petrecere pe când Maria era publicist la revista *Elle*. Când o întrebase dacă i-ar plăcea să-l însoțească la o cafenea din apropiere, Jeremy nu avusese nici cea mai vagă idee că Maria avea să fie singura femeie pe care o va iubi vreodată. La început, se gândise că făcuse o greșeală invitând-o, pentru simplu motiv că păreau să nu aibă nimic în comun. Era agitată și emotivă, dar apoi, când o sărutase în fața apartamentului ei, fusese fermecat.

În cele din urmă, ajunsese să-i aprecieze personalitatea expansivă, instinctele infailibile în privința oamenilor, precum și modul în care părea să accepte fără discernământ tot ce-l reprezenta, și bun, și rău. Un an mai târziu, se căsătoriseră la biserică, înconjurați de prieteni și de familie. El avea douăzeci și șase de ani și nu era încă editorialist la *Scientific American,* dar își consolida pas cu pas reputația, așa că își permiseseră doar un mic apartament pe care îl închiriaseră în Brooklyn. În opinia lui, era fericirea conjugală tânără și luptătoare. În opinia ei, aflase el în cele din urmă, mariajul lor era în teorie puternic, dar de fapt construit pe o fundație instabilă. La început, situația fusese

simplă: în timp ce slujba ei o ținea în oraș, Jeremy călătorea în căutarea reportajului de succes, oriunde ar fi fost acela. Adesea, era plecat săptămâni în șir și, cu toate că ea îl asigurase că se putea descurca, realizase probabil în lipsa lui că nu reușea. Exact după cea de-a doua aniversare, când el se pregătea pentru o altă călătorie, Maria se așezase alături de el pe pat. Frământându-și mâinile, își ridicase ochii căprui să-i întâlnească privirea.

– Nu mai merge, zisese ea simplu, lăsând cuvintele în suspensie pentru o clipă. Tu nu mai stai acasă deloc și nu e bine pentru mine. Nu e bine pentru noi.

– Vrei să demisionez? întrebase el cuprins de un val de panică.

– Nu, în nici un caz. Dar poate că îți poți găsi ceva pe plan local. Cum ar fi la *Times*. Sau la *Post*. Sau la *Daily News*.

– Nu o să fie tot timpul așa, insistase el. E doar pentru o scurtă perioadă de timp.

– La fel ai spus și acum șase luni, zisese ea. Nu o să se schimbe niciodată.

Privind înapoi, Jeremy știa că ar fi trebuit să fi luat avertismentul ca atare, dar, în momentul acela, avea un articol de scris, cel despre Los Alamos. Când o sărutase de rămas-bun, ea avea întipărit pe față un zâmbet șovăielnic și, în avion, se gândise la expresia ei, dar când revenise acasă, i se păruse din nou aceeași dintotdeauna și își petrecuseră weekendul ghemuiți în pat. Ea începuse să discute despre ideea de a avea un copil și, în ciuda nervozității pe care o simțea, gândul îl emoționase pe Jeremy. Își imaginase că fusese iertat, dar armura protectoare a relației lor fusese distrusă, așa că fisuri imperceptibile apărură cu fiecare nouă absență. Despărțirea finală avea să se producă un an mai târziu, la o lună după o vizită la un doctor de pe

Upper East Side, cel care le creionase un viitor pe care nici unul din ei nu-l prevăzuse vreodată. Mai mult decât o făcuseră călătoriile sale, vizita le pronosticase sfârșitul relației și chiar și Jeremy o știuse.

– Nu pot să rămân, îi spusese ea după aceea. Aș vrea, iar o parte din mine te va iubi mereu, dar nu pot.

Nu fusese nevoie să spună mai mult și, în momentele liniștite, autocompătimitoare de după divorț, Jeremy se întreba uneori dacă Maria îl iubise vreodată cu adevărat. „Am fi putut s-o scoatem la capăt împreună", își spunea el. Dar în final, intuise motivul plecării ei, așa că nu-i păstra nici un fel de pică. Ba chiar îi telefona ocazional, cu toate că, trei ani mai târziu, nu reușise să se hotărască dacă să participe sau nu la căsătoria ei cu un avocat care locuia în Chappaqua.

Divorțul se finalizase în urmă cu șapte ani și, sincer vorbind, era singurul lucru cu adevărat trist care i se întâmplase vreodată. Știa că nu multe persoane puteau afirma asta. El nu fusese niciodată grav afectat de nimic, avea o viață socială activă și se maturizase fără să treacă prin trauma psihologică profundă care părea să-i tulbure pe mulți dintre adolescenții de vârsta sa. Frații lui și soțiile lor, părinții lui și chiar bunicii lui – toți patru în jurul vârstei de nouăzeci de ani – erau sănătoși. Și erau și apropiați; două weekenduri pe lună, clanul în creștere continuă se aduna la reședința părinților săi care locuiau încă în casa din Queens, acolo unde crescuse Jeremy. Avea șaptesprezece nepoate și nepoți și, cu toate acestea, uneori simțea că nu-și găsea locul în activitățile de familie, de vreme ce era din nou celibatar într-o familie de oameni, din fericire, căsătoriți, frații săi fiind îndeajuns de bine-crescuți să nu cerceteze atent motivele din spatele divorțului.

Dar el depășise momentul. În cea mai mare parte, oricum. Uneori, pe drumuri ca acela, simțea un regret dureros pentru ceea ce ar fi putut fi, dar se întâmpla tot mai rar, iar divorțul nu-l înverșunase în privința femeilor în general.

Cu câțiva ani în urmă, Jeremy se ocupase de un studiu despre percepția frumuseții ca produs al normelor culturale sau al geneticii. Pentru acest studiu, li se ceruse unor femei atrăgătoare și mai puțin atrăgătoare să țină de mână câte un copilaș comparându-se durata contactului vizual între femei și copii. Studiul demonstrase o corelație directă între frumusețe și contactul vizual: copiii priviseră mai mult timp femeile atrăgătoare, sugerând că percepțiile oamenilor legate de frumusețe erau instinctive. Studiului i se acordase un spațiu larg în *Newsweek* și *Time*.

Jeremy dorise să scrie un articol care să critice studiul, în parte pentru că unele rezerve importante pe care le avea în legătură cu rezultatul lui fuseseră omise. Frumusețea exterioară putea atrage atenția cuiva imediat – știa că era la fel de impresionabil ca oricare tip la farmecul unui supermodel –, dar întotdeauna găsise inteligența și pasiunea mult mai atrăgătoare și mai puternice în decursul timpului. Caracteristicile acelea necesitau mai mult decât o clipă pentru a fi descifrate, iar frumusețea nu avea nici un fel de legătură cu ele. Frumusețea putea prevala pe termen foarte scurt, dar pe termen mediu și mai lung, normele culturale – în primul rând acele valori și norme influențate de familie – erau mult mai importante. Editorul său catalogase ideea drept „prea subiectivă" și îi sugerase să scrie ceva despre folosirea excesivă a antibioticelor în hrana puilor de găină care ar fi putut conduce la transformarea streptococului într-o viitoare ciumă bubonică.

Faptul era de înțeles, băgase de seamă Jeremy cu amărăciune: editorul era vegetarian, iar soția acestuia, tot atât de minunată și aproape la fel de strălucitoare ca un cer hibernal din Alaska.

Editorii. Cu mult timp în urmă, ajunsese la concluzia că cei mai mulți dintre ei erau ipocriți. Dar, ca în majoritatea profesiunilor, bănuia el, ipocriții aveau tendința să fie în același timp și pătimași, și bine orientați din punct de vedere politic – cu alte cuvinte, supraviețuitori colectivi – ceea ce însemna că erau nu numai cei care împărțeau cu târâita atribuțiile, ci și sfârșeau prin a plăti cheltuielile.

Dar poate că, așa cum sugerase Nate, el nu va mai avea de-a face cu branșa asta curând. Mă rog, nu chiar deloc. Alvin avea probabil dreptate când spunea că producătorii din televiziune nu erau diferiți de editori, dar televiziunea plătea un salariu decent, ceea ce însemna că își va permite să-și aleagă cu multă grijă proiectele, în loc să fie obligat să se grăbească tot timpul. Maria avusese dreptate să pună sub semnul întrebării munca lui cu mult timp în urmă. În cincisprezece ani, munca lui nu se schimbase câtuși de puțin. A, reportajele puteau fi mai vizibile sau el putea găsi un moment prielnic să-și plaseze articolele independente datorită relațiilor pe care și le făcuse în decursul anilor, dar nici unul din aceste lucruri nu schimba cerința esențială de a veni întotdeauna cu ceva nou și original. Mai trebuia să scrie o duzină de articole pentru *Scientific American* cel puțin una sau două investigații semnificative și încă cincisprezece articole mai mici pe an, unele care să respecte tema sezonului. Vine Crăciunul? Scrie o poveste despre adevăratul Sfânt Nicolae care se născuse în Turcia, devenise episcop de Myra și fusese renumit pentru generozitatea sa, pentru dragostea sa față de copii și pentru grija

față de marinari. E vară? Ce zici de o temă fie (a) despre încălzirea globală și incontestabila creștere a temperaturii în decursul ultimei sute de ani, ceea ce prevestea o climă ca în Sahara de la un capăt la celălalt al Statelor Unite, fie (b) despre modul în care încălzirea globală ar putea determina viitoarea eră glaciară care va transforma Statele Unite într-o tundră înghețată. Ziua Recunoștinței, pe de altă parte, era potrivită pentru adevărul despre viețile Pelerinilor, ceea ce nu era legat doar de mesele lor prietenești cu amerindienii, ci includea și vânătoarea vrăjitoarelor din Salem, epidemia de variolă, precum și o predilecție dezgustătoare pentru incest.

Interviurile cu oameni de știință renumiți și articolele despre diverși sateliți sau proiecte NASA erau întotdeauna respectate și ușor de plasat indiferent de momentul din an, cum erau și dezvăluirile despre droguri (legale și ilegale), sex, prostituție, jocuri de noroc, băutură, cazuri din justiție care implicau tranzacții uriașe și orice, absolut orice despre supranatural, ceea ce, în general, nu avea mai nimic de-a face cu știința, ci mai mult cu impostori precum Clausen.

Trebuia să accepte că evoluția lui nu avea nici o legătură cu ceea ce își imaginase că ar fi o carieră în jurnalism. La Columbia – era singurul dintre frați care mersese la facultate și devenise primul licențiat din familie – se specializase în fizică și chimie cu intenția de a deveni profesor. Dar o prietenă care lucra la ziarul universitar îl convinsese să scrie un articol – bazat pe o statistică – despre favoritismele în rezultatele SAT[1] folosite la admitere. După ce articolul generase o serie de demonstrații studențești, Jeremy realizase că se pricepea la scris. Totuși,

[1] Teste standardizate pentru admiterea în colegiile americane (n.tr.)

orientarea lui profesională rămăsese neschimbată până când tatăl său fusese tras pe sfoară cu vreo 40 000 de dolari, de un fals consultant financiar, chiar înainte ca Jeremy să-și ia diploma. Pentru că siguranța căminul familiei era în pericol – tatăl său fusese șofer de autobuz și lucrase pentru Autoritatea portuară până când se pensionase – Jeremy sărise peste ceremonia de absolvire ca să dea de urma pungașului. Ca un apucat, cercetase documente publice și juridice, intervievase asociații pungașului și își luase însemnări detaliate.

Soarta hotărâse ca biroul procurorului general al statului New York să aibă de rezolvat chestiuni mai presante decât prinderea unui escroc de mâna a doua, așa că Jeremy își reverificase sursele, își condensase însemnările și redactase prima demascare din viața sa. În final, casa fusese salvată, iar revista *New York* cumpărase articolul. Editorul îl convinsese pe Jeremy că viața de cadru didactic nu ducea nicăieri și, combinând subtil măgulirea cu un discurs convingător despre urmărirea marelui vis, îi sugerase să scrie un articol despre Leffertex, un antidepresiv care trecea prin etapa a treia de probe clinice și era un subiect de mare speculație în media.

Jeremy fusese receptiv la sugestie și lucrase două luni la articol pe cont propriu. În final, articolul îl determinase pe fabricant să retragă medicamentul respectând normele impuse de FDA. După asta, în loc să se îndrepte spre MIT[1] pentru licență, călătorise în Scoția însoțind niște oameni de știință care făceau cercetări asupra monstrului din Loch Ness, primul dintre articolele sale „subțiri". Acolo, ascultase mărturisirea de pe patul morții a unui chirurg remarcabil care recunoscuse că fotografia pe care o făcuse

[1] Massachusetts Institute of Technology

monstrului în 1933 – cea care adusese legenda în atenția publică – fusese falsificată de el și de un prieten, într-o duminică după-amiază, pentru a face o glumă. Restul, cum se spune, era istorie.

Totuși, cincisprezece ani de vânat subiecte rămâneau *cincisprezece ani* de vânat subiecte și ce primise în schimb? La treizeci și șapte de ani era singur, locuia într-un apartament vechi pe Upper West Side și se îndrepta spre Boone Creek, Carolina de Nord, să dea de urma unui caz în care lumini misterioase apăreau într-un cimitir.

Clătinase din cap, nedumerit ca întotdeauna de cursul pe care îl luase viața sa. Marele vis. Totuși, visul nu dispăruse, iar el mai avea încă entuziasm pentru a-l împlini. Abia în clipa aceea, începuse să se întrebe dacă televiziunea avea să fie calea.

Aflase despre povestea luminilor misterioase dintr-o scrisoare pe care o primise cu o lună mai înainte. Când o citise, primul său gând fusese că ar fi putut fi o poveste grozavă de Halloween. În funcție de punctul de vedere adoptat, *Southern Living* sau chiar *Reader's Digest* ar fi putut fi interesate pentru numărul din octombrie; dacă i-ar da o tentă literară și narativă, poate *Harper's* sau chiar *New Yorker*. Pe de altă parte, dacă orașul încerca să profite așa cum făcuseră cei din Roswell, New Mexico, de OZN-uri, articolul ar putea fi potrivit pentru unul dintre ziarele importante din sud, care ar putea apoi să-l vândă mai departe. În varianta scurtă, l-ar putea folosi pentru editorialul său. Editorul său de la *Scientific American*, în ciuda *seriozității* cu care privea conținutul revistei, era de asemenea extrem de interesat de creșterea numărului de abonați și discuta despre asta permanent. Știa foarte bine

că publicului i-ar plăcea o poveste grozavă cu fantome. Era posibil să șovăie în timp ce ar arunca o privire la fotografia soției sale și ar pretinde că îi evalua calitățile, dar niciodată nu ar fi lăsat să-i scape o astfel de poveste. Editorii agreau chestiile ușoare la fel de mult ca oricine de vreme ce abonații erau sufletul afacerii. Și, din păcate, articolele lipsite de substanță deveneau un produs principal în media.

În trecut, Jeremy investigase șapte apariții fantomatice diferite; patru sfârșiseră în editorialele sale din octombrie. Unele fuseseră cât se poate de obișnuite – apariții spectrale pe care nimeni nu reușise să le explice din punct de vedere științific –, dar trei se refereau la strigoi, spirite răuvoitoare după cum se presupune, care, oricât ar părea de ciudat, mișcă obiecte sau distrug împrejurimile. Potrivit investigatorilor de fenomene paranormale – un oximoron, în cazul în care Jeremy ar fi auzit în viața lui de vreunul –, strigoii erau în general atrași de o persoană anume și nu de un loc. În fiecare caz pe care Jeremy îl investigase, inclusiv în cele care fuseseră bine documentate în media, înșelătoria fusese cauza evenimentelor misterioase.

Dar luminile din Boone Creek se presupunea că erau altceva; aparent, erau suficient de predictibile încât să dea orașului posibilitatea să patroneze Turul Caselor Istorice și al Cimitirului Bântuit, în timpul cărora, promitea broșura, lumea putea vedea nu numai case datând de la mijlocul anilor 1700, ci, dacă vremea o îngăduia, și pe „strămoșii chinuiți din orașul nostru în marșul lor nocturn pe tărâmul de jos".

Broșura cu imagini ale cochetului oraș și relatări melodramatice îi fusese trimisă împreună cu o scrisoare. În timp ce conducea, Jeremy își aminti de scrisoare.

Dragă domnule Marsh,

Mă numesc Doris McClellan și, în urmă cu doi ani, am citit articolul dumitale din *Scientific American* despre strigoiul care bântuia Conacul Brenton din Newport, Rhode Island. Mă gândisem să-ți scriu atunci, dar dintr-un motiv oarecare, nu am făcut-o. Cred că mi-a ieșit din minte, dar după cum merg lucrurile în orașul meu în aceste zile, am socotit că e timpul să-ți scriu.

Nu știu dacă ai auzit vreodată despre cimitirul din Boone Creek, Carolina de Nord, dar legenda spune că cimitirul este bântuit de spiritele foștilor sclavi. Iarna – din ianuarie până la începutul lui februarie – lumini albastre par să danseze pe pietrele de mormânt ori de câte ori ceața plutește în cimitir. Unii spun că sunt ca niște lumini care se aprind și se sting foarte repede, alții jură că sunt de mărimea unor mingi de baschet. Le-am văzut și eu; după mine, aduc cu globurile strălucitoare din discoteci. În orice caz, anul trecut, niște persoane de la Duke University au venit să facă cercetări; cred că erau meteorologi sau geologi, sau cam așa ceva. Au văzut și ei luminile, dar nu le-au putut explica, așa că ziarul local a creat o mare vâlvă în jurul întregului mister. Poate că dacă ai veni, ai putea înțelege ce sunt de fapt aceste lumini.

Dacă ai nevoie de mai multe informații, dă-mi un telefon la Herbs, un restaurant din oraș.

Restul scrisorii oferea date de contact suplimentare. Jeremy răsfoise deja broșura Societății Istorice locale. Citise titluri care descriau diferite case în turul care urma să aibă loc, trecuse repede peste informațiile privind parada și serata dansantă de vineri seară și se pomenise

ridicând din sprânceană la anunțul că, pentru prima dată, va fi inclusă în tur și o vizită la cimitir, sâmbătă seara. Pe partea din spate a broșurii – înconjurată de ceea ce păreau a fi desene făcute de mână, înfățișându-l pe Casper[1] – erau mărturii ale persoanelor care văzuseră luminile și un fragment din ceea ce părea a fi un articol din ziarul local. În mijloc, se afla o fotografie neclară a unei lumini strălucitoare în ceea ce putea, sau nu putea, să fi fost cimitirul (titlul pretindea că era).

Nu era chiar Borley Rectory, o casă „bântuită" din epoca victoriană, cu multe coridoare, așezată pe malul de nord al râului Stour din Essex, Anglia, cea mai renumită casă bântuită din istorie, unde „vizitele turistice" cuprindeau călăreți fără cap, cântece stranii la orgă și clopote răsunătoare, dar fusese suficient să-i stârnească interesul.

Pentru că nu reușise să găsească articolul menționat în scrisoare – nu exista nici o arhivă pe site-ul ziarului local – contactase diferite departamente de la Duke University și, în cele din urmă, descoperise proiectul de cercetare original. Fusese scris de trei absolvenți care urmau cursuri postuniversitare și, cu toate că avea numele lor și numerele de telefon, nu era sigur că avea rost să îi sune. Raportul de investigare nu conținea nici unul dintre detaliile la care s-ar fi așteptat. În schimb, întreg studiul certifica doar existența luminilor și faptul că echipamentul absolvenților funcționase cum se cuvine, trata lucrurile pur și simplu superficial, fără a merge în profunzime pentru a-i oferi informația de care avea nevoie. Și în plus, în ultimii cincisprezece ani, învățase să se bizuie doar pe munca proprie, nu pe activitatea altora.

[1] Personaj de desene animate din *Casper, fantoma prietenoasă* (n.tr.)

Asta era și partea proastă a colaborării cu revistele. Cu toate că toți jurnaliștii pretindeau că-și realizau propriile cercetări și majoritatea o făceau *întru câtva,* totuși se bazau foarte mult pe opinii și afirmații care ascundeau o parte din adevăr și care fuseseră publicate în trecut. Astfel, în mod frecvent, făceau greșeli, de obicei minore, uneori gogonate. *Toate* articolele din *toate* revistele cuprindeau erori și, în urmă cu doi ani, Jeremy făcuse un reportaj legat de acest fapt, demascând obiceiurile mai puțin lăudabile ale colegilor de breaslă.

Editorul său se opusese publicării acestuia. Și nici o altă revistă nu se arătase entuziasmată de articol.

Jeremy urmărea stejarii lunecând pe lângă geamuri, întrebându-se dacă nu ar trebui să-și schimbe meseria și, dintr-odată, își dori mai mult ca oricând să cerceteze povestea cu fantome. „Și dacă nu exista nici o lumină? Și dacă autoarea scrisorii era o impostoare? Și dacă nu era nici măcar o legendă despre care să scrie un articol?" Clătină din cap. Nu avea rost să-și facă griji și, pe lângă toate acestea, era prea târziu. Se afla deja acolo, iar Nate era ocupat cu telefoanele la New York.

În portbagaj, Jeremy avea toate materialele necesare pentru vânătoarea de fantome (așa cum se înfățișau în cartea *Ghost Busters for Real!,* o carte pe care inițial o cumpărase ca să facă o glumă după o seară de cocktailuri). Avea o cameră Polaroid de 35 de mm, patru camere video portabile cu microfon și trepiede, un detector electromagnetic, o busolă, ochelari de vedere nocturnă, un laptop și alte mărunțișuri.

În definitiv, trebuia să facă treaba bine. Vânătoarea de fantome nu era pentru amatori.

Cum era de așteptat, editorul său se plânsese de costul dispozitivelor achiziționate foarte de curând, care mereu

păreau să fie necesare în astfel de investigații. Tehnologia progresa rapid, așa că dispozitivele de ieri erau echivalentul uneltelor din piatră și cremene, îi explicase Jeremy editorului său, visând cu ochii deschiși să-și cumpere un dispozitiv laser de purtat în spate pe care Bill Murray și Harold Ramis îl folosiseră în *Vânătorii de fantome*. I-ar fi plăcut să fi văzut atunci expresia editorului său. Oricum tipul strâmbase din nas înainte ca, în final, să semneze pentru obiecte. În mod sigur, ar fi fost dezamăgit dacă povestea ar fi ajuns la televiziune și nu în ziar.

Zâmbind la amintirea expresiei editorului său, Jeremy schimbă mai multe posturi – rock, hip-hop, country, gospel – până când optă pentru o emisiune locală de interviuri, în care doi pescari de plătică vorbeau cu pasiune despre nevoia de a reduce greutatea la care peștele putea fi pescuit. Crainicul, care părea exagerat de interesat de subiectul în discuție, vorbea nazalizând greoi. Reclamele anunțau o prezentare de arme și monede la Loja Masonică din Grifton și ultimele schimbări de echipă la NASCAR.

Aproape de Greenville, traficul se restabili, așa că Jeremy coti spre zona centrului comercial, pe lângă campusul Universității East Carolina. Traversă apele întinse și sălcii ale râului Pamlico și o luă pe un drum rural. Asfaltul se îngusta în timp ce șerpuia prin ținut, înghesuit de ambele părți de câmpuri aride și înghețate, de hățișuri foarte dese de arbori și din când în când de ferme. Peste aproape treizeci de minute, se pomeni apropiindu-se de Boone Creek.

După primul și singurul semnal de oprire, limita de viteză scăzu la patruzeci de kilometri pe oră și, încetinind, Jeremy măsură priveliștea cu spaimă. În afară de o jumătate de duzină de case pe roți, cocoțate la întâmplare

mai încolo de drum, și de câteva străzi laterale, întinderea de asfalt era dominată de două stații prăpădite de benzină și de Leroy's Tires. Leroy își făcea reclamă la afacerea sa cu o firmă în vârful unui turn de cauciucuri uzate care puteau fi considerate un pericol de incendiu în orice altă jurisdicție. Într-un minut, Jeremy ajunse în celălalt capăt al orașului, loc în care limita de viteză se restabili din nou. Trase mașina pe marginea drumului.

Fie Camera de Comerț folosise fotografii din alt oraș pe site-ul web, fie lui îi scăpase ceva. Scoase harta pentru a o verifica din nou și, conform versiunii lui Rand McNally, se afla într-adevăr în Boone Creek. Se uită în oglinda retrovizoare întrebându-se *unde naiba era.* Străzi încremenite mărginite de arbori. Azalee în floare. Femei drăguțe în rochii.

În timp ce se străduia să înțeleagă, zări turla unei biserici albe care se ițea pe deasupra șirului de arbori și se hotărî să o ia pe una dintre străzile laterale pe care trecuse. După o curbă, împrejurimile se schimbară brusc și, curând, se trezi călătorind printr-un oraș care probabil cândva fusese elegant și pitoresc, dar care în momentul acela părea să moară de bătrânețe. Verandele acoperite, decorate cu ghivece de flori care atârnau în afară și cu drapele americane, nu puteau ascunde vopseaua cojită și mucegaiul de lângă jgheaburi. Curțile erau umbrite de arbori de magnolii masivi, dar tufele de rododendroni tunse cu acuratețe ascundeau doar în parte fundațiile crăpate. Totuși, locul părea suficient de prietenos. Câteva cupluri cam în vârstă, în flanele de lână, care stăteau pe verande în balansoare îi făcură semn cu mâna în timp ce trecea pe lângă casele lor.

Doar după câteva fluturări de mâini realiză că persoanele în cauză nu-i făceau semn cu mâna pentru că își închipuiau că-l recunosc, ci pentru că oamenii de acolo făceau

cu mâna tuturor celor care treceau cu mașinile prin dreptul caselor lor. Rătăcind fără țintă pe străzi, descoperi, în sfârșit, zona portului, amintindu-și că orașul se dezvoltase la întâlnirea lui Boone Creek cu râul Pamlico. Când trecu prin zona comercială care, fără îndoială, cândva, fusese o zonă de afaceri prosperă, observă cum orașul părea să se stingă. Dispersate printre spații virane și vitrine acoperite cu scânduri, se aflau două magazine de antichități, un restaurant demodat, o tavernă numită Lookilu și o frizerie. Cele mai multe dintre magazine aveau denumiri cu sonoritate locală și arătau de parcă ar fi făcut comerț de decenii, dar duceau o luptă deja pierdută cu falimentul. Tricourile de culoarea neonului împodobite cu sloganuri precum: AM SUPRAVIEȚUIT FANTOMELOR DIN BOONE CREEK! erau singura dovadă de viață modernă, atârnând în vitrina a ceea ce era probabil varianta sudică, rurală, a unui magazin universal.

Herbs, restaurantul unde lucra Doris McClellan, fusese ușor de găsit. Era amplasat lângă capătul unei străzi, într-o clădire victoriană de culoarea piersicii, renovată la începutul veacului. În față și pe micul loc de parcare acoperit cu pietriș de alături, erau parcate mașini, iar mesele erau vizibile dincolo de ferestrele cu perdele și de veranda acoperită. Din ceea ce se putea vedea, toate mesele erau ocupate și se gândi că probabil era mai bine dacă se va întoarce să discute cu Doris după ce mulțimea se mai rărea.

Observă amplasarea Camerei de Comerț, o clădire mică din cărămidă de o culoare greu de definit, situată la marginea orașului, așa că o luă înapoi spre drumul principal. Dintr-un impuls, trase la o stație de benzină.

După ce își scoase ochelarii de soare, Jeremy coborî geamul. Proprietarul cu părul cărunt, care purta o salopetă

murdară și o șapcă Dale Earnhardt, se ridică încet și porni spre mașină mestecând ceea ce Jeremy bănui că ar fi tutun.

– Pot să te ajut?

Accentul său era în mod clar sudic și dinții îi erau îngălbeniți. Pe ecuson scria TULLY.

Jeremy îi ceru indicații cum să ajungă la cimitir, dar în loc să-i răspundă, proprietarul îl privi cu atenție.

– Cine și-a dat duhul? întrebă el, în sfârșit.

Jeremy clipi.

– Poftim?

– Te duci la o înmormântare, nu? întrebă proprietarul.

– Nu. Pur și simplu, doream să văd cimitirul.

Bărbatul dădu din cap aprobator.

– Păi, arăți de parcă te-ai duce la o înmormântare.

Jeremy aruncă o privire spre hainele sale: jachetă neagră peste bluză neagră cu guler pe gât, jeanși negri și în picioare, pantofi Bruno Magli negri. Omul avea dreptate.

– Cred că, pur și simplu, îmi place să port negru. Oricum, în privința indicațiilor...

Proprietarul își împinse în sus marginea șepcii și vorbi rar:

– Nu-mi place deloc să merg la înmormântări. Mă fac să mă gândesc că ar trebui să mă duc la biserică mai des, să-mi închei socotelile înainte de a fi prea târziu. Ți se întâmplă vreodată?

Jeremy nu prea știa ce să spună. Nu era o interpelare obișnuită, mai ales ca replică la o întrebare legată de niște indicații.

– Nu prea cred, îndrăzni el.

Proprietarul scoase o cârpă din buzunar și începu să-și șteargă mâinile murdare.

– Înțeleg că nu ești de pe aici. Ai un accent ciudat.

– New York, clarifică Jeremy.

– Am auzit, dar n-am fost niciodată acolo, zise el. Se uită la Taurus. E mașina ta?

– Nu, e închiriată.

Bărbatul încuviință, fără să spună nimic.

– Dar totuși, în legătură cu cimitirul, îl îndemnă Jeremy. Poți să-mi spui cum ajung acolo?

– Cre'că da. Pe care îl cauți?

– Se numește Cedar Creek?

Proprietarul îl privi curios.

– Pen'ce vrei să mergi acolo? Nu-i nimic de văzut. Sunt cimitire mai frumoase în cealaltă parte a orașului.

– Cu toate aistea, doar ăsta mă interesează.

Bărbatul păru să nu-l audă.

– Ai rude înmormântate acolo?

– Nu.

– Ești vreun mare știab de sus din nord? Poate te bate gândul să construiești vreun complex de apartamente sau vreun mall din alea pe terenul de acolo?

Jeremy clătină din cap.

– Nu. De fapt, sunt ziarist.

– Soției mele îi plac mallurile. Și complexurile de apartamente. Ar putea fi o idee bună.

– O, zise Jeremy, întrebându-se cât timp avea să mai dureze discursul acela. Aș dori să te pot ajuta, dar nu e specialitatea mea.

– Ai nevoie de benzină? întrebă el, deplasându-se spre spatele mașinii.

– Nu, mulțumesc.

Bărbatul deja deșuruba capacul.

– Premium sau obișnuită?

Jeremy se întoarse în scaun, gândindu-se că bărbatul putea probabil să-și facă treaba.

– Obișnuită, cred.

După ce alimentă, bărbatul își scoase șapca și își trecu mâinile prin păr în timp ce revenea la geamul mașinii.

– Dacă ai vreo problemă la mașină, nu ezita să treci pe aici. Pot repara ambele feluri de mașini, și o fac la prețul corect.

– Ambele?

– Străine și indigene, zise el. Despre ce credeai că vorbeam? Fără să aștepte un răspuns, bărbatul clătină din cap de parcă Jeremy ar fi fost un idiot. Numele meu e Tully, apropo. Și tu ești?

– Jeremy Marsh.

– Și ești urologist[1]?

– Jurnalist.

– N-avem nici un urologist în oraș. Sunt câțiva în Greenville, totuși.

– A, zise Jeremy, fără să se deranjeze să-l corecteze. Dar totuși, cum ajung la Cedar Creek...

Tully își frecă nasul și aruncă o privire spre drum înainte de a se uita din nou la Jeremy.

– Acum, nu o să vezi nimic. Fantomele nu-și fac apariția decât în timpul nopții, dacă pentru asta te afli aici.

– Poftim?

– Fantomele. Dacă n-ai nici o rudă îngropată în cimitir, atunci probabil ai venit pentru fantome, nu?

– Ai aflat de fantome?

– Bineînțeles. Le-am văzut cu ochii mei. Dar dacă vrei bilete, va trebui să mergi la Camera de Comerț.

– E nevoie de bilete?

– Păi, nu poți intra chiar așa în casa cuiva, nu?

Jeremy avu nevoie de o clipă să urmărească firul ideii.

---

[1] În original, joc de cuvinte între *jurnalist* și *urologist*. Din acest motiv s-a păstrat în traducere termenul urologist. (n.tr.)

– O, așa este, zise el. Turul Caselor Istorice și al Cimitirului Bântuit, nu?

Tully se holbă la Jeremy de parcă ar fi fost persoana cea mai grea de cap de pe fața pământului.

– În sfârșit, sigur că vorbim despre tur, zise el. Despre ce credeai că vorbeam?

– Nu sunt sigur, zise Jeremy. Dar indicațiile...

Tully clătină din cap.

– Bine, bine, zise el parcă brusc supărat. Arătă cu mâna spre oraș. N-ai decât să te întorci spre centrul orașului, apoi mergi pe drumul principal spre nord până când ajungi la răscrucea aflată la aproape șase kilometri de locul unde drumul se înfundă. O iei spre vest și mergi înainte până ajungi la bifurcație și mergi pe drumul care duce pe lângă casa lui Wilson Tanner. O iei din nou spre nord unde sunt de obicei mașini uzate, mergi puțin în linie dreaptă și exact acolo e cimitirul.

Jeremy încuviință.

– Perfect, zise el.

– Ești sigur că ai priceput?

– Bifurcație, casa lui Wilson Tanner, mașini uzate, repetă el ca un robot. Mulțumesc de ajutor.

– Nici o problemă. Bucuros să te servesc. Benzina costă șapte dolari și patruzeci și nouă de cenți.

– Accepți cărți de credit?

– Nu. Niciodată nu mi-au plăcut. Nu-mi place ca guvernul să știe tot ce fac eu. Nu este treaba nimănui altcuiva.

– Mă rog, zise Jeremy, întinzând mâna după portofel, este o problemă. Am auzit că guvernul are spioni peste tot.

Tully încuviință ca un cunoscător.

– Pariez că e chiar mai rău pentru voi, doctorii. Ceea ce îmi amintește de...

*

În următoarele cincisprezece minute, Tully îi dădu înainte cu vorba și astfel Jeremy află despre capriciile vremii, despre decrete guvernamentale ridicole și despre modul în care Wyatt – proprietarul celeilalte stații de benzină – l-ar trage pe sfoară pe Jeremy dacă s-ar duce vreodată acolo pentru benzină, de vreme ce umbla la calibrarea pompelor îndată ce cisterna de alimentare se punea în mișcare. Dar în special află despre necazul lui Tully cu prostata, care îl făcea să se ridice din pat cel puțin de cinci ori pe noapte ca să se ducă la baie. Îi ceru părerea lui Jeremy pentru problema în discuție, întrucât Jeremy era urologist. Și se interesă și de Viagra.

După ce își umplu iar gura de două ori cu tutun presat, o altă mașină trase de cealaltă parte a pompei și le întrerupse conversația. Șoferul propti sus capota, iar Tully se uită atent înăuntru înainte de a mișca niște fire și de a scuipa într-o parte. Tully se angajă să o repare, dar pentru că era foarte ocupat, omul trebuia să-și lase mașina acolo cel puțin o săptămână. Era evident că necunoscutul se așteptase la răspunsul acela, așa că o clipă mai târziu, discutau amândoi despre doamna Dungeness și despre faptul că un oposum își dăduse sfârșitul în bucătăria ei cu o noapte mai înainte și că mâncase din bolul cu fructe.

Jeremy profită de ocazie și plecă pe furiș. Se opri la magazinul universal să cumpere o hartă și un pachet de cărți poștale care prezentau puncte de reper din Boone Creek și, în scurtă vreme, circula pe un drum șerpuit care ducea în afara orașului. Ca prin farmec, descoperi și cotitura și bifurcația, dar, din nefericire, nu și casa lui Wilson Tanner. Se întoarse puțin din drum și, în sfârșit, ajunse pe o uliță îngustă acoperită cu pietriș, aproape ascunsă de arborii care crescuseră peste măsură pe ambele părți.

După ce viră, săltă prin fel de fel de hârtoape până când pădurea începuse să se rărească. Pe dreapta, trecu pe lângă un indicator care îl atenționă că se apropia de dealul Riker – locul unei ambuscade din Războiul Civil – și câteva clipe mai târziu, trase lângă un indicator de oprire din fața porții principale a Cimitirului Cedar Creek. Dealul Riker se înălța pe fundal. Bineînțeles, „se înălța" era un termen relativ, de vreme ce părea să fie singurul deal în partea aceea a statului. Acolo, orice s-ar fi putut înălța. Locul era de altfel la fel de plat ca plăticile despre care auzise la radio.

Împrejmuit cu stâlpi de cărămidă și un gard de fier forjat, ros de rugină, cimitirul Cedar Creek era așezat într-o vale micuță care îl făcea să arate ca și cum s-ar fi scufundat încetișor. Terenul era umbrit de zeci de stejari care erau plini de mușchi, dar arborele de magnolie uriaș din mijloc domina totul. Rădăcini porneau din trunchi și se ridicau deasupra pământului ca niște degete bolnave de artrită.

Cu toate că cimitirul fusese probabil cândva un loc de odihnă îngrijit și liniștit, în prezent era părăsit. Poteca prăfuită de dincolo de poarta principală era brăzdată de făgașe adânci și acoperită cu frunze putrezite. Câteva petice de iarbă ofilită păreau nelalocul lor. Ramuri căzute se sprijineau ici și colo, iar terenul vălurit îl duse cu gândul la valurile care se rostogoleau spre mal. Buruieni înalte țâșneau pe lângă pietrele de mormânt, aproape crăpate.

Tully avusese dreptate. Nu prea aveai ce să vezi. Dar pentru un cimitir bântuit, era perfect. Mai ales unul care ar putea să apară la televizor. Jeremy zâmbi. Locul arăta ca și cum ar fi fost creat la Hollywood.

Jeremy ieși din mașină și își întinse picioarele înainte de a recupera aparatul de fotografiat din portbagaj. Briza era rece, dar nu avea nimic din înțepătura arctică din New

York, așa că inspiră adânc, bucurându-se de parfumul de pin și de iarbă. Deasupra lui, nori cumulus pluteau pe cer și un șoim solitar zbura în cerc la distanță. Dealul Riker era împestrițat cu pini, iar pe câmpurile care se întindeau la poale zări un hambar de tutun abandonat. Acoperit cu viță, cu jumătate din acoperișul de tablă lipsă și unul dintre pereți aproape prăbușit, era înclinat într-o parte și parcă orice pală a brizei putea să îl răstoarne. De altfel, era unicul semn de civilizație din preajmă.

Jeremy auzi geamătul balamalei când pătrunse prin poarta principală ruginită ca să rătăcească pe cărarea neîngrijită. Aruncă o privire spre pietrele de mormânt de pe ambele părți, nedumerit de absența înscrisurilor până când realiză că mai toate gravurile originale fuseseră în mare măsură șterse de vreme și de trecerea timpului. Câteva pe care reușise cu greu să le deslușească datau de la sfârșitul anilor 1700. Mai în față, o criptă arăta de parcă ar fi fost luată cu asalt. Acoperișul și părțile laterale căzură înăuntru și, exact dincolo de ea, un alt monument zăcea năruit pe alee. Urmară alte cripte și mai deteriorate și monumente distruse. Jeremy nu observă nici o urmă de vandalism, doar degradare naturală. Și faptul că nu văzuse nici un indiciu că cineva fusese înmormântat acolo în ultimii treizeci de ani explica și motivul pentru care cimitirul arăta abandonat.

Se opri la umbra arborelui de magnolie întrebându-se cum ar arăta locul într-o noapte cețoasă. Probabil fantomatic, ceea ce putea determina imaginația unei persoane să o ia razna. Dar dacă existau lumini inexplicabile, de unde veneau? Socotea că „fantomele" erau pur și simplu lumini reflectate, transformate în prisme de picăturile de apă din ceață, dar nu existau nici felinare de stradă, iar cimitirul nu era luminat. Nu zărise nici urme de locuințe

pe dealul Riker pe care s-ar fi putut conta. Se gândi că luminile puteau proveni de la farurile mașinilor, deși zărise un singur drum în apropiere, iar oamenii ar fi putut face legătura cu mult timp în urmă.

Trebuia să cumpere o hartă topografică bună a zonei ca o completare la harta străzilor pe care tocmai o achiziționase. Poate că biblioteca locală avea o astfel de hartă. În orice caz, se va opri la bibliotecă să cerceteze istoria cimitirului și a orașului. Trebuia să știe când fuseseră văzute luminile pentru prima dată, pentru a-și face o idee cu privire la cauza lor. Bineînțeles, va trebui să-și petreacă vreo câteva nopți acolo, în sălașul fantomatic, dacă vremea cețoasă era dispusă să coopereze.

Câtva timp, se plimbă prin cimitir făcând fotografii. Fotografiile acelea nu aveau să fie publicate, ci serveau ca termen de comparație în cazul în care dădea peste fotografii ale cimitirului făcute mai înainte. Dorea să vadă cum se schimbase de-a lungul anilor și le putea folosi ca să afle când – sau din ce cauză – căzuse în paragină. Făcu un instantaneu și arborelui de magnolie. Era negreșit cel mai mare arbore de magnolie pe care îl văzuse vreodată. Trunchiul negru era uscat, iar ramurile atârnânde i-ar fi ținut pe el și pe frații săi ocupați ore în șir când erau copii. Dacă n-ar fi fost înconjurat de morți, adică.

În timp ce verifica fotografiile digitale să se asigure că făcuse destule, observă o mișcare cu coada ochiului.

Când își ridică privirea, văzu o femeie care venea spre el. Era îmbrăcată în jeanși, cu cizme și cu o flanelă de lână albastru-deschis care se asorta cu geanta din pânză pe care o ducea, și avea un păr negru care îi atingea grațios umerii. Pielea, doar cu o ușoară nuanță măslinie, făcea machiajul de prisos, dar ceea ce îl surprindea era culoarea ochilor ei,

care, de la distanță, păreau aproape violeți. Indiferent cine era, își parcase mașina chiar în spatele mașinii lui.

O clipă, se întrebă dacă se apropia de el ca să-i ceară să plece. Poate că în cimitir circulația era oprită și accesul interzis. Dar poate că vizita ei acolo era doar o coincidență.

Femeia continuă să se deplaseze spre el.

De fapt, dacă te gândeai mai bine, era o coincidență destul de *atrăgătoare*. Jeremy își înălță capul în timp ce strecură aparatul de fotografiat înapoi în husă. Când femeia se apropie, Jeremy zâmbi larg.

– Bună ziua, zise el.

Ca răspuns la salutul lui, femeia încetini pasul ca și cum nu-l observase. Expresia ei părea aproape amuzată, iar el se aștepta ca ea să se oprească. În schimb, avu impresia că o auzise râzând exact când trecea pe lângă el.

Cu sprâncenele ridicate admirativ, Jeremy o urmărea mergând. Femeia nu se uită înapoi. Înainte de a-și da seama ce face, Jeremy făcu un pas după ea.

– Hei! strigă el.

În loc să se oprească, femeia, pur și simplu, se întoarse și continuă să meargă cu spatele, având capul aplecat într-o parte, și o privire iscoditoare. Din nou, Jeremy observă aceeași expresie amuzată.

– Știi, n-ar trebui să te holbezi în felul ăsta, strigă ea. Femeilor le plac bărbații care știu să fie subtili.

Se întoarse din nou, își aranjă geanta de pânză pe umăr și își continuă drumul. În depărtare, Jeremy îi auzi din nou râsul.

Jeremy rămase cu gura căscată, neștiind cum să răspundă.

Foarte bine, deci nu era interesată. Nici o problemă. Totuși, majoritatea oamenilor ar fi zis cel puțin bună ziua ca răspuns. Poate că era un detaliu sudic. Poate că tipii îi făceau avansuri tot timpul și era sătulă. Sau poate

că, pur și simplu, nu dorise să fie întreruptă în timp ce făcea... făcea...

Ce făcea?

Asta era problema cu jurnalismul, oftă el. Îi stârnise curiozitatea. De fapt, nu era deloc treaba lui. Și în plus, se afla într-un cimitir. Probabil că femeia venise să-și viziteze morții. Lumea făcea mereu treaba asta, nu-i așa?

Rămase pe gânduri. Singura diferență era că cele mai multe cimitire arătau ca și cum cineva trecea să cosească iarba din când în când, în timp ce cimitirul acesta arăta precum San Francisco după cutremurul din 1906. Se gândi că ar fi putut să o ia pe urmele ei să vadă ce punea la cale, dar discutase cu destul de multe femei ca să știe că spionatul ar putea fi cu mult mai înspăimântător decât holbatul. Și ea nu păruse că apreciază privirea lui fixă.

Jeremy se chinuia să nu se zgâiască în timp ce ea dispărea în spatele unor stejari, cu geanta de pânză legănându-se la fiecare pas grațios.

Abia după ce dispăru, Jeremy reuși să-și aducă aminte că fetele drăguțe nu contau în clipa aceea. El avea o treabă de făcut și viitorul era prioritatea lui acum. Bani, faimă, televiziune, și așa mai departe. Perfect, și pe urmă? Văzuse cimitirul... ar putea să cerceteze și împrejurimile. Pentru a intra în atmosfera locului.

Se întoarse la mașină și urcă la volan, mulțumit că nu trebuia să privească în spate ca să vadă dacă femeia îl mai urmărea. Jocul acela putea fi jucat în doi. Bineînțeles, asta presupunea ca ei cel puțin să-i pese de ceea ce făcea el, dar era foarte sigur că el nu o interesa.

O privire rapidă de pe locul șoferului îi demonstră că avea dreptate.

Porni motorul și acceleră ușor; în timp ce se depărta de cimitir, descoperi că era mai ușor să lase imaginea femeii

să-i zboare din minte pentru a se concentra la ce avea de făcut. Merse mai departe să vadă dacă alte drumuri – fie acoperite cu prundiș, fie pavate – se intersectau cu al lui, și se uita atent după mori de vânt și clădiri cu acoperișuri de tablă, fără noroc însă. Nu găsi nici măcar ceva care să aducă cu o fermă.

Întorcând mașina, porni înapoi pe drumul pe care venise căutând un drum care să-l ducă spre partea de sus a dealului Riker, dar, în final, renunță, declarându-se învins. În timp ce se apropia din nou de cimitir, se pomeni întrebându-se cine stăpânea câmpurile care îl înconjurau și dacă dealul Riker era un teren public sau privat. Biroul de taxe și impozite al districtului deținea această informație. Jurnalistul cu vederea pătrunzătoare din el observase, tot întâmplător, că mașina femeii dispăruse, ceea ce îi produse o ușoară, deși surprinzătoare, împunsătură de dezamăgire, care îi trecu la fel de repede cum apăruse.

Se uită la ceas; trecuse puțin de ora două, și se gândi că iureșul prânzului de la Herbs se terminase probabil. Ar putea să stea de vorbă cu Doris. Poate că ea ar putea aduce puțină „lumină" în acest caz.

Zâmbi în sinea lui fără convingere, întrebându-se dacă femeia pe care o văzuse la cimitir ar fi râs de speranțele pe care și le făcea.

TREI

Când Jeremy ajunse la Herbs, mai erau ocupate doar câteva mese de pe verandă. În timp ce urca treptele spre ușa din față, conversațiile încetară, iar privirile alunecară spre el. Doar mestecatul continuă, ducându-l cu gândul la modul curios în care vacile se uitau la tine când te apropiai de gardul pajiștii. Jeremy salută și făcu semn cu mâna așa cum văzuse că făceau cei mai în vârstă de pe verande.

Își scoase ochelarii de soare și împinse ușa. Mesele pătrate și mici erau răspândite prin cele două încăperi principale, pe ambele părți ale încăperii, separate de un rând de trepte. Pereții de culoarea piersicii erau lambrisați cu scânduri albe care dădea locului un aer rustic și familial; către spatele clădirii, zări bucătăria.

Din nou, aceleași expresii ca de vite ale clienților în timp ce trecea. Conversațiile se potoleau. Privirile alunecau. Când salută și făcu semn cu mâna, privirile se lăsară în jos și murmurul conversației se porni iar. „Semnul ăsta făcut cu mâna, se gândi el, e ca o baghetă magică."

Jeremy rămase jucându-se cu ochelarii de soare, sperând că Doris se afla acolo, când una dintre chelnerițe ieși încet din bucătărie. Avea în jur de douăzeci de ani, era înaltă și subțire ca o trestie cu o față deschisă și veselă.

– Ia loc undeva, iubi, ciripi ea. Vin la tine într-o clipă.

După ce se făcu comod lângă o fereastră, o văzu pe chelneriță apropiindu-se. Pe ecuson scria: RACHEL. Jeremy se gândi la fenomenul ecusoanelor cu nume din oraș. „Are fiecare muncitor un ecuson?" Se întrebă dacă era vreun fel de regulă. La fel ca salutul din cap și semnul cu mâna.

– Pot să-ți aduc ceva de băut, scumpule?

– Ai cappuccino? îndrăzni el.

– Nu, regret. Dar avem cafea.

Jeremy zâmbi.

– Perfect.

– În regulă. Meniu' e pe masă dacă vrei să mănânci ceva.

– De fapt, mă întrebam dacă Doris McClellan e pe aici.

– A, e în spate, zise Rachel luminându-se. Vrei să o chem?

– Dacă nu te deranjează.

– Nu-i nici o problemă, scumpule, zise ea zâmbind.

Jeremy o urmări îndreptându-se spre bucătărie și împingând ușile batante. Peste o clipă, apăru o femeie și își imagină că era Doris. Era opusul lui Rachel: scundă și corpolentă, cu părul alb rărit care fusese cândva blond, purta un șorț, dar fără ecuson, peste o bluză înflorată. Părea să aibă în jur de șaizeci de ani. Când se opri la masă, își puse mâinile în șolduri înainte de a începe să zâmbească.

– În sfârșit, zise ea lungind cuvintele în silabe, precis ești Jeremy Marsh.

Jeremy clipi.

– Mă cunoști? întrebă el.

– Bineînțeles. Tocmai te-am văzut la *Primetime Live*, vinerea trecută. Înțeleg că ai primit scrisoarea mea.

– Da, mulțumesc.

– Și te afli aici să scrii un reportaj despre fantome.

Jeremy își ridică mâinile.

– Așa se pare.

– Ei poftim. Accentul ei făcu ca literele să pară pronunțate separat. De ce nu mi-ai spus că vii?

– Îmi place să surprind oamenii. Uneori, mă ajută să obțin mai ușor informații exacte.

– Ei p-o-f-t-i-m, zise ea din nou. După ce surpriza se consumă, Doris își trase un scaun. Te deranjează dacă iau loc? Bănuiesc că ești aici ca să discuți cu mine.

– Nu vreau să ai necazuri cu șeful tău dacă trebuie să muncești.

Doris aruncă o privire peste umăr și strigă:

– Hei, Rachel, crezi că șeful s-ar supăra dacă aș sta jos? Bărbatul de aici vrea să discute cu mine.

Rachel scoase capul din spatele ușilor batante. Jeremy observă că ținea în mână un recipient cu cafea.

– Nu, nu cred că șeful s-ar supăra câtuși de puțin, răspunse Rachel. Lui Doris îi place să stea de vorbă. Mai ales cu un flăcău așa de arătos.

Doris își întoarse fața spre Jeremy.

– Vezi, zise ea și încuviință cu capul. Nici o problemă.

– Pare un loc de muncă plăcut, zise Jeremy zâmbind.

– Așa este.

– Înțeleg că tu ești șefa.

– Vinovata în persoană, răspunse Doris în timp ce privirea îi licărea de satisfacție.

– De câtă vreme ești în afaceri?

– De aproape treizeci de ani, deschidem pentru micul dejun și prânz. Facem feluri de mâncare sănătoase cu mult înainte de a fi la modă și avem cele mai bune omlete din această parte a Raleigh-ului... Se aplecă în față. Ți-e foame? Ar trebui să încerci unul dintre sandviciurile noastre pentru prânz. Totul e proaspăt – și facem chiar pâine zilnic. Arăți ca și cum ți-ar prinde bine o îmbucătură

și după fața ta... Doris ezită, examinându-l. Fac rămășag că ți-ar plăcea un sandvici cu pui și pesto. E cu varză de Bruxelles, roșii și castraveți, iar rețeta de pesto am descoperit-o chiar eu.

– Nu sunt chiar așa de flămând.

Rachel se apropie cu două cești de cafea.

– Păi, ca să te pun la curent... dacă am de gând să spun o poveste, îmi place să o fac la o masă bună. Și îmi place să nu mă grăbesc.

Jeremy capitulă.

– Sandviciul cu pui și pesto pare perfect.

Doris zâmbi.

– Ai putea să ne aduci două Albemarles, Rachel?

– Sigur, răspunse Rachel, cercetându-l pe Jeremy cu o privire apreciativă. Apropo, cine e prietenul tău? Nu l-am mai văzut pe aici.

– E Jeremy Marsh, răspunse Doris. E un ziarist renumit care a venit aici să scrie un reportaj despre orașul nostru frumos.

– Pe bune? zise Rachel arătându-se interesată.

– Da, răspunse Jeremy.

– O, slavă Domnului, zise ea făcând cu ochiul. Pentru o secundă, m-am gândit că tocmai veniseși de la o înmormântare.

Jeremy clipi, în vreme ce Rachel se îndepărtă.

Doris râse de expresia lui.

– Tully s-a oprit la noi după ce te-ai întors pentru indicații, explică ea. Cred că și-a dat seama că aș fi putut avea o legătură cu venirea ta aici și a vrut să se asigure. Și oricum, el a redat întreaga conversație, iar Rachel probabil nu s-a putut abține. Toți i-am considerat comentariul foarte amuzant.

– Vai, zise Jeremy.

Doris se aplecă în față.

– Pariez că a vorbit ca o moară stricată.

– Puțin.

– Mereu a fost un palavragiu. Ar vorbi și cu o cutie de pantofi dacă n-ar fi nimeni altcineva prin preajmă, așa că jur că nu știu cum nevastă-sa, Bonnie, a răbdat asta atâta vreme. Dar în urmă cu doisprezece ani, a surzit, așa că acum el le vorbește clienților. Este genul de persoană care te poate face să fugi de acolo în mai puțin timp decât au nevoie cuburile de gheață să se topească iarna. A trebuit să-l gonesc de aici astăzi după ce ne-a vizitat. Nu poți face nici un pic de treabă dacă e prin preajmă.

Jeremy întinse mâna după cafea.

– Soția lui a surzit?

– Cred că bunul Dumnezeu a înțeles că s-a sacrificat destul. Vai de ea.

Jeremy râse înainte de a sorbi din cafea.

– De ce credea el că tu erai cea care m-a contactat?

– De fiecare dată când se petrece ceva neobișnuit, eu sunt întotdeauna învinovățită. Face parte din situația dată, cred, faptul de a fi mediumul orașului și toate celelalte.

Jeremy doar se uită la ea și Doris zâmbi.

– Înțeleg că nu crezi în mediumuri, remarcă ea.

– Nu, nu chiar, recunoscu Jeremy.

Doris trase de șorț.

– Mă rog, în cea mai mare parte, nici eu. Cei mai mulți dintre ei sunt țăcăniți. Dar unii oameni au cu adevărat acest dar.

– Atunci... poți să-mi ghicești gândurile?

– Nu, nicidecum, zise Doris clătinând din cap. Cel puțin cea mai mare parte din timp, totuși. Am o intuiție destul de bună cu privire la oameni, dar ghicitul gândurilor a fost mai mult treaba mamei mele. Nimeni nu putea să-i

ascundă ceva. Știa până și ce plănuiam să-i cumpăr pentru ziua ei de naștere, ceea ce era foarte amuzant. Dar darul meu e diferit. Eu sunt prezicătoare. Și pe lângă asta pot spune ce sex va avea un copil înainte de a se naște.

– Înțeleg.

Doris îl privi cu atenție.

– Nu mă crezi.

– Păi, hai să spunem că *ești* prezicătoare. Asta înseamnă că știi să descoperi apa ca să-mi spui unde să sap o fântână.

– Bineînțeles.

– Și dacă ți-aș cere să faci o testare, cu baze științifice, sub supraveghere strictă...

– Ai putea fi chiar unul dintre cei care mă supraveghează, așa că dacă ar trebui să mă aranjezi ca pe un pom de Crăciun ca să te convingi că nu trișez, n-aș avea nimic împotrivă.

– Înțeleg, zise Jeremy gândindu-se la Uri Geller.

Uri Geller fusese atât de încrezător în puterile sale telekinezice încât se dusese la televiziunea britanică în 1973, unde apăruse în fața oamenilor de știință și a spectatorilor prezenți acolo. Pe când ținea o lingură în echilibru pe deget, ambele părți începuseră să se îndoaie în jos în fața observatorilor stupefiați. Abia mai târziu, se aflase că el îndoise lingura de mai multe ori înainte de emisiune, producând oboseala metalului.

Doris părea să-și dea seama la ce se gândea Jeremy.

– Crede-mă... poți să mă testezi oricând, în orice fel dorești. Dar nu pentru asta ai venit. Vrei să afli mai multe despre fantome, nu?

– Adevărat, zise Jeremy, ușurat să intre direct în subiect. Ai ceva împotrivă dacă înregistrez?

– Câtuși de puțin.

Jeremy băgă mâna în buzunarul jachetei și scoase un reportofon mic. Înainte de a începe, Doris luă o înghițitură de cafea.

– Perfect, povestea se întoarce înapoi cam prin anii 1890. Pe atunci, în oraș se făcea încă discriminare, așa că majoritatea negrilor trăiau într-un loc numit Watts Landing. În prezent, nu mai există nimic din satul acela din cauza lui Hazel, dar...

– O clipă... Hazel?

– Uraganul. 1954. A lovit coasta lângă Carolina de Sud aproape de graniță. A inundat mare parte din Boone Creek, așa că ceea ce a rămas din Watts Landing a fost curățat.

– Ah, corect. Regret. Continuă.

– Oricum, cum spuneam, nu vei mai găsi satul acum, dar aproape de începutul secolului cred că acolo trăiau cam trei sute de oameni. Cei mai mulți dintre ei se trăgeau din sclavii care veniseră din Carolina de Sud în timpul războiului de agresiune nordică sau ceea ce yankeii numesc Războiul Civil.

Ea îi făcu un semn cu ochiul și Jeremy zâmbi.

– Astfel, Union Pacific a apărut pentru a introduce liniile de cale ferată, care, fără îndoială, trebuiau să transforme acest loc într-o mare zonă cosmopolitană. Sau cel puțin asta au promis. Iar linia pe care au plănuit-o trecea drept prin cimitirul negrilor. Atunci, conducătorul orașului era o femeie numită Hettie Doubilet. Era din regiunea Mării Caraibilor – nu știu care insulă –, dar când a aflat că trebuiau să scoată toate trupurile și să le mute în alt loc, s-a supărat și a încercat să convingă consiliul districtual să facă totuși ceva ca ruta să fie schimbată. Dar consiliul nu i-a luat în considerare cererea. Nici măcar nu i-a dat ocazia să-și justifice solicitarea.

În clipa aceea, Rachel sosi cu sandviciurile și așează amândouă farfuriile pe masă.

– Gustă, zise Doris. Oricum, ești numai piele și os.

Jeremy întinse mâna după sandvici și luă o mușcătură. Ridică din sprâncene și Doris zâmbi.

– E mai bun decât orice din New York, nu-i așa?

– Fără nici o urmă de îndoială. Felicitările mele pentru bucătarul-șef.

Doris se uită la el cu un aer aproape cochet.

– Ești un vrăjitor, domnule Marsh, zise ea, iar pe Jeremy îl străfulgeră gândul că, în tinerețea ei, probabil că frânsese câteva inimi.

Doris își continuă povestea ca și cum nu se oprise deloc.

– Pe vremea aceea, mulți oameni erau rasiști. Unii dintre ei mai sunt încă, dar acum sunt în minoritate. Dacă ești din nord, probabil crezi că mint în privința asta, dar nu mint.

– Te cred.

– Nu, nu mă crezi. Nimeni din nord nu crede, dar asta-i în afara subiectului. Dar întorcându-mă la povestea noastră, Hettie Doubilet a fost scoasă din sărite de consiliul districtual, iar legenda spune că atunci când i s-a refuzat intrarea în biroului primarului, ea ne-a blestemat pe noi, oamenii albi. A zis că dacă mormintele strămoșilor ei vor fi profanate, atunci și ale noastre vor fi profanate. Strămoșii neamului ei vor călca în picioare pământul în căutarea locului lor de odihnă și, în călătoria lor, vor tropăi prin Cedar Creek, așa că în final, cimitirul va fi înghițit în întregime. Bineînțeles, nimeni nu i-a acordat nici o atenție în ziua aceea.

Doris mușcă din sandvici.

– Și, în sfârșit, ca să scurtez o poveste lungă, negrii au mutat trupurile unul câte unul în alt cimitir, calea ferată a ajuns aici și, după asta, exact cum a zis Hettie, cimitirul

Cedar Creek a început să se deterioreze. La început, lucruri mici. Câteva pietre de mormânt crăpate și alte asemenea, de parcă vandalii ar fi trecut pe acolo. Cei din consiliul districtual care îi considerau răspunzători pe oamenii lui Hettie, au pus paznici. Dar, distrugerea a continuat, indiferent câți paznici au fost concediați. Și în decursul anilor, situația s-a tot înrăutățit. Ai fost acolo, nu?

Jeremy dădu din cap aprobator.

– Deci poți să înțelegi ce se întâmplă. Arată de parcă locul se scufundă exact cum a zis Hettie că se va întâmpla, nu? În orice caz, câțiva ani mai târziu, au început să apară luminile. Și de atunci încoace, lumea a crezut că erau spiritele sclavilor care mărșăluiau.

În concluzie, cimitirul nu mai este folosit?

– Nu, locul a fost abandonat definitiv la sfârșitul anilor 1970, dar chiar înainte de asta, majoritatea oamenilor au ales să fie înmormântați în celelalte cimitire din oraș din cauza celor întâmplate acolo. Acum se află în posesia consiliului districtual, dar nu fac nimic pentru el. În ultimii douăzeci de ani, nu s-au îngrijit de el.

– A verificat vreodată cineva motivul pentru care cimitirul pare să se scufunde?

– Nu sunt sigură, dar sunt aproape convinsă că cineva a făcut-o. O mulțime de oameni influenți își au strămoșii înmormântați în acest cimitir și ultimul lucru pe care l-ar dori ar fi ca mormintele bunicilor lor să fie distruse. Sunt încredințată că au dorit o explicație, așa că am auzit zvonuri că unii oameni din Raleigh au ajuns să descopere ce se întâmplă.

– Te referi la studenții de la Duke?

– O, nu la ei, dragule! Ei erau doar niște copii și au fost aici anul trecut. Nu, cu mult mai mult timp în urmă. Poate că în jurul datei când a început distrugerea.

– Dar nu știi ce au aflat.

– Nu. Regret. Făcu o pauză și privirea îi licări neastâmpărată. Dar mi-am făcut o idee despre ce ar putea fi vorba.

Jeremy deveni foarte atent.

– Și asta este?

– Apa, zise ea simplu.

– Apa?

– Nu uita că sunt prezicătoare. Știu unde se găsește apă. Și îți spun exact că terenul acela se scufundă datorită apei de sub el. Știu precis.

– Înțeleg, zise Jeremy.

Doris râse.

– Ești tare drăguț, domnule Marsh. Știai că faci o față foarte serioasă când cineva îți spune ceva ce nu vrei să crezi?

– Nu. Nimeni nu mi-a spus niciodată acest lucru.

– Ei, se întâmplă. Dar eu cred că e încântător. Mama mea ar fi avut o zi plină cu tine. Ești foarte ușor de ghicit.

– Deci, la ce mă gândesc?

Doris ezită.

– Mă rog, cum am spus, darurile mele sunt diferite de ale mamei. Ea te putea citi ca pe o carte. Și în plus, nu vreau să te sperii.

– Dă-i drumul. Sperie-mă.

– Foarte bine, zise ea. Îl privi îndelung. Gândește-te la ceva ce eu n-aș putea să știu. Dar, nu uita, darul meu nu e să citesc gândurile. Eu doar... primesc indicii când și când, și numai dacă sunt trăiri cu adevărat puternice.

– În regulă, zise Jeremy amuzându-se mai departe. Realizezi totuși că te eschivezi.

– O, taci, acum. Doris se întinse după mâinile lui. Lasă-mă să le țin, bine?

Jeremy aprobă.

– Sigur.

– Acum, gândește-te la ceva personal, necunoscut pentru mine.

– De acord.

Doris îl strânse de mâini.

– Serios. În clipa asta, doar te joci cu mine.

– Bine, zise el, mă voi gândi la ceva.

Jeremy închise ochii. Se gândi la motivul pentru care, în cele din urmă, Maria îl părăsise și, mult timp, Doris nu zise nimic. În schimb, se uita la el pur și simplu de parcă ar fi încercat să-l facă să spună ceva.

Jeremy mai trecuse prin astfel de momente de nenumărate ori. Știa prea multe ca să se trădeze, iar când Doris tăcu în continuare, știa că o învinsese. Ea tresări brusc – „după cum era de așteptat, se gândi Jeremy, de vreme ce situația se asemăna cu emisiunea" – și imediat după aceea, îi dădu drumul la mâini.

Jeremy deschise ochii și se uită la ea.

– Deci?

Doris îl privea într-un mod ciudat.

– Nimic, zise ea.

– Ah, zise Jeremy. Cred că nu e posibil astăzi, nu?

– Cum am zis, sunt prezicătoare. Zâmbi, aproape parcă scuzându-se. Dar categoric pot să-ți spun că nu ești însărcinat.

El chicoti.

– Ar trebui să spun că ai dreptate în privința asta.

Ea îi zâmbi înainte de a arunca o privire spre masă. Apoi, își ridică privirea din nou.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac ce am făcut. A fost totul nepotrivit.

– Nici o problemă, zise el vorbind serios.

– Nu, insistă ea. Îi întâlni privirea și întinse mâna după mâna lui pe care o strânse din nou încetișor. Îmi pare tare rău.

Jeremy nu era prea sigur cum să reacționeze când ea îl luă de mână din nou, dar rămase impresionat de compasiunea din expresia ei.

Așa că Jeremy avu sentimentul descurajant că Doris ghicise mai mult din trecutul său decât era cu putință să știe.

Abilitățile de medium, premonițiile și intuiția sunt doar un produs al interacțiunii dintre experiență, simțul realității și informația acumulată. Majoritatea oamenilor subestimează în mare măsură cantitatea de informații pe care o rețin în timpul vieții, iar creierul uman este capabil să coreleze imediat informația într-un mod în care nici o altă specie sau dispozitiv nu este capabil să o facă.

Creierul totuși învață să ignore marea majoritate a informațiilor pe care le primește, de vreme ce, din motive evidente, nu ai noroc să-ți amintești totul. Fără îndoială, unii oameni au o memorie mai bună decât alții, un fapt ce a fost demonstrat adesea în diverse experimente, iar capacitatea de a exersa memoria este dovedită și ea. Dar chiar și cei mai proști studenți își amintesc 99,99 la sută din toate lucrurile cu care se confruntă în viață. Și totuși, restul de 0,01 la sută face diferența între unii și alții. Pentru unii oameni, se manifestă în capacitatea de a memora

lucruri fără importanță, sau excelează ca doctori, sau interpretează cu exactitate datele financiare, ca miliardarii speculanți la bursă. Pentru alți oameni, este capacitatea de a pătrunde în gândurile altora și oamenii aceia – cu un talent înnăscut de a se inspira din amintiri, de a folosi simțul realității și experiența ca să codifice totul repede și cu exactitate – vădesc o aptitudine care pare altora supranaturală.

„Ceea ce făcuse Doris era... mai presus de asta, oricum", se gândea Jeremy. Ea știa. Sau cel puțin, așa își imaginase Jeremy la început, până când cedase în fața explicației logice a ceea ce se întâmplase.

„Și, de fapt, nu se întâmplase nimic", își reaminti el. Doris nu spusese nimic; era doar maniera în care îl privise care îl făcuse să creadă că înțelegea lucrurile acelea imposibil de cunoscut. Și credința aceea venea din el, nu de la Doris.

Știința deținea răspunsurile adevărate, dar chiar și așa, Doris părea o persoană drăguță. Și dacă ea credea în capacitățile ei, ce? Pentru ea, părea probabil ceva supranatural.

Din nou, ea păru să-i pătrundă în gânduri aproape imediat.

– Cred că tocmai am dovedit că sunt sonată, nu?

– Nu, nicidecum, zise Jeremy.

Ea întinse mâna după sandvici.

– În sfârșit, pentru că trebuie să ne bucurăm de această masă minunată, poate ar fi mai bine dacă am tăifăsui un timp. Despre ce să-ți mai povestesc?

– Povestește-mi despre Boone Creek, zise el.

– Ce anume?

– A, orice, de fapt. Socotesc că, de vreme ce am să stau aici câteva zile, mi-ar prinde bine să știu câte puțin despre acest oraș.

Următoarea jumătate de oră, și-o petrecură discutând... mă rog, mai nimic legat de ceea ce îl preocupa pe Jeremy. Chiar mai mult decât Tully, Doris părea să știe tot ce se petrecea în oraș. Nu datorită așa-ziselor ei capacități – recunoscuse și ea –, ci din cauza informațiilor care treceau prin oraș precum sucul de prune printr-un prunc.

Doris vorbi aproape non-stop. Jeremy află cine se întâlnea cu cine, cu cine era greu de lucrat și de ce, și faptul că preotul de la Biserica Penticostală locală avea o aventură amoroasă cu una dintre enoriașele sale. Cel mai important, după părerea lui Doris, cel puțin, era că, dacă se va întâmpla ca mașina să nu-i mai funcționeze, nu trebuia niciodată să treacă pe la Trevor's Towing, pentru că Trevor avea să fie probabil beat, la orice oră din zi.

– Omul e un pericol pe drumuri, declară Doris. Toată lumea o știe, dar pentru că tatăl său e șeriful, nimeni nu face nimic în privința asta. Dar pe de altă parte, n-ar trebui să fii surprins. Șeriful Wanner are și el problemele lui, din cauza datoriilor la jocurile de noroc.

– Aha, zise Jeremy ca răspuns, de parcă ar fi fost în cunoștință de cauză cu tot ceea ce se petrecea în oraș. E de înțeles.

Pentru o clipă, nici unul nu mai zise nimic. Jeremy profită de pauză să arunce o privire spre ceas.

– Bănuiesc că trebuie să pleci, zise Doris.

El întinse mâna după reportofon și, înainte de a-l strecura înapoi în buzunarul jachetei, îl închise.

– Probabil. Voiam să trec pe la bibliotecă înainte de a se închide să văd ce-mi poate oferi.

– Prânzul e din partea casei. Nu ne bucurăm prea des de oaspeți renumiți.

– O scurtă apariție la *Primetime* nu face o persoană renumită.

– Știu asta. Dar eu vorbeam de editorialul tău.

– L-ai citit?

– În fiecare lună. Soțul meu, Dumnezeule, obișnuia să facă reparații în garaj și îi plăcea revista. Și după ce a murit, nu m-a lăsat pur și simplu inima să anulez abonamentul. Am continuat, ca să spun așa, de unde s-a oprit el. Ești un tip foarte deștept.

– Mulțumesc, zise el.

Doris se ridică de la masă și porni să-l conducă spre ieșirea din restaurant. Clienții rămași, doar câțiva în clipa aceea, își ridicară privirile să-i urmărească. Se înțelegea de la sine că auziseră fiecare cuvânt și, îndată ce Jeremy și Doris ieșiră afară, clienții începură să murmure între ei. Toată lumea ajunsese imediat la concluzia că era o chestie aparte.

– A zis ea că el a apărut la televizor? întrebă cineva.

– Cred că l-am văzut la una dintre emisiuni.

– Categoric, nu e doctor, adăugă un altul. L-am auzit vorbind despre un articol de revistă.

– Mă întreb cum de-l cunoaște Doris. S-a prins careva?

– Părea destul de drăguț.

– Eu cred că e pur și simplu, un visător, veni Rachel cu ideea.

Între timp, Jeremy și Doris se opriră pe verandă, fără să aibă habar de agitația pe care o stârniseră în restaurant.

– Bănuiesc că vei sta la Greenleaf? întrebă Doris. Când Jeremy încuviință, ea continuă: Știi unde se află? E, ca să zic așa, într-un colț uitat de lume.

– Am o hartă, zise Jeremy încercând să pară ca și cum ar fi fost pregătit tot timpul. Sunt sigur că am să găsesc locul. Dar poți să-mi spui cum ajung la bibliotecă?

– Sigur, zise Doris, este exact pe colț. Făcu semn spre partea de sus a drumului. Vezi clădirea de cărămidă de acolo? Cea cu tende albastre?

Jeremy încuviință.

– O iei la stânga și treci de primul semn de oprire. La prima stradă după semnul de oprire, faci dreapta. Biblioteca e chiar pe colț. Este o clădire albă, masivă. Înainte de a o cumpăra consiliul districtual, se numea Casa Middleton, care i-a aparținut lui Horace Middleton.

– Nu s-a construit o bibliotecă nouă?

– E un oraș mic, domnule Marsh și, altminteri, e foarte mare. Vei vedea.

Jeremy întinse mâna.

– Mulțumesc. Ai fost grozavă. Și prânzul a fost delicios.

– Fac tot posibilul.

– Te-ar deranja dacă aș mai reveni cu niște întrebări? Lași impresia că nu-ți scapă nimic.

– Oricând dorești să discuți, treci pur și simplu pe aici. Sunt mereu disponibilă. Dar te rog să nu scrii ceva ce ne-ar face să semănăm cu o adunătură de țopârlani. Mulți oameni, inclusiv eu, iubesc acest loc.

– Tot ceea ce scriu e adevărat.

– Știu, zise ea. De aceea te-am contactat. Ai o față care inspiră încredere, așa că sunt sigură că vei elucida odată pentru totdeauna legenda, așa cum s-ar cuveni.

Jeremy își luă un aer de ofensat.

– Nu-ți închipui că sunt fantome la Cedar Creek?

– O, cerule, nu. *Știu* că nu sunt spirite acolo. Susțin asta de mulți ani, dar nimeni nu mă ascultă.

Jeremy o privi curios.

– Atunci de ce m-ai invitat să vin?

– Pentru că oamenii nu știu ce se întâmplă, așa că vor continua să creadă până când vor găsi o explicație. Înțelegi, de când cu articolul ăla din ziar cu oamenii de la Duke, primarul promovează ideea ca un apucat, iar străinii vin de peste tot sperând să vadă luminile. Ca să fiu sinceră, asta creează o mulțime de probleme – locul se dărâmă deja și răul devine și mai rău. Vocea i se stinse treptat înainte de a continua: Bineînțeles, șeriful nu va face nimic cu adolescenții care își pierd vremea pe acolo sau cu străinii care umblă aiurea fără nimic în cap. El și primarul umblă să-și facă amici și, pe lângă toate acestea, aproape toată lumea de aici, în afară de mine, consideră că promovarea legendei cu fantome este o idee bună. De când filatura și mina s-au închis, orașul a trecut pe linie moartă, așa că ei se gândesc la ideea asta ca la un fel de salvare.

Jeremy aruncă o privire spre mașină și pe urmă înapoi spre Doris, gândindu-se la ceea ce tocmai auzise. Totul se potrivea perfect, dar...

– Îți dai seama că povestea de acum e diferită față de ceea ce ai scris în scrisoare.

– Nu, zise ea. Tot ce am spus a fost că au existat niște lumini misterioase în cimitir care au fost puse pe seama unei vechi legende, că majoritatea oamenilor cred că fantomele sunt amestecate în treaba asta și că tinerii de la Duke nu au reușit să descifreze ce erau de fapt luminile. Toate astea sunt adevărate. Citește scrisoarea din nou dacă nu mă crezi. Eu nu mint, domnule Marsh. Poate nu sunt perfectă, dar nu mint.

– Atunci de ce vrei ca eu să discreditez povestea?

– Pentru că nu e în ordine, zise ea calmă de parcă răspunsul ei ar fi fost de bun-simț. Lumea hoinărește mereu pe acolo, turiștii vin să doarmă peste noapte în cort – nu e tocmai cuviincios pentru răposați, chiar dacă cimitirul este abandonat. Cei înmormântați acolo merită să se odihnească în pace. Combinând totul cu ceva respectabil precum Turul Caselor Istorice este de-a dreptul absurd. Dar, în aceste zile, eu sunt o voce în pustiu.

Jeremy se gândi la ceea ce spusese Doris în timp ce-și băga mâinile în buzunare.

– Pot să fiu sincer? întrebă el.

Ea dădu din cap aprobator, iar Jeremy se mută de pe un picior pe altul.

– Dacă tu crezi că mama ta a fost medium și poți prezice unde există apă și sexul copilașilor, pare...

Când el lăsă propoziția neterminată, ea îl privi fix.

– Eu ar trebui să fiu prima care crede în fantome?

Jeremy încuviință.

– Păi, într-adevăr, cred. Dar nu cred că fantomele se află acolo, în cimitir.

– De ce nu?

– Pentru că am fost acolo și nu simt prezența spiritelor.

– Deci poți să faci și asta?

Ea ridică din umeri fără să răspundă.

– Pot să fiu la fel de sinceră?

– Categoric.

– Într-o zi, o să afli un lucru care nu poate fi explicat de știință. Și când se va întâmpla asta, viața ta o să se schimbe într-un mod pe care nu ți-l poți imagina.

Jeremy zâmbi.

– Este o promisiune?

– Da, zise ea, e o promisiune. Făcu o pauză privindu-l în ochi. Și trebuie să spun că prânzul nostru m-a bucurat cu adevărat. Nu se întâmplă des să iau prânzul în compania unui tânăr așa de încântător. Aproape mă face să mă simt din nou tânără.

– Și eu m-am simțit minunat.

Jeremy se întoarse să plece. Cât stătuseră la masă, norii se strânseseră grămadă. Cerul, cu toate că nu era amenințător, arăta de parcă iarna dorea să se instaleze, așa că Jeremy își ridică gulerul, în timp ce-și croi drum spre mașină.

– Domnule Marsh? strigă Doris în spatele său.

Jeremy se întoarse.

– Da?

– Spune-i bună ziua lui Lex din partea mea.

Lex?

– Da, zise ea. La biroul de documentare din bibliotecă. E persoana de care trebuie să întrebi.

Jeremy zâmbi.

– O voi face.

PATRU

Biblioteca se dovedi o construcție gotică, masivă, total diferită de orice altă clădire din oraș. Pentru Jeremy, edificiul arăta de parcă ar fi fost desprins dintr-o coastă de deal din România și lăsat să cadă în Boone Creek cu o îndrăzneală proprie numai beției.

Clădirea ocupa cea mai mare parte a străzii, iar cele două etaje erau înfrumusețate de ferestrele înguste și înalte, de un acoperiș abrupt și de ușa de lemn arcuită din față, cu tot cu inelele uriașe de metal. Edgar Allan Poe ar fi îndrăgit locul, dar în ciuda arhitecturii de casă bântuită, cetățenii orașului făcuseră tot posibilul să o facă să arate cât mai atrăgătoare. Exteriorul de cărămidă – fără îndoială, maro-roșcat la un moment dat – fusese zugrăvit în alb, obloane negre fuseseră montate să încadreze ferestrele și straturi de pansele se înșiruiau pe aleea din față și înconjurau catargul de steag. O firmă atrăgătoare, gravată cu litere cursive aurii întâmpina pe toată lumea la BIBLIOTECA BOONE CREEK. Totuși, aspectul de ansamblu era deconcertant. Era ca și cum ai fi vizitat casa unui puști bogat din marele oraș și valetul te întâmpina la ușă cu baloane și cu un pistol cu apă.

În foaierul galben pai, foarte luminos – cel puțin clădirea avea consecvență în inconsecvența ei – se afla o masă de scris în formă de L, latura lungă desfășurându-se spre partea din spate a edificiului, unde Jeremy zări o încăpere spațioasă cu pereți de sticlă, rezervată copiilor. Pe stânga erau băile, iar pe dreapta, dincolo de alt perete de sticlă, se afla ceea ce părea a fi zona principală. Jeremy făcu semn cu capul și flutură mâna spre femeia bătrâioară din spatele biroului. Femeia îi zâmbi și, înainte să revină la cartea pe care o citea, îi răspunse la salut cu mâna. Jeremy înaintă prin ușile impozante de sticlă spre zona principală, mândru că prindea din zbor mersul lucrurilor de acolo.

În zona principală totuși, simți o undă de dezamăgire. Dedesubtul luminilor flourescente erau doar șase rafturi cu cărți, așezate relativ foarte aproape unul de celălalt, într-o încăpere care nu era mult mai mare decât apartamentul său. În cele două colțuri mai apropiate erau niște computere învechite și la distanță, spre dreapta, era o zonă comună care găzduia o mică colecție de periodice. Patru mese mici erau împrăștiate în toată încăperea, așa că observă doar trei persoane care răsfoiau cărți pe rafturi, punându-l la număr și pe un bărbat cam în vârstă, cu un aparat auditiv care stivuia cărțile pe rafturi. Privind în jur, Jeremy avu vaga bănuială ascunsă că de când se știa cumpărase mai multe cărți decât avea biblioteca.

Se îndreptă spre biroul de documentare, dar după cum era de așteptat, nu se afla nimeni în spatele acestuia. Se opri să-l aștepte pe Lex. Răsucindu-se ca să se sprijine de birou, înțelese că Lex trebuia să fi fost bărbatul cu păr alb care aranja cărțile, dar bărbatul nu făcu nici o mișcare spre el.

Își aruncă o privire spre ceasul de la mână. Două minute mai târziu, se uită din nou la ceas.

Peste alte două minute, după ce Jeremy își drese sonor glasul, bărbatul îl observă în sfârșit. Jeremy făcu semn cu capul și flutură mâna, asigurându-se că bărbatul va realiza faptul că avea nevoie de ajutor, dar, în loc să se deplaseze spre el, bărbatul făcu semn cu capul și flutură mâna înainte să se întoarcă la stivuitul cărților. Fără îndoială, încerca să rămână calm. Eficiența sudică era legendară, remarcă Jeremy. Foarte impresionant acest loc!

În biroul mic și dezordonat de la etajul bibliotecii, ea se uita pe fereastră. Știa că el va veni. Doris o sunase în clipa când el plecase de la Herbs și îi povestise despre bărbatul în negru din New York City care se afla în oraș să scrie despre fantomele din cimitir.

Clătină din cap. Era de așteptat ca el să-i fi dat ascultare lui Doris. Odată ce lui Doris îi intra o idee în cap, avea tendința de a deveni foarte stăruitoare, preocupată foarte puțin de posibila reacție pe care un astfel de articol ar putea-o genera. Ea citise articolele domnului Marsh și știa exact cum lucra el. Nu s-ar mulțumi să aibă dovada că fantomele nu existau – și ea nu avea nici o îndoială în privința asta –, dar domnul Marsh nu s-ar fi oprit aici. Ar intervieva oamenii în maniera sa fascinantă, i-ar face să vorbească liber și apoi, ar alege cu multă grijă, înainte de a denatura faptele în orice mod ar fi dorit. Odată ce ar termina cu ciopârțirea adevărului, l-ar expune într-un articol, iar oamenii din toată țara aveau să creadă că toți cei care locuiau acolo era creduli, ridicoli și superstițioși.

A, nu. Nu-i plăcea deloc faptul că el se afla acolo.

Închise ochii, răsucindu-și absentă printre degete șuvițe din părul ei negru. Treaba era că nici ei nu-i plăceau oamenii care umblau aiurea prin cimitir. Doris avea dreptate: era lipsit de respect și de când veniseră tinerii

aceia de la Duke și apăruse articolul în ziar, lucrurile scăpaseră de sub control. De ce n-ar fi putut fi trecute sub tăcere? Luminile acelea fuseseră prin preajmă de decenii și, cu toate că toată lumea știa despre ele, nimănui nu-i păsa cu adevărat. Desigur, când și când, câteva persoane puteau merge să arunce o privire – de obicei cei care beau la Lookilu sau adolescenții. Dar tricouri? Căni de cafea? Cărți poștale ieftine? Asocierea cu Turul Caselor Istorice?

Nu înțelegea pe deplin întregul motiv din spatele fenomenului. De ce era atât de important să se dezvolte turismul în zonă? Sigur, banii erau îmbietori, dar oamenii nu locuiau în Boone Creek pentru că doreau să se îmbogățească. Mă rog, cei mai mulți dintre ei, totuși. Existau întotdeauna câteva persoane pornite să facă un ban, începând înainte de toate cu primarul. Dar ea crezuse dintotdeauna că majoritatea oamenilor locuiau în Boone Creek pentru același motiv pentru care locuia și ea: pentru sentimentul copleșitor pe care îl avea când soarele la asfințit transforma râul Pamlico într-o panglică galbenă aurie, pentru că își cunoștea vecinii și avea încredere în ei, pentru că oamenii își puteau lăsa copilașii să alerge prin împrejurimi seara, fără să se teamă că li s-ar putea întâmpla ceva rău. Într-o lume care devenea tot mai aglomerată cu fiecare clipă, Boone Creek era un oraș care nici măcar nu încercase să țină pasul cu lumea modernă și asta era ceea ce-l făcea să fie special.

În definitiv, de aceea se afla ea acolo. Iubea tot ceea ce era legat de oraș: mirosul de pin și de sare în diminețile de început de primăvară, serile sufocante de vară care-i făceau pielea să strălucească, împurpurarea învăpăiată a frunzelor de toamnă. Dar, cel mai mult, iubea oamenii și nu se putea imagina locuind nicăieri altundeva. Avea încredere în ei, stătea de vorbă cu ei *și ținea* la ei. Fără

îndoială, câțiva dintre prietenii ei nu aveau aceleași sentimente și, după ce se îndreptaseră spre facultăți, nu mai reveniseră deloc. Fusese și ea plecată un timp, dar chiar și atunci, știuse mereu că se va întoarce și se dovedise un lucru bun, pentru că își făcuse griji din cauza sănătății lui Doris în ultimii doi ani. Și, pe lângă acestea, știuse că avea să fie bibliotecară, exact cum fusese mama ei, în speranța că va face din bibliotecă un loc de care orașul să fie mândru.

Nu, nu era cea mai încântătoare ocupație și nici nu era plătită grozav. Biblioteca era o activitate în desfășurare, dar primele impresii erau înșelătoare. Parterul găzduia numai literatură contemporană, în timp ce etajul păstra literatura clasică și de informare, titluri suplimentare de autori contemporani și colecții unice. Nu era sigură dacă domnul Marsh va realiza măcar că biblioteca se întindea pe ambele nivele, de vreme ce scările erau așezate în partea din spate a clădirii, lângă sala copiilor. Unul dintre neajunsurile acestei biblioteci găzduite într-o fostă reședință era că arhitectura nu fusese proiectată pentru circulația publicului. Dar ea se acomodase cu locul.

Biroul ei de la etaj era aproape întotdeauna liniștit și se afla aproape de partea ei preferată din bibliotecă. O încăpere mică alături de biroul ei conținea titluri rare, cărți pe care le adunase cu ocazia vânzărilor de imobile și garaje, prin donații, precum și prin vizite la librării și comercianți de pe tot cuprinsul statului, un proiect pe care îl începuse mama ei. Mai deținea și o colecție bogată de manuscrise istorice și de hărți, din care unele datau din perioada anterioară Războiului de Independență. Toate astea erau pasiunea ei. Era permanent în căutare de ceva deosebit și nu se sfia să-și folosească farmecul, șiretenia sau să devină, pur și simplu, stăruitoare pentru a obține ceea ce dorea. Când acestea nu funcționau, scotea în evidență

aspectul scutirii impozitului pe venit și – pentru că muncise mult să cultive legături cu avocați care se ocupau de probleme fiscale și imobiliare de la un capăt la celălalt al Sudului – adesea primea materiale chiar înainte ca alți bibliotecari să afle de existența lor. Cu toate că nu avea resursele celor de la Duke, Wake Forest sau Universitatea Carolina de Nord, biblioteca ei era socotită ca una dintre cele mai bune biblioteci mici din stat, dacă nu chiar din țară.

În clipa aceea, cam așa o vedea și ea. Cum era biblioteca *ei*, așa era și orașul *ei*. Și chiar în acest moment, o aștepta un necunoscut, un necunoscut care dorea să scrie un reportaj care era posibil să nu fie tocmai favorabil pentru concetățenii ei.

Tocmai îl zărise apropiindu-se. Îl văzuse ieșind din mașină și mergând spre intrare. Clătină din cap, recunoscând aproape imediat îngâmfarea de orășean, încrezător în sine. Era, pur și simplu, încă unul din lungul șir de oameni care veneau în vizită dintr-un loc oarecare, mai exotic, oameni care credeau că înțelegeau mai bine cum era lumea adevărată. Oameni care pretindeau că viața ar putea fi mult mai captivantă și mai împlinită numai dacă schimbai locul. În urmă cu câțiva ani, se lăsase înșelată de cineva care credea astfel de lucruri, așa că refuza să mai ia drept bune asemenea idei.

O pasăre cardinal ateriză pe pervazul din exterior. O urmări, făcând abstracție de propriile gânduri, și apoi oftă. Socoti că probabil era cazul să meargă și să discute cu domnul Marsh din New York. La urma urmei, o aștepta. Făcuse atâta drum, iar ospitalitatea sudică – precum și funcția pe care o ocupa – îi cereau să-l ajute să găsească ceea ce îi trebuia. I se păru totuși mai important să nu-l scape din ochi. Era capabilă să filtreze informațiile în așa fel încât el să înțeleagă și părțile bune ale vieții din oraș.

Zâmbi. Era convinsă că îl putea manipula pe domnul Marsh. Și în plus, trebuia să accepte că era foarte arătos, chiar dacă nu era un om în care să poți avea încredere.

Jeremy Marsh părea aproape plictisit.

Se plimba pe unul dintre intervale, cu brațele încrucișate, aruncând câte o privire la titlurile contemporane. Din când în când, se încrunta de parcă s-ar fi întrebat de ce nu putea găsi nimic de Dickens, Chaucer sau Austen. Dacă ar cere lămuriri, Lexie se întreba cum ar reacționa dacă i-ar răspunde cu „Cine?" Cunoscându-l – și imediat recunoscu că nu-l cunoștea deloc, dar făcea o simplă presupunere – probabil că s-ar uita fix la ea, fără glas, la fel cum făcuse când o zărise mai devreme în cimitir. „Bărbații, se gândi ea. Întotdeauna previzibili."

Își aranjă puloverul, trăgând de timp înainte de a porni spre el. „Continuă să rămâi o profesionistă, își reaminti ea, ești în misiune."

– Cred că pe mine mă cauți, anunță ea forțând un zâmbet împietrit.

Jeremy își ridică privirea la auzul vocii și, pentru o clipă, păru încremenit pe loc. Apoi, dintr-odată, zâmbi când o recunoscu. Părea destul de prietenos – gropița din obraz era atrăgătoare –, dar zâmbetul era puțin prea artificial și nu era îndeajuns să contrabalanseze încrederea din priviri.

– Tu ești Lex? întrebă el.

– Este prescurtarea de la Lexie. Lexie Darnell. Așa îmi spune Doris.

– Ești bibliotecara?

– Când nu umblu prin cimitire și ignor bărbații care se holbează, mă străduiesc să fiu.

– Ei poftim, zise el încercând să vorbească tărăgănat precum Doris.

Ea zâmbi și trecu pe lângă el să îndrepte câteva cărți de pe raftul pe care el îl studiase.

– Accentul tău nu prea are succes, domnule Marsh, zise ea. Parcă verifici literele pentru un careu de cuvinte încrucișate.

Jeremy râse degajat, netulburat de comentariul ei.

– Crezi? întrebă el.

„Categoric un crai", se gândi ea.

– Știu, zise ea, continuând să îndrepte cărțile. Acum, cu ce te pot ajuta, domnule Marsh? Bănuiesc că ești în căutare de informații despre cimitir?

– Renumele meu mi-a luat-o înainte.

– Doris m-a sunat să-mi spună că erai pe drum.

– A, zise el. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Este o femeie interesantă.

– E bunica mea.

Jeremy ridică din sprâncene. „EI P-O-F-T-I-M", gândi el doar pentru sine de data asta. „Dar nu-i așa că era un *fapt* interesant?"

– Ți-a povestit despre prânzul nostru minunat? întrebă el.

– Nu am întrebat.

Își trase părul după ureche observând că gropița lui era genul de gropiță care-i făcea pe copilași să-și dorească să-și pună degetul în ea. Nu că îi plăcea, într-un fel sau altul, desigur. Termină cu cărțile și se întoarse cu fața spre el păstrându-și tonul ferm.

– Crezi sau nu, sunt extrem de ocupată în clipa asta, sublinie ea. Am o mulțime de lucrări pe care trebui să le termin astăzi. Ce fel de informații cauți?

El ridică din umeri.

– Orice ar putea să mă ajute cu istoria cimitirului și a orașului. Când a început povestea cu luminile. Studii care s-au făcut în trecut. Toate articolele care amintesc de legende. Hărți vechi. Informații despre dealul Riker și topografia acestuia. Documente istorice. Lucruri de genul ăsta.

Făcu o pauză studiind din nou ochii violeți. Erau într-adevăr foarte exotici. Și era chiar lângă el, în clipa aceea, fără să o mai ia din loc. Socoti că și ăsta era un fapt interesant.

– Trebuie să recunosc, este într-un fel uimitor, nu? întrebă el sprijinindu-se de raftul de lângă ea.

Ea îl privi fix.

– Poftim?

– Faptul că te-am văzut la cimitir și acum, te văd aici. Scrisoarea bunicii tale care m-a adus aici. Este într-adevăr o coincidență, nu crezi?

– Nu pot spune că m-am gândit prea mult la asta.

Jeremy nu intenționa să fie timid. Rareori era reținut, îndeosebi când lucrurile erau interesante.

– De vreme ce nu sunt de prin partea locului, poate că ai putea să-mi spui ce fac oamenii să se relaxeze în acest oraș. Adică, există vreun loc unde să bei o cafea? Sau poate să mănânci ceva? Făcu o pauză. Poate puțin mai târziu, după ce ești liberă?

Întrebându-se dacă îl auzise bine, ea clipi.

– Mă inviți în oraș? întrebă ea.

– Numai dacă ești disponibilă.

– Cred, zise ea redobândindu-și calmul, că va trebui să refuz. Dar mulțumesc pentru propunere.

Continuă să-l privească până când el, în sfârșit, își ridică mâinile.

– Bine, foarte politicos, zise el pe un ton îngăduitor. Dar nu poți învinovăți un tip că a încercat. Zâmbi și

gropița apăru din nou. Acum, ar fi posibil să mă apuc de cercetare? Dacă nu ești prea ocupată cu lucrările, vreau să spun. Pot reveni și mâine dacă este mai convenabil.

– Există ceva anume cu care ți-ar plăcea să începi?

– Speram să citesc un articol care a apărut în ziarul local. N-am avut ocazia încă. Nu-l ai pe aici, pe undeva, din întâmplare?

Ea dădu din cap aprobator.

– Probabil este pe microfișă. Am lucrat cu ziare în ultimii ani, așa că n-ar trebui să am vreo problemă ca să dau de el.

– Grozav, zise el. Și informații despre oraș, în general?

– Sunt în același loc.

El aruncă o privire în jur, întrebându-se în ce direcție să o ia. Ea porni către foaier.

– Pe aici, domnule Marsh. Vei găsi tot ce-ți trebuie la etaj.

– Există și etaj?

Ea se întoarse vorbind peste umăr.

– Dacă mă vei urma, îți promit că o să-ți arăt.

Jeremy se văzu obligat să grăbească pasul ca să o ajungă din urmă.

– Te superi dacă îți pun o întrebare?

Ea deschise ușa principală și se opri.

– Câtuși de puțin, zise ea fără să-și schimbe expresia.

– De ce erai astăzi în cimitir?

În loc să răspundă, ea se mulțumi să-l privească cu aceeași mină.

– Adică, pur și simplu, mă întrebam, continuă Jeremy. Am impresia că puține persoane au mers acolo zilele astea.

Ea continuă să tacă, iar Jeremy deveni curios și mai apoi se simți stânjenit.

– N-ai de gând să spui nimic? întrebă el.

Ea zâmbi și, luându-l prin surprindere, făcu cu ochiul înainte de a trece de ușă.

– Am zis că poți să-mi pui întrebi, domnule Marsh. N-am zis că voi răspunde.

În timp ce mergea cu pași mari înaintea lui, Jeremy nu putea decât să se mire. „Ah, e o persoană nemaipomenită, nu?" Sigură de sine, frumoasă și încântătoare, toate la un loc, și asta *după* ce respinsese ideea de a merge la o întâlnire.

„Poate că Alvin avusese dreptate, se gândi el. Poate că frumoasele din sud au ceva ce poate înnebuni un tip".

Merseră prin foaier, pe lângă sala de lectură a copiilor, și apoi Lexie îl conduse sus pe scări. Când ajunse la etaj, Jeremy se opri uitându-se în jur.

„El P-O-F-T-I-M", se gândi el din nou.

Locul însemna mult mai mult decât niște rafturi șubrede pline de cărți noi. Mult mai mult. Lăsa foarte mult impresia de ambianță gotică, din toate punctele de vedere, de la mirosul prăfuit până la atmosfera de bibliotecă particulară. Avea pereții lambrisați în stejar, podina de mahon și draperiile roșii, spațiul deschis, cavernos, aflându-se într-un contrast total cu zona de jos. În colțuri se aflau scaune tapițate și lămpi imitație Tiffany. De-a lungul peretelui îndepărtat era un șemineu de piatră, deasupra căruia atârna un tablou, iar ferestrele, deși înguste, lăsau să treacă suficientă lumină dând locului o impresie aproape familială.

– Acum înțeleg, observă Jeremy. Jos e doar aperitivul, iar acesta este locul unde are loc adevărata acțiune.

Ea încuviință.

– Cei mai mulți dintre vizitatorii noștri zilnici vin după titluri recente de autori pe care îi știu, așa că am organizat zona de jos în avantajul lor. Spațiul de jos este

mai mic pentru că, înainte de a-l transforma, adăpostea birourile noastre.

– Unde sunt birourile acum?

– Acolo, zise ea arătând în spatele unui raft îndepărtat. Lângă încăperea cu cărți rare.

– Uau, zise el. Sunt impresionat.

În următoarele minute, continuară să discute mergând printre rafturi. Casa, află el, fusese construită în 1874 de Horace Middleton, un căpitan care făcuse avere transportând cu vaporul cherestea și tutun. Construise casa pentru soția sa și cei șapte copii, dar, în mod nefericit, nu locuise niciodată acolo. Exact înainte de a fi terminată, soția sa murise, iar el se hotărâse să se mute cu familia la Wilmington. Casa rămăsese nelocuită mulți ani, apoi fusese ocupată de o altă familie până în anul 1950 când, în sfârșit, fusese vândută Societății de Istorie care, mai apoi, o vânduse consiliului districtual pentru a fi folosită ca bibliotecă.

Jeremy o asculta cu atenție în timp ce vorbea. Mergeau încetișor. Lexie își întrerupea povestea să arate unele dintre cărțile ei preferate. Curând, el află că ea era mai citită decât el, mai ales în domeniul clasicilor, dar era ceva de înțeles. De ce ai alege să devii bibliotecar dacă n-ai iubi cărțile? Ca și cum ar fi știut la ce se gândea, ea se opri și-i făcu semn cu degetul spre o placă de pe raft.

– Secțiunea de aici este probabil mai mult în zona ta de interes, domnule Marsh.

El aruncă o privire spre placă și observă cuvintele SUPRANATURAL/ VRĂJITORIE. Încetini pasul, dar nu se opri, folosind timpul doar să observe câteva titluri, inclusiv unul despre profețiile lui Michel de Nostredame. Nostradamus, cum era cunoscut în mod obișnuit, publicase în 1555, o sută de predicții extrem de vagi, într-o carte

intitulată *Centuries,* prima dintre cele zece pe care le scrisese în timpul vieții sale. Dintre miile de profeții pe care le publicase Nostradamus, doar aproximativ cincizeci sunt menționate astăzi, asigurând o rată a succesului de un neînsemnat 5 la sută.

Jeremy își băgă mâinile în buzunare.

– Aș putea probabil să-ți fac câteva recomandări bune, dacă ai vrea.

– Negreșit. Nu sunt atât de orgolioasă încât să refuz ajutorul.

– Ai citit toate prostiile astea?

– Nu. Sincer, nu găsesc subiectul atât de interesant. Adică, răsfoiesc aceste cărți când apar, mă uit la ilustrații și trec ușor peste câteva dintre concluzii să văd dacă sunt interesante, dar asta-i tot.

– Bună idee, zise el. Probabil ești mai fericită în felul ăsta.

– Este uimitor, totuși. Sunt câteva persoane din oraș care nu doresc să țin cărți cu astfel de subiecte în bibliotecă. Îndeosebi, cărțile despre vrăjitorie. Persoanele respective cred că aceste cărți au o influență proastă asupra tinerilor.

– Așa este. Conțin doar minciuni.

Ea zâmbi.

– E posibil, dar pierzi esența chestiunii. Ei vor ca aceste cărți să fie înlăturate pentru că sunt convinși că realmente e posibil să invoci răul și că tinerii care citesc astfel de aiureli ar putea, cu totul întâmplător, să-i dea aripi Satanei să o ia razna prin orașul nostru.

Jeremy încuviință.

– Tineretul impresionabil din Bible Belt[1]. E de înțeles.

[1] Bible Belt – partea de sud a SUA, cu mari concentrări de prozeliți ai creștinismului fundamentalist (n.tr.)

– Nu pomeni că am zis asta, totuși. Discutăm neoficial aici, da?

El ridică degetele.

– Pe cuvânt de cercetaș.

Câteva minute, merseră în tăcere. Soarele de iarnă abia reușea să răzbată prin norii cenușii, așa că Lexie se opri în fața câtorva lămpi să le aprindă. O lumină gălbuie se răspândi prin încăpere. Când se aplecă, Jeremy prinse o undă florală a parfumului pe care îl folosea.

Dus pe gânduri, Jeremy merse spre tabloul care se afla deasupra șemineului.

– Cine e?

Lexie făcu o pauză urmărindu-i privirea:

– Mama mea, zise ea.

Jeremy privi întrebător spre Lexie, iar ea scoase un oftat.

– După ce prima bibliotecă a ars total în 1964, mama s-a angajat să găsească o clădire nouă și să înceapă o colecție nouă, de vreme ce toți ceilalți din oraș renunțaseră la idee, catalogând-o drept imposibilă. Mama avea doar douăzeci și doi de ani, dar și-a petrecut mulți ani făcând presiuni asupra funcționarilor din consiliul districtual și din conducerea statului pentru fonduri, organizând vânzări cu reduceri la brutărie și mergând din ușă în ușă la oamenii de afaceri locali să îi roage până când cedau și completau un cec. A durat mulți ani, dar, în final, a reușit.

În timp ce vorbea, Jeremy se pomeni plimbându-și privirea de la Lexie la portret și înapoi. „Există, se gândea el, o asemănare, o asemănare pe care ar fi trebuit să o observ pe loc. În special ochii." Culoarea violet îl impresionase imediat, dar acum că era foarte aproape, observă că ochii lui Lexie aveau o picătură de albastru-deschis pe margini, ceea ce îi amintea într-un fel de culoarea

bunătății. Deși portretul încercase să prindă culoarea neobișnuită, era departe de realitate.

Când Lexie își termină povestea, își trase o șuviță de păr după ureche. Părea să repete gestul acela, observă el. Probabil că era un tic nervos. Ceea ce însemna, fără îndoială, că el o făcea să simtă nervoasă. Consideră că era un semn bun.

Jeremy își drese glasul.

– Îmi pare o femeie fascinantă, zise el. Mi-ar fi plăcut să o cunosc.

Lexie zâmbi ușor ca și cum ar fi fost mai multe de spus, dar se mulțumi să clatine din cap.

– Îmi pare rău, zise ea. Cred că am bătut câmpii suficient. Ai venit aici să lucrezi, iar eu te împiedic. Făcu semn cu capul spre camera cu cărți rare. Pot la fel de bine să-ți arăt unde vei fi întemnițat în următoarele zile.

– Crezi că va dura așa de mult?

– Ai dorit informații istorice și articolul, nu? Mi-ar plăcea să-ți spun că toate informațiile sunt clasate, dar nu sunt. Ai de făcut o cercetare puțin cam dificilă.

– Nu sunt prea multe cărți de studiat, nu?

– Nu sunt doar cărți, cu toate că avem multe pe care le-ai putea găsi utile. Bănuiala mea este că vei găsi unele dintre informațiile pe care le cauți în jurnale. Am reușit să adun foarte multe de la oamenii care au trăit în zonă, așa că există o colecție acum. Chiar am câteva care datează din secolul al șaptesprezecelea.

– Nu ai din întâmplare jurnalul lui Hettie Doubilet, nu?

– Nu. Dar am câteva care au aparținut persoanelor care au trăit în Watts Landing și chiar unul scris de cineva care s-a considerat un fel de cronicar amator pentru zona locală. Nu le poți verifica în afara bibliotecii și o să-ți ia ceva timp să te descurci prin ele. Nu sunt deloc lizibile.

– Abia aștept, zise el. *Trăiesc* pentru cercetările dificile.

Ea zâmbi.

– Aș fi dispusă să pun rămășag că ești foarte priceput la așa ceva.

O privi lung și ironic.

– O, da. Mă pricep la o mulțime de lucruri.

– N-am nici o îndoială în privința asta, domnule Marsh.

– Jeremy, zise el. Spune-mi Jeremy.

Ea ridică din sprânceană.

– Nu sunt convinsă că e o idee bună.

– O, e o idee grozavă, o încurajă el. Crede-mă.

Ea râse zgomotos. „Mereu pus pe treabă, tipul ăsta."

– Este o propunere tentantă, zise ea. Serios. Sunt măgulită. Dar chiar și așa, nu te cunosc suficient de bine ca să am încredere în tine, domnule Marsh.

Jeremy o urmări amuzat, în timp ce ea se întoarse într-o parte, gândindu-se că mai întâlnise genul acela de femeie. Femeile care își foloseau inteligența să țină bărbații la distanță aveau, de obicei, un avantaj clar față de ei, dar de bine de rău, cu ea totul părea să fie aproape... mă rog, încântător și pașnic. Poate că era accentul. După modul în care intona cuvintele, putea probabil să convingă o pisică să traverseze înotând un râu.

„Nu, se corectă el, nu e doar accentul." Poate că îi plăcuse istețimea ei. Sau ochii ei uimitori și modul în care arăta în jeanși. De acord, asta era doar o parte, dar era ceva mai mult. Era... ce? Nu o cunoștea, nu știa nimic despre ea. De fapt, dacă se gândea mai bine, nu spusese mai nimic despre ea. Vorbise mult despre cărți și despre mama ei, dar nu aflase nimic altceva despre ea.

Se afla acolo să scrie un articol, dar cu o senzație neașteptată de slăbiciune, realiza că ar prefera să-și petreacă următoarele ore cu Lexie. Dorea să se plimbe cu ea prin

centrul orașului sau, mai bine, să cineze cu ea într-un restaurant romantic, îndepărtat, unde puteau fi singuri și se puteau cunoaște. Era misterioasă și lui îi plăceau misterele. Misterele întotdeauna duceau la surprize, așa că în timp ce o urma către camera cu cărți rare, nu putea să nu se gândească la faptul că voiajul său către sud tocmai devenise grozav de interesant.

Încăperea cu cărți rare era mică, probabil un fost dormitor, și era, în plus, despărțită printr-un perete jos de lemn care se întindea dintr-o parte a camerei în cealaltă. Pereții fuseseră vopsiți bej, căptușeala de scânduri era albă, iar podeaua din lemn de esență tare era roasă, dar nedeformată. În spatele peretelui erau rafturi înalte cu cărți; într-un colț se afla o ladă cu capac de sticlă care semăna cu o ladă de comori, cu un televizor și un magnetoscop alături, fără îndoială pentru benzile care făceau referințe la istoria Carolinei de Nord. Vizavi de ușă, se afla o fereastră și sub ea, un birou vechi cu rulou. O măsuță cu un dispozitiv pentru microfișe stătea imediat în dreapta lui Jeremy, iar Lexie făcu un semn spre ea. Îndreptându-se spre biroul cu rulou, deschise sertarul de jos și apoi reveni cu o cutie mică de carton.

După ce puse cutia pe birou, căută printre diapozitive și scoase unul. Aplecându-se spre el, deschise dispozitivul și strecură diapozitivul în interior, mișcându-l până când apăru articolul. Din nou, surprinse o dâră din parfumul ei și, peste o clipă, articolul se afla în fața sa.

– Poți să începi cu asta, zise ea. O să-mi petrec câteva minute uitându-mă pe aici să văd dacă găsesc mai mult material pentru tine.

– A mers rapid, zise el.

– Nu era atât de dificil. Mi-am amintit data articolului.

– Impresionant.

– Nu prea. A apărut de ziua mea de naștere.

– Douăzeci și șase?

– Cam așa ceva. Acum, lasă-mă să văd ce găsesc.

Ea se întoarse și trecu din nou prin ușile batante.

– Douăzeci și cinci? strigă el.

– Frumoasă încercare, domnule Marsh. Dar eu nu intru în joc.

El râse. Categoric, o să fie o săptămână interesantă.

Jeremy își îndreptă atenția spre articol și începu să citească. Era scris exact cum se așteptase – plin de publicitate excesivă și senzațională și de multă aroganță, ca să sugereze că toată lumea care locuia în Boone Creek știa dintotdeauna că locul era extrem de special.

Află foarte puține noutăți. Articolul trata legenda inițială pe care o prezenta cam în același mod în care o făcuse Doris, cu mici schimbări. În articol, Hettie îi vizita pe împuterniciții districtului, nu pe primar, și provenea din Louisiana, nu din regiunea Mării Caraibilor. Era interesant faptul că ea, după cum se părea, răspândise blestemul dincolo de ușile primăriei, ceea ce produsese un scandal, așa că fusese dusă la închisoare. Când gardienii se duseseră să o elibereze a doua zi de dimineață, descoperiră că dispăruse ca și cum s-ar fi evaporat în aer. După asta, șeriful refuzase să mai încerce să o aresteze pentru că se temuse că-i va blestema și familia. Dar toate legendele erau la fel: poveștile se transmiteau și se modificau ușor, ca să devină mai captivante. Și trebuia să admită că partea cu dispariția era interesantă. Ar trebui să afle dacă ea fusese în realitate arestată și dacă într-adevăr scăpase.

Jeremy aruncă o privire peste umăr. Nici urmă de Lexie încă.

Privind înapoi pe ecran, înțelese că ar putea la fel de bine să adauge informații la ceea ce îi povestise Doris

despre Boone Creek, așa că mișcă placa de sticlă care cuprindea microfișa urmărind cum ieșeau la iveală alte articole. Era o săptămână plină de știri însumând patru pagini – ziarul apărea în fiecare marți – și află repede ceea ce avea orașul de oferit. Era o plăcere să citești, în cazul în care nu doreai reportaje despre ceva ce se întâmpla altundeva în lume sau ceva care ar putea măcar să-ți țină ochii deschiși. Citi despre un tânăr care amenajase fațada clădirii VFW[1] să câștige dreptul de a fi Eagle Scout, despre o nouă curățătorie deschisă pe Main Street și un rezumat al unei întruniri a alegătorilor pentru rezolvarea treburilor obștești, iar la punctul principal al ordinei de zi trebuia să se hotărască dacă să se monteze sau nu un indicator de oprire pe Leary Point Road. Două zile la rând, prima pagină fusese dedicată reportajului despre un accident de automobil în care doi localnici suferiseră răni minore.

Jeremy se lăsă pe spătarul scaunului.

Așadar, orașul era exact cum se așteptase. Adormit, liniștit și aparte în modul în care toate comunitățile mici pretindeau a fi, dar nimic altceva. Era tipul de oraș care continua să existe mai mult ca o consecință a obișnuinței decât ca urmare a unicității, pierzându-și din vitalitate în următoarele decenii, odată cu populația care îmbătrânea. Oricum, nu exista viitor și nimic pe termen lung...

– Citești despre orașul nostru fascinant? întrebă ea.

El tresări surprins că nu o auzise apropiindu-se și simțindu-se ciudat de trist în privința stării lucrurilor de acolo.

– Da. Și *este* captivant. Trebuie să recunosc. Acel Eagle Scout a fost o grozăvie.

– Jimmie Telson, zise ea. Este într-adevăr un puști grozav. Zece pe linie și un jucător foarte bun de baschet.

[1] Veterans of Foreign Wars (veterani de război) (n.tr.)

Tatăl său a murit anul trecut, dar el continuă să se ofere în mod voluntar să facă câte ceva prin oraș, chiar dacă are acum o slujbă de jumătate de normă la Pete's Pizza. Suntem mândri de el.

– Sunt convins de valoarea puștiului.

Ea zâmbi, gândindu-se: „Sigur că ești".

– Iată, zise ea așezând un teanc de cărți lângă el, astea ar trebui să-ți ajungă pentru început.

Jeremy aruncă o privire asupra titlurilor.

Parcă ai zis că ar fi mai bine dacă aș folosi jurnalele. Toate astea sunt istorie generală.

– Știu. Dar nu dorești să înțelegi perioada în care a început totul?

El ezită.

– Cred că da, recunoscu el.

– Bine, spuse ea și își trase mâneca puloverului, dusă pe gânduri. Și am descoperit o carte cu povești despre fantome care te-ar putea interesa. Are un capitol în care se vorbește despre Cedar Creek.

– E grozav.

– Atunci, te voi lăsa să începi. Voi reveni după un timp să văd dacă vei mai avea nevoie de altceva.

– Nu o să rămâi?

– Nu. Cum am zis mai devreme, am foarte mult de lucru. Poți să rămâi aici sau poți să stai la una dintre mesele din zona principală. Dar aș fi recunoscătoare dacă nu ai mișca din loc cărțile de pe podea. Nici una dintre aceste cărți deosebite nu poate fi cercetată.

– N-aș cuteza, zise el.

– Acum, dacă mă vei scuza, domnule Marsh, chiar trebuie să plec. Și nu uita că, deși biblioteca este deschisă până la șapte, camera cu cărți rare se închide la cinci.

– Chiar și pentru prieteni?

– Nu. Lor le permit să stea cât doresc.

– Așadar, te voi întâlni la ora șapte?

– Nu, domnule Marsh. Te voi întâlni la ora cinci.

El râse.

– Poate că mâine mă vei lăsa să stau mai mult.

Ea ridică din sprâncene fără să răspundă și făcu câțiva pași spre ușă.

– Lexie?

Ea se întoarse.

– Poftim?

– Mi-ai fost de mare ajutor până acum. Mulțumesc.

Ea îi zâmbi fermecător și pe neașteptate.

– Cu plăcere.

Jeremy își petrecu următoarele ore citind atent informațiile despre oraș. Răsfoi cărțile una câte una, zăbovind asupra fotografiilor și citind paragrafele pe care le considera interesante.

Cea mai mare parte a informațiilor se refereau la începuturile istoriei orașului, așa că trecu însemnările pe care le considera relevante pe carnetul de lângă el. Bineînțeles, nu era sigur de ceea ce era relevant în momentul acela; era prea devreme să-și dea seama și astfel, curând, însemnările sale acopereau câteva pagini.

Învățase din experiență că cel mai bun mod de a aborda o astfel de poveste era să înceapă cu ceea ce știa, prin urmare... ce știa în mod sigur? Că cimitirul fusese folosit timp de peste o sută de ani fără a se observa lumini misterioase. Că luminile apăruseră pentru prima oară cam în urmă cu o sută de ani și că apăruseră cu regularitate, dar numai când era ceață. Că multe persoane le văzuseră, ceea ce însemna că era puțin probabil ca luminile să fie un

simplu rod al imaginației. Și, bineînțeles, că, în momentul de față, cimitirul se scufunda.

Chiar și după câteva ore, nu știa mai mult decât în momentul când începuse. Ca majoritatea misterelor, era un puzzle cu multe piese disparate. Legenda, fie că Hettie blestemase orașul sau nu, era în esență o încercare de a înlănțui câteva piese într-o formă inteligibilă. Dar de vreme ce legenda avea ca bază ceva fals, însemna că unele piese – indiferent care – fuseseră fie trecute cu vederea, fie ignorate. Și asta însemna, fără îndoială, că Lexie avusese dreptate. Trebuia să citească totul și în felul acesta nu-i va scăpa nimic.

Nici o problemă. Aceea era, de fapt, partea plăcută. Căutarea adevărului era adesea mai amuzantă decât transcrierea în formă completă a concluziei reale, așa că se pomeni cufundat în subiect. Descoperi că Boone Creek fusese întemeiat în 1729, ajungând să fie unul dintre cele mai vechi orașe din stat, și că mult timp nu fusese decât un sătuc comercial pe malurile râurilor Pamlico și Boone Creek. În decursul veacului, devenise un port neînsemnat în sistemul navigabil interior, iar folosirea navelor cu aburi pe la mijlocul anilor 1800 accelerase dezvoltarea orașului. Către sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, perioada de avânt a căilor ferate ajunsese în Carolina de Nord, iar pădurile fuseseră făcute una cu pământul în timp ce se săpau numeroase cariere. Orașul fusese afectat iarăși datorită amplasării sale, fiind un fel de poartă de intrare spre Outer Banks. Ulterior, orașul începuse să prospere odată cu economia din restul statului, deși populația rămăsese constantă după 1930. În cele mai recente recensăminte, populația districtului scăzuse realmente, ceea ce nu-l surprinse câtuși de puțin.

În cartea cu povestiri despre fantome, citi și o relatare despre cimitir. În varianta aceea, Hettie blestema orașul nu pentru că trupurile din cimitir fuseseră mutate, ci pentru că ea refuzase să se dea la o parte când soția unuia dintre împuterniciți se apropia din direcția opusă. Totuși, pentru că era considerată o personalitate aproape spirituală în Watts Landing, scăpase de arest, drept urmare câțiva dintre cetățenii mai rasiști se avântaseră și produseseră numeroase stricăciuni în cimitirul negrilor. În mânia ei, Hettie blestemase cimitirul Cedar Creek și jurase că strămoșii ei vor călca în picioare terenul din cimitir până când pământul îl va înghiți cu totul.

Jeremy se lăsă pe spătarul scaunului reflectând. Trei variante complet diferite ale aceleiași legende. Se întrebă ce semnificație avea acest fapt.

Într-un mod interesant, autorul cărții – A. J. Morrison – adăugase un post-scriptum tipărit cu caractere cursive care relata că cimitirul Cedar Creek începuse efectiv să se scufunde. Potrivit expertizelor topografice, terenul cimitirului se scufundase cu aproape jumătate de metru, dar autorul nu oferea nici o explicație.

Jeremy examină data publicării. Cartea fusese scrisă în 1954 și, după modul cum arăta cimitirul în prezent, socoti că se mai scufundase cel puțin încă un metru de atunci. Își notă să caute măsurătorile topografice din perioada aceea, precum și unele făcute mult mai recent.

Și totuși, pe măsură ce absorbea informațiile, nu se putea stăpâni să nu-și arunce privirea peste umăr din când în când, cu slaba speranță că Lexie se întorsese.

De partea cealaltă a orașului, pe terenul de golf, în dreptul celui de al paisprezecelea reper pentru minge și cu telefonul celular lipit de ureche, primarul lua poziția de

lovire în timp ce asculta persoana care îl sunase, deși zgomotul de fond persista. În partea aceea de district, recepția era proastă, iar primarul se întreba dacă menținerea crosei de golf deasupra capului l-ar ajuta să înțeleagă ceea ce i se spunea.

– Era la Herbs? Astăzi la prânz? Ai zis *Primetime Live?*

Primarul dădu din cap aprobator, făcându-se că nu observă că partenerul său de golf, care la rândul său se prefăcea că este atent la locul unde aterizase ultima sa lovitură, tocmai azvârlise mingea din spatele unui copac, plasând-o într-o poziție mai bună.

– Am găsit-o! strigă amicul său, pregătindu-se să execute lovitura.

Amicul primarului acționa așa tot timpul, ceea ce în mod sincer nu-l deranja pe primar foarte tare de vreme ce și el tocmai făcuse același lucru. Menținerea celor trei handicapuri ar fi fost altminteri imposibilă.

Între timp, pe când persoana care sunase încheia, amicul său aruncase mingea din nou în copaci.

– Blestem! strigă el, dar primarul nu-l băgă în seamă.

– Ei bine, categoric e interesant, zise primarul cu mintea febrilă, în căutare de variante, și sunt foarte bucuros că ai sunat. Ai grijă, acum. La revedere.

Închise telefonul cu un pocnet ușor în timp ce amicul său se apropia.

– Sper să obțin o poziție bună cu asta.

– Nu m-aș agita prea mult, zise primarul cumpănind evenimentul neașteptat din oraș. Sunt sigur că va ajunge exact unde vrei.

– Cine era la telefon?

– Destinul, anunță el. Și dacă vom juca corect, asta poate că va fi salvarea noastră.

*

Două ore mai târziu, exact când soarele se lăsa mai jos de vârfurile copacilor și umbrele începeau să se întindă pe fereastră, Lexie își băgă capul prin ușa camerei în care se aflau cărțile rare.

– Cum merge?

Aruncând o privire peste umăr, Jeremy zâmbi. Depărtându-se de birou, își trecu mâna prin păr.

– Bine, zise el. Am aflat destul de puține.

– Ai deja soluția magică?

– Nu, dar sunt tot mai aproape. O simt.

Ea intră în cameră.

– Mă bucur. Dar cum am mai zis, de obicei aici încui pe la cinci ca să mă pot ocupa de oamenii care vin după serviciu.

El se ridică de la birou.

– Nici o problemă. Oricum, sunt cam obosit. A fost o zi lungă.

– Vei reveni mâine-dimineață, nu?

– Așa intenționam. De ce?

– Păi, în mod obișnuit, pun totul înapoi pe rafturi zilnic.

– Ar fi posibil să lași cărțile așa cum sunt? Sunt convins că voi mai trece prin cele mai multe dintre ele.

Ea se gândi o clipă.

– Cred că nu e nici o problemă. Dar trebuie să te avertizez că dacă nu vei apărea dis-de-dimineață, voi considera că m-am înșelat în privința ta.

El încuviință cu un aer solemn.

– Promit că nu am să te las să aștepți zadarnic. Nu sunt genul ăla.

Ea făcu ochii mari gândind: „O, Doamne". Era stăruitor, totuși. Trebuia să-l pună la punct.

– Sunt sigură că spui același lucru tuturor fetelor, domnule Marsh.

– Nu, zise el sprijinindu-se de birou. De fapt, sunt foarte timid. Aproape un călugăr, serios. Abia dacă ies vreodată.

Ea ridică din umeri.

– Asta îmi confirmă ceea ce știu. Faptul că ești un jurnalist dintr-un mare oraș, m-a făcut să te socotesc drept un crai.

– Și asta te deranjează?

– Nu.

– Bine. Pentru că, după cum știi, primele impresii pot fi înșelătoare.

– O, mi-am dat seama de asta imediat.

– Serios?

– Desigur, zise ea. Când am dat peste tine prima dată la cimitir, m-am gândit că te aflai acolo pentru o înmormântare.

CINCI

Cincisprezece minute mai târziu, după ce mersese pe un drum asfaltat care lăsa loc unui alt drum acoperit cu pietriș – în mod sigur toată lumea din zonă era îndrăgostită de pietriș – Jeremy nu avu încotro și își parcă mașina în mijlocul unei băltoace, exact în fața unei firme vopsite manual care făcea reclamă pentru Greenleaf Cottages. Ceea ce îi reaminti să nu aibă încredere în promisiunile Camerei de Comerț locale.

Categoric nu era ceva modern. N-ar fi fost modern nici în urmă cu treizeci de ani. Cu totul, erau șase bungalow-uri mici așezate de-a lungul apei. Cu vopseaua cojită, pereții de scândură și acoperișurile de tablă, se întindeau până la următoarele cărări mici și neîngrijite din dreptul unui bungalow central unde presupuse că se afla biroul principal. Era pitoresc, trebuia să recunoască, dar partea rustică era probabil pusă pe socoteala țânțarilor și aligatorilor care nu-i stârneau prea mult entuziasmul de a rămâne acolo.

În timp ce se gândea dacă era măcar cazul să se deranjeze să-și ia camera în primire – trecuse pe lângă câteva lanțuri hoteliere din Washington, cam la patruzeci de minute distanța de Boone Creek – auzi zgomotul unui motor care se apropia pe drum și văzu cum un Cadillac de

culoarea castanei venea spre el, săltând nebunește prin gropi. Luându-l prin surprindere, mașina trase exact lângă mașina lui, împrăștiind pietrișul în timp ce frână.

Un bărbat chel, supraponderal și cu o înfățișare aiurită își făcu apariția brusc de după portieră. Îmbrăcat într-un pantalon verde de poliester și un pulover albastru cu gulerul pe gât, bărbatul arăta de parcă s-ar fi îmbrăcat pe întuneric.

– Domnul Marsh?

Jeremy rămase uimit.

– Da?

Bărbatul alergă în jurul mașinii. Totul în jurul său părea să se miște rapid.

– Sunt bucuros că te-am prins înainte de a-ți lua camera! Doream să am ocazia să vorbesc cu tine! Nu pot să-ți spun cât de emoționați suntem cu toții de vizita ta!

Parcă i se tăiase răsuflarea când întinse mâna și o apucă viguros pe a lui Jeremy.

– Te cunosc? întrebă Jeremy.

– Nu, nu, categoric nu. Bărbatul râse. Sunt primarul Tom Gherkin. La fel ca murăturile[1], dar poți să-mi spui Tom. Râse din nou. Am vrut doar să trec să-ți urez bun venit în minunatul nostru oraș. Scuze pentru înfățișarea mea. Ar fi trebuit să te întâmpin la birou, dar am venit direct de pe terenul de golf, imediat ce am aflat că ești aici.

Jeremy îl privi atent, încă puțin șocat. Cel puțin asta justifica îmbrăcămintea.

– Ești primarul?

– Sunt din '94. Este un fel de tradiție de familie. Tăticu' meu, Owen Gherkin, a fost primar aici timp de douăzeci și patru de ani. A manifestat o adevărată pasiune pentru oraș, tăticu' meu. Știa tot ceea ce trebuia știut despre locul

[1] *Gherkin*, în limba engl., castravecior murat (n.tr.)

acesta. Bineînțeles, să fii primar aici este doar o treabă de câteva ore pe săptămână. Este mai mult un post onorific. Sunt mai mult om de afaceri, dacă vrei să știi adevărul. Sunt proprietarul magazinului universal și al stației de radio din centru. Cântece vechi. Îți plac cântecele vechi?

– Desigur, zise Jeremy.

– Bine, bine. Mi-am și închipuit din momentul când te-am văzut. Mi-am zis: „Ăsta-i un om care apreciază muzica bună". Nu suport majoritatea aiurelilor ăstora noi pe care toți ceilalți le numesc muzică în ziua de azi. Îmi dau dureri de cap. Muzica trebuie să aline sufletul. Știi ce vreau să spun, nu?

– Desigur, repetă Jeremy încercând să se mențină pe poziție.

Primarul râse.

– Mi-am dat seama. În sfârșit, cum am zis, nu am cuvinte să-ți spun cât de emoționați suntem cu toții că te afli aici ca să scrii un articol despre orașul nostru. Este tocmai lucrul de care are nevoie acest oraș. Adică, cui nu-i place o poveste bună cu fantome, nu? Îi atrage pe oameni aici, categoric. Mai întâi, oamenii de la Duke, pe urmă ziarul local. Și acum, un jurnalist dintr-un oraș important. Știrea se va publica și asta-i bine. Ca să vezi, chiar săptămâna trecută, am primit un telefon de la un grup din Alabama care se gândea să-și petreacă vreo câteva zile aici în acest weekend pentru Turul Caselor Istorice.

Jeremy clătină din cap încercând să tergiverseze lucrurile.

– Cum ai știut că eram aici?

Primarul Gherkin puse prietenește o mână pe umărul lui Jeremy și aproape înainte ca acesta să realizeze, amândoi se deplasau spre biroul din bungalow.

– Veștile circulă, domnule Marsh. Se răspândesc cu iuțeala fulgerului. S-au răspândit mereu și mereu se vor

răspândi. Sunt parte din farmecul acestui loc. Veștile și frumusețea naturală. Știi că avem câteva dintre cele mai bune locuri de pescuit și de vânat rațe din stat? Oamenii vin de peste tot, chiar și cei celebri, și cei mai mulți dintre ei stau chiar aici, la Greenleaf. Locul ăsta este o bucățică de paradis. Ai bungalow-ul tău liniștit, aici în mijlocul naturii. Pe cuvântul meu, vei asculta păsările și greierii toată noaptea. Bag mâna în foc că locul ăsta te face să vezi hotelurile din New York într-o lumină cu totul nouă.

– Asta așa e, recunoscu Jeremy.

Bărbatul era categoric un politician.

– Și nu-ți face nici o grijă în legătură cu șerpii.

Jeremy făcu ochii mari.

– Șerpi?

– Sunt sigur că ai auzit de treaba asta, dar nu uita că toată situația de anul trecut a fost doar o neînțelegere. Unii oameni n-au nici o fărâmă de bun-simț. Dar cum am zis, nu-ți face griji în privința asta. În mod normal, șerpii nu-și fac apariția până vara, oricum. Bineînțeles că nu te duci să cercetezi prin tufișuri ca să-i cauți. Ăștia de pe aici pot fi periculoși.

– Aș, zise Jeremy încercând să găsească un răspuns, în timp ce mintea sa se lupta cu imaginile provocate de spusele primarului. Nu suporta șerpii. Chiar mai mult decât țânțarii și aligatorii. De fapt, mă gândeam...

Primarul Gherkin suspină suficient de tare să întrerupă replica lui Jeremy și se uită în jur parcă asigurându-se că Jeremy observase cât de mult se bucura el de decorul natural.

– Așadar, spune-mi, Jeremy... nu te superi dacă îți spun Jeremy?

– Nu.

– Asta-i tare drăguț din partea ta. Tare drăguț. Așadar, Jeremy, mă întrebam dacă tu crezi că una dintre emisiunile alea de televiziune ar putea să urmărească îndeaproape investigația ta aici.

– Habar n-am, zise el.

– Păi, dacă ar veni, am face pregătiri festive ca să-i primim. Le-am arăta ospitalitatea sudică autentică. Zău, i-am instala chiar aici, la Greenleaf, gratuit. Și, bineînțeles, vor avea o poveste nemaipomenită de spus. Mult mai grozavă decât ceea ce ați făcut la *Primetime*. Ceea ce avem noi aici e treabă serioasă.

– Realizezi că eu, în primul rând, sunt editorialist? În mod normal, nu am nici o legătură cu televiziunea...

– Nu, bineînțeles că nu. Primarul Gherkin făcu cu ochiul, evident neîncrezător. Fă-ți treaba și vom vedea ce se întâmplă.

– Vorbesc serios, zise Jeremy.

Primarul făcu cu ochiul din nou.

– Fără îndoială că vorbești.

Jeremy nu era prea sigur ce să-i spună ca să-i schimbe părerea – mai ales că omul poate avea *dreptate* – și peste o clipă, primarul Gherkin înaintă prin ușa biroului, dacă acela se putea numi birou.

Încăperea arăta de parcă n-ar fi fost renovată de o sută de ani, iar pereții de lemn îl duseră cu gândul la o cabană de bârne. Exact dincolo de masa șubredă, se afla un biban montat pe perete. În fiecare colț, de-a lungul pereților și deasupra cartotecii și a mesei de scris, existau creaturi împăiate: castori, iepuri, veverițe, oposumi, sconcși și un bursuc. Totuși, spre deosebire de majoritatea animalelor împăiate pe care le văzuse, toate fuseseră fixate să pară ca și cum ar fi fost încolțite și încercau să se apere. Boturile se modelau amenințătoare, trupurile erau arcuite, dinții

expuși și ghearele scoase. Jeremy continua să fie preocupat de creaturi, când identifică un urs într-un colț și tresări șocat. Ca și celelalte animale, labele îi erau întinse de parcă ar fi atacat. Locul era Muzeul de Istorie Naturală transformat într-un film horror și înghesuit într-o cămăruță...

În spatele mesei de scris, un bărbat uriaș, cu o barbă mare, stătea cu picioarele sprijinite în fața unui televizor. Imaginea era neclară, cu dungi verticale care treceau pe ecran la fiecare două secunde, făcând imposibil de văzut ceea ce se transmitea.

Bărbatul se ridică din spatele mesei de scris și continuă să se înalțe până când îl întrecu pe Jeremy. Avea probabil cel puțin doi metri și umerii îi erau mai zdraveni decât cei ai ursului împăiat din colț. Îmbrăcat în pantaloni largi și o cămașă în carouri, apucă la repezeală un clipboard și îl puse pe birou.

Arătă cu degetul spre Jeremy și spre clipboard. Nu zâmbea și, din toate punctele de vedere, arăta de parcă n-ar fi dorit decât să-i smulgă brațele lui Jeremy și să-l bată cu ele înainte de a-l sălta pe perete.

Gherkin, după cum era de așteptat, râdea. Jeremy observase că omul râdea mult.

– Nu-ți face griji din cauza lui, Jeremy, interveni primarul repede. Jed nu vorbește mult cu străinii. Completează formularul și poți să o iei spre cămăruța ta din paradis.

Jeremy se uita mirat la Jed, gândind că bărbatul era cea mai înspăimântătoare persoană pe care o întâlnise în viața sa.

– Nu numai că deține Greenleaf și lucrează pentru consiliul municipal, dar este și singura persoană care se ocupă cu împăierea animalelor, continuă Gherkin. Nu ți se pare incredibil?

– Incredibil, zise Jeremy forțând un zâmbet.

– Vânezi ceva pe aici, vii la Jed. Va face pentru tine ceea ce trebuie.

– Voi încerca să nu uit asta.

Brusc, primarul se înseninã.

– Vânezi, nu?

– Nu prea, ca să fiu sincer.

– Păi, poate că vom schimba treaba cât vei fi aici. Am spus oare că vânătoarea de rațe aici este spectaculoasă?

În timp ce Gherkin vorbea, Jed bătu iarăși ușor cu degetul său masiv în clipboard.

– Acum, nu încerca să-l intimidezi pe prietenul nostru, se rățoi primarul Gherkin. Este din New York. E un jurnalist dintr-un mare oraș, așa că tratează-l cum se cuvine.

Primarul Gherkin își îndreptă atenția din nou spre Jeremy.

– Și Jeremy, așa după cum știi, primăria va fi încântată să-ți plătească cazarea aici.

– Nu e necesar...

– Nici un cuvânt, zise el respingând refuzul. Decizia a fost deja luată de cei mai mari. Făcu cu ochiul. Adică de mine, apropo. Măcar atât putem face pentru un oaspete atât de distins.

– În sfârșit, mulțumesc.

Jeremy întinse mâna după stilou. Începu să completeze formularul de înregistrare simțind privirea lui Jed fixată pe el și temându-se de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar răzgândi în privința ședерii. Gherkin se aplecă spre umărul său.

– Am spus oare ce emoționați suntem să te avem oaspete în orașul nostru?

De partea cealaltă a orașului, într-un bungalow alb cu obloane albastre de pe o stradă liniștită, Doris prăjea slănină, ceapă și usturoi, în timp ce o oală cu paste fierbea pe un ochi alăturat. Lexie tăia în cuburi roșii și morcovi

deasupra chiuvetei și le spăla în același timp. Pentru că terminase treaba la bibliotecă, trecuse pe la Doris, așa cum făcea de obicei, de câteva ori pe săptămână. Deși casa ei se afla în apropiere, adesea lua cina la bunica ei. Obiceiurile vechi dispar greu.

La aparatul de radio de pe pervaz, se cânta jazz și, exceptând lucrurile banale pe care și le spun membrii unei familii, nici una nu vorbise prea mult. Pentru Doris, motivul era ziua de muncă prelungită. De când suferise o criză de inimă, în urmă cu doi ani, obosea foarte ușor, chiar dacă nu voia să recunoască. Pentru Lexie, motivul era Jeremy Marsh, deși avea destulă minte să nu-i spună nimic lui Doris. Doris manifestase mereu un interes viu pentru viața ei personală, așa că Lexie învățase că era cel mai bine să evite subiectul ori de câte ori era posibil.

Lexie știa că bunica ei nu avea intenții rele. Doris nu înțelegea, pur și simplu, de ce o persoană ca ea, ajunsă la treizeci de ani, nu se înțelepțise încă, așa că ajunsese în situația de a se întreba adesea cu voce tare de ce Lexie nu era căsătorită. Așa ageră cum era, Doris făcea parte din școala veche; se căsătorise la douăzeci de ani și își petrecuse următorii patruzeci și patru de ani cu un bărbat pe care îl adorase până când trecuse în lumea de dincolo, în urmă cu trei ani. La urma urmei, bunicii lui Lexie o crescuseră, așa că Lexie putea rezuma foarte bine toată vorbăria lui Doris în câteva idei simple: era timpul ca ea să cunoască un băiat drăguț, să-și întemeieze un cămin, să se mute într-o casă cu un gard de țăruși albi și să facă mulți copii.

Lexie știa că Doris nu era foarte deplasată în convingerea ei. Oricum, cam asta era ceea ce se aștepta de la femei. Și când era sinceră cu sine însăși, și Lexie visa uneori la o astfel de viață. Teoretic, în orice caz. Dar, mai întâi dorea să întâlnească omul potrivit, cineva care să o

anime, genul de individ pe care să-l numească cu mândrie *bărbatul ei*. Acela era punctul în care ea și Doris aveau păreri deosebite. Doris părea să considere că un om cumsecade, de înaltă ținută morală, cu o slujbă bună, era tot ceea ce trebuia să spere o femeie în mod rezonabil. Și poate că în trecut, acelea erau toate calitățile la care cineva putea *spera*. Dar Lexie nu dorea să accepte un bărbat doar pentru că era binevoitor și cumsecade și avea o slujbă bună. Cine știe – poate că avea speranțe fanteziste, dar Lexie dorea să simtă și pasiune. Indiferent cât de binevoitor și de responsabil ar fi un bărbat, dacă n-ar simți nici un fel de pasiune pentru el, nu putea să se gândească la altceva decât că se va „mulțumi" cu mai puțin și ea nu dorea să se mulțumească cu mai puțin. N-ar fi cinstit față de ea și n-ar fi drept față de el. Dorea un bărbat care să fie și sensibil și binevoitor, dar să și poată, în același timp, să o dea gata. Dorea o persoană care să se ofere să-i maseze picioarele după o zi prelungită la bibliotecă, dar să o și stimuleze intelectual. Un romantic, bineînțeles, genul de bărbat care i-ar cumpăra flori fără să aibă nici un motiv.

Nu cerea prea mult, nu-i așa?

Judecând după *Glamour, Ladies' Home Journal* și *Good Housekeeping* – reviste pe care le primea biblioteca – era cam mult. În acele reviste, se părea că toate articolele afirmau că doar femeia era cea capabilă să mențină emoția vie într-o relație. Dar nu așa trebuia să fie o relație? O *relație?* Ambii parteneri făcând tot posibilul ca celălalt să fie mulțumit la nesfârșit?

Asta era problema multora dintre cuplurile căsătorite pe care ea le cunoștea. În orice căsătorie, exista un echilibru fragil între a face ceea ce doreai și a face ceea ce dorea partenerul și, atâta vreme cât atât soțul, cât și soția acționau după cum dorea celălalt, nu exista nici o problemă.

Problemele se iveau atunci când oamenii începeau să facă ceea ce doreau fără să țină seama de celălalt. Un soț decide brusc că are nevoie de mai mult sex și caută în afara căsătoriei; o soție decide că are nevoie de mai multă afecțiune, ceea ce, în cele din urmă, o determină să facă exact același lucru. O căsătorie reușită, ca orice parteneriat, însemna subordonarea propriilor nevoi nevoilor celuilalt în speranța că celălalt va face la fel. Și atâta vreme cât ambii parteneri nu se descurajează, totul e cum trebuie pe lume.

Dar dacă n-ai simți nici un fel de pasiune pentru soțul tău, ai putea pretinde toate astea? Lexie nu era convinsă. Doris, bineînțeles, avea un răspuns pregătit. „Crede-mă, iubito, astea trec după primii câțiva ani", ar spune ea, în ciuda faptului că, după părerea lui Lexie, oricum bunicii ei avuseseră genul de relație pe care oricine o invidiază. Bunicul ei fusese unul dintre acei bărbați romantici din fire. Până spre sfârșitul vieții, îi deschidea lui Doris portiera de la mașină și o ținea de mână când mergeau prin oraș. I se dedicase și îi fusese și loial. O adorase în mod clar și adesea comenta cât de norocos fusese că întâlnise o femeie ca ea. După moartea lui, o parte din Doris începu să se stingă. Mai întâi, criza cardiacă, iar în prezent, artrita care se agrava. Era ca și cum amândoi ar fi fost sortiți să fie mereu împreună. Atunci când asociai totul cu sfaturile lui Doris, ce însemna asta? Însemna că Doris fusese pur și simplu norocoasă să întâlnească un bărbat ca el? Sau că întrezărise dinainte ceva în soțul ei, ceva care confirma faptul că era persoana potrivită pentru ea?

Dar mai important era: de ce Dumnezeu se gândea Lexie iar la măritiș?

Probabil, pentru că se afla la Doris acasă, casa unde crescuse după ce părinții ei muriseră. Gătitul cu ea în bucătărie era liniștitor în familiaritatea lui și își aduse

aminte că în timp ce creștea își imagina că într-o zi avea să locuiască într-o casă ca aceea. Podea uzată; un acoperiș de tablă pe care răsuna zgomotul ploii de parcă n-ar mai fi plouat nicăieri altundeva în lume; ferestre demodate cu rame care fuseseră vopsite de atâtea ori încât era aproape imposibil să le mai deschizi. Și ea chiar locuise într-o astfel de casă. Mă rog, aproape la fel. La prima vedere, se părea că locuința lui Doris și a ei erau asemănătoare – erau construite în aceeași perioadă –, iar Lexie nu fusese niciodată în stare să creeze aceleași arome. Tocănițele de duminică după-amiaza, parfumul cearșafurilor de pat uscate la soare, mirosul ușor sufocant al balansoarului vechi unde bunicul ei se odihnise mulți ani. Asemenea mirosuri reflectau un stil de viață al cărui confort se uzase în decursul anilor și, ori de câte ori intra pe ușă, era copleșită de amintiri vii din copilărie.

Fără îndoială, întotdeauna își imaginase că până la momentul acela putea să aibă o familie a ei, poate chiar și copii, dar visul nu se realizase. Încheiase două relații: una îndelungată cu Avery, care începuse în facultate și, apoi, o altă implicare într-o relație cu un tânăr din Chicago care îi făcea o vizită vărului său din Boone Creek într-o vară. Era omul Renașterii clasice: vorbea patru limbi, își petrecuse un an studiind la London School of Economies și își acoperise cheltuielile școlare cu o bursă de baseball. Domnul Renaștere era încântător și exotic, așa că se îndrăgostise de el repede. Lexie își imaginase că va rămâne în oraș, își închipuise că ajunsese să iubească orașul la fel de mult ca și ea, dar se trezise într-o sâmbătă dimineață și aflase că el era pe drumul de întoarcere spre Chicago. Nici măcar nu se deranjase să-și ia rămas-bun.

Și după asta? Nu prea multe perspective, ce-i drept. Mai fuseseră încă două încercări care duraseră aproape

șase luni, fără ca apoi să se mai gândească la vreuna din ele. Una fusese cu medicul din oraș, cealaltă cu un avocat; amândoi o ceruseră în căsătorie, dar nici atunci nu simțise vraja sau fiorul, sau indiferent ce trebuia să simți pentru a ști că nu mai e cazul să te uiți mai departe. În ultimii ani, întâlnirile fuseseră tot mai puține și ocazionale, dacă nu-l punea la socoteală pe Rodney Hopper, ajutorul de șerif din oraș. Se întâlniseră de câteva ori, cam o dată la două luni, ori de câte ori era un spectacol de binefacere local la care ea era încurajată să participe. Ca și ea, Rodney se născuse și crescuse în oraș și când erau copii obișnuiau să împartă scrânciobul din spatele Bisericii Episcopale. De atunci, el umblase după ea și o rugase de câteva ori să-l însoțească la cârciuma Lookilu să bea ceva împreună. Uneori, se întreba dacă trebuia să-i ceară să pună în practică propunerile sale de a se întâlni cu ea în mod regulat, dar Rodney... mă rog, era întotdeauna mai interesat de pescuit, vânătoare și ridicatul greutăților decât de cărți sau de orice se întâmpla în restul lumii. Cu toate acestea, era un băiat drăguț și Lexie socotea că avea toate calitățile necesare pentru a fi un soț bun. Dar nu pentru ea.

Prin urmare, unde o adusese situația asta?

„În casa lui Doris, de trei ori pe săptămână, se gândea ea, așteptând întrebările inevitabile despre viața mea sentimentală."

– Deci ce părere ai despre el? întrebă Doris exact ca la un semnal.

Lexie nu-și putu stăpâni zâmbetul.

– Despre cine? întrebă ea, făcând pe nevinovata.

– Despre Jeremy Marsh. Despre cine ți-ai imaginat că vorbeam?

– Habar n-am. De aceea te-am întrebat.

– Nu mai evita subiectul. Am auzit că și-a petrecut câteva ore la bibliotecă.

Lexie ridică din umeri.

– Mi s-a părut destul de drăguț. L-am ajutat să găsească câteva cărți pentru început și asta a fost totul.

– N-ai vorbit cu el?

– Bineînțeles că am vorbit. Cum ai zis, a stat ceva timp.

Doris așteptă ca Lexie să vină cu detalii, dar pentru că nu o făcu, Doris oftă.

– Mie mi-a plăcut, îndrăzni să spună Doris. Mi s-a părut un gentleman perfect.

– O, da, consimți Lexie. Chiar perfect.

– Nu pari să vorbești serios.

– Ce altceva vrei să spun?

– Păi, a fost fascinat de personalitatea ta sclipitoare?

– Cum naiba să se întâmple asta? Este în oraș doar pentru câteva zile.

– Ți-am povestit vreodată cum l-am cunoscut pe bunicul tău?

– De multe ori, zise Lexie, amintindu-și povestea bine.

Se cunoscuseră într-un tren care se îndrepta spre Baltimore; el era din Grifton și mergea la un interviu pentru un post, unul pe care nu-l acceptase niciodată, alegând în schimb să rămână cu ea.

– Atunci știi că e cât se poate de posibil să întâlnești pe cineva atunci când te aștepți cel mai puțin.

– Întotdeauna spui asta.

Doris făcu cu ochiul.

– Asta doar pentru că sunt convinsă că ai nevoie să o auzi mereu.

Lexie puse bolul cu salată pe masă.

– Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea. Sunt mulțumită. Am o slujbă, am câțiva prieteni buni, am timp să citesc, să fac jogging și toate lucrurile care îmi plac.

– Și nu uita că mă ai și pe mine.

– Bineînțeles, afirmă Lexie. Cum aș putea să uit asta?

Doris râse satisfăcută și se întoarse la pregătirea soteului. Pentru o clipă, se făcu liniște în bucătărie, așa că Lexie răsuflă ușurată. Cel puțin problema era încheiată și, slavă Domnului, Doris nu insistase prea mult. „Acum, se gândi Doris, ne putem bucura de o cină agreabilă."

– Mă gândeam că e destul de arătos, își dădu cu părerea Doris.

Lexie nu spuse nimic; în schimb, apucă în grabă două farfurii și tacâmurile înainte de a se îndrepta spre masă. Poate că era mai bine dacă, pur și simplu, se făcea că nu o auzise.

– Și te previn, e mai grozav decât crezi, continuă Doris. Nu e așa cum îți închipui tu.

Modul în care o spusese o puse pe gânduri pe Lexie. Mai auzise tonul acela de multe ori în trecut – atunci când dorea să iasă cu prietenii din liceu, numai pentru a o determina pe Doris să o convingă să renunțe să meargă; când dorise să facă o excursie la Miami cu câțiva ani în urmă, pentru a fi întoarsă din drum. În primul caz, prietenii cu care dorise să meargă fuseseră implicați într-un accident de mașină; în cel de-al doilea caz, în oraș izbucniseră revolte care se răspândiseră și în hotelul unde plănuise să stea.

Știa că, uneori, Doris simțea lucrurile. Nu la fel de mult cum le simțise mama lui Doris. Dar chiar dacă Doris rareori dădea explicații suplimentare, Lexie era pe deplin conștientă că mereu intuia ce se întâmpla.

Ignorând total faptul că liniile telefonice bâzâiau peste tot în timp ce lumea discuta despre prezența sa în oraș,

Jeremy stătea în pat, sub pături, urmărind știrile locale, în timp ce aștepta buletinul meteo, dorind să-și fi urmat impulsul inițial și să-și fi luat cameră la alt hotel. Nu avea nici o îndoială că dacă ar fi procedat astfel, n-ar mai fi fost înconjurat de munca manuală a lui Jed, care îl băga în sperieți.

Era evident că omul avea timp berechet.

Și o mulțime de cartușe. Sau alice. Sau cine știe ce folosea să ucidă toate animalele astea. În camera sa erau douăsprezece creaturi; cu excepția unui al doilea urs împăiat, îi țineau de urât toate exemplare reprezentative ale speciilor din Carolina de Nord. Fără îndoială Jed ar fi inclus și un urs dacă ar fi avut unul în plus.

Altfel, încăperea nu era foarte rea, atâta timp cât nu spera să-și conecteze laptopul la internet, să încălzească camera fără să facă focul în șemineu, să comande mâncarea în cameră, să urmărească televiziunea prin cablu sau măcar să formeze un număr la un telefon cu butoane. De când nu mai văzuse un telefon cu disc? De zece ani? Până și mama sa făcuse concesii lumii moderne în privința asta.

Dar nu și Jed. În nici un caz. Dragul de Jed avea în mod clar propriile idei despre ceea ce era important în domeniul cazării pentru oaspeții săi.

Dacă exista un singur lucru plăcut legat de cameră, era veranda acoperită din spate, frumoasă și cu vedere spre râu. Exista chiar și un balansoar, așa că Jeremy se gândi să stea afară un timp, până când își aduse aminte de șerpi. Ceea ce îl făcu să se întrebe despre ce fel de neînțelegere vorbise Gherkin. Nu-i plăcuse cum sunase. Ar fi trebuit efectiv să pună mai multe întrebări, la fel cum ar fi trebuit să întrebe unde putea găsi niște lemne de foc prin preajmă. Locul acela era rece ca gheața, dar avea bănuiala ciudată că Jed n-ar răspunde la telefon dacă ar încerca să sune la birou să întrebe. Și în plus, Jed îl înspăimânta.

Exact atunci, meteorologul apăru la știri. Încercând să înfrunte frigul, Jeremy sări din pat să dea volumul mai tare. Mișcându-se cât mai repede posibil, potrivi butonul tremurând și pe urmă plonjă înapoi sub pături.

Meteorologul fusese imediat înlocuit de reclame. Era de așteptat.

Se întrebase dacă ar fi cazul să se îndrepte spre cimitir, dar dorea să afle dacă urma să fie ceață. Dacă nu, avea să se odihnească. Fusese o zi lungă; o începuse în lumea modernă, se întorsese cincizeci de ani în timp și, în momentul acela, își făcea somnul înconjurat de frig și de moarte. Categoric, nu era ceva ce i se întâmpla în fiecare zi.

Și, bineînțeles, exista Lexie. Lexie cine-știe-care-îi-era-numele-de familie. Lexie misterioasa. Lexie care flirta și se retrăgea ca apoi să flirteze din nou.

Lexie flirtase, nu? Modul în care continuase să i se adreseze cu „domnul Marsh"? Faptul că pretinsese că l-a evaluat aproape imediat? Comentariul legat de înmormântare? Categoric, flirtase.

„Nu-i așa?"

Meteorologul apăru din nou, arătând ca un proaspăt absolvent. Tipul n-ar fi putut avea mai mult de douăzeci și trei sau douăzeci și patru de ani și se afla, fără îndoială, la prima sa slujbă. Avea expresia aceea de dezorientat-dar-entuziast. Dar cel puțin părea competent. Nu se bâlbâia, așa că Jeremy își dădu seama aproape imediat că nu avea să părăsească deloc camera. În decursul nopții, cerul se aștepta să fie senin și omul nu pomeni nimic despre o posibilă ceață nici a doua zi.

„Era de așteptat", își zise el.

ȘASE

A doua zi dimineață, după ce făcu un duș sub o șuviță de apă călduță, Jeremy își puse repede o pereche de jeanși, un pulover și o jachetă de piele maro și plecă spre Herbs, care părea a fi cel mai frecventat loc pentru micul dejun din oraș. La tejghea, îl observă pe primarul Gherkin care stătea de vorbă cu doi bărbați îmbrăcați în costume, iar Rachel era ocupată cu comenzile la mese. Jed era așezat în capătul îndepărtat al încăperii, spatele lui semănând cu un munte. Tully stătea la una dintre mesele din centru cu alți trei bărbați și, așa cum era de așteptat, monopolizase cea mai mare parte din discuție. Oamenii dădeau din cap și făceau semn cu mâna în timp ce Jeremy trecea printre mese, iar primarul își ridică ceașca cu cafea în semn de salut.

– Bună dimineața, domnule Marsh, strigă primarul Gherkin. Sper că te vei gândi să scrii lucruri bune despre orașul nostru!

– Sunt sigură, se amestecă în vorbă Rachel.

– Sper că ai găsit cimitirul, vorbi tărăgănat Tully. Se aplecă înspre comeseni. Ăsta-i doctorul despre care vă povesteam.

Jeremy făcu semn cu mâna și dădu din cap ca răspuns, încercând să evite să fie atras într-o conversație. Nu fusese

niciodată o persoană matinală și, pe deasupra, nu dormise bine. Frigul și prezența morții, la care se adăugau coșmarurile despre șerpi, puteau tulbura mult o persoană. Ocupă un loc în separeul din colț, iar Rachel veni la masă cu rapiditate, aducând un recipient cu cafea.

– Nici o înmormântare astăzi? îl tachină ea.

– Nu. Am hotărât să port ceva mai neoficial, explică el.

– Cafea, scumpule?

– Te rog.

După ce întoarse ceașca, o umplu până la margine.

– Ai dori specialitatea casei în această dimineață? Lumea se dă în vânt după ea.

– Care e specialitatea?

– Omletă California.

– Sigur, zise el fără să aibă habar ce conținea o omletă California, dar după zgomotele din stomac, orice părea bun.

– Cu fulgi de ovăz și pesmet?

– De ce nu? zise el.

– Revin în câteva minute, scumpule.

Jeremy începu să-și bea tacticos cafeaua în timp ce citea atent ziarul de ieri. Patru pagini cu tot cu povestea de pe prima pagină despre o doamnă Judy Roberts, care tocmai își sărbătorise a o suta aniversare, o piatră de hotar atinsă de 1,1 la sută din populație. Articolul era însoțit de o fotografie cu personalul de la căminul de bătrâni ținând o prăjitură cu o singură lumânare aprinsă, în timp ce doamna Roberts, cu o înfățișare comatoasă, zăcea în patul din spatele lor.

Jeremy aruncă o privire pe fereastră, întrebându-se de ce își mai bătea capul până și cu ziarul local. În fața restaurantului se afla un automat care oferea *USA Today* și, pe când se căuta în buzunar de mărunțiș, un ajutor de șerif în uniformă se așeză la masă, în fața lui.

Bărbatul părea furios și, în același timp, foarte în formă; bicepșii îi bombau cusăturile cămășii și purta ochelari de soare cu lentile oglindă care fuseseră la modă... ah, în urmă cu douăzeci de ani, socoti Jeremy, exact când serialul polițist *CHiPs* era în mare vogă. Mâna i se sprijinea pe tocul pistolului iar în gură ținea o scobitoare pe care o muta dintr-o parte în cealaltă. Nu rostise nici un cuvânt, preferând doar să privească, oferindu-i lui Jeremy timp berechet să se studieze în lentilele ochelarilor lui.

Jeremy se văzu nevoit să accepte că, într-un fel, era o persoană care te intimida.

– Pot să-ți fiu de folos? întrebă Jeremy.

Scobitoarea se mișcă dintr-o parte în alta din nou. Jeremy strânse ziarul, întrebându-se ce naiba se petrecea.

– Jeremy Marsh? intonă ofițerul.

– Da?

– Mi-am închipuit, zise el.

Deasupra buzunarului de la piept, Jeremy observă o tresă strălucitoare cu numele gravat pe ea. Încă un ecuson.

– Și tu trebuie să fii șeriful Hopper?

– *Ajutorul de șerif* Hopper, îl corectă el.

– Scuze, zise Jeremy. Am făcut ceva rău?

– Nu știu, zise Hopper. Ai făcut?

– Nu, din câte știu.

Ajutorul de șerif Hopper mută din nou scobitoarea.

– Ai de gând să stai prin preajmă un timp?

– Doar o săptămână, cred. Sunt aici ca să scriu un articol...

– Știu de ce ești aici, îl întrerupse Hopper. M-am gândit că ar fi cazul să verific chiar eu. Îmi place să fiu în relații civilizate cu străinii care intenționează să zăbovească pe aici un timp.

Pusese accentul pe cuvântul „străin", făcându-l pe Jeremy să aibă impresia că era un fel de crimă. Cum nu era sigur

că ar putea înlătura ostilitatea prin vreo replică, apelă la ceea ce era clar.

– Ah, zise el.

– Aud că ai de gând să-ți petreci mult timp la bibliotecă.

- Păi... presupun că aș putea...

- Mmm, mormăi ajutorul de șerif, întrerupându-l din nou.

Jeremy se întinse după ceașca cu cafea și luă o înghițitură trăgând de timp.

- Îmi cer scuze, ajutor de șerif Hopper, dar nu sunt tocmai sigur ce se întâmplă aici.

- Mmm, mormăi Hopper iarăși.

- Nu îl hărțuiești pe oaspetele nostru, nu-i așa, Rodney? strigă primarul din partea cealaltă a încăperii. Este un musafir special care venit să promoveze interesul pentru folclorul local.

Ajutorul de șerif Hopper nici nu-și clinti sau întoarse privirea de la Jeremy. Pentru nu se știe ce motiv, arăta de-a dreptul furios.

– Tocmai mă întrețineam cu el, domnule primar.

- Lasă omul să-și savureze micul dejun, îl mustră Gherkin deplasându-se spre masă. Flutură o mână. Vino aici, Jeremy. Sunt cu două persoane pe care mi-ar plăcea să le cunoști.

Ajutorul de șerif Hopper privi supărat în timp ce Jeremy se ridică de la masă și porni spre primarul Gherkin.

Când se apropie, primarul îl prezentă celor două persoane – unul era avocatul aproape emaciat al districtului, celălalt un medic îndesat, care lucra la clinica medicală locală. Amândoi păreau să-l măsoare în același stil în care o făcuse ajutorul de șerif Hopper, dar încă nu se pronunțau, cum se spune. Între timp, primarul vorbea fără întrerupere despre cât de emoționantă era vizita lui Jeremy pentru

oraș. Aplecându-se către cei doi, făcu conspirativ un semn cu capul.

– Ar putea chiar să sfârșească la *Primetime Live,* șopti el.

– Serios? zise avocatul.

În timp ce se muta de pe un picior pe celălalt, Jeremy se gândea că tipul putea trece drept un schelet.

– Ei bine, cum încercam să-i explic primarului ieri...

Primarul Gherkin îl lovi cu palma pe spate și îl întrerupse.

– Foarte emoționant, adaugă primarul Gherkin. Dezvăluire televizată de mare importanță.

Ceilalți aprobară cu niște fețe solemne.

– Și fiindcă veni vorba de oraș, adăugă brusc primarul, aș vrea să te invit la o mică întrunire în seara asta cu câțiva prieteni apropiați. Nimic prea extravagant, bineînțeles, dar pentru că vei sta aici câteva zile, aș vrea să-ți ofer ocazia să ajungi să cunoști câțiva oameni de pe aici.

Jeremy ridică mâinile.

– Nu e neapărat necesar...

– Fugi de-aici, zise primarul Gherkin. Măcar atât pot face. Și, nu uita, unele dintre persoanele pe care le voi invita au văzut fantomele, așa că vei avea șansa să le pui câteva întrebări. Poveștile lor ar putea chiar să-ți dea coșmaruri.

Primarul ridică din sprâncene; avocatul și medicul stăteau în expectativă. Pentru că Jeremy șovăia, primarul se văzu nevoit să hotărască.

– Să spunem pe la ora șapte? zise el.

– Mda... sigur. Cred că e bine, acceptă Jeremy. Unde va avea loc cina?

– O să te informez puțin mai târziu. Bănuiesc că vei fi la bibliotecă, nu?

– Probabil.

Primarul ridică din sprâncene.

– Deci să înțeleg că ai cunoscut-o deja pe minunata noastră bibliotecară, domnișoara Lexie?

– Da.

– Este uluitoare, nu-i așa?

Primarul lăsă să se înțeleagă mai multe prin felul în care se exprimase, ceva în genul cu discuțiilor de vestiar.

– A fost foarte serviabilă, zise Jeremy.

Avocatul și medicul zâmbiră, dar înainte ca discuția să continue, Rachel apăru târându-și picioarele prin apropiere, puțin prea aproape. Cu o farfurie în mână, îl atinse cu cotul pe Jeremy.

– Haide, scumpule. Ți-am adus micul dejun.

Jeremy aruncă o privire spre primar.

– Neapărat, zise primarul Gherkin, fluturându-și mâinile.

Jeremy o urmă pe Rachel spre masă. Din fericire, ajutorul de șerif Hopper plecase, așa că Jeremy se strecură pe locul său. Rachel îi așeză farfuria în față.

– Gustă asta. Le-am spus să o facă extrem de specială, pentru că vii în vizită de la New York City. Iubesc la nebunie locul ăla!

– O, ai fost acolo?

– Ei, nu. Dar mi-am dorit întotdeauna să merg. Mi se pare foarte... încântător și captivant.

– Ar trebui să mergi. Este ca nicăieri altundeva în lume.

Ea zâmbi, arătându-se sfioasă.

– Păi, domnule Marsh... asta este o invitație?

Falca lui Jeremy căzu. „Cum?"

Rachel, pe de altă parte, nu păru să-i observe expresia.

– Ei, s-ar putea să vreau să te ții de cuvânt cu treaba asta, se agită ea. Și aș fi bucuroasă să te conduc prin cimitir în orice noapte ai dori să mergi. De obicei, termin aici pe la ora trei.

– Nu voi uita asta, mormăi Jeremy.

În următoarele douăzeci de minute, cât Jeremy mâncă, Rachel trecu pe la masă de nenumărate ori și, de fiecare dată, îi reumplu ceașca cu cafea zâmbindu-i neînduplecată.

Jeremy se îndrepta spre mașină, revenindu-și după ceea ce ar fi trebuit să fie un mic dejun tihnit.

Ajutorul de șerif Hopper. Primarul Gherkin. Tully. Rachel. Jed.

Era mult prea mult să ai de-a face cu viața orășelului de provincie american chiar înainte de cafea.

Mâine, avea să ia o ceașcă cu cafea în altă parte. Nu era convins că merita osteneala să mănânce la Herbs, chiar dacă mâncarea era grozavă. Și, trebuia să recunoască, era chiar mai bună decât își imaginase. Așa cum spusese Doris ieri, era proaspătă de parcă ingredientele ar fi fost adunate de la fermă în dimineața respectivă.

Totuși, mâine își va bea cafeaua altundeva. În nici un caz la stația de benzină a lui Tully, presupunând că servea cafea. Nu dorea să se împotmolească într-o conversație când avea alte lucruri de făcut.

Se opri brusc, uimit că ajunsese deja să gândească ca un localnic.

Clătină din cap și, după ce își găsi cheile în buzunar, porni spre mașină. Cel puțin, micul dejun se terminase. Uitându-se la ceas, văzu că se apropia ora nouă. Era perfect.

Lexie se surprinse aruncându-și privirea pe fereastra biroului exact în momentul când Jeremy Marsh trase mașina în parcarea bibliotecii.

Jeremy Marsh. Cel care continua să i se furișeze în gânduri, chiar dacă încerca să lucreze. Și iată-l. Se străduise să se îmbrace mai neoficial pentru a nu se deosebi de

oamenii din preajmă, bănuia ea. Și, într-un fel sau altul, aproape că-i reușise.

Dar gata cu subiectul ăsta. Avea mult de lucru. Biroul ei era căptușit cu dulapuri pentru cărți, ticsite de sus până jos: cărți îngrămădite în toate felurile, și vertical și orizontal. Un fișier gri-oțel stătea în colț, iar masa de scris și scaunul erau strict funcționale. Biroul nu avea nici un element decorativ, din lipsă de spațiu, iar documentele erau grămadă peste tot: în colțuri, sub fereastră și pe celălalt scaun așezat într-un colț. Teancuri mari mai erau și pe masa ei de scris unde ținea tot ceea ce considera urgent.

Bugetul era scadent la sfârșitul lunii, iar ea avea o mulțime de cataloage de la editori pe care să le cerceteze amănunțit înainte de a-și stabili ordinea de săptămâna aceea. În plus, trebuia să găsească un purtător de cuvânt pentru prânzul oficial al Prietenilor Bibliotecii din aprilie și să stabilească toate detaliile pentru Turul Caselor Istorice – în care era inclusă și biblioteca, pentru că, la o adică, era o casă istorică – și de-abia îi ajungea timpul. Avea doi funcționari cu normă întreagă, dar învățase că lucrurile puteau merge cel mai bine dacă nu-i delega pe alții. Angajații erau buni să recomande titluri recente și să-i ajute pe studenți să găsească ceea ce căutau, dar ultima dată când lăsase pe unul dintre ei să decidă ce cărți să comande, se trezise cu șase titluri diferite despre orhidee, pentru că se întâmplase să fie floarea preferată a angajatului. Mai devreme, după ce se așezase în fața computerului, încercase să proiecteze un plan pentru organizarea programului ei, dar nu ajunsese nicăieri. Oricât de mult se străduise să alunge orice altceva din minte, gândurile ei continuau să se întoarcă la Jeremy Marsh. Nu voia să se gândească la el, dar Doris îi spusese suficient ca să-i stârnească acum curiozitatea.

Nu e așa cum îți închipui tu.

Ce voia să însemne asta? Seara trecută, când ea insistase, Doris refuzase să vorbească, ca și cum n-ar fi spus nimic în primă instanță. Nu mai pomenise de viața sentimentală a lui Lexie și nici de Jeremy Marsh. În schimb, se învârtise în jurul subiectului: ce se mai întâmplase la muncă, cum le mergea oamenilor pe care îi cunoșteau și cum se anunța Turul Caselor Istorice pentru weekend. Doris era președinta Societății Istorice, iar turul era unul dintre evenimentele importante ale anului, deși nu presupunea foarte multă planificare. În mare, același număr de case erau alese în fiecare an, pe lângă patru biserici și bibliotecă. În vreme ce bunica ei vorbea vrute și nevrute, Lexie continua să se gândească la afirmația ei.

Nu e așa cum îți închipui tu.

Și cum ar putea fi? Un exemplu tipic de orășean? Un crai? O persoană în căutarea unei distracții facile? O persoană care ar face haz de oraș în momentul când ar pleca? O persoană în căutarea unui subiect de reportaj și dispus să găsească unul cu orice chip, chiar dacă în final ar face un rău cuiva?

Și de ce naiba o interesa așa de tare? El se afla în oraș pentru câteva zile și pe urmă avea să plece și totul va reveni din nou la normal. Slavă Domnului.

Ah, deja auzise bârfa în dimineața aceea. La brutărie, unde se oprise pentru o brioșă, auzise două femei discutând despre el. Cum intenționa să facă orașul celebru și cum lucrurile s-ar putea îmbunătăți în privința afacerilor. În momentul când o zăriseră, o bombardaseră cu întrebări despre el și își dăduseră cu părerea, curioase dacă el descoperise sursa luminilor misterioase.

Oricât de ciudat părea, unele persoane din oraș credeau într-adevăr că luminile proveneau de la fantome. Dar altele,

în mod evident, nu credeau. De pildă, primarul Gherkin. Acesta avea un punct de vedere diferit, luând investigația lui Jeremy ca pe un fel de rămășag. Dacă Jeremy Marsh n-ar reuși să găsească cauza, ar fi bine pentru economia orașului și pe asta făcea rămășag primarul. La urma urmei, primarul Gherkin știa un lucru pe care doar câțiva alții îl știau.

Oamenii studiaseră misterul ani în șir. Nu doar studenții de la Duke. Lăsând la o parte cronicarul local – care părea să fi aprofundat o explicație plauzibilă, după părerea lui Lexie – cazul fusese cercetat, în trecut, de cel puțin alte două grupuri sau persoane, dar fără succes. Primarul Gherkin îi invitase de fapt pe studenții de la Duke să facă o vizită în cimitir în speranța că nici ei nu vor descifra misterul. Și în mod cert, de atunci afluența turistică se înviorase.

Trebuia să-i fi amintit acest fapt domnului Marsh ieri. Dar pentru că el nu întrebase, ea nu-i spusese. Era prea ocupată încercând să-i respingă avansurile și să-l facă să înțeleagă că nu era interesată de el. Ah, el se străduise să fie fermecător... În sfârșit, de acord, era fermecător în felul său, dar asta nu schimba faptul că ea nu avea nici o intenție să se lase în voia emoțiilor. Seara trecută, chiar se simțise într-un fel ușurată după plecarea lui.

Și atunci Doris făcuse comentariul acela ridicol prin care, în fond, îi spusese lui Lexie că trebuia să ajungă să-l cunoască mai bine. Dar ceea ce o pusese cu adevărat pe jar era faptul că știa că Doris n-ar fi afirmat nimic dacă n-ar fi fost sigură. Dintr-un motiv oarecare, Doris vedea ceva special în Jeremy.

Uneori, Lexie avea oroare de premonițiile lui Doris.

Bineînțeles, nu era obligată să o asculte pe Doris. În definitiv, ea trecuse de etapa „oaspetelui de pe alte meleaguri", așa că nu avea intenția să o ia din nou pe drumul

acela. În ciuda hotărârii ei, trebuia să admită că toată chestiunea o lăsa puțin descumpănită. În timp ce se gândea, auzi ușa biroului deschizându-se cu un scârțâit.

– Bună dimineața, zise Jeremy băgându-și capul înăuntru. Am avut impresia că am văzut o lumină aprinsă aici.

Învârtindu-se pe scaun, Lexie observă că Jeremy își acoperise umerii cu jacheta.

– Bună, zise ea dând din cap amabilă. Tocmai încercam să mă apuc de treabă.

Jeremy arătă jacheta.

– Ai un loc unde pot să pun asta? Nu prea e spațiu pe masa de scris din camera cărților rare.

– O iau eu. Cuierul este în spatele ușii.

După ce intră în birou, îi înmână jacheta lui Lexie și, în timp ce ea o agăță alături de haina ei în cuierul din spatele ușii, Jeremy se uită prin birou.

– Așadar, acesta e centrul de comandă? Locul unde se întâmplă totul.

– Ăsta e, confirmă ea. Nu e prea spațios, dar am unde să lucrez.

– Îmi place sistemul tău de cartare, zise el arătând spre grămezile de hârtii de pe masa de scris. Am unul exact la fel acasă.

Lui Lexie îi scăpă un zâmbet în timp ce el făcu un pas spre masa de scris și aruncă o privire pe fereastră.

– Și ce priveliște minunată. Zău, poți vedea tot drumul până la casa vecină. Și locul de parcare, la fel.

– Pari să fii cam iritat în dimineața asta.

– Cum să nu fiu? Am dormit într-o încăpere înghețată, plină cu animale moarte. Sau mai degrabă, n-am dormit mai deloc. Am auzit continuu toate zgomotele ciudate care veneau dinspre pădure.

– Chiar mă întrebam dacă ți-a plăcut Greenleaf. Am auzit că e rustic.

– Cuvântul „rustic" nu e cel mai potrivit. Și pe urmă, dimineața asta. Jumătate din oraș lua micul dejun.

– Înțeleg că te-ai dus la Herbs, remarcă ea.

– Da, zise el. Am observat că nu erai acolo.

– Nu. E prea aglomerat. Îmi place să încep ziua cu un moment liniștit.

– Ar fi trebuit să mă avertizezi.

– Ar fi trebuit să întrebi, zise ea zâmbind.

El râse, iar Lexie făcu semn cu mâna spre ușă.

Mergând spre camera cărților rare împreună cu el, Lexie își dădu seama că Jeremy se afla într-o dispoziție bună în ciuda faptului că nu dormise, dar totuși nu era îndeajuns să o facă să aibă încredere în el.

– Îl cunoști cumva pe ajutorul de șerif Hopper? întrebă el.

Ea se uită surprinsă.

– Rodney?

– Cred că așa se numește. Care-i treaba cu el? Părea puțin tulburat de prezența mea în oraș.

– O, este inofensiv.

– Nu părea inofensiv.

Ea ridică din umeri.

– Probabil a auzit că-ți petreci timpul la bibliotecă. Este, ca să zicem așa, protector când se întâmplă lucruri de felul ăsta. A fost îndrăgostit de mine mulți ani.

– Pune o vorbă bună pentru mine, vrei?

– Cred că aș putea.

Așteptând oarecum încă o replică sarcastică, Jeremy ridică din sprânceană, plăcut surprins.

– Mulțumesc, zise el.

– Nici o problemă. Doar să nu faci nimic care să mă determine să-mi retrag oferta.

Merseră mai departe în tăcere spre camera cărților rare. Lexie intră prima și aprinse lumina.

– M-am gândit la proiectul tău și e ceva ce probabil ar fi bine să știi.

– Despre ce-i vorba?

Îi povesti despre cele două investigații anterioare din cimitir înainte de a adăuga:

– Dacă îmi acorzi câteva minute, mă voi strădui să le găsesc pentru tine.

– Ți-aș fi recunoscător, zise el. Dar de ce nu ai amintit nimic ieri?

Ea zâmbi fără să răspundă.

– Dă-mi voie să ghicesc, zise el. Pentru că n-am întrebat.

– Sunt doar bibliotecară, nu pătrund în gândurile oamenilor...

– Ca bunica ta? Stai, ea e prezicătoare, nu?

– Da, este. Și poate ghici și sexul copiilor înainte de a se naște.

– Așa am auzit, zise Jeremy.

Lexie îi aruncă o privire.

– E adevărat, Jeremy. Fie că vrei sau nu să crezi, ea face toate astea.

– Mi-ai spus Jeremy? întrebă el, zâmbindu-i.

– Da. Dar nu face mare caz din asta. Chiar tu mi-ai cerut-o, ai uitat?

– Îmi aduc aminte, zise el. Lexie.

– Nu întrece măsura, zise ea, dar chiar în timp ce vorbea, Jeremy observase că îl privea parcă mai mult decât de obicei și îi plăcu.

Îi plăcu chiar foarte mult.

ŞAPTE

Jeremy îşi petrecut restul dimineţii aplecat asupra unui morman de cărţi şi asupra celor două articole pe care le găsise Lexie. Primul, scris în 1958 de un profesor de folclor de la Universitatea Carolina de Nord şi publicat în *Journal of the South,* părea să fie un răspuns la prezentarea legendei făcută de A.J. Morrison. Articolul folosea câteva citate din lucrarea lui Morrison, rezuma legenda şi relata şederea profesorului în cimitir în decursul unei săptămâni. În patru seri, observase luminile. Părea să fi făcut cel puţin o încercare preliminară pentru a afla cauza: ţinuse seama de numărul caselor din zonă (existau optsprezece case la mai puţin de un kilometru şi ceva de cimitir şi, interesant, nici una pe dealul Riker) şi îşi notase şi numărul de maşini care trecuseră într-un interval de două minute de la apariţia luminilor. În două cazuri, perioada fusese mai scurtă de un minut. În celelalte două, nu trecuse nici o maşină, ceea ce părea să elimine posibilitatea ca farurile să fie sursa „fantomelor".

Al doilea articol era doar cu puţin mai informativ. Publicat într-un număr din 1969 a unei reviste modeste, *Coastal Carolina,* care îşi încetase apariţia în 1980, articolul relata faptul că cimitirul se scufunda şi atrăgea

atenția asupra pericolului apărut. Autorul mai amintea de legendă și de vecinătatea dealului Riker și, cu toate că nu văzuse luminile (vizitase locul în timpul lunilor de vară), se inspirase serios din relatările martorilor oculari înainte de a face supoziții vehiculând câteva posibilități, pe care Jeremy le luase deja în considerare.

Prima era vegetația uscată care uneori izbucnea în flăcări, degajând vapori cunoscuți sub denumirea de gaz de mlaștină. Într-o zonă de coastă ca aceea, Jeremy își dădea seama că ideea nu putea fi total respinsă, deși o considera puțin probabilă, de vreme ce luminile apăreau în nopțile reci și cețoase. Mai puteau fi „lumini de cutremur", adică sarcini atmosferice electrice generate de deplasarea și măcinarea rocilor din adâncul pământului. Se avansa din nou teoria cu farurile mașinilor, ca și ipoteza luminii stelare refractată și fosforescența, adică o incandescență fosforescentă emisă de anumite ciuperci de pe lemnul putrezit. Se mai nota că și algele puteau fi fosforescente. Autorul chiar amintea posibilitatea efectului Novaia Zemlea, caz în care razele de lumină sunt deviate de straturi adiacente de aer la temperaturi diferite și par să strălucească. Prezentând o ultimă posibilitate, autorul concluziona că putea fi focul Sf. Elmo, care este creat de descărcările electrice care au loc în timpul furtunilor cu trăsnete, atrase de obiectele cu vârf ascuțit.

Cu alte cuvinte, autorul era de părere că puteau fi orice.

Deși neconcludent, articolul îl ajuta pe Jeremy să-și limpezească gândurile. După părerea sa, luminile aveau legătură doar cu geografia. Dealul din spatele cimitirului părea să fie cel mai înalt punct din împrejurimi, iar cimitirul care se scufunda făcea ceața mai compactă în zona aceea. Cu alte cuvinte, doar lumină refractată sau reflectată.

Trebuia doar să stabilească precis sursa și, pentru asta, era necesar să identifice momentul când luminile fuseseră observate prima dată. Nu cu aproximație, ci o dată exactă, ca mai apoi să poată determina ce se petrecea în oraș în vremea aceea. În cazul în care, în acea perioadă, orașul ar fi trecut printr-o schimbare dramatică – un proiect nou de construcție, o fabrică nouă sau ceva în acest sens – era posibil să descopere cauza. Sau dacă ar vedea luminile – dar nu se bizuia pe asta – sarcina lui ar fi și mai simplă. Dacă luminile ar apărea la miezul nopții, de exemplu, și n-ar vedea nici o mașină în trecere, atunci ar putea cerceta zona urmărind amplasarea caselor locuite care aveau lămpi la ferestre, apropierea șoselei sau poate chiar navigația pe râu. Bărcile, bănuia el, erau o posibilitate, dar numai dacă erau destul de mari.

După ce trecuse pentru a doua oară prin vraful de cărți, își făcu însemnări suplimentare în privința schimbărilor survenite în oraș de-a lungul anilor, punând accent pe transformările de la începutul secolului.

Cu trecerea orelor, lista se îmbogățea. Pe la începutul secolului XX, existase o perioadă prosperă pentru apariția locuințelor mici care durase din 1907 până în 1914, în timpul căreia se dezvoltase partea de nord a orașului. Micul port se lărgise în 1910, din nou în 1916 și încă o dată în 1922; exploatarea minieră se extinsese odată cu minele de fosfor și carierele de piatră. Calea ferată se înființase în 1898 și, în diferite zone ale districtului, continuaseră lucrări pentru construirea de linii ferate terminus până în 1912. În 1904, se încheiase construcția unei estacade peste râu, iar din 1908 până în 1915 fuseseră construite trei întreprinderi importante: o fabrică de textile, o mină de fosfor și o fabrică de hârtie. Din cele trei, doar fabrica de hârtie mai era în funcțiune – fabrica de textile se închisese în

urmă cu patru ani, iar mina, în 1987 – astfel încât putea să le elimine pe celelalte două ca posibile cauze.

Își verifică datele din nou să se asigure că erau corecte și ordonă cărțile ca Lexie să le poată pune pe rafturi. Se lăsă pe spătarul scaunului, își dezmorți trupul și aruncă o privire spre ceas. Deja se apropia amiaza. Una peste alta, socoti că trecuseră câteva ore bune, așa că se uită peste umăr la ușa deschisă din spatele său.

Lexie nu revenise să vadă ce face. Într-un fel, îi plăcea faptul că nu reușea să o descifreze și, pentru o clipă, își dori ca ea să locuiască în marele oraș sau măcar într-un loc oarecare lângă marele oraș. Ar fi fost interesant să vadă modul în care lucrurile ar fi putut evolua între ei. O clipă mai târziu, ea intră pe ușă.

– Bună, îl salută Lexie. Cum merge?

Jeremy se întoarse.

– Bine. Mulțumesc.

Ea își puse repede jacheta.

– Ascultă, mă gândeam să ies să iau prânzul, așa că mă întrebam dacă ai vrea să-ți aduc ceva.

– Te duci la Herbs? întrebă el.

– Nu. Dacă la micul dejun ți s-a părut aglomerat, ar trebui să vezi cum e la prânz. Dar aș putea să iau ceva la pachet când mă întorc.

El ezită doar o clipă.

– N-ar fi mai bine dacă aș veni cu tine? Ar fi cazul să-mi dezmorțesc picioarele. Am stat aici toată dimineața, așa că mi-ar plăcea să văd locuri noi. Poate că ai putea să-mi arăți ce e prin jur. Făcu o pauză. Adică, dacă nu e nici o problemă.

Era pe punctul de a-l refuza, dar își aminti vorbele lui Doris și mintea i se tulbură. „Ar fi bine sau n-ar fi?" În

ciuda propriilor păreri – „mulțumesc foarte mult pentru asta, Doris" – zise:

– Sigur. Dar am la dispoziție numai o oră după care trebuie să mă întorc, așa că nu știu cât de mult te pot ajuta.

El păru aproape la fel de surprins ca și ea, se ridică în picioare și o urmă pe ușă.

– Oricum ar fi, e în regulă, zise el. Mă ajută să umplu golurile, îți dai seama. Este important să știu ce se întâmplă într-un loc ca acesta.

– În orășelul nostru monoton, adică?

– N-am zis că e monoton. Sunt cuvintele tale.

– Mda. Dar sunt gândurile tale, nu ale mele. Eu iubesc locul ăsta.

– Sunt convins, consimți el. Altfel, de ce ai trăi aici?

– Pentru că nu e New York City, în primul rând.

– Ai fost acolo?

– Am locuit în Manhattan. Pe West Sixty-ninth.

Jeremy aproape se împiedică.

– La numai câteva străzi de casa mea.

Ea zâmbi.

– Ce mică-i lumea, nu?

Pentru că mergea repede, Jeremy se străduia să țină pasul cu ea în timp ce se apropiau de scări.

– Glumești, nu?

– Deloc, zise ea. Am locuit acolo cu prietenul meu aproape un an. El lucra pentru Morgan Stanley, în timp ce eu lucram la biblioteca Universității New York.

– Nu-mi vine să cred...

– Ce anume? Că am locuit în New York și am plecat? Sau că am locuit în apropierea ta? Sau că am locuit cu prietenul meu?

– Toate astea, zise el. Nimic. Nu sunt sigur.

Încerca să aprofundeze ideea acelei bibliotecare dintr-un mic oraș care locuise în apropierea sa.

Observându-i expresia, ea simți nevoia să râdă.

– Sunteți toți la fel, știi asta? zise ea.

– Cine?

– Oamenii care locuiesc în orașele mari. Vă trăiți viața imaginându-vă că nu există nici un loc în lume la fel de special precum New Yorkul și că nici un alt loc nu are ceva de oferit.

– Ai dreptate, recunoscu Jeremy. Dar asta doar pentru că restul lumii pălește prin comparație.

Aruncându-i o privire, ea făcu o față care, în mod evident, spunea: „Sper că n-ai zis ceea ce mi s-a părut mie că ai zis, nu?"

El ridică din umeri făcând pe nevinovatul.

– Adică, haide... Greenleaf Cottages nu e tocmai Four Seasons sau Plaza, nu? Cel puțin trebuie să recunoști asta.

Ea se supără din cauza atitudinii lui încrezute și începu să meargă și mai repede. Chiar atunci, decise că Doris nu-și dădea seama despre ce vorbea.

Jeremy totuși nu se lăsă.

– Haide... recunoaște. Știi că am dreptate, nu?

În momentul acela, ajunseseră la ușa din față a bibliotecii, iar el îi deschise pentru ea. În spatele lor, femeia mai în vârstă care lucra în hol îi urmărea cu atenție. Lexie se abținu până când ieși pe ușă și apoi se întoarse spre el.

– Oamenii nu trăiesc în hoteluri, se repezi ea. Oamenii trăiesc în comunități. Și asta avem noi aici. O comunitate. Un loc unde oamenii se cunosc și au grijă unii de ceilalți. Unde copiii se pot juca afară până seara și nimeni nu-și face griji din cauza necunoscuților.

Jeremy ridică mâinile.

– Ei, zise el, nu mă înțelege greșit. Iubesc comunitățile. Am crescut într-o comunitate. Cunoșteam fiecare familie din apropiere după nume, pentru că toți locuiau acolo de mulți ani. Unii dintre ei încă mai locuiesc, deci crede-mă, știu exact cât de important e să ajungi să-ți cunoști vecinii și cât de important este pentru părinți să știe ce fac odraslele lor și cu cine își petrec timpul. Cam așa s-a întâmplat în cazul meu. Chiar și atunci când veneam din an în Paște, vecinii erau cu ochii pe noi. Părerea mea e că la fel stau lucrurile și în New York City, depinde unde locuiești. Sigur, dacă vei locui în cartierul meu, peste tot o să întâlnești o mulțime de tineri pentru care contează în primul rând cariera. Dar vizitează Park Slope în Brooklyn sau Astoria în Queens și vei vedea tineri plimbându-se prin parcuri, jucând baschet sau fotbal și făcând aproape aceleași lucruri pe care le fac puștii de aici.

– De parcă te-ai gândit vreodată la asemenea lucruri.

În clipa în care îl dojeni pe Jeremy, regretă asprimea din tonul ei. Cu toate acestea, el păru netulburat.

– M-am gândit, zise el. Și crede-mă, dacă aș avea copii, n-aș locui acolo unde locuiesc. Am o grămadă de nepoți și nepoate care trăiesc la oraș și fiecare dintre ei locuiește într-un cartier cu mulți alți copii și oameni care veghează asupra lor. În multe privințe, seamănă mult cu locul acesta.

Ea nu spuse nimic, întrebându-se dacă el spunea adevărul.

– Ascultă, spuse el împăciuitor, eu nu încerc să mă iau la ceartă. Spun doar că puștii sunt în siguranță atâta timp cât părinții se implică, indiferent unde locuiesc. Nu cred că orașele dețin monopolul asupra valorilor. Adică, sunt convins că dacă aș face niște săpături, aș descoperi și aici nenumărați puști care au necazuri. Copiii rămân copii, indiferent unde trăiesc. Zâmbi, încercând să sugereze că nu luase ca pe o ofensă ceea ce zisese ea. Și în plus, nu

sunt tocmai sigur cum am ajuns să discutăm despre copii, totuși. Din acest moment, promit să nu mai amintesc de nimic. Tot ce încercam să spun era că am fost surprins că ai locuit în New York doar la câteva străzi de mine. Făcu o pauză. Pace?

Ea îl privi stăruitor, înainte ca, în sfârșit, să se destindă. Poate că avea dreptate. De fapt, știa că avea dreptate. Și își dădu seama că ea fusese cea care exagerase. Ideile confuze pot face o persoană să acționeze astfel. Cum de ajunsese în situația asta?

– Pace, consimți ea în cele din urmă. Cu o condiție.

– Care?

– Să conduci tu. Eu nu am venit cu mașina.

El păru ușurat.

– Să-mi găsesc cheile.

Pentru că nici unuia din ei nu-i era foarte foame, Lexie îl conduse pe Jeremy spre o băcănie mică, de unde se întoarse câteva minute mai târziu cu o cutie de biscuiți, niște fructe proaspete, diverse feluri de brânză și două sticle de suc.

În mașină, Lexie așeză cumpărăturile la picioare.

– Ai vrea să vezi ceva anume? întrebă Lexie.

– Dealul Riker. Există un drum care duce spre vârf?

Ea aprobă dând din cap.

– Nu prea seamănă a drum. Inițial, a fost folosit pentru exploatarea forestieră, dar acum e folosit în special de vânătorii de cerbi. Este un drum accidentat, nu știu dacă vrei să-ți duci mașina până sus.

– Nici o problemă. Este închiriată. Și în plus, m-am obișnuit cu drumurile proaste de pe aici.

– Perfect, zise ea, dar să nu zici că nu te-am avertizat.

Fără să vorbească prea mult, ieșiră din oraș, trecând pe lângă cimitirul Cedar Creek și peste un pod mic. Curând, pe ambele părți ale drumului își făcură apariția pâlcuri tot mai dese de copaci. Cerul albastru lăsase loc unei întinderi cenușii care îi amintea lui Jeremy de după-amiezile de iarnă din nordul îndepărtat. Din când în când, stoluri de grauri se năpusteau în zbor pe lângă mașină, în același ritm, parcă legate între ele de fire invizibile.

Lexie se simțea stânjenită de tăcere, așa că începu să descrie zona: proiecte imobiliare care nu se realizaseră niciodată, nume de arbori, Cedar Creek pe care îl puteau vedea prin pădurea deasă. Dealul Riker se contura spre stânga, întunecat și amenințător în lumina slabă.

Jeremy mai mersese pe drumul acela după ce plecase cu o zi înainte de la cimitir și cotise cam pe acolo. Trebuia să mai aștepte puțin, își dădu el seama, pentru că ea îi spuse să cotească la următoarea intersecție, de unde drumul părea să facă o buclă spre partea din spate a dealului Riker. Înclinându-se în față, ea se uită atentă prin parbriz.

– Cotitura este în față, zise ea. Poate ar trebui să încetinești.

Jeremy încetini și, în timp ce ea continua să se uite pe geam, el îi aruncă o privire, observând o adâncitură ușoară între sprâncene.

– Foarte bine... pe aici, zise ea, indicând.

Lexie avusese dreptate: nu era un drum prea grozav. Acoperit cu pietriș și brăzdat de făgașe, într-un fel ca intrarea de la Greenleaf, ba chiar mai rău. Ieșind de pe drumul principal, mașina începu să se clatine și să sară. Jeremy încetini și mai mult.

– Dealul Riker e proprietate de stat?

Ea dădu din cap aprobator.

– Statul l-a cumpărat de la una dintre companiile de cherestea Weyerhaeuser sau Georgia-Pacific, sau ceva de genul ăsta – când eram copil. Parte din istoria noastră locală, îți dai seama. Dar nu e un parc sau ceva asemănător. Cred că au existat planuri să se amenajeze un teren pentru întruniri religioase cândva, dar statul nu le-a pus niciodată în practică.

Drumul se îngusta, împresurat de pini, dar părea să se îmbunătățească pe măsură ce urcau, urmând un traseu aproape în zigzag către vârf. Din când în când, Jeremy observa un marcaj care era probabil folosit de vânători.

Cu timpul, copacii începură să se rărească și puteau vedea cerul; pe măsură ce se apropiau de culme, vegetația părea uscată, apoi aproape distrusă. Nenumărați copaci se rupseseră în două și mai puțin de o treime mai rămăseseră în picioare. Panta deveni mai puțin abruptă și se nivelă când se apropiară de vârf. Jeremy trase mașina pe margine. Lexie îi făcu semn să oprească motorul și amândoi ieșiră din mașină.

Lexie își încrucișă brațele în timp ce mergeau. Aerul părea mai rece acolo sus, iar vântul, hibernal și înțepător. Cerul părea și mai aproape; norii nu se mai formau la întâmplare, ci se răsuceau și se încolăceau în forme deosebite. Mai jos, puteau zări orașul, acoperișurile adunate laolaltă, așezate de-a lungul drumurilor drepte, din care unul ducea spre cimitirul Cedar Creek. Exact mai jos de oraș, râul sălciu și străvechi semăna cu fonta curgătoare. Jeremy recunoscu atât podul de la șosea, cât și un pitoresc pod de cale ferată care se înălța în spatele acestuia ca un șoim cu coada roșie planând deasupra. Privind mai atent, Jeremy distinse forma micuță a bibliotecii și reuși chiar să identifice locul unde se afla Greenleaf, deși căsuțele se pierdeau în peisaj.

– Priveliștea este uimitoare, zise el în cele din urmă.

Lexie arătă spre marginea orașului și îl ajută să-și îndrepte atenția direct spre locul unde se uita.

– Vezi casa aia mică de acolo? Mai într-o parte, lângă helești eu? Acolo locuiesc eu acum. Și acolo? Aia e casa lui Doris. Este locul unde am crescut. Uneori când eram copil, mă uitam spre deal, imaginându-mi că m-aș putea vedea dacă m-aș fi privit de aici de sus.

El zâmbi. Vântul îi flutură părul, în timp ce continuă:

– În adolescență, eu și prietenii mei ne urcam câteodată aici și stăteam ore întregi. În timpul verii, căldura făcea casele să scânteieze ca niște stelele. Și licuricii – o, sunt așa de mulți în iunie, încât aproape ai impresia că mai este un oraș sus, pe cer. Chiar dacă toată lumea cunoștea locul ăsta, nu era niciodată foarte aglomerat. A fost mereu ca un loc secret, de care m-am bucurat împreună cu prietenii mei.

Făcu o pauză, realizând că se simțea ciudat de neliniștită. Cu toate că motivul acestei neliniști o depășea.

– Îmi amintesc momentul dinaintea unei mari vijelii. Eu și prietenii mei l-am convins pe unul dintre băieți să ne aducă aici cu camionul său. Știi, genul ăla de mașină cu cauciucuri mari care ar putea străbate Marele Canion dacă ar fi nevoie. Prin urmare, am urcat cu toții aici să urmărim fulgerele, așteptând să le vedem licărind pe cer. Nu ne-am gândit că stăteam în cel mai înalt loc din zonă. Când a început să fulgere, a fost foarte frumos. Cerul se lumina tot, uneori cu o licărire în zigzag, alteori aproape ca un joc de lumini, iar noi număram cu voce tare până când bubuia tunetul. Știi, să ne dăm seama cât de departe era fulgerul. Dar după aceea, am realizat că furtuna se abătuse asupra noastră. Adică, vântul bătea atât de tare, că mașina de fapt se clătina, iar din cauza ploii nu se mai

vedea nimic. Apoi, copacii din jurul nostru au început să fie loviți de trăsnet. Fulgere gigantice coborau din cer așa de aproape, încât pământul se cutremura și pe urmă vârfurile pinilor explodau, pur și simplu, în mii de scântei.

În timp ce vorbea, Jeremy o studia. Era prima oară când spunea atâtea despre ea de când se cunoscuseră, iar el încerca să-și imagineze cum fusese viața ei pe atunci. Cine era ea în liceu? Una dintre majoretele simpatizate? Sau una dintre fetele savante care își petreceau prânzurile în bibliotecă? Evident, era o poveste veche – adică, cui îi mai păsa de liceu? – dar chiar și în clipa aceea, când era pierdută în amintiri, nu ar fi putut spune cu exactitate cine fusese ea.

– Pariez că erați îngroziți, zise el. Fulgerele pot atinge cincizeci de mii de grade, știi. Îi aruncă o privire. Un fulger e de zece ori mai fierbinte decât suprafața soarelui.

Ea zâmbi amuzată.

– N-am știut asta. Dar ai dreptate – nu cred că am mai fost vreodată în viața mea așa de îngrozită.

– Ce s-a întâmplat?

– Furtuna a trecut cum trec mereu furtunile. Și imediat ce ne-am liniștit, ne-am întors cu mașina acasă. Dar îmi aduc aminte că Rachel mă ținea de mână atât de strâns, că mi-a lăsat urme de unghii în piele.

– Rachel? Nu cumva e chelnerița de la Herbs?

– Ba da, chiar ea. Încrucișându-și brațele, îi aruncă o privire atentă. De ce? Ți-a făcut avansuri la micul dejun în dimineața asta?

El se mută de pe un picior pe celălalt.

– Ei, n-aș spune chiar așa. Mi s-a părut doar puțin cam... băgăcioasă.

Lexie râse.

– Nu mă surprinde. Este... în sfârșit, este Rachel. Eu și ea eram cele mai bune prietene în adolescență și încă mă gândesc la ea ca la un fel de soră. Cred că așa mă voi gândi mereu. Dar după ce am plecat la facultate, apoi la New York... mă rog, nu a mai fost la fel după ce m-am întors. Să spunem că lucrurile s-au schimbat. Să nu mă înțelegi greșit – este o fată minunată și e tare amuzant să-ți petreci timpul cu ea și nu are un caracter urât, dar...

Lăsă propoziția neterminată. Jeremy o privi atent.

– Vezi lumea cu alți ochi astăzi? sugeră el.

Ea oftă.

– Da, cred că asta este.

– Cred că asta i se întâmplă fiecăruia pe măsură ce se maturizează, zise Jeremy. Descoperi cine ești și ce dorești și, pe urmă, realizezi că oamenii pe care i-ai cunoscut dintotdeauna nu văd lucrurile așa cum le vezi tu. Și astfel, păstrezi amintirile minunate, dar te trezești mergând mai departe. Este absolut normal.

– Știu. Dar într-un oraș de mărimea acestuia, este un pic mai greu să faci asta. Nu sunt chiar așa de multe persoane în jur de treizeci de ani pe aici, iar cei care sunt încă singuri sunt și mai puțini. Este, ca să zicem așa, o lume mică.

El încuviință înainte de a începe brusc să zâmbească.

– În jur de treizeci?

Ea își aminti dintr-odată că ieri Jeremy încercase să-i ghicească vârsta.

– Mda, zise ea ridicând din umeri. Îmbătrânim, cred.

– Sau rămânem tineri, contracară el. Cam așa mă gândesc la mine, apropo. Ori de câte ori mă neliniștesc din cauza vârstei, pur și simplu încep să port pantalonii lăsați mai în jos, îmi etalez betelia boxerilor, port șapca de-a-ndoaselea și mă plimb prin mall ascultând rap.

Lexie avu un acces de râs imaginându-și cum ar arăta... În ciuda aerului rece, încerca o senzație de căldură recunoscând, neașteptat și în mod ciudat inevitabil, că se bucura de compania lui. Nu era sigură că îl plăcea încă – de fapt, era foarte sigură că nu – și pentru o clipă, făcu eforturi să împace cele două sentimente. Ceea ce însemna, bineînțeles, că cel mai bine era să evite subiectul. Își duse un deget la bărbie.

– Da, înțeleg. Dai într-adevăr impresia că pentru tine stilul personal este ceva important.

– Fără îndoială. Păi da, chiar ieri, de fapt, oamenii erau deosebit de impresionați de garderoba mea, inclusiv tu.

Ea râse și, în tăcerea care urmă, îl privi în treacăt.

– Fac pariu că ai călătorit foarte mult datorită meseriei tale, nu? întrebă ea.

– Poate că patru sau cinci călătorii pe an, fiecare durând câte două săptămâni.

– Ai mai fost vreodată într-un oraș ca acesta?

– Nu, zise el. Toate locurile pe care le-am vizitat au farmecul lor personal, dar pot afirma cu toată sinceritatea că n-am mai fost niciodată într-un loc ca acesta. Dar tu? În afară de New York, vreau să spun.

– Am fost la Universitatea Carolina de Nord, în Chapel Hill și am petrecut mult timp în Raleigh. Și am mai fost și la Charlotte, când eram în liceu. Echipa noastră de fotbal a câștigat, în ultimul meu an, titlul de campioană în stat, așa că aproape toată lumea din oraș a mers în excursie. Convoiul nostru se întindea pe o distanță de peste șase kilometri pe șosea. Și am mai fost și la Washington, D.C., într-o excursie, când eram copil. Dar n-am fost niciodată dincolo de ocean.

În timp ce vorbea, își dădea seama cât de banală părea viața ei pentru el. Jeremy, parcă citindu-i gândurile, schiță un zâmbet.

– Ți-ar plăcea Europa. Catedralele, minunatele regiuni rurale, bistrourile și piețele publice. Stilul de viață relaxat... te-ai acomoda de minune.

Lexie își coborî privirea. Era o idee frumoasă, dar...

Și asta era problema. Acel *dar*. Mereu exista un *dar*. Viața avea nesuferitul obicei să ofere oportunități exotice la intervale rare. Călătoriile nu erau o realitate pentru majoritatea oamenilor. De pildă, ea. Problema nu era dacă putea s-o ia pe Doris sau să stea mai puțin pe la bibliotecă. Și de ce Dumnezeu îi spunea el toate astea? Să-i demonstreze că era mai cosmopolit decât ea? „Ei bine, nu-mi place să ți-o spun, se gândi ea, dar știu deja asta."

Și totuși, chiar în timp ce digera aceste idei, o altă voce ridică tonul, spunându-i că el încerca să o flateze. Părea să-i fi spus că știa că ea era altfel, că era mai mondenă decât se așteptase. Declarația asta o putea încadra oriunde.

– Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc, recunoscu ea parcă reducând la tăcere vocile contradictorii din mintea ei. Trebuie să fie minunat să ai o asemenea șansă.

– Este, uneori. Dar, mă crezi sau nu, ceea ce îmi place cel mai mult e să cunosc oameni noi. Și când mă întorc cu gândul la locurile unde am fost, foarte adesea văd chipuri, nu lucruri.

– Acum vorbești ca un romantic, zise ea.

Ah, era dificil să reziști acestui domn Jeremy Marsh. Mai întâi craiul și acum marele altruist; umblat prin lume, dar totuși motivat; monden, dar totuși informat despre lucrurile care contau cu adevărat. Indiferent pe cine cunoscuse sau unde fusese, Lexie era convinsă de capacitatea lui

înnăscută de a-i face pe alții – mai ales pe femei – să-l perceapă ca pe o rudă. Ceea ce, bineînțeles, îi amintea de prima impresie pe care i-o lăsase el.

– Poate că sunt un romantic, zise el, aruncându-i o privire.

– Știi ce mi-a plăcut la New York? întrebă ea, schimbând subiectul.

El o privi întrebător.

– Mi-a plăcut faptul că mereu se întâmpla ceva. Mereu existau oameni care mergeau grăbiți pe trotuare și taxiuri care claxonau în apropiere, indiferent cât era ceasul. Exista mereu un loc unde să mergi, ceva de văzut, un nou restaurant de încercat. Era captivant, mai ales pentru cineva care se maturizase acolo. Aproape ca și cum ai merge pe Marte.

– De ce nu ai rămas?

– Cred că aș fi putut. Dar nu era locul potrivit pentru mine. Cred că ai putea spune că motivul pentru care am mers acolo s-a schimbat într-un fel. Am mers să fiu împreună cu cineva.

– Ah, zise Jeremy. Deci l-ai urmat până acolo?

Ea încuviință.

– Ne-am cunoscut în facultate. El părea așa de... nu știu... perfect, presupun. Crescuse în Greensboro, provenea dintr-o familie bună, era inteligent. Și foarte frumos. Îndeajuns de frumos ca să determine orice femeie să-și ignore instinctele ei cele mai grozave. M-a privit și, imediat după aceea, mergeam pe urmele lui spre marele oraș. Nu m-am putut împotrivi.

Jeremy se simți încurcat.

– Adevărat?

Ea zâmbi în sinea ei. Bărbații nu doreau niciodată să audă cât de atrăgători erau alți bărbați, mai ales dacă relația fusese serioasă.

– Totul a fost nemaipomenit cam aproape un an. Am fost chiar logodiți. Înainte de a respira adânc, ea păru cufundată în gânduri. M-am angajat la biblioteca Universității New York, Avery mergea la muncă pe Wall Street și apoi, într-o zi, l-am găsit în pat cu una dintre colaboratoarele sale. Într-un fel, m-a făcut să realizez că nu era tipul potrivit pentru mine, așa că, în noaptea aceea, mi-am făcut bagajul și m-am întors aici. După asta, nu l-am mai văzut niciodată.

Vântul se învioră, răsunând aproape ca un chiot, pe măsură ce se năpustea pe pante, și mirosea slab a pământ.

– Ți-e foame? întrebă ea dorind din nou să schimbe subiectul. Este plăcut cu tine aici, dar dacă nu mănânc ceva, am tendința să devin morocănoasă.

– Mor de foame, zise el.

Se întoarseră la mașină și împărțiră prânzul. Jeremy desfăcu cutia cu biscuiți pe locul din față. Observând că nu avea o priveliște grozavă, porni mașina, făcu o manevră în jurul crestei, apoi – orientând mașina perfect – o parcă din nou cu vederea spre oraș.

– Așadar te-ai întors aici și ai început să lucrezi la bibliotecă și...

– Asta-i tot, zise ea. Asta fac de șapte ani.

El calculă, socotind că avea în jur de treizeci și unu de ani.

– Alți prieteni de atunci? întrebă el.

Sprijinind cupa cu salată de fructe între picioare, Lexie rupse o bucată de brânză și o puse pe un biscuit. Se întrebă dacă să răspundă și apoi se hotărî. „Ce naiba, oricum va pleca."

– A, sigur. Au fost câțiva ici, colo. Îi povesti despre avocat, doctor și – în ultima vreme – Rodney Hopper.

Nu aminti de Domnul Renaștere.

– Ei... bine. Pari să fii fericită, zise el.

– Sunt, consimți ea repede. Tu nu ești?

– Cea mai mare parte a timpului. Din când în când, îmi filează lampa, dar cred că e normal.

– Și asta atunci când începi să porți pantalonii lăsați în jos?

– Exact, zise el cu un zâmbet. Apucă o mână de biscuiți, înșiră câțiva pe picior și începu să pună pe ei grămăjoare de brânză. Își ridică privirea cu o expresie serioasă. Te deranjează dacă îți pun o întrebare personală? Nu trebuie să răspunzi, bineînțeles. Nu te voi înțelege greșit, crede-mă. Sunt doar curios.

– Vrei să spui mai personală decât faptul că ți-am povestit despre foștii mei prieteni?

El ridică din umeri sfios, iar ea avu brusc o viziune a lui Jeremy copil: o față îngustă și netedă, bretonul tuns drept, cămașă și jeanși murdari după joaca de afară.

– Continuă, zise ea. Întreabă ce ai de întrebat.

El își îndreptă atenția asupra capacului de la cupa cu salată de fructe atunci când vorbi, ezitând deodată să-i întâlnească privirea.

– Când am ajuns la început aici, mi-ai arătat casa bunicii tale. Și ai zis că acolo ai crescut.

Ea dădu din cap aprobator. Se întrebase când avea să-i pună întrebarea asta.

– Da, zise ea.

– De ce?

Ea se uită pe geam; obișnuința o făcea să caute atentă șoseaua care ducea afară din oraș. Când o identifică, începu să vorbească rar:

– Părinții mei se întorceau de la Buxton, undeva departe, în zona Outer Banks. Acolo era locul unde s-au căsătorit și tot acolo aveau o căsuță pe plajă. Este destul de greu să ajungi de aici, dar mama jura că era cel mai frumos loc din lume, așa că tata a cumpărat o barcă micuță ca să nu fie nevoiți să folosească feribotul pentru a ajunge acolo. Era mica lor evadare, amândoi plecau pe furiș. Există un far frumos pe care îl poți vedea de pe verandă și, din când în când, și eu merg acolo, exact cum au mers și ei, să scap de toate.

Înainte de a continua, buzele i se arcuiră în cel mai gingaș surâs.

– Dar oricum, în noaptea aceea, pe drumul de întoarcere, părinții mei erau epuizați. E nevoie totuși de câteva ore să ajungi acolo, chiar și fără feribot, și, cea mai plauzibilă ipoteză este că în drum spre casă tata a adormit la volan și mașina a ieșit de pe pod. Până când poliția a descoperit mașina și au scos-o în dimineața următoare, amândoi erau morți.

Jeremy rămase tăcut mult timp.

– E îngrozitor, zise el în cele din urmă. Câți ani aveai?

– Doi. Stăteam cu Doris în noaptea aceea și, a doua zi, ea a plecat la spital cu bunicul. Când s-au întors, mi-au spus că o să locuiesc împreună cu ei. Și așa am făcut. Dar este ciudat; adică, știu ce s-a întâmplat, dar niciodată nu mi-a părut foarte real. În timpul adolescenței, nu am simțit că-mi lipsea ceva. Pentru mine, bunicii mi s-au părut ca părinții tuturor celorlalți, mai puțin că îi strigam pe numele mic. Zâmbi. Asta a fost ideea lor, fiindcă veni vorba. Cred că n-au dorit să mă mai gândesc la ei ca la niște bunici de vreme ce mă creșteau, dar nici nu erau părinții mei.

Când termină, se uită spre el observând cum umerii păreau să-i lărgească puloverul, așa că studie din nou gropița aceea.

– Acum, e rândul meu să pun întrebări, zise ea. Am vorbit prea mult și știu că viața mea trebuie să fie plictisitoare în comparație cu a ta. Nu atât cu privire la părinții mei, bineînțeles, ci în ceea ce privește existența mea aici, vreau să spun.

– Nu, nu e plictisitoare deloc. Este interesantă. E ca și cum... ai citi o nouă carte: dai pagină după pagină și trăiești ceva neașteptat.

– Frumoasă metaforă.

– Mă gândeam că s-ar putea să apreciezi asta.

– Așadar, tu? Ce te-a făcut să dorești să devii jurnalist?

În următoarele minute, Jeremy îi povesti despre anii săi de facultate, despre planurile sale de a deveni profesor și turnura care îl adusese în această ipostază.

– Și ai spus că ai cinci frați?

El încuviință.

– Cinci frați mai mari. Eu sunt copilașul familiei.

– Dintr-un motiv oarecare, pur și simplu nu te pot vedea cu frați!

– De ce?

– Îmi pari mai mult tipul de copil unic.

El clătină din cap.

– Păcat că nu ai moștenit abilitățile psihice ale celor din familia ta.

Ea zâmbi înainte de a privi în zare. În depărtare, șoimii cu coada roșie se învârteau deasupra orașului. Își așeză mâna pe geam și simți apăsarea rece a sticlei pe piele.

– Două sute patruzeci și șapte, zise ea.

El o privi cercetător.

– Poftim?

– Este numărul femeilor care au vizitat-o pe Doris ca să le spună sexul copilașilor. În copilăria mea, le-am văzut stând în bucătărie, întreținându-se cu bunica mea. Și este ciudat, chiar și acum pot să mi le amintesc pentru că toate aveau un aer asemănător: sclipirea din ochi, strălucirea proaspătă a pielii și emoția sinceră. E adevărat ce zic babele, femeile care sunt însărcinate strălucesc, și îmi aduc aminte cum îmi doream să arăt exact ca ele atunci când voi fi mare. Doris le vorbea un timp ca să se asigure că sigur voiau să știe și, pe urmă, le lua mâna și devenea deodată foarte tăcută. Unele dintre ele abia dacă arătau însărcinate și, peste câteva secunde, Doris făcea declarația oficială. Lexie scoase un oftat ușor. Avea dreptate de fiecare dată. Două sute patruzeci și șapte de femei au venit la ea și ea a avut dreptate de două sute patruzeci și șapte de ori. Doris le păstra numele într-un caiet și nota totul, inclusiv data vizitei. Poți să verifici dacă vrei. Mai are și acum caietul în bucătărie.

Jeremy se uită la ea. „Imposibil, se gândi el, un noroc statistic. Unul care forța limitele credibilității, dar un noroc totuși. Iar caietul, fără îndoială, arăta doar că presupunerile fuseseră corecte."

– Știu ce gândești, zise ea, dar poți verifica și la spital. Sau să discuți cu femeile. Și poți întreba pe oricine vrei să vezi dacă a greșit vreodată. Dar nu a greșit. Chiar și doctorii de prin oraș îți vor spune precis că avea acest dar.

– Te-ai gândit vreodată că era posibil să cunoască pe cineva care lucra cu ultrasunete?

– Nu exista așa ceva, insistă ea.

– Cum poți ști cu siguranță?

– Pentru că atunci a fost momentul când ea s-a oprit. Când tehnologia și-a făcut, în sfârșit, apariția în oraș. Nu mai avea nici un rost ca lumea să vină la ea, odată ce

puteau să vadă imaginea copilașului lor. Femeile au început să-și rărească vizitele și pe urmă, au venit din ce în ce mai puține. Acum, poate mai vin una sau două persoane pe an, de obicei oameni din alte zone ale țării care nu au asigurare medicală. Cred că s-ar putea spune că abilitățile ei nu mai au mare căutare în ziua de azi.

– Și treaba cu prezicerea?

– La fel, zise ea. O persoană cu talentele ei nu are mare căutare pe aici. Toată partea estică a statului este așezată pe un vast rezervor. Poți săpa o fântână oriunde și găsești apă. Dar atunci când trăia în Cobb County, Georgia, fermierii veneau acasă la ea să-i ceară ajutorul, mai ales în timpul secetei. Și chiar dacă ea nu avea mai mult de opt sau nouă ani, descoperea apa de fiecare dată.

– Interesant, zise Jeremy.

– Înțeleg că totuși nu crezi.

El se foi pe scaun.

– Există o explicație undeva. Întotdeauna există o explicație.

– Nu crezi în nici un fel de magie?

– Nu, zise el.

– Asta-i trist, zise ea. Pentru că uneori este adevărat.

El zâmbi.

– Poate că voi găsi ceva care să-mi schimbe părerea cât stau aici.

Zâmbi și ea.

– Deja ai găsit. Ești doar prea încăpățânat ca să crezi.

După ce terminară prânzul improvizat, Jeremy porni motorul și în timp ce mașina sălta înapoi pe dealul Riker, roțile din față păreau să o ia în toate direcțiile. Amortizoarele scârțâiră și trepidară și, până când ajunseră la poale, încheieturile degetelor lui Jeremy se albiseră pe volan.

Se întoarseră pe aceeași rută. Când trecură pe lângă cimitirul Cedar Creek, Jeremy simți o pornire să privească vârful dealului Riker și, în ciuda distanței, reuși să distingă locul unde parcaseră.

– Avem timp să mai vedem și alte locuri? Mi-ar plăcea să fac o întoarcere pe lângă port, fabrica de hârtie și poate, podul de cale ferată.

– Avem timp, zise ea. Atât timp cât nu stăm prea mult. Sunt aproape în aceeași zonă.

Peste zece minute, urmărind indicațiile ei, Jeremy parcă din nou. Se aflau la celălalt capăt al centrului comercial, la câteva străzi de Herbs, lângă puntea de scânduri care se întindea de-a lungul malului râului. Râul Pamlico avea o lățime de aproape un kilometru și jumătate și curgea năvalnic, în timp ce curenții care se precipitau în aval vălureau apa formând mici pete albe de spumă. Pe partea cealaltă a râului, lângă podul de cale ferată, fabrica de hârtie, o construcție uriașă, arunca nori de fum din coșurile semețe. Jeremy se dezmorți în timp ce ieși din mașină, iar Lexie își încrucișă brațele. De frig, obrajii începuseră să i se roșească.

– Este mai frig sau e doar impresia mea? întrebă ea.

– Este destul de frig, aprobă el. Pare mai frig decât pe vârful dealului, dar poate că ne-am obișnuit cu căldura din mașină.

Jeremy se strădui să o ajungă din urmă, în vreme ce ea mergea pe puntea de scânduri. În cele din urmă, Lexie încetini pasul și apoi se opri să se sprijine de balustradă, în timp ce Jeremy privea spre podul de cale ferată. Cocoțat deasupra fluviului pentru a permite trecerea ambarcațiunilor mari, podul avea traversele puse de-a curmezișul, semănând cu un pod suspendat.

– N-am știut cât de aproape ai vrut să ajungi, zise ea. Dacă am avea mai mult timp, te-aș fi dus dincolo de râu la fabrică, dar cred că ai o vedere mai bună de aici. Făcu semn cu mâna către celălalt capăt al orașului. Portul este acolo, lângă șosea. Poți vedea unde sunt acostate toate bărcile alea cu pânze?

Jeremy dădu din cap aprobator. Dintr-un motiv oarecare, se așteptase la ceva mai grandios.

– Pot acosta acolo ambarcațiuni mari?

– Cred că da. Unele iahturi mari din New Bern staționează uneori câteva zile.

– Dar șlepurile?

– Cred că și ele. Fluviul este dragat ținându-se cont de șlepurile exploatării forestiere, dar de obicei, staționează pe partea cealaltă. Acolo – arătă ea spre ceea ce părea să fie un golfuleț – poți vedea câteva chiar acum, toate încărcate.

Jeremy îi urmări privirea, apoi se uită în jur stabilind o legătură între amplasări. Dealul Riker se vedea în depărtare, iar podul și fabrica păreau perfect aliniate. Coincidență? Sau ceva total lipsit de importanță? Se uită lung în direcția fabricii de hârtie încercând să înțeleagă dacă părțile superioare ale coșurilor erau luminate noaptea. Trebuia să verifice.

– Toți buștenii sunt transportați cu șlepurile sau știi cumva dacă se folosește și transportul pe calea ferată?

– N-am observat niciodată, ca să-ți spun drept. Sunt convinsă că e ușor de aflat, totuși.

– Știi câte trenuri trec pe pod?

– Din nou, nu sunt sigură. Uneori, aud fluieratul noaptea, iar în oraș trebuie să mă opresc de mai mult ori la baricre să las trenurile să treacă, dar nu-ți pot spune cu certitudine.

Știu că se transportă mult de la fabrică pe calea ferată, totuși. De fapt, trenul acolo se oprește.

Jeremy dădu din cap în timp ce se uita spre pod.

Lexie zâmbi și continuă:

– Îmi dau seama la ce gândești. E posibil ca lumina de la tren să strălucească în timp ce trece peste pod și asta ar putea produce luminile, nu?

– Mi-a trecut prin minte.

– Nu e asta, zise ea, clătinând din cap.

– Ești sigură?

– Noaptea, trenurile trag în curtea fabricii de hârtie pentru a fi încărcate pentru a doua zi. Așa că lumina de la locomotivă strălucește în direcția opusă, *departe* de dealul Riker.

Jeremy reflecta în timp ce se sprijinea și el de balustradă. Vântul îi flutura părul, răvășindu-l. Își băgă mâinile în buzunarele jachetei.

– Înțeleg de ce ți-a plăcut să locuiești aici, remarcă el.

Ea se întoarse sprijinindu-se cu spatele de balustradă și privi lung spre zona comercială – magazinele mici și ordonate, împodobite cu drapele americane, un stâlp de la reclama unei frizerii, un parc micuț adăpostit la marginea promenadei de scânduri. Pe trotuar, trecătorii intrau și ieșeau din locuințe ducând sacoșe. În ciuda frigului, nimeni nu părea să se grăbească deloc.

– Mă rog, seamănă mult cu New Yorkul, trebuie să recunosc.

El râse.

– Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că părinților mei probabil le-ar fi plăcut să ne crească într-un loc ca acesta. Cu pajiști verzi imense și păduri în care să te joci. Chiar și un râu unde ai putea merge să înoți când e foarte cald. Trebuie să fi fost... idilic.

– Încă este. Asta spun oamenii despre viața în acest loc.

– Se pare că ți-a mers bine aici.

Pentru o clipă, ea păru aproape tristă.

– Da, dar eu am plecat la facultate. Multă lume de pe aici n-a urmat o facultate. Este un district sărac, iar orașul a făcut eforturi de când fabrica de textile și mina de fosfor s-au închis, așa că mulți părinți nu pun mare preț pe deprinderea unei bune educații. De-asta e și greu uneori să încerci a-i convinge pe unii copii că există lucruri mai importante în viață decât să lucrezi într-o fabrică de hârtie de partea cealaltă a râului. Trăiesc aici pentru că vreau să trăiesc aici. Am ales. Dar mulți dintre acești oameni stau pur și simplu pentru că le este imposibil să plece.

– Asta se întâmplă pretutindeni. Nici frații mei nu au mers la facultate, așa că eu eram un fel de singuratic, având o înclinație spre studiu. Părinții mei sunt oameni muncitori și, toată viața, au locuit în Queens. Tata era șofer de autobuz. Și-a petrecut patruzeci de ani din viață stând în spatele volanului până când, în sfârșit, s-a pensionat.

Lexie păru amuzată.

– Asta-i nostim. Ieri te-am calificat drept un privilegiat din lumea bună. Știi tu, portarul care te salută pe nume, școli pregătitoare, cinci feluri de mâncare la prânz, un valet care anunță oaspeții.

El sări înapoi prefăcându-se îngrozit.

– Mai întâi copil unic și acum asta? Încep să cred că mă percepi drept un răsfățat.

– Nu, nu răsfățat... doar...

– Nu o spune, zise el ridicând mâna. Prefer să nu știu. Mai ales pentru că nu e adevărat.

– De unde știi ce aveam de gând să spun?

– Pentru că acum ai două păreri despre mine și nici una nu e deosebit de măgulitoare.

Colțurile gurii ei se ridicară ușor.

– Îmi pare rău. N-am vrut.

– Ba da, ai vrut, zise el cu un surâs. Se răsuci și se sprijini din nou cu spatele de balustradă. Briza îi înțepa fața. Dar nu-ți face griji. Nu o s-o iau personal. De vreme ce nu sunt un puști bogat și răsfățat.

– Nu. Ești un jurnalist obiectiv.

– Exact.

– Chiar dacă refuzi să ai o minte deschisă în privința lucrurilor misterioase.

– Exact.

Ea râse.

– Dar ce spui de așa-zisul caracter misterios al femeilor? Nu crezi în asta?

– O, știu că e adevărat, zise el gândindu-se chiar la ea. Dar e altfel decât să crezi în posibilitatea fuziunii la rece.

– De ce?

– Pentru că femeile sunt un mister subiectiv, nu unul obiectiv. Nu le poți aplica nici o măsurătoare științifică, chiar dacă, bineînțeles, există diferențe genetice între genuri. Femeile doar par misterioase în ochii bărbaților, pentru că nu realizează că ei și femeile văd lumea în mod diferit.

– Serios?

– Cu siguranță. Își are originea în evoluție și în cele mai bune metode de conservare a speciilor.

– Și tu ești expert în privința asta?

– Da, am ceva cunoștințe în domeniul ăsta.

– Și în concluzie te consideri expert și în privința femeilor?

– Nu, nu chiar. Sunt timid, îți amintești?

– O, vai, îmi amintesc. Dar nu te cred.

El își încrucișă brațele.

– Dă-mi voie să ghicesc... te gândești că aș avea o problemă cu relațiile serioase, de lungă durată?

Ea îl privi atentă.

– Cred că asta spune totul.

El râse.

– Ce pot să spun? Jurnalismul de investigație e o lume încântătoare și sunt armate de femei care doresc cu înfocare să participe.

Ea făcu ochii mari.

– Te roooog, zise ea. Nu ești vreun star de cinema și nici nu cânți într-o trupă rock. Scrii pentru *Scientific American.*

– Și?

– Păi, poate că sunt eu din sud, dar chiar și așa, nu-mi pot imagina că revista ta este luată cu asalt de admiratoare.

El o privi victorios.

– Cred că, pur și simplu, te contrazici.

Ea ridică din sprânceană.

– Îți închipui că ești foarte deștept, domnule Marsh, nu-i așa?

– O, am revenit din nou la „domnul Marsh" acum?

– Poate. Nu m-am hotărât încă. Își trase după ureche o șuviță răzleață de păr. Dar ai omis faptul că nu e necesar să faci admiratoarele să... dea târcoale. Nu trebuie decât să te învârți prin anumite locuri și să faci uz de tot farmecul.

– Și tu consideri că sunt fermecător?

– Aș spune că unele femei te-ar găsi fermecător.

– Dar nu tu.

– Nu discutăm despre mine. Discutăm despre tine și exact acum, faci tot posibilul să schimbi subiectul. Ceea ce probabil înseamnă că eu am dreptate, dar tu nu vrei să recunoști.

El o privi admirativ.

– Ești foarte deșteaptă, domnișoară Darnell.

Ea dădu din cap.

– Am aflat asta.

– Și fermecătoare, adăugă el, ca să pună capac la toate.

Ea îi zâmbi și apoi se uită în depărtare. Privi în jos spre promenada de scânduri, apoi dincolo de stradă, spre oraș, și pe urmă, sus spre cer, înainte de a ofta. Se hotărî să nu răspundă complimentului său. Cu toate acestea, simțea cum se îmbujora.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Jeremy schimbă subiectul.

– Așadar, weekendul acesta, începu el. Cum va fi?

– Nu vei fi aici? întrebă ea.

– Probabil. O parte din el, oricum. Dar eram doar curios să-ți cunosc părerea.

– Lăsând la o parte că dă peste cap viețile multor oameni timp de câteva zile? întrebă ea. Este... ceva de care avem nevoie în această perioadă a anului. Treci prin Ziua Recunoștinței și Crăciun în grabă și pe urmă, nu mai este nimic în program până primăvara. Și până una alta, e frig, înnorat și plouă... așa că, în urmă cu mulți ani, consiliul orășenesc a hotărât să organizeze Turul Caselor Istorice. Și, de atunci, au adăugat, pur și simplu, mai multe festivități la acest tur, în speranța că vor avea unui weekend deosebit. Anul aceste este cimitirul, anul trecut a fost parada, cu un an mai înainte, au adăugat o serată dansantă vinerea. Acum a devenit parte din tradiția orașului, așa că cei mai mulți locuitori așteaptă totul cu nerăbdare. Îi aruncă o privire. Oricât de demodat și naiv ar părea, e chiar distractiv.

Urmărind-o, Jeremy rămase uimit amintindu-și de seara dansantă din broșură.

– Au o serată dansantă? întrebă el simulând ignoranța.

Ea dădu din cap aprobator.

– Vineri seara. În hambarul pentru tutun al lui Meyer. Este un adevărat zaiafet, cu orchestră și toate celelalte. Este singura seară din an când cârciuma Lookilu este aproape goală.

– Dacă voi avea norocul să merg, poate că vei dansa cu mine.

Ea zâmbi înainte ca, în sfârșit, să se uite la el cu o privire aproape seducătoare.

– Să-ți spun ceva. Dacă vei rezolva misterul până atunci, voi dansa cu tine.

– Promiți?

– Promit, zise ea. Dar, mai întâi, trebuie să rezolvi misterul.

– Foarte frumos, zise el. Abia aștept. Și când va veni vorba de Lindy[1] sau de foxtrot... El clătină din cap trăgând mult aer în piept. În sfârșit, tot ce pot spune este că sper să poți ține pasul.

– Îmi voi da toată silința, zise ea râzând.

Încrucișându-și brațele, Lexie urmări soarele care se chinuia și nu reușea să răzbată prin semiîntuneric.

– Astă-seară, zise ea.

El se încruntă.

– Astă-seară?

– Vei vedea luminile astă-seară. Dacă vei merge la cimitir.

– De unde știi?

– Va fi ceață.

El îi urmări privirea.

– Cum poți ști? Nu văd nimic deosebit.

[1] Dans plin de energie, la modă în anii 1930, a cărui denumire este probabil derivată din numele celebrului aviator Charles Lindbergh. (n.tr.)

– Uită-te dincolo de râu, în spatele meu, zise ea. Vârfurile coșurilor de la fabrica de hârtie sunt deja ascunse de nori.

– Da, desigur... zise el lăsând propoziția neterminată.

– Întoarce-te și privește. Vei vedea.

El se uită peste umăr și reveni, apoi se mai uită încă o dată, studiind conturul fabricii de hârtie.

– Ai dreptate, zise el.

– Bineînțeles că am.

– Cred că te-ai uitat pe furiș când eu nu mă uitam!

– Nu, zise ea. Pur și simplu, mi-am dat seama.

– A, zise el. Unul dintre misterele alea plictisitoare din nou?

Ea se îndepărtă de balustradă.

– Dacă vrei să-i spui așa, zise ea. Dar, te rog. E puțin cam târziu și trebuie să mă întorc la bibliotecă. Trebuie să le citesc copiilor în cincisprezece minute.

În timp ce se întorceau spre mașină, Jeremy observă că și vârful dealului Riker era ascuns. Zâmbi gândindu-se: „Deci, așa a procedat. A văzut că e ceață acolo și a dedus că e foarte probabil să fie și dincolo de râu. Descurcăreață".

– Spune-mi, zise el făcând tot posibilul să-și ascundă zâmbetul atotcunoscător, de vreme ce se pare că dispui de talente ascunse, cum poți fi așa de sigură că luminile vor apărea astă-seară?

Avu nevoie de o clipă ca să răspundă.

– Pur și simplu, zise ea.

– Mă rog, atunci socotesc că e stabilit. Ar trebui probabil să merg acolo, nu?

Îndată ce rosti cuvintele acelea, își aminti de cina la care trebuia să participe și, brusc, sări ca ars.

– Ce e? întrebă ea nedumerită.

– Ah, primarul va organiza o cină la care vor lua parte câteva persoane pe care a considerat că ar trebui să le cunosc, zise el. O mică adunare sau ceva de genul ăsta.

– Pentru tine?

El zâmbi.

– Cum? Nu ești impresionată?

– Nu, doar surprinsă.

– De ce?

– Pentru că nu am auzit de așa ceva.

– Am aflat abia azi-dimineață.

– Totuși, este surprinzător. Dar nu mi-aș face griji că nu ai să vezi luminile, chiar dacă vei merge să iei masa cu primarul. Luminile, oricum, nu apar până târziu. Vei avea suficient timp.

– Ești sigură?

– Așa s-a întâmplat atunci când le-am văzut eu. Era puțin înainte de miezul nopții.

El se opri în drum.

– Stai – le-ai văzut? Nu ai menționat acest lucru.

Ea zâmbi.

– Nu m-ai întrebat.

– Continui să spui asta.

– Păi, domnule jurnalist, asta-i doar pentru că tu continui să uiți să mă întrebi.

OPT

De partea cealaltă a orașului, la Herbs, ajutorul de șerif Rodney Hopper se încălzea deasupra ceștii cu cafea, întrebându-se unde naiba plecaseră Lexie și... orășeanul acela.

Dorise să o ia prin surprindere pe Lexie la bibliotecă și să o ducă la restaurant, ca Orășeanul să știe exact cum stăteau lucrurile. Poate că Lexie l-ar fi lăsat chiar să o însoțească până la mașină în timp ce Orășeanul i-ar fi urmărit cu invidie.

Ah, știa exact ce vedea Orășeanul la Lexie. Ceea ce și el se văzuse nevoit să remarce. „La naiba, e imposibil să nu observi, se gândi Rodney. Este cea mai drăguță femeie din district, probabil din stat. Poate chiar din întreaga lume, la drept vorbind."

În mod obișnuit, nu și-ar fi făcut griji din cauza unui tip care făcea cercetări la bibliotecă, așa că nu se neliniștise când auzise prima dată. Dar pe urmă, începuse să-i audă pe toți oamenii aceia șușotind despre noul străin din oraș, așa că dorise să verifice. Și lumea avea dreptate: nu fusese nevoie decât să arunce o privire Orășeanului ca să priceapă că avea expresia aceea de *oraș*. Oamenii care făceau cercetări științifice la bibliotecă trebuiau să fie mai în

vârstă și să arate a profesori preocupați de treburile lor, înarmați cu lupe pentru citit, atitudine umilă și duhnind a cafea răsuflată. Dar nu individul ăsta; tipul ăsta arăta de parcă tocmai părăsise salonul de coafură Della. Dar chiar și așa nu l-ar fi deranjat prea mult, în afara faptului că exact în clipa aceea, cei doi umblau aiurea prin oraș, singuri-singurei.

Rodney se încruntă. Totuși, pe unde erau?

La Herbs nu erau. Și nici la Pike's Diner. Cercetase atent parcările și nu descoperise nimic.Trebuia să fi intrat înăuntru să întrebe, dar vestea probabil s-ar fi răspândit și nu era convins că ar fi fost o idee prea bună. Și așa, toți amicii lui îl tachinau în privința lui Lexie, mai ales când pomenea că intenționau să se mai întâlnească. Amicii îi spuneau să nu se mai gândească la ea, pentru că ea își petrecea timpul cu el doar din politețe, dar el știa mai multe. Nu-l refuza niciodată când o invita, nu-i așa? Reflectă asupra acestui fapt. În sfârșit, de cele mai multe ori. Apoi, ea nu-l sărutase niciodată, dar asta nu intra în discuție. El era răbdător și momentul se apropia. De fiecare dată când ieșeau, relația lor părea să devină tot mai serioasă. El o știa. Putea să o *simtă*. Știa că amicii săi erau, pur și simplu, invidioși.

Sperase ca Doris să-și folosească intuiția, dar din întâmplare nici ea nu era prin preajmă. Era plecată la contabil, i se spusese, dar o să revină peste puțin timp. Ceea ce, bineînțeles, nu-l ajuta deloc, de vreme ce pauza sa de prânz aproape se sfârșise și nu mai putea să o aștepte. În plus, probabil avea să nege că știa ceva. Auzise că Doris, de fapt, îl plăcea pe Orășean, și, mă rog... nu era ăsta un lucru interesant?

– Scuză-mă, scumpule? zise Rachel. Ești bine?

Rodney ridică privirea și o văzu stând la masă cu recipientul de cafea.

– Nimic deosebit, Rachel, zise el. N-am o zi prea grozavă.

– Iar te-au scos din pepeni băieții răi?

Rodney dădu din cap aprobator.

– Cam așa ceva.

Ea zâmbi cu un aer drăgălaș, cu toate că Rodney nu păru să observe. Trecuse mult timp de când ajunsese să o privească ca pe un fel de soră.

– Lucrurile o să se îndrepte, îl liniști ea.

El încuviință.

– Poate că ai dreptate.

Își strânse buzele. Uneori, își făcea griji din cauza lui Rodney.

– Ești sigur că nu poți să mănânci rapid ceva? Știu că te grăbești și pot să le spun să-ți facă ceva repede.

– Nu. Nu prea mi-e foame. Și mai am și niște supliment nutritiv pudră în mașină pentru mai târziu. O să mă simt mai bine. Întinse ceașca. Totuși, ar fi grozav dacă mi-ai umple din nou ceașca.

– S-a făcut, zise ea, turnând.

– N-ai observat din întâmplare dacă Lexie a intrat pe aici? Poate pentru o comandă la pachet?

Ea clătină din cap.

– N-am văzut-o toată ziua. Ai verificat la bibliotecă? Pot să sun acolo dacă e important.

– Nu, nu e atât de important.

Ea rămase lângă masă ca și cum se gândea la ceea ce urma să spună.

– Te-am zărit stând cu Jeremy Marsh în dimineața asta.

– Cu cine? întrebă Rodney, străduindu-se să pară neștiutor.

– Jurnalistul de la New York. Nu-ți aduci aminte?

– A, da. M-am gândit că ar fi cazul să mă prezint.

– E un băiat chipeș, nu-i așa?

– Nu bag în seamă dacă alți bărbați sunt chipeși, bombăni el.

– Păi, el e. Aș fi în stare să mă uit la el toată ziua. Adică, părul ăla. Mă face să vreau să-mi trec degetele prin el. Toată lumea vorbește despre el.

– Grozav, mormăi Rodney simțindu-se și mai rău.

– M-a invitat la New York, se lăudă ea.

Auzind asta, Rodney se învioră, întrebându-se dacă auzise bine.

– Vorbești serios?

– Ei, cam așa ceva, totuși. A zis că ar trebui să merg acolo și chiar dacă nu s-a exprimat în prea multe cuvinte, îmi închipui că într-un fel voia să-i fac o vizită.

– Adevărat? întrebă el. Asta-i strașnic, Rachel.

– Ce impresie ți-a lăsat?

Rodney se foi pe scaun.

– De fapt, n-am discutat așa de mult.

– O, ar fi trebuit. Este foarte interesant și deștept. Și părul ăla. Ți-am vorbit de părul lui?

– Da, zise Rodney.

Mai luă o înghițitură din cafea încercând să tragă de timp până când pricepea cum stăteau lucrurile. „A invitat-o într-adevăr pe Rachel la New York? Sau Rachel s-a invitat singură?" Nu era tocmai sigur. Înțelegea de ce Orășeanul ar fi putut să o găsească atrăgătoare, el fiind categoric genul care făcea avansuri unei femei, dar... dar... Rachel avea tendința să exagereze, iar Lexie și Orășeanul nu erau de găsit absolut nicăieri. Era ceva care nu prea se potrivea, nu-i așa?

Rodney se pregăti să se strecoare afară din separeu.

– Ascultă, dacă o vezi pe Lexie, spune-i că m-am oprit pe aici, bine?

– Sigur. Vrei să-ți pun cafea într-o ceașcă pentru drum?

– Nu, mulțumesc. Stomacul meu se resimte deja.

– O, bietul de tine. Cred că avem niște Pepto-Bismol în spate. Vrei să-ți aduc câteva?

– Sincer, Rach, zise el, umflându-și pieptul și încercând să-și ia din nou un aer oficial, nu prea cred că o să mă ajute.

De partea cealaltă a orașului, exact în fața biroului contabilului, primarul Gherkin se grăbea să o ajungă din urmă pe Doris.

– Ești tocmai femeia pe care doream să o văd, strigă el.

Doris se întoarse uitându-se la primar cum se apropia; văzându-l în jacheta roșie și cu pantalonii în carouri, se întrebă dacă bărbatul nu era cumva daltonist. Mai tot timpul arăta ridicol.

– Cu ce te pot ajuta, Tom?

– Nu știu dacă ai aflat sau nu, punem la cale o seară specială pentru oaspetele nostru, Jeremy Marsh, zise el. El va scrie un reportaj important, știi, și...

Doris duse la capăt fraza în minte, rostind cuvintele împreună cu el.

– ... Tu știi cât de important poate fi acest lucru pentru oraș.

– Am auzit, zise ea. Și e bine, mai ales pentru afacerile tale.

– Mă gândesc la toată comunitatea de aici, zise el, ignorând comentariul ei. Mi-am pierdut toată dimineața încercând să aranjez lucrurile astfel încât totul să fie cum trebuie. Dar speram că vei fi dispusă să ne dai o mână de ajutor cu ceva de-ale gurii.

– Vrei ca eu să fiu furnizorul?

– Nu din filantropie, evident. Primăria va fi încântată să-ți acopere cheltuielile. Intenționăm să ținem întrunirea la vechea Lawson Plantation, tocmai în afara orașului. Am discutat deja cu oamenii de acolo și au spus că vor fi bucuroși să ne lase să folosim localul. Cred că vom avea o mică petrecere, așa că am putea să o folosim cumva ca o deschidere pentru Turul Caselor Istorice. Am discutat deja cu cei de la ziar, așa că un reporter are de gând să treacă...

– Când aveți de gând să organizați această mică întrunire? întrebă ea, întrerupându-l.

Pentru o clipă, el păru nedumerit de întrerupere.

– Păi, astă-seară, bineînțeles... dar cum spuneam...

– Astă-seară? îl întrerupse ea din nou. Vrei să pregătesc mâncarea pentru una dintre micile voastre întruniri de astă-seară?

– Este pentru o cauză bună, Doris. Știu că e un lucru nechibzuit din partea mea să las această sarcină pe umerii tăi în felul ăsta, dar se pot întâmpla lucruri importante, așa că trebuie să ne mișcăm repede ca să profităm de situație. Amândoi știm că ești singura care ar putea să facă față unei astfel de situații. Nimic extravagant, bineînțeles. Mă gândeam că poate reușești să faci sosul tău special pesto cu pui, dar fără sandviciuri...

– Cel puțin, Jeremy Marsh știe?

– Sigur că știe. Păi, vezi bine, am vorbit cu el azi-dimineață și a părut cu adevărat captivat de idee.

– Serios? întrebă ea, lăsându-se pe spate și punând la îndoială cele auzite.

– Și speram că ar putea să vină și Lexie. Știi cât de importantă este pentru oamenii din acest oraș.

– Nu sunt sigură că va veni. Nu suportă să participe la lucruri de genul ăsta decât dacă e absolut necesar. Și chestia asta nu-mi pare a fi ceva absolut necesar.

– S-ar putea să ai dreptate. Dar totuși, cum spuneam, mi-ar plăcea să folosim seara asta ca să începem weekendul.

– Uiți că eu sunt împotriva ideii de a folosi cimitirul drept atracție turistică?

– Deloc, zise el. Îmi amintesc foarte bine ce mi-ai spus. Dar vrei ca vocea ta să fie auzită, nu-i așa? Dacă nu îți vei face apariția, nu o să fie nimeni acolo să-ți reprezinte punctul de vedere.

Doris se uită fix la primarul Gherkin pentru mult timp. Bărbatul știa cu siguranță cum să obțină ce dorea. Și, în plus, avea dreptate. Dacă n-ar fi și ea acolo, își imagina ce ar scrie în final Jeremy, dacă ar trebui să meargă înainte doar cu primarul și consiliul orășenesc. Tom avea dreptate: era singura care putea rezolva o astfel de problemă într-un timp atât de scurt. Amândoi știau că ea se pregătea pentru turul din acel weekend și avea alimente din belșug în bucătărie.

– Foarte bine, capitulă ea, voi avea grijă de asta. Dar să nu te gândești nici o secundă că o să-i servesc pe toți oamenii aceia. Va fi un bufet, așa că o să stau la masă ca voi toți.

Primarul Gherkin zâmbi.

– N-aș fi îngăduit să fie altfel, Doris.

Ajutorul de șerif Rodney Hopper stătea în mașină în fața bibliotecii, pe partea cealaltă a străzii, întrebându-se dacă să intre sau nu ca să stea de vorbă cu Lexie. Vedea mașina Orășeanului în parcare, ceea ce însemna că se

înapoiaseră de unde fuseseră plecați și vedea și luminile de la biroul lui Lexie care străluceau prin fereastră.

Și-o imagina pe Lexie stând la birou, în timp ce citea cu picioarele sprijinite sus pe scaun și cu genunchii îndoiți, răsucindu-și șuvițele de păr în timp ce răsfoia paginile unei cărți. Dorea să stea de vorbă cu ea, numai că își dădea seama că nu avea un motiv serios. Niciodată nu trecuse pe la bibliotecă doar ca să stea la taclale, pentru că, în mod sincer, nu era deloc foarte sigur că ea dorea să discute cu el. Ea nu-i sugerase niciodată să treacă să o viziteze și ori de câte ori el aducea vorba despre asta ea schimba subiectul. Într-un fel, era de înțeles, de vreme ce ea trebuia să lucreze, dar în același timp, el știa că, încurajând-o să-l lase să o viziteze, ar fi făcut încă un pas mic în relația lor.

Zări o siluetă trecând pe lângă fereastră și se întrebă dacă Orășeanul era în birou cu ea.

Se uită mânios. „Asta le întrece pe toate, nu? Mai întâi o întâlnire la prânz – un lucru pe care el și Lexie nu-l făcuseră niciodată – și, în momentul acela, o vizită prietenească la locul de muncă." Se încruntă doar imaginându-și. În mai puțin de o zi, Orășeanul se mișcase bine, nu? Mă rog, poate că ar trebui să mai discute puțin cu el despre situația respectivă. Să-i explice ca Orășeanul să priceapă exact cum stăteau lucrurile.

Bineînțeles, asta însemna că lucrurile între el și Lexie ajunseseră într-un anumit stadiu, dar exact în momentul acela, nu era tocmai sigur dacă era așa. Ieri, fusese mulțumit de evoluția relației. Mă rog, de acord, poate nu total mulțumit. Ar fi preferat ca lucrurile să se miște puțin mai repede, dar asta nu avea nimic de-a face cu problema în discuție. Problema era că ieri știa că nu era nici o rivalitate, iar azi, amândoi stăteau acolo sus, probabil râzând,

glumind și distrându-se de minune. Și el jos, în mașină, cu motorul pornit, se uita țintă la ei de afară.

Și totuși, poate că Lexie și Orășeanul nu erau împreună în birou. Poate că Lexie își făcea... mă rog, treaba de bibliotecar în timp ce Orășeanul stătea aplecat într-un colț, citind o carte mucegăită. Poate că Lexie era prietenoasă pentru că individul vizita orașul. Se întrebă dacă așa stăteau lucrurile înainte de a hotărî că totul avea sens. La naiba, toată lumea se dădea peste cap să-l facă pe individ să se simtă bine-venit, corect? Și primarul conducea atacul. În dimineața aceea când îl încolțise pe Orășean, exact când el avea de gând să delimiteze teritoriul primarul (primarul!) îl ajutase pe individ să se pună la adăpost. Și trosc! Orășeanul cu Lexie culeg flori și urmăresc curcubeul împreună.

Și totuși, poate că nu.

Nu putea suporta ideea că nu știa ce se întâmpla și, tocmai când se pregătea să se îndrepte spre bibliotecă, gândurile îi fură întrerupte de o bătaie în geamul mașinii. Îi luă o clipă până să recunoască fața.

Primarul... *Domnul Care Întrerupe într-un Moment Nepotrivit*. A doua oară.

Rodney coborî geamul și aerul rece năvăli în mașină. Primarul Gherkin se înclină, sprijinindu-se de mâini.

– Exact omul pe care îl căutam, zise primarul Gherkin. Conduceam din întâmplare pe aici și când te-am zărit mi-a trecut prin cap că o să avem nevoie de un reprezentant al legii în această seară.

– Pentru ce?

– Mica întrunire, bineînțeles. Pentru Jeremy Marsh, oaspetele nostru distins. Astă-seară la Lawson Plantation.

Rodney clipi.

– Glumești, nu?

– Nu, deloc. De fapt, l-am pus pe Gary să-i facă o cheie a orașului chiar acum.

– O cheie a orașului, repetă Rodney.

– Desigur, nu spune nimănui despre asta. Trebuie să fie o surpriză. Dar din moment ce chestiunea va deveni mai oficială, aș aprecia sincer dacă ai veni. Seara va fi astfel un pic mai... ceremonioasă. Speram că vei sta alături de mine când îi voi dărui cheia.

Rodney își umflă pieptul măgulit. Totuși, nu intra în discuție ca el să se gândească să facă așa ceva.

– Cred că e mai mult responsabilitatea șefului meu, nu?

– Păi, bineînțeles. Dar amândoi știm că, exact în momentul ăsta, el participă la o partidă de vânătoare în munți. Și de vreme ce tu ești înlocuitorul lui cât timp el e plecat, este una dintre ocaziile acelea care îți pică din cer.

– Nu știu, Tom. Ar trebui să sun pe cineva să mă înlocuiască. Îmi pare rău, dar chiar nu cred că sunt în stare să o fac.

– Păcat. Dar înțeleg. Datoria rămâne datorie.

Rodney scoase un suspin de ușurare.

– Mulțumesc.

– Sunt convins că lui Lexie i-ar fi plăcut să te vadă, totuși.

– Lexie?

– Păi, bineînțeles. Ea conduce biblioteca și asta o face să fie una dintre persoanele respectabile care vor participa la întrunire. Păi cum, eu tocmai treceam să-i vorbesc despre asta. Dar sunt sigur că ea se va bucura să stea de vorbă cu oaspetele nostru, chiar dacă tu nu vei fi acolo. Primarul își îndreptă spatele. Dar foarte bine, cum am spus, înțeleg.

– Stai! zise Rodney în timp ce mintea îi reacționa rapid încercând să-și redobândească calmul. Ai spus că e astă-seară, nu?

Primarul dădu din cap aprobator.

– Nu știu unde-mi era mintea, dar cred că Bruce este deja programat, așa că s-ar putea să pot face ceva.

Primarul zâmbi.

– Mă bucur să aud asta, zise el. Acum, dă-mi voie să intru să pot discuta cu domnișoara Darnell. Nu aveai de gând să intri ca să stai de vorbă cu ea, nu? Nu mă deranjează să aștept.

– Nu, zise Rodney. Spune-i doar că o voi întâlni mai târziu.

– O voi face, domnule ajutor de șerif.

După ce adunase câteva informații suplimentare pentru Jeremy și se oprise pentru o clipă în biroul ei, Lexie se trezi înconjurată de douăzeci de copii, unii cuibăriți în poala mamelor lor. Lexie stătea pe podea, citind cea de a treia carte. Grupul era la fel de gălăgios ca întotdeauna. Pe o masă joasă, mai într-o parte, fuseseră așezate prăjituri și punci; în colțul îndepărtat, câțiva dintre copiii mai puțin interesați se jucau cu câteva dintre multele jucării pe care ea le ținea pe rafturi. Alții pictau cu degetele pe o planșetă provizorie proiectată de ea. Încăperea era decorată în culori luminoase – rafturile erau ca niște creioane colorate, aranjate parcă după intensitatea culorilor. În ciuda protestelor unor voluntari mai în vârstă și a câtorva angajați – care doreau ca micuții să stea liniștiți în timp ce li se citea, așa cum se întâmplase mereu –, Lexie ținea ca cei mici să se distreze în bibliotecă. Dorea ca venirea la bibliotecă să-i impresioneze, chiar dacă pentru asta era nevoie de jucării, de jocuri și de un loc care nu mai putea rămâne la fel de liniștit. În decursul anilor, își amintea de nenumărați copilași care se jucaseră mai mult de un an înainte de a

descoperi bucuria poveștilor, dar după părerea ei era foarte bine. Atât timp cât continuau să vină la bibliotecă.

Dar în ziua aceea, în timp ce citea, gândurile îi zburau înapoi la prânzul pe care-l luase cu Jeremy. Deși nu putea fi descris ca o întâlnire, aproape că trăia senzația aceea, care o tulbura puțin. Gândindu-se din nou, realiza că dezvăluise cu mult mai mult despre ea decât avusese de gând și continuă să se chinuiască să-și aducă aminte cum de se întâmplase. Cu toate că el nu fusese indiscret, se întâmplase pur și simplu. Dar de ce Dumnezeu revenea asupra acelui moment?

Nu-i plăcea să se gândească la sine ca la o nevrotică, dar analiza aceea nesfârșită nu-i stătea în fire. „Și pe lângă toate acestea, își spuse ea, nici măcar nu a fost o întâlnire, ci mai mult un soi de tur organizat." Dar indiferent cât se străduia să nu se mai gândească, imaginea lui Jeremy continua să apară pe neașteptate: zâmbetul cu o ușoară strâmbătură, expresia amuzată de lucrurile pe care le spunea ea. Nu putea decât să se întrebe ce-și imaginase el despre viața ei în orășelul acela, ca să nu mai amintim de ceea ce gândise despre ea. Se și înroșise când el îi spusese că o găsea încântătoare. De ce se întâmplau toate astea? „Poate, se gândea ea, pentru că am mărturisit tot ce aveam pe suflet despre trecutul meu și asta m-a făcut să fiu vulnerabilă."

Își promise să nu o mai facă din nou. Și totuși...

„Nu a fost așa de rău", recunoscu ea. Să stai de vorbă cu cineva necunoscut, cineva care nu cunoștea încă toți oamenii și toate lucrurile care se petreceau în oraș, era reconfortant. Aproape uitase cât de plăcut putea fi. Iar el o surprinsese. Doris avusese dreptate, cel puțin în parte. Nu era cum își imaginase ea. Era mai deștept decât bănuise la început și chiar dacă nu accepta existența misterului,

compensa prin umorul cu care privea diferențele dintre convingerile și stilul lor de viață. Făcuse haz și de propria persoană, ceea ce-l făcea, de asemenea, atrăgător.

În vreme ce continua să citească pentru copii – slavă Domnului că nu era o carte complicată – gândurile ei refuzau să se adune.

De acord, deci îl plăcea. Recunoștea acest fapt. Și, ca să spună tot adevărul, dorea să-și petreacă mai mult timp cu el. Dar chiar și conștiința acestui fapt nu potolea mica voce din mintea ei care o avertiza să nu sufere. Trebuia să fie cu băgare de seamă, fiindcă – oricât ar fi părut să se înțeleagă – Jeremy Marsh o putea răni cu adevărat dacă ea ar îngădui ca acest lucru să se întâmple.

Jeremy stătea aplecat deasupra unor hărți ale străzilor din Boone Creek care datau din anii 1850. Cu cât erau mai vechi, cu atât erau mai detaliate și, în timp ce urmărea cum se schimbase orașul, deceniu după deceniu, își făcea însemnări. De la un sat adormit, cuibărit de-a lungul a douăsprezece drumuri, orașul continuase să se mărească.

Cimitirul, după cum deja știa, se afla între râu și dealul Riker; însă, mai important, realiză că o linie trasă între dealul Riker și fabrica de hârtie trecea direct prin cimitir. Pentru că distanța totală depășea cu puțin cinci kilometri, își dădu seama că era posibil ca lumina să fie refractată de la această distanță, chiar și în nopțile cețoase. Se întrebă dacă la fabrică se lucra și în schimbul trei, ceea ce ar fi însemnat că locul era luminat intens, chiar și noaptea. Stratificarea perfectă a ceții și lumina suficientă ar fi putut explica totul dintr-o singură lovitură.

Gândindu-se mai bine, realiză că ar fi trebuit să fi observat că fabrica de hârtie și dealul Riker se aflau pe

aceeași linie când fusese sus pe deal. În schimb, fusese ademenit să se bucure de priveliște, să cerceteze cu atenție orașul și să-și petreacă timpul cu Lexie.

Încă se străduia să înțeleagă schimbarea neașteptată din comportamentul ei. Ieri, nu avea nici în clin nici în mânecă cu el, iar azi... mă rog, azi era o altă zi, nu-i așa? Și al naibii dacă își putea lua gândul de la ea, nu în maniera obișnuită, gen haine-aruncate-grămadă-la-piciorul-patului. Nu-și mai aducea aminte când i se întâmplase așa ceva ultima dată. Cu Maria, probabil, dar asta fusese de mult. Cu o viață de om în urmă, când era cu totul altcineva. Dar astăzi conversația fusese atât de firească, atât de liniștitoare încât, în ciuda faptului că trebuia să termine de studiat hărțile, tot ceea ce dorea să facă, de fapt, era să ajungă să o cunoască și mai bine pe Lexie.

„Ciudat", se gândi el, și înainte de a realiza ce se întâmpla, se ridică de la birou și porni spre scări. Știa că ea le citea copiilor, așa că nu avea de gând să o deranjeze, dar simțise dintr-odată nevoia să o vadă.

Coborî treptele, ocoli colțul și se îndreptă spre unul dintre pereții de sticlă. Avu nevoie doar de o clipă să o repereze pe Lexie, care stătea pe podea înconjurată de copii.

Citea cu însuflețire, iar el zâmbi de mimica ei: de ochii larg deschiși, de gura rotunjită în forma literei „O" și de felul în care se apleca în față să sublinieze ceva care se întâmpla în poveste. Mamele stăteau cu zâmbetul întipărit pe fețe. Doi copilași erau absolut nemișcați în timp ce restul arătau de parcă luaseră droguri.

– E într-adevăr grozavă, nu-i așa?

Jeremy se întoarse uimit.

– Domnule primarul Gherkin. Ce faci aici?

– Păi, am venit să te văd, bineînțeles. Și pe domnișoara Lexie, de asemenea. Pentru cina din seara asta.

Avem aproape totul aranjat. Cred că vei fi de-a dreptul impresionat.

– Sunt convins, zise Jeremy.

– Dar cum spuneam, e grozavă, nu?

Jeremy nu spuse nimic, iar primarul îi făcu cu ochiul înainte de a continua:

– Am observat cum te uitai la ea. Ochii unui bărbat îl dau de gol. Ochii spun mereu adevărul.

– Ce trebuie să însemne asta?

Primarul râânji.

– Păi, nu știu. De ce nu-mi spui tu?

– Nu e nimic de spus.

– Bineînțeles că nu, zise el.

Jeremy clătină din cap.

– Ascultă, domnule primar... Tom...

– O, nu are nici o importanță. Doar te necăjeam. Dar dă-mi voie să-ți povestesc puțin despre mica noastră întrunire din seara asta.

Primarul Gherkin îl informă pe Jeremy despre locație, apoi îi dădu câteva indicații care, după cum era cumva de așteptat, se refereau la o mulțime de repere locale. „Fără îndoială, Tully l-a învățat tot ce știe", se gândi Jeremy.

– Crezi că vei fi în stare să găsești locul? întrebă primarul după ce termină.

– Am o hartă, zise Jeremy.

– Asta te-ar putea ajuta, dar nu uita că drumurile acelea lăturalnice sunt cam întunecoase. Este ușor să te rătăcești dacă nu ești atent. Ai trebui să vii cu cineva care cunoaște locul.

Când Jeremy se uită la el curios, Gherkin aruncă o privire plină de înțeles prin geam.

– Crezi că ar trebui să o rog pe Lexie? întrebă Jeremy.

Ochii primarului clipiră.

– Asta depinde de tine. Dacă tu crezi că va accepta. O mulțime de bărbați o consideră trofeul districtului.

– Ea va fi de acord, zise Jeremy, simțindu-se mai mult optimist decât sigur.

Primarul se arătă nesigur.

– Cred că e posibil să-ți supraapreciezi capacitățile. Dar dacă ești așa de sigur, atunci cu cred că treaba mea s-a încheiat aici. Înțelegi, eu am venit să o invit, dar de vreme ce tu o să ai grijă de asta, rămâne să vă întâlnesc astă-seară.

Primarul se întoarse și plecă, iar câteva minute mai târziu, Jeremy o urmărea pe Lexie cum își încheia lectura. Închise cartea și, în timp ce părinții se ridicau, el simți un val puternic de adrenalină. Senzația îl uimi. Când se întâmplase asta ultima dată?

Câteva mame strigau la copiii care nu ascultaseră și, peste o clipă, Lexie ieșea, în urma grupului, din camera copiilor. Când îl zări pe Jeremy, se îndreptă spre el.

– Înțeleg că ești gata să începi să te uiți prin jurnale, presupuse ea.

– Dacă ai timp să le găsești, zise el. Mai am de trecut o dată prin hărți. Dar de fapt, mai e și altceva.

– Da? rosti ea înclinându-și capul puțin.

Când vorbi, simți fluturași în stomac. Ciudat.

– Primarul a trecut pe aici să-mi spună despre cina din seara asta de la Lawson Plantation și, pentru că nu era sigur că pot să găsesc locul, mi-a sugerat să iau pe cineva care știe unde se află. Și, în sfârșit, pentru că tu ești aproape singura persoană pe care o cunosc în oraș, mă întrebam dacă ai fi dispusă să mă însoțești.

Mult timp, Lexie nu spuse nimic.

– Era de așteptat, zise ea în cele din urmă.

Replica ei îl prinse pe Jeremy nepregătit.

– Poftim?

– O, nu e vorba de tine. E vorba de primar și de modul în care rezolvă lucrurile. Știe că eu încerc să evit asemenea evenimente ori de câte ori e posibil, mai puțin când au legătură cu biblioteca. Și-a închipuit că l-aș refuza dacă m-ar invita, așa că a scos-o la capăt punându-te pe tine să mă inviți. Și, iată-te. Și iată-mă.

Jeremy nu acceptă ideea, încercând să-și aducă aminte exact schimbul de cuvinte, dar îi apăreau doar frânturi de conversație. Cine sugerase ca el să meargă cu Lexie? El sau primarul?

– De ce mă simt dintr-odată de parcă aș fi într-o telenovelă?

– Pentru că ești. Se numește mod de viață într-un mic orășel din sud.

Jeremy făcu o pauză, arătându-se nesigur.

– Chiar crezi că primarul a plănuit toate astea?

– Știu că el a pus totul la cale. Poate că nu pare mai deștept decât un sac cu iarbă, dar are ciudata abilitate de a-i convinge pe oameni să facă exact ce vrea el, și să-i facă să creadă că a fost ideea lor tot timpul. De ce Dumnezeu crezi tu că încă mai stai la Greenleaf?

Jeremy își băgă mâinile în buzunare reflectând...

– Păi, precum știi, nu trebuie să vii. Sunt sigur că pot să găsesc locul singur.

Ea își puse mâinile în șolduri și se uită la el.

– Încerci să te eschivezi?

Jeremy încremeni, nesigur de răspuns.

– Păi, mă gândeam doar că, de vreme ce primarul...

– Vrei să vin cu tine sau nu? întrebă ea.

– Vreau, dar dacă tu nu...

– Atunci, invită-mă din nou.

– Poftim?

– Invită-mă să vin cu tine astă-seară. Din partea ta, de data asta, și nu folosi scuza cu nevoia de indicații. Spune ceva de genul: „Mi-ar plăcea în mod sincer să te conduc la cina din seara asta. Pot să trec să te iau mai târziu?"

El o privi, încercând să-și dea seama dacă era serioasă.

– Vrei să rostesc toate cuvintele astea?

– Dacă nu vrei, va continua să fie ideea primarului și nu voi merge. Dar dacă mă inviți, trebuie să vrei cu adevărat asta, așa că folosește tonul potrivit.

Jeremy se fâțâi ca un școlar nervos.

– Mi-ar plăcea în mod sincer să te conduc la cina din seara asta. Pot să vin să te iau mai târziu?

Ea zâmbi și își așeză mâna pe brațul lui.

– Cum să nu, domnule Marsh, rosti ea tărăgănat. Aș fi încântată.

Peste câteva minute, Jeremy o urmărea pe Lexie recuperând jurnalele dintr-o cutie încuiată aflată în camera cărților rare, în timp ce capul continua să i se învârtă. Femeile din New York nu-i vorbiseră cum îi vorbise Lexie. Nu era sigur dacă ea fusese rațională sau irațională sau undeva între. *Invită-mă din nou și folosește tonul potrivit.* Ce fel de femeie făcea asta? Și de ce naiba o găsise el atât de... convingătoare?

Nu era sigur și, dintr-odată, reportajul și șansa de a lucra pentru televiziune nu mai erau decât niște detalii minore. În schimb, în timp ce o urmărea pe Lexie, nu se putea gândi decât la mâna ei caldă pe care o așezase cu atâta blândețe pe brațul său.

NOUĂ

În seara aceea, mai târziu, pe când ceața se lăsa într-o nor gros, Rodney Hopper se gândea că Lawson Plantation arăta de parcă era pe punctul de a găzdui un concert al lui Barry Manilow.

În ultimele douăzeci de minute, dirijase traficul în locurile de parcare și urmărise cu neîncredere procesiunea emoționată care își făcea drum spre ușă. În acel moment, îi zărise pe doctorii Benson și Tricket, pe Albert, dentistul, pe toți cei opt membri ai consiliului orășenesc, cu tot cu Tully și cu Jed, pe primar cu personalul de la camera de comerț, urmați de toată conducerea școlii, toți cei nouă comisari ai districtului, voluntarii de la Societatea Istorică, trei contabili, toată echipa de la Herbs, barmanul de la Lookilu, frizerul, și chiar și pe Toby, cel care golea fosele septice pentru a-și câștiga existența, și care, cu toate acestea, arăta foarte spilcuit. Lawson Plantation nu era nici măcar în timpul sărbătorilor de Crăciun atât de aglomerată, când locul era decorat cu mare fast și deschis publicului în prima vineri din decembrie.

În seara aceasta nu era la fel. Nu era o sărbătoare unde cunoștințele și prietenii se adunau să se bucure unii de alții înainte de iureșul sărbătorilor. Era o reuniune care voia să

onoreze pe cineva care nu avea nimic de-a face cu orașul și pe care îl durea în cot de locul acela. Ba chiar și mai rău, cu toate că Rodney se afla acolo cu treburi oficiale, înțelese brusc că n-ar fi trebuit să se deranjeze să-și calce cămașa și să-și lustruiască pantofii de vreme ce era convins că Lexie nici măcar nu va băga de seamă.

Știa totul despre această seară. După ce Doris revenise la Herbs să pregătească bucatele, primarul reveni cu vestea aceea îngrozitoare despre Jeremy și Lexie, iar Rachel îl sunase imediat. Rachel, se gândea el, era drăguță și așa fusese mereu. Ea știa ce simțea el pentru Lexie și nu-l necăjea cum o făceau nenumărate alte persoane. Totuși, avusese impresia că nici ea nu era așa de încântată la ideea că ei vor apărea împreună. Dar Rachel se pricepea mai bine decât el să-și ascundă sentimentele, așa că exact în clipa aceea ar fi dorit să fi fost altundeva. Tot ce era legat de seara aceea îl făcea să se simtă groaznic.

Mai ales modul în care reacționa tot orașul. După câte își amintea, lumea de acolo nu fusese atât de preocupată de viitorul orașului de când *Raleigh News & Observer* trimisese un reporter să facă un articol despre Jumpy Walton care încerca să construiască o replică a avionului fraților Wright, cu care intenționa să zboare în cinstea celei de-a o suta aniversări a aviației, la Kitty Hawk. Jumpy, care avusese mereu câteva doage lipsă, susținuse mult timp că era aproape gata cu replica, dar când deschisese porțile șopronului să arate cu mândrie cât de departe ajunsese, reporterul realizase că Jumpy nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce făcea. În șopron, replica arăta ca o versiune gigantică și cocoșată a unui pui, făcut din placaj și din sârmă ghimpată.

Iar în seara aceea, orașul paria pe existența fantomelor din cimitir și pe faptul că Orășeanul le va aduce lumea la

picioare datorită acestora. Rodney se îndoia cu tărie. Și, în plus, nu prea îl interesa dacă lumea venea sau nu, atât timp cât Lexie va face parte din lumea *lui*.

În același timp, de partea cealaltă a orașului, Lexie pășea pe verandă exact când Jeremy se apropia pe alee cu un mic buchet de flori sălbatice în mână. „Frumoasă încercare", se gândi ea, nădăjduind că el nu putea să vadă cât de istovită fusese până acum doar câteva minute.

A fi femeie putea fi o provocare câteodată, în seara aceea mai mult decât oricând. Întâi, bineînțeles, se întrebase dacă aceea era o întâlnire adevărată. De acord, era mai aproape de o întâlnire decât fusese la prânz, dar nu era tocmai o cină romantică în doi, așa că nu era sigură dacă ar fi trebuit măcar să accepte așa ceva. Pe urmă, era o întreagă problemă de imagine și a modului cum dorea să fie percepută, nu numai de Jeremy, ci de toți ceilalți care i-ar vedea împreună. Se adăuga și faptul că se simțea foarte comod în jeanși și nu avea nici o intenție să-și arate decolteul, așa că toată chestiunea devenise atât de încâlcită încât își puse pe ea doar prosopul. În final, se hotărî să adopte o ținută profesională: costum cu pantalon maro și o bluză de culoare ivorie.

Dar iată-l înaintând grațios, cu înfățișarea sa de Johnny Cash, ca și cum n-ar fi acordat serii nici un fel de importanță.

– Ai găsit casa, observă Lexie.

– Nu a fost prea greu, o asigură Jeremy. Mi-ai arătat unde locuiești când eram pe dealul Riker, ai uitat? Îi oferi florile. Poftim. Astea sunt pentru tine.

Ea zâmbi când le luă, iar el se gândi că arăta absolut minunat. Și sexy, fără îndoială. Dar „minunat" părea mai nimerit.

– Mulțumesc, îi răspunse ea. Cum merge cercetarea jurnalelor?

– Foarte bine, zise el. N-am găsit nimic spectaculos până acum, în cele prin care m-am uitat.

– Mai acordă-le o șansă, îl încurajă ea cu un zâmbet. Cine știe ce vei găsi? Ridică buchetul spre nas. Sunt minunate, apropo. Numai o secundă să le pun într-o vază, să-mi iau o haină și pe urmă voi fi gata.

El își desfăcu palmele.

– Voi aștepta aici.

Două minute mai târziu, în mașină, mergeau prin oraș în direcția opusă cimitirului. În timp ce ceața continua să devină tot mai deasă, Lexie îl îndruma pe Jeremy de-a lungul drumurilor laterale până când ajunseră la o cotitură mărginită pe ambele părți de stejari care arătau de parcă ar fi fost plantați în urmă cu o sută de ani. Deși Jeremy nu putea vedea casa, reduse viteza în timp ce se apropie de un gard viu foarte înalt, presupunând că în spatele lui era un drum circular. Se aplecă peste volan, întrebându-se în ce direcție să o ia.

– Ai putea să parchezi aici, sugeră Lexie. Nu cred că vei găsi ceva mai aproape și, în plus, o să vrei să poți ieși de aici mai târziu.

– Ești sigură? Nici măcar nu se vede casa.

– Ai încredere în mine, zise ea. De ce crezi că am luat haina lungă?

Se gândi doar un moment înainte de a se hotărî. De ce nu? Și, peste o clipă, amândoi mergeau pe drum, Lexie făcând tot posibilul să țină haina strâns lipită de trup. Urmăreau cu atenție curba drumului pe lângă gardul viu și, dintr-odată, vechiul conac georgian se înălță strălucind dinaintea lor, în toată splendoarea sa.

Casa totuși nu era primul lucru pe care îl observase Jeremy. Mai întâi, zărise mașinile. Zeci de mașini erau parcate la întâmplare, cu boturile îndreptate în toate direcțiile, de parcă s-ar fi pus la cale o evadare-fulger. Multe altele, fie înconjurau adunătura de mașini și aveau luminile de poziție aprinse, fie încercau să se strecoare în spații incredibil de înguste.

Jeremy se opri uitându-se lung la ele.

– Mi-am imaginat că asta trebuia să fie o mică reuniune între prieteni.

Lexie dădu din cap aprobator.

– Asta e versiunea primarului despre o mică reuniune. Nu uita că el cunoaște practic pe toată lumea din district.

– Și știai că așa se va întâmpla?

– Bineînțeles.

– De ce nu mi-ai spus că va fi așa?

– Așa cum eu continui să-ți spun, tu continui să uiți să întrebi. Și pe lângă asta, mi-am închipuit că știai.

– Cum aș fi putut să știu că punea la cale așa ceva?

Ea zâmbi, arătând spre ușă.

– Este, ca să zic așa, impresionant, nu? Nu că aș fi convinsă că meriți neapărat.

El protestă amuzat.

– Știi, am ajuns să apreciez de-adevăratelea farmecul tău sudic.

– Mulțumesc. Și nu-ți face griji pentru seara asta. Nu o să fie atât de stresant precum îți imaginezi. Toți sunt prietenoși și, când nu ai îndoieli, amintește-ți doar că ești oaspetele de onoare.

Probabil că Doris era cel mai organizat și eficient furnizor din lume, se gândea Rachel, de vreme ce toată treaba fusese realizată ca pe roate și cu mult timp înainte.

În loc să fie obligată să servească mâncare toată noaptea, Rachel se strecura prin mulțime în rochia ei de ocazie, cea mai grozavă imitație Chanel, când îl recunoscu pe Rodney care urca pe verandă.

Arăta foarte oficial în uniforma sa călcată cu grijă, socoti Rachel, precum un soldat din infanteria marină din posterele acelea vechi din al Doilea Război Mondial din clădirea VFW de pe Main Street. Majoritatea celorlalți ajutori de șerif înghițeau cam prea multe aripioare de pui și beri Budweiser în jurul bufetului plasat în mijloc, dar în timpul său liber, Rodney se menținea în formă făcând exerciții de întreținere în garaj. Ținea ușa garajului deschisă și, uneori, întorcându-se acasă de la muncă, Rachel se oprea și stătea de vorbă cu el un timp, ca doi vechi prieteni ce erau. Când erau copii, fuseseră vecini, iar mama ei avea poze cu ei făcând baie în cadă împreună. Majoritatea prietenilor nu puteau afirma asta.

Își scoase rujul din poșetă și își aplică un strat subțire pe buze, conștientă de slăbiciunea pe care o avea pentru Rodney; amândoi merseseră în direcții diferite un timp, dar în ultimii ani, lucrurile se schimbaseră. Acum două veri, se pomeniseră stând unul lângă celălalt la Lookilu, iar ea îi surprinsese expresia în timp ce el urmărea un buletin de știri despre un tânăr care murise într-un incendiu tragic în Raleigh. Văzându-l că plânge moartea unui necunoscut, se emoționase într-un mod neașteptat. Văzuse aceeași expresie, pentru a doua oară, de Paște, când departamentul de poliție finanțase sărbătoarea tradițională de căutare a ouălor, la Masonic Lodge, și el o trăsese deoparte să-i spună câteva dintre locurile mai greu de dibuit unde fuseseră ascunse. Arătase mai emoționat decât copiii, în contrast ciudat cu bicepșii săi proeminenți, iar ea își aminti cum se

gândise că el ar fi putut fi genul de tată care ar face mândră orice soție.

Privind în trecut, înțelese că acelea erau momentele când realizase că sentimentele ei pentru Rodney se schimbaseră. Nu se îndrăgostise de el chiar atunci, ci încetase să creadă că ar fi imposibil. Nu că ar fi fost posibil, totuși. Rodney era îndrăgostit peste urechi de Lexie. Mereu fusese, mereu avea să fie, iar Rachel ajunsese de mult la concluzia că nimic nu va schimba sentimentele lui pentru ea. Erau momente când nu era ușor, și erau momente când situația nu o deranja deloc, dar în ultima vreme, ajunsese să-și dea seama că momentele când situația nu o deranja erau din ce în ce mai rare.

Căutând să răzbată prin mulțime, îi părea rău că amintise de Jeremy Marsh la prânz. Ar fi trebuit să știe ce îl supăra pe Rodney. Deja se părea că tot orașul discuta despre Lexie și Jeremy, începând cu băcanul care le vânduse alimentele pentru prânz; vestea se răspândise ca focul, îndată ce primarul dăduse anunțul. Încă mai dorea să meargă la New York, dar pe măsura ce relua în minte conversația ei cu Jeremy, înțelegea puțin câte puțin că era posibil ca el să fi făcut doar conversație și să nu-i fie lansat nici o invitație. Uneori, înțelegea prea mult în situații de genul ăsta.

Dar Jeremy Marsh era atât de... perfect.

Cultivat, inteligent, fermecător, celebru și, cel mai grozav dintre toate, nu era din oraș. Lui Rodney îi era peste puteri să concureze cu așa ceva, iar ea avea vaga bănuială că și Rodney o știa. Dar Rodney, pe de altă parte, era în oraș și nu avea intenția să plece, ceea ce era un altfel de avantaj, dacă priveai situația din unghiul acesta. Și, trebuia să admită că și Rodney era capabil și chipeș în felul său.

– Bună, Rodney, zise ea, zâmbind.

Rodney aruncă o privire peste umăr.

– O, bună, Rach. Ce faci?

– Bine, mulțumesc. Asta da petrecere, nu?

– E grozav, zise el fără să-și ascundă sarcasmul din voce. Cum merg lucrurile înăuntru?

– Foarte bine. Tocmai au ridicat bannerul.

– Un banner?

– Sigur. Cel care îi urează bun venit în oraș. Numele său e scris cu litere mari, albastre.

Rodney expiră în timp ce pieptul i se dezumflă puțin.

– Grozav, zise el din nou.

– Ar trebui să vezi ce mai are primarul pus de o parte pentru el. Nu numai bannerul și mâncarea, dar a mai pregătit și o cheie a orașului.

– Am auzit, zise Rodney.

– Și e și trupa Mahi-Mahi aici, continuă ea, referindu-se la un cvartet de la frizerie.

Acești cetățeni locali cântau împreună de patruzeci și trei de ani și chiar dacă doi dintre membri foloseau cadre de metal pentru mers și unul avea un tic nervos care îl obliga să cânte cu ochii închiși, erau cei mai renumiți artiști de estradă pe o rază de o sută șaizeci de kilometri.

– Grozav, zise Rodney din nou.

Tonul său o făcu să șovăie pentru prima dată.

– Cred că nu vrei să auzi nimic din toate astea, nu?

– Nu, nu prea.

– Și atunci de ce ai mai venit?

– Tom m-a bătut la cap. Într-o zi o să pot să-mi dau seama unde vrea să ajungă înainte de a deschide gura.

– Nu va fi chiar așa de rău, zise ea. Ai văzut de ce au venit oamenii în seara asta. Toată lumea vrea să vorbească cu el. În nici un caz el și Lexie nu o să se ascundă pe undeva,

într-un colț. Pariez că nici măcar nu vor fi în stare să-și adreseze mai mult de zece vorbe unul altuia toată noaptea. Și, ca să știi, am păstrat o farfurie cu mâncare pentru tine, dacă nu vei avea ocazia să apuci să mănânci ceva...

Rodney ezită o clipă înainte de a zâmbi. Rachel avea mereu grijă de el.

- Mulțumesc Rach. Pentru prima oară, observă cum era îmbrăcată și, în timp ce îi privea tortițele de aur din urechi, adăugă: Arăți minunat în seara asta.

- Mulțumesc.

– Vrei să-mi ții puțină companie?

Ea zâmbi.

– Mi-ar plăcea.

Jeremy și Lexie se strecurau prin mulțimea de mașini parcate, răsuflarea lor transformându-se în aburi pe măsură ce se apropiau de conac. Pe treptele din față, Jeremy observă cum cuplurile se opreau pe rând la ușă înainte de a intra și, după o clipă, îl recunoscu pe Rodney Hopper care stătea lângă intrare. Rodney îl zări pe Jeremy în același timp, așa că zâmbetul său se transformă imediat într-o grimasă. Chiar și de la distanță, părea mare, gelos și, cel mai important, înarmat, ceea ce îi dădea lui Jeremy o anumită senzație de disconfort.

Lexie îi urmări privirea.

– O, nu-ți face griji din cauza lui Rodney, zise ea. Ești cu mine.

– Ăsta-i motivul pentru care îmi fac griji, zise el. Am senzația că nu e deloc bucuros că am apărut împreună.

Ea știa că Jeremy avea dreptate, deși îi era recunoscătoare lui Rachel că era alături de ajutorul de șerif. Rachel avea întotdeauna darul de a-l calma pe Rodney, iar Lexie

se gândise de mult că ar fi perfectă pentru el. Totuși, nu descoperise încă modalitatea prin care să-i spună asta lui Rodney, fără să-i rănească sentimentele. Nu era genul de problemă pe care putea să o aducă în discuție în timp ce dansau la Shriners'Benefit Ball, nu?

- Dacă te face să te simți mai bine, lasă-mă pe mine să vorbesc, zise ea.

– Asta intenționam.

Rachel prinse curaj când îi văzu pe amândoi urcând treptele.

– Vă salut! zise ea. Când se apropiară, Rachel întinse mâna să atingă haina lui Lexie. Îmi place ținuta ta, Lex.

– Mulțumesc, Rachel, zise Lexie. Și tu arăți de milioane.

Jeremy nu spuse nimic, preferând să-și examineze unghiile în timp ce se străduia să evite privirea fioroasă pe care Rodney o arunca în direcția sa. Tăcură brusc, iar Rachel și Lexie se priviră una pe cealaltă. Parcă citind gândurile lui Lexie, Rachel păși înainte.

– Și uită-te la tine, domnule Jurnalist Celebru, rosti ea cu voce tare. E de ajuns o privire și inimile femeilor vor bate repede toată noaptea. Aruncă un zâmbet generos. Îmi vine greu să întreb, Lexie, dar ai ceva împotrivă dacă îl însoțesc înăuntru? Știu că primarul îl așteaptă.

– Deloc, zise Lexie știind că trebuia să rămână un minut singură cu Rodney. Îi făcu semn cu capul lui Jeremy. Du-te înainte, te voi ajunge din urmă într-un minut.

Rachel se prinse de brațul lui Jeremy și, înainte ca acesta să-și dea seama, îl luă de acolo.

– Ai mai fost vreodată pe o plantație sudică la fel de minunată ca asta? întrebă Rachel.

– Nu pot să spun că am fost, răspunse Jeremy, întrebându-se dacă era abandonat intenționat.

Pe când mergeau, Lexie rosti un „mulțumesc" numai cu buzele și Rachel îi făcu iute cu ochiul.

Lexie se întoarse spre Rodney.

– Nu e ceea ce îți imaginezi, începu ea, iar Rodney își ridică mâinile să o întrerupă.

– Ascultă, zise el, nu e nevoie să dai explicații. Te-am înțeles și înainte, îți amintești?

Ea știa că el se referea la domnul Renaștere, așa că prima ei pornire era să-i spună că se înșela. Dorea să-i spună că nu avea de gând să-și dea frâu liber emoțiilor de data asta, dar știa că mai făcuse promisiunea aceea. Cam asta îi spusese lui Rodney, în definitiv, când el încercase să o avertizeze cu blândețe că domnul Renaștere nu avea nici o intenție să rămână.

– Aș vrea să știu ce să spun, zise ea, detestând nota vinovată din vocea.

- Nu trebuie să spui nimic.

Știa că nu trebuia. Nu erau un cuplu și nici nu fuseseră vreodată, dar ea avea senzația ciudată că se confruntau ca doi foști soți după un divorț recent, când rănile erau încă proaspete. Din nou, își dori ca el să meargă pur și simplu mai departe, dar și reaminti că ea fusese cea care menținuse vie relația în toți acești ani, chiar dacă acest lucru avusese mai mult de-a face cu siguranța și confortul ei decât cu ceva romantic.

– Păi, după cum știi, aștept cu nerăbdare ca lucrurile să revină la normal, îndrăzni ea să spună.

– Și eu la fel, zise el.

O clipă, nici unul nu mai spuse nimic. În tăcere, Lexie aruncă o privire piezișă, dorindu-și ca Rodney să-și manifeste sentimentele cu ceva mai multă subtilitate.

– Rachel arată într-adevăr foarte bine, nu? zise ea.

Rodney își lăsă bărbia în piept înainte să o privească din nou pe Lexie. Pentru prima oară, Lexie observă o urmă firavă de zâmbet.

– Mda, zise el, arată bine.

– Se mai vede cu Jim? întrebă ea, referindu-se la bărbatul de la Terminix.

Lexie îi văzuse împreună în camionul verde pe care era montată o insectă uriașă, în drum spre Greenville, pentru petrecerile din timpul sărbătorilor.

– Nu, s-a terminat, zise el. Au ieșit doar o dată. A spus că mașina lui mirosea a dezinfectant, așa că a strănutat ca nebuna toată noaptea.

În ciuda încordării, Lexie râse.

– Pare a fi un lucru care i se putea întâmpla doar lui Rachel.

– A terminat-o. Și nu suferă sau ceva de genul ăsta. Ea continuă să fie stăpână pe situație, știi.

– Uneori, cred că trebuie să-și aleagă mai bine partenerii. Sau cel puțin să se orienteze spre unii fără insecte uriașe pe mașină.

El râse satisfăcut, gândindu-se parcă la același lucru. Privirile li se întâlniră pentru o clipă și apoi Lexie întoarse capul. Își trase o șuviță de păr după ureche.

– În sfârșit, știi, ar trebui probabil să intru, zise ea.

– Știu, zise el.

– Vii și tu?

– Nu sunt sigur încă. Nu aveam de gând să stau așa de mult. Și în plus, sunt încă în misiune. Districtul este destul de mare pentru o persoană, iar Bruce este singur pe teren chiar acum.

Ea dădu din cap aprobator.

– Păi, dacă nu te mai văd în seara asta, ai grijă, bine?

– Voi avea. Pe curând.

Ea se îndreptă spre ușă.

– Hei, Lexie?

Ea se întoarse.

– Da?

El înghiți în sec.

– Și tu arăți bine, apropo.

Tonul său întristat aproape că îi frânse inima și, pentru o clipă, ochii i se umeziră.

– Mulțumesc, zise ea.

Rachel și Jeremy stăteau retrași, mergând pe lângă mulțime, în timp ce Rachel îi arăta tablourile diferiților membri ai familiei Lawson care semănau izbitor nu numai de la o generație la alta, ci, în mod ciudat, și între sexe. Bărbații aveau trăsături efeminate, iar femeile aveau tendința să fie masculine, de parcă toți artiștii ar fi folosit același model adrogin.

Dar el aprecia faptul că Rachel îi oferea o preocupare ferindu-l de orice primejdie, chiar dacă refuza să-i elibereze brațul. Îi auzea pe oameni discutând despre el, dar nu era pregătit încă să se amestece printre ei, chiar dacă situația în care se afla îl făcea să se simtă puțin măgulit. Nate nu fusese capabil să adune nici a zecea parte din mulțimea asta de oameni să-i urmărească apariția la televiziune, așa că se văzuse silit să ofere băutură gratuită drept momeală, pentru a-i atrage pe câțiva să se uite la emisiune.

Nu acolo, totuși. Nu în America provincială, unde oamenii jucau bingo, mergeau la bowling și urmăreau reluările lui *Matlock* pe TBS. Nu mai văzuse atâta păr albastru și poliester din... în sfârșit, din totdeauna, și în

timp ce reflecta la întreaga situație, Rachel îl strânse de braț pentru a-i atrage atenția.

– Pregătește-te, scumpule. E momentul spectacolului.

– Poftim?

Ea se uită dincolo de el, spre agitația crescândă din spatele lor.

– Ei, Tom, ce mai faci? întrebă ea, afișând din nou zâmbetul acela de Hollywood.

Primarul Gherkin părea singura persoană din încăpere care transpira. Capul său chel strălucea în lumină și chiar dacă păru surprins că Jeremy era însoțit de Rachel, nu o arătă.

– Rachel! Arăți minunat ca întotdeauna și înțeleg că te bucuri de trecutul ilustru al acestei splendide case alături de oaspetele nostru.

– Fac și cu tot ce pot, zise ea.

– Bine, bine. Mă bucur să aud asta.

Se angajară într-o discuție banală înainte ca Gherkin să treacă la subiect.

– Și regret că îți cer asta, având în vedere faptul că ai fost suficient de amabilă să-i povestești despre această minunată locuință, dar ai avea ceva împotrivă? zise el făcând semn spre Jeremy. Oamenii sunt nerăbdători ca acest eveniment grozav să înceapă.

– Deloc, răspunse ea și, în clipa următoare, primarul înlocui mâna lui Rachel cu a sa și îl conduse pe Jeremy prin mulțime.

În timp ce mergeau, lumea înceta să vorbească și se dădea la o parte precum Marea Roșie care-i făcuse loc lui Moise. Alții priveau cu ochi mari sau își întindeau gâturile să vadă mai bine. Oamenii își exprimau surpriza prin exclamații șoptind între ei că probabil era *el*.

– Nu-ți pot spune ce bucuroși suntem că, în sfârșit, ai ajuns aici, zise primarul Gherkin vorbind în colțul gurii și continuând să zâmbească spre mulțime. Pentru o clipă, începusem să mă neliniștesc.

– Poate că ar trebui să o așteptăm pe Lexie, răspunse Jeremy, încercând să nu roșească.

Toată chestia asta, mai ales faptul de a fi însoțit de primar precum o regină la plimbare, aducea puțin cam prea mult a America provincială, ca să nu mai amintim și de partea ciudată a întâmplării.

– Am vorbit deja cu ea, așa că ne vom întâlni acolo.

– Și unde e asta?

Păi, o să-i cunoști și pe ceilalți din consiliul orășenesc, bineînțeles. Deja i-ai cunoscut pe Jed și pe Tully, și pe cei pe care ți i-am prezentat în această dimineață, dar mai sunt câțiva. Și comisarii districtului, de asemenea. Ca și mine, toți sunt teribil de impresionați de vizita ta. Teribil de impresionați. Și nu-ți face griji – toți au poveștile cu fantome pregătite. Ți-ai adus reportofonul, nu?

– Îl am în buzunar.

– Bine, bine. Mă bucur să aud. Și... Pentru prima oară, își întoarse fața de la mulțime și se uită la Jeremy. Înțeleg că vei merge la cimitir în seara asta...

– Da, și fiindcă veni vorba de asta, doream să mă asigur...

Primarul continua să meargă ca și cum nu l-ar fi auzit în timp ce dădea din cap și făcea semn cu mâna spre mulțime.

– În calitate de primar, am impresia că e obligația mea să-ți spun să nu-ți fie teamă de întâlnirea cu fantomele. O, ele sunt un adevărat spectacol, bineînțeles! Suficient să sperie un elefant până leșină. Dar până acum nu a fost nimeni rănit, în afară de Bobby Lee Howard, care a intrat cu mașina într-un indicator, nu pentru că văzuse cine știe

ce, ci pentru că băuse douăsprezece cutii de bere Pabst înainte de a se urca la volan.

– A, zise Jeremy începând să-l imite pe primar înclinând capul și fluturându-și mâna. Voi încerca să nu uit asta.

Când întâlniră consiliul orășenesc, Lexie îl aștepta, așa că răsuflă ușurat când ea înaintă spre el în timp ce făcea cunoștință cu elita orașului. Majoritatea erau destul de prietenoși – cu toate că Jed stătea încruntat și cu brațele încrucișate –, iar el nu se putea abține să nu o urmărească pe Lexie cu coada ochiului. Părea tulburată, așa că se întrebă ce se petrecuse între ea și Rodney.

Lui Jeremy nu-i fu dat să afle ce se întâmplase și nici măcar să se relaxeze în următoarele trei ore, pentru că restul serii se desfășură asemenea unei întruniri politice de modă veche. După întâlnirea cu cei din consiliu, care, în afară de Jed, păreau să fi fost pregătiți de primar, asigurându-l că „ar putea fi cea mai grozavă poveste spusă vreodată" și aducându-i aminte că „turismul este important pentru oraș", Jeremy se trezi dus către scenă care fusese împodobită cu un banner pe care scria: BINE AI VENIT, JEREMY MARSH!

Din punct de vedere tehnic, nu era o scenă, ci o masă lungă de lemn, acoperită cu o față de masă strălucitoare, roșu-închis. Jeremy se văzu obligat să folosească un scaun ca să păsească pe ea, așa cum făcuse și Gherkin, ca să privească o mare de fețe necunoscute care se uitau țintă la el. Îndată ce mulțimea se liniști, primarul ținu un discurs plictisitor în care îl lăuda pe Jeremy pentru profesionalismul și onestitatea sa, ca și cum amândoi s-ar fi cunoscut de mulți ani. Pe deasupra, Gherkin nu numai că aminti de

apariția la *Primetime Live* – ceea ce stârni zâmbete familiare și încuviințări din cap –, ci și de câteva articole mai cunoscute pe care le scrisese, inclusiv un articol pe care-l făcuse pentru *Atlantic Monthly,* despre cercetarea armelor biologice de la Fort Detrick. „Oricât de caraghios ar fi părut uneori, se gândea Jeremy, omul își făcea treaba și, clar, știa cum să flateze." La sfârșitul discursului, lui Jeremy i se oferi cheia orașului, iar cei din grupul Mahi-Mahi – care stăteau pe o altă masă de-a lungul unui perete alăturat – interveniră și cântară trei cântece: *Carolina in My Mind, New York, New York* și, poate cel mai potrivit, tema din *Ghostbusters.*

În mod surprinzător, grupul Mahi-Mahi nu cântase deloc rău, cu toate că Jeremy nu-și putea imagina cum reușiseră să se urce pe masă. Mulțimea îi adora și, pentru o clipă, Jeremy se trezi zâmbind și chiar distrându-se. În timp ce se afla pe scenă, Lexie îi făcu cu ochiul, ceea ce făcu ca totul să pară și mai ireal.

De acolo, primarul îl conduse într-un colț al încăperii unde se așeză pe un scaun antic și confortabil în fața unei mese antice. Cu reportofonul în funcțiune, Jeremy își petrecu restul serii ascultând, una după alta, poveștile despre întâlnirile cu fantomele. Primarul aliniase oamenii, care stăteau de vorbă emoționați în timp ce își așteptau rândul să-l întâlnească, de parcă Jeremy ar fi dat autografe.

Din păcate, cea mai mare parte a poveștilor pe care le ascultase se contraziceau. Toți cei aflați în rând pretindeau că ar fi văzut luminile, dar fiecare avea o altă prezentare. Unii juraseră că luminile arătau precum oamenii, alții că arătau ca luminile unui stroboscop. Un singur bărbat susținuse că semănau exact cu un costum de Halloween, cu tot cu cearșaf. Cel mai original fusese un tip care se numea

Joe, care spusese că văzuse luminile de vreo șase ori, așa că afirmase cu autoritate că arătau exact ca indicatorul strălucitor Piggly Wiggly de pe Route 54 de lângă Vanceboro.

În acest timp, Lexie se aflase mereu în preajmă, discutând cu diferite persoane și, din când în când, privirile lor se întâlneau, amândoi fiind angajați în discuție cu alții. Ca și cum amândoi se amuzau de o glumă secretă, ea zâmbea cu sprâncenele ridicate, parcă întrebându-l: „Vezi în ce te-ai băgat?"

Jeremy se gândea că Lexie nu semăna cu nici una dintre femeile cu care se întâlnise în ultima vreme. Nu ascundea ceea ce gândea, nu încerca să-l impresioneze și nici nu era influențată de vreun lucru pe care el îl făcuse în trecut. În schimb, părea să-l aprecieze așa cum era în prezent, chiar în clipa aceea, fără să considere trecutul sau viitorul un argument împotriva lui.

Era, realiza el, unul dintre motivele pentru care se căsătorise cu Maria. Nu doar intensitatea emoțiilor pe care le trăise atunci când făcuseră prima oară dragoste fusese cea care îl înrobise ei, mai curând, modul firesc în care se convinsese că ea era aleasa. Faptul că nu își dădea aere în fața celorlalți, maniera rece în care îl privea în față când făcea ceva rău, răbdarea cu care îl asculta în timp ce el umbla de colo-colo chinuindu-se cu vreo problemă controversată. Și, cu toate că el și Lexie nu împărtășiseră nici unul dintre lucrurile concrete ale vieții de zi cu zi, el era neclintit în convingerea că s-ar descurca de minune dacă asta era ceea ce-și dorea.

Lui Jeremy îi era limpede că ea era legată sufletește de oamenii de acolo și părea sincer interesată de orice ar fi spus ei. Comportamentul ei sugera că nu avea nici un motiv să grăbească sau să scurteze conversația cuiva și

nimic nu o împiedica să râdă zgomotos când se amuza de ceva. Din când în când, se apleca să îmbrățișeze pe cineva și, retrăgându-se, îi lua mâinile într-ale sale și murmura ceva urmat de: „Mă bucur să te revăd". Faptul că nu părea să conștientizeze cât de specială era sau măcar să observe că alții făceau asta în mod evident, îi aminti lui Jeremy de o mătușă care fusese mereu cea mai populară persoană la mesele de sărbătoare, pentru că își concentra toată atenția asupra altora. Câteva minute mai târziu, când se ridică de la masă să-și dezmorțească picioarele, Jeremy o văzu pe Lexie îndreptându-se spre el cu o ușoară urmă de seducție în legănarea elegantă a șoldurilor. Și pe când o urmărea, fusese o clipă, doar o clipă, când scena i se păru că s-ar fi petrecut în același timp și în viitor, la o altă mică reuniune dintr-o lungă procesiune de reuniuni într-un mic orășel sudic de la capătul pământului.

ZECE

Pe când seara se apropia de sfârșit, Jeremy stătea cu primarul Gherkin pe verandă, în timp ce Lexie și Doris stăteau mai într-o parte.

– Sper din tot sufletul că seara aceasta a fost pe gustul tău, zise primarul Gherkin, și că ai reușit să înțelegi ce ocazie minunată ai când vine vorba de povestea asta...

– Da, mulțumesc. Dar nu trebuia să te deranjezi atât de mult, protestă Jeremy.

– Aiurea, răspunse Gherkin. Păi, măcar atât putem face. Și în plus, am vrut să vezi de ce este în stare orașul ăsta când își pune în gând să facă ceva. Îți poți imagina doar ce am face pentru oamenii aceia de la televiziune. Bineînțeles, vei înțelege un pic mai mult din atmosfera orașului în acest weekend. Atmosfera locală, senzația de călătorie înapoi în timp când vei merge prin case. Nu seamănă cu nimic din ce îți imaginezi.

– N-am nici o îndoială în privința asta, zise Jeremy.

Gherkin zâmbi.

– Ascultă, am puțină treabă înăuntru. Știi că îndatoririle unui primar nu se termină niciodată.

– Înțeleg, îl asigură el. Și apropo, mulțumesc pentru asta, zise Jeremy ridicând cheia orașului.

– O, cu mare plăcere. O meriți. Se întinse după mâna lui Jeremy. Dar să nu-ți vină vreo idee ciudată. Nu poți să deschizi trezoreria băncii cu ea. Este mai mult un gest simbolic.

Jeremy zâmbi în timp ce Gherkin îi scutura mâna. După ce Gherkin dispăru înăuntru, Doris și Lexie se apropiară de Jeremy cu zâmbete compătimitoare. În ciuda acestui fapt, Jeremy nu putu să nu observe că Doris arăta epuizată.

– El P-O-F-T-I-M, zise Doris.

– Ce? întrebă Jeremy.

– Tu și manierele tale de orășean isteț și emancipat.

– Pardon?

– Ar fi trebuit să auzi modul în care acești oameni vorbeau despre tine, îl tachină Doris. Mă simt norocoasă să pot spune că te-am cunoscut cu mult timp în urmă.

Jeremy zâmbi, arătându-se sfios.

– A fost puțin nebunesc, nu?

– Pe cuvânt, zise Doris. Grupul meu de studiu al Bibliei a vorbit toată seara despre cât de arătos ești. Două doamne doreau să te ia acasă, dar din fericire, am reușit să le conving să renunțe. Și în plus, nu cred că soții lor ar fi fost prea încântați.

– Îți sunt recunoscător.

– Ai mâncat suficient? Cred că pot să fac rost de ceva dacă îți este foame.

– Nu, e perfect. Mulțumesc.

– Ești sigur? Noaptea ta, de fapt, abia începe, nu-i așa?

– O să mă descurc, o asigură el. În tăcere, se uită în jur, observând că ceața devenise și mai deasă. Apropo de asta, bănuiesc că ar fi cazul să plec. Aș regreta să pierd marea mea șansă de a inhala o adiere de supranatural.

– Nu-ți face griji. Nu vei rata luminile, zise Doris. Apar mult mai târziu, așa că mai ai încă două ore. Luându-l prin

surprindere, se aplecă și îl cuprinse într-o îmbrățișare vlăguită. Am vrut doar să-ți mulțumesc pentru că ți-ai făcut timp să te întâlnești cu toată lumea. Nu toți străinii sunt la fel de buni ascultători ca tine.

– Nici o problemă. Mi-a făcut plăcere.

După ce Doris îl lăsă liber, Jeremy își îndreptă atenția spre Lexie, gândindu-se că maturizarea ei alături de Doris trebuie să fi semănat foarte mult cu cea pe care ar fi petrecut-o alături de propria lui mamă.

– Ești gata să mergem?

Lexie încuviință, dar nu-i adresă totuși nici un cuvânt. În schimb, o sărută pe Doris pe obraz, își luă la revedere. O clipă mai târziu, Jeremy și Lexie mergeau spre mașină, în timp ce pietrișul le scârțâia ușor sub tălpi. Ea părea să privească în depărtare, dar fără să observe absolut nimic. După câțiva pași în tăcere, Jeremy îi atinse ușor umărul.

– Te simți bine? Ești cam tăcută.

Ea clătină din cap, răspunzându-i.

– Mă gândeam la Doris. Seara asta a epuizat-o de-a binelea și chiar dacă probabil nu ar fi cazul, îmi fac griji din cauza ei.

– Părea că se simte bine.

– Da, face o figură bună. Dar trebuie să se obișnuiască să o ia mai ușor. Acum doi ani a avut o criză de inimă, dar îi place să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Și după asta, mai are și un weekend încărcat.

Jeremy nu prea știa ce să spună; gândul că Doris avea probleme cu sănătatea nu-i trecuse niciodată prin minte.

Lexie îi observă stingherеala și zâmbi.

– Dar i-a plăcut, bineînțeles. Amândouă am avut ocazia să discutăm cu o mulțime de oameni cu care nu ne-am mai văzut de mult.

– Îmi imaginam că toți cei de aici se văd tot timpul unii cu alții.

– Așa e. Dar oamenii sunt ocupați și, foarte adesea, nu ai la dispoziție decât câteva minute să stai de vorbă între o treabă și alta. Astă-seară a fost plăcut, totuși. Îi aruncă o privire. Și Doris a avut dreptate. Lumea te *adoră*.

Părea aproape șocată de recunoașterea acelui fapt, iar Jeremy își băgă mâinile în buzunare.

– N-ar trebui să fii surprinsă. Știi că sunt foarte atrăgător.

Lexie făcu ochii mari, arătându-se mai mult amuzată decât supărată. În spatele lor, casa se pierdea din vedere în timp ce ocoleau gardul viu.

– Hei, știu că nu e treaba mea, dar cum a mers cu Rodney?

Ea ezită înainte ca, în sfârșit, să ridice din umeri.

– Ai dreptate. Nu e treaba ta.

Se uită la ea căutând un zâmbet pe chipul ei, dar nu observă nimic.

– Singurul motiv pentru care am întrebat este acesta: mă gândeam dacă nu crezi că ar fi o idee bună să plec pe furiș din oraș, la adăpostul întunericului, ca să nu-i dau ocazia să-mi zdrobească țeasta cu mâinile goale.

Ideea o făcu să zâmbească.

– Nu vei avea nici o problemă. Și, în plus, ai frânge inima primarului dacă ai pleca. Nu toți oaspeții au parte de o asemenea petrecere sau de o cheie a orașului.

– Este prima pe care am primit-o. De obicei, primesc mesaje răutăcioase.

Ea râse melodios. În lumina lunii, trăsăturile ei erau neclare, iar el se gândi la seara aceea, amintindu-și cât de însuflețită fusese în mijlocul oamenilor din oraș.

Când ajunseră la mașină, el îi deschise portiera. În timp ce se urca în mașină, Lexie îl atinse ușor, iar el se întrebă

dacă gestul era un răspuns la modul în care el îi atinsese umărul sau dacă măcar observase gestul. După ce înconjură mașina, se strecură în spatele volanului și, deși introdusese cheia în contact, șovăi înainte de a porni motorul.

– Ce e? întrebă ea.

– Mă gândeam... zise el lăsând propoziția neterminată.

Cuvintele păreau să fi rămas suspendate în mașină și ea dădu din cap.

– Mi s-a părut că am auzit ceva scârțâind.

– Ciudat. Încercam să-ți spun, știu că e târziu, dar ai vrea să vii cu mine la cimitir?

– În caz că te sperii?

– Cam așa ceva.

Lexie se uită pe furiș la ceas, gândindu-se: „O, nu..."

N-ar trebui să meargă. Chiar n-ar trebui. Îi lăsase o portiță deschisă venind cu el în seara aceea, iar să petreacă următoarele câteva ore singură cu el ar însemna să-i permită și mai mult. Știa că nu putea ieși nimic bun din asta, așa că nu exista nici un motiv să spună da. Dar înainte de a se putea opri, vorbele deja căpătau viață.

– Ar trebui să trec pe acasă mai întâi să mă schimb în ceva mai comod.

– Foarte bine, zise el. Sunt cu totul de acord să te schimbi în ceva mai comod.

– Sunt absolut convinsă că ești, zise ea, cu subînțeles.

– Acum, nu face pe grozava, zise el, prefăcându-se ofensat. Nu cred că ne cunoaștem îndeajuns de bine pentru asta.

– Asta e replica mea, zise ea.

– M-am gândit eu că am mai auzit-o pe undeva.

– Data viitoare, vino cu materialul propriu. Și așa cum știi, nici nu vreau să-ți vină cine știe ce idei în legătură cu seara asta.

– Nu sunt pus pe șotii. Sunt total lipsit de umor.

– Știi ce am vrut să spun.

– Nu, zise el încercând să pară nevinovat. Ce ai vrut să spui?

– Pornește, vrei? Sau mă voi răzgândi.

– Bine, bine, zise el răsucind cheia. Oho, uneori poți fi agresivă.

– Mulțumesc. Mi s-a spus că e una dintre calitățile mele cele mai utile.

– Cine ți-a spus?

– N-ai vrea să știi!

Taurusul rula de-a lungul străzilor în ceață, felinarele galbene de pe margini făcând noaptea să pară doar și mai întunecoasă. Îndată ce Jeremy parcă pe aleea ei, Lexie deschise portiera.

– Așteaptă aici, zise ea trecându-și o șuviță de păr după ureche. Am nevoie doar de câteva minute.

El zâmbi, agitația ei făcându-i plăcere.

– Ai nevoie de cheia orașului ca să deschizi ușa? Aș fi încântat să ți-o împrumut.

– Acum, nu începe să te crezi deosebit, domnule Marsh. Și mama mea a primit o cheie a orașului.

– Ne întoarcem iar la „domnul Marsh"? Și eu care credeam că ne înțelegem bine.

– Iar eu încep să cred că seara asta ți s-a urcat la cap.

Lexie ieși din mașină și închise portiera, în încercarea de a avea ultimul cuvânt. Jeremy râse, gândindu-se cât de mult semănau ei doi. Incapabil să se abțină, apăsă butonul de pe portieră ca să coboare geamul ei. Se aplecă peste locul ei.

– Hei, Lexie?

Ea se întoarse.

– Da?

– Pentru că s-ar putea să fie răcoare la noapte, ia și o sticlă de vin cu tine.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– De ce? Ca să mă poți ameți cu băutură?

El făcu o grimasă.

– Numai dacă îți convine.

Ochii ei se îngustară, dar, la fel ca mai înainte, arăta mai degrabă amuzată decât ofensată.

– Nu numai că nu țin nici un fel de vin în casă, domnule Marsh, dar, oricum, aș spune nu.

– Nu bei?

– Nu prea mult, zise ea. Acum, așteaptă acolo, îl avertiză ea arătând spre mașină. O să-mi trag repede o pereche de jeanși.

– Promit ca nici măcar să nu încerc să mă uit pe furiș pe fereastră.

– Bună idee. Ar trebui categoric să-i spun lui Rodney dacă ai face o asemenea prostie.

– Asta nu sună bine.

– Crede-mă, zise ea încercând să afișeze o expresie severă, nici n-ar fi.

Jeremy o urmări înaintând pe alee, convins că nu întâlnise niciodată o persoană ca ea.

Cincisprezece minute mai târziu, parcau lângă un indicator de oprire din fața cimitirului Cedar Creek. Jeremy așeză mașina astfel încât farurile să lumineze spre cimitir și, din prima clipă, se gândi că, în locul acela, până și ceața arăta altfel. În unele locuri era compactă și de nepătruns, în timp ce în altele era transparentă. Briza ușoară făcea lujerii răzleți să se îndoaie și să se răsucească de parcă ar fi fost vii. Ramurile lăsate ale arborelui de magnolie nu erau decât niște umbre întunecate, iar mormintele năruite

amplificau efectul sinistru. Era atât de întuneric, încât Jeremy era incapabil să distingă până și cea mai firavă licărire a lunii.

Lăsând motorul pornit, deschise cu zgomot portbagajul. În timp ce se uita atent înăuntru, Lexie făcu ochii mari.

– Parcă ai avea de gând să construiești o bombă.

– Nu, zise el. E doar o grămadă de chestii grozave. Băieții își iubesc jucăriile, știi doar.

– Mi-am închipuit că ai doar o cameră video sau ceva de genul ăsta.

– Am. Am patru camere.

– De ce ai nevoie de patru?

– Să filmez din toate unghiurile, bineînțeles. De exemplu, ce se întâmplă dacă fantomele merg în direcție greșită? S-ar putea să nu le prind fețele.

Ea ignoră comentariul.

– Și ce e obiectul ăsta? întrebă ea arătând spre o cutie electronică.

– Un detector de radiații cu microunde. Și ăsta de aici, zise el arătând spre un alt obiect, merge împreună cu el. Detectează activitatea electromagnetică.

– Glumești.

– Nu, zise el. Este trecut în manualul căutătorului de fantome. Adeseori vei întâlni o activitate spiritistă crescută în zonele unde se află concentrații puternice de energie, iar ăsta te va ajuta să identifici un câmp de energie anormal.

– Ai înregistrat vreodată un câmp de energie anormal?

– La drept vorbind, da. Într-o casă aparent bântuită, chipurile. Din păcate, nu avea nici o legătură cu fantomele. Cuptorul cu microunde al proprietarului nu funcționa cum trebuie.

– Aha, zise ea.

El o privi.

– Acum tu îmi furi replica.

– E singura idee care mi-a venit. Scuze.

– E în ordine. Sunt de aceeași părere.

– Pentru ce ai toate chestiile astea?

– Pentru că, zise el, atunci când voi demonstra că nu sunt fantome, trebuie să folosesc toate lucrurile pe care le folosesc cercetătorii paranormalului. Nu vreau să fiu acuzat că mi-a scăpat ceva, iar acești oamenii au regulile lor. În plus, pare mai impresionant când cineva citește că ai folosit un detector electromagnetic. Se consideră că știi ce faci.

– Și tu știi?

– Bineînțeles. Ți-am spus, am manualul.

Ea râse.

– Așadar, cu ce pot să te ajut? Vrei să te ajut să duci ceva?

– Le vom folosi pe toate. Dar dacă tu consideri că e o treabă de bărbat, sunt convins că pot să mă descurc singur în timp ce tu îți faci unghiile sau altceva.

Ea scoase una dintre camerele video portabile cu microfon, o aruncă pe umăr și apoi, mai luă una.

– Bine, domnule Bărbat, încotro?

– Depinde. Unde crezi că ar trebui să ne stabilim? De vreme ce ai văzut luminile, poate ai vreo idee.

Ea făcu semn cu capul în direcția arborelui de magnolie, pe unde o luase când o văzuse el prima dată în cimitir.

– Acolo, zise ea. Acolo vei vedea luminile.

Era locul aflat chiar în fața dealului Riker, deși dealul era ascuns în ceață.

– Apar mereu în același loc?

– Habar n-am. Dar acolo erau când le-am văzut eu.

*

În următoarea oră, în timp ce Lexie îl filma cu una dintre camerele portabile, Jeremy stabili totul. Aranjă celelalte trei camere video într-un triunghi mare, ridicându-le pe trepiede, atașă lentile cu filtre speciale la două dintre ele și reglă transfocatorul până când acoperi întreaga zonă. Probă telecomenzile cu laser, apoi începu să aranjeze echipamentul audio. Prinse patru microfoane de copacii din apropiere și pe al cincilea îl așeză aproape în centru, unde pusese detectorii de radiații și de unde electromagnetice, precum și instalația centrală de captare a sunetului.

În timp ce se asigura că totul funcționa cum trebuie, o auzi pe Lexie strigându-l.

– Hei, cum arăt?

El se întoarse și o văzu purtând ochelarii de vedere pe timp de noapte și semănând cu un gândac.

– Foarte sexy, zise el. Categoric, ți-ai descoperit stilul.

– Ochelarii ăștia sunt deștepți. Pot să văd totul cu ei.

– E ceva de care ar trebui să-mi fie teamă?

– Lăsând la o parte câteva pume flămânde și urși, pari să fii singur.

– În sfârșit, aproape am terminat. Mai trebuie doar să presar niște făină și să întind firul.

– Făină? Ca făina de copt?

– Da, ca să fiu sigur că nimeni nu umblă la aparate. Cu făina pot verifica urmele de pași, iar firul mă va anunța dacă se apropie cineva.

– Foarte ingenios. Dar știi că suntem singuri aici, nu?

– Niciodată nu poți fi sigur, zise el.

– O, eu sunt sigură. Dar tu fă-ți treaba, iar eu voi ține camera îndreptată în direcția corectă. Lucrezi grozav, apropo.

El râse în timp ce deschise punga și începu să împrăștie făină înconjurând camerele cu un strat alb și subțire.

Procedă la fel și în jurul microfoanelor și a celorlalte echipamente, apoi legă firul de o creangă și formă un pătrat mare în jurul întregii zone, ca și cum ar fi încercuit scena unei crime. Desfășură al doilea fir cam cincizeci de centimetri mai jos și, pe urmă, atârnă de el niște clopoței. Când termină, în sfârșit, se întoarse la Lexie.

Nu știam că sunt atât de multe de făcut, zise ea.

– Să înțeleg că mă vei respecta mai mult, nu?

– Nu chiar. De fapt, încercam să fac doar conversație.

El zâmbi înainte de a face semn cu capul spre mașină.

– Mă duc să sting farurile. Și să sperăm că nimic din toate acestea nu va fi fost în van.

Când opri motorul, peste cimitir se lăsă bezna și așteptă ca ochii să i se obișnuiască. Din păcate, nu se întâmplă așa, pentru că cimitirul era mai întunecat decât o peșteră. După ce dibui drumul de întoarcere spre poartă ca un speolog orb, se împiedică de o rădăcină ieșită la suprafață exact la intrare, gata să cadă.

– Pot să-mi recapăt ochelarii aceia? strigă el.

– Nu, o auzi răspunzând. Cum am spus, obiectul ăsta e foarte deștept. Și în plus, te descurci foarte bine.

– Dar nu pot să văd nimic.

– Ai cale liberă pentru următorii pași. Mergi înainte.

El înaintă încet cu brațele întinse înainte de a se opri.

– Acum ce fac?

– Ești în fața unei cripte, așa că mergi spre stânga.

„Ea pare mult prea amuzată de situație", se gândi Jeremy.

– Ai uitat să spui „Simon zice".

– Vrei să mă ajuți sau nu?

– Am neapărat nevoie de ochelari, aproape o rugă el.

– Va trebui să vii să îi iei.

– Ai putea să vii și să mi-i aduci tu.

– Aș putea, dar nu vin. Este mult mai distractiv să te văd rătăcind prin jur ca un zombi. Acum, mișcă-te la stânga. Îți voi spune când să te oprești.

Jocul continuă în felul acesta până când, în final, găsi drumul de întoarcere lângă ea. Când se așeză, Lexie își scoase ochelarii zâmbind.

– Poftim, zise ea.

– Grozav, mulțumesc.

– Nici o problemă. Sunt bucuroasă că am fost de ajutor.

Timp de aproape o jumătate de oră după aceea, Lexie și Jeremy recapitulară momentele întrunirii. Era prea întuneric pentru Jeremy să îi vadă chipul, dar îi plăcea cât de aproape o simțea în întunericul învăluitor.

Schimbând subiectul conversației, el zise:

– Povestește-mi despre momentul când ai văzut luminile. Astă-seară, am auzit poveștile tuturor celorlalți.

Deși trăsăturile ei nu erau decât niște umbre, Jeremy avea impresia că era purtată înapoi în timp, către ceva de care nu era sigură că dorea să-și aducă aminte.

– Aveam opt ani, zise ea cu voce joasă. Fără nici un motiv, am început să am coșmaruri în care apăreau părinții mei. Doris ținea tabloul lor de nuntă pe perete și, în visul meu, așa apăreau mereu: mama în rochia de mireasă și tata în smoching. Numai că în vis, erau prinși în mașină după ce aceasta căzuse în râu. Parcă mă uitam la ei din afara mașinii și vedeam panica și teama de pe fețele lor în timp ce mașina se umplea încet cu apă. Mama avea expresia aceea cu adevărat tristă pe chip, ca și cum știa că era sfârșitul și, dintr-odată, mașina începea să se scufunde mai repede, iar eu o urmăream de deasupra cum se lăsa în jos...

În mod ciudat, vocea îi era lipsită de emoție, deși oftă.

– Mă trezeam țipând. Nu știu de câte ori s-a întâmplat – acum se amestecă totul într-o singură amintire –, dar a fost suficient de des ca Doris să realizeze că nu era doar o etapă. Cred că alți părinți m-ar fi dus probabil la un terapeut, dar Doris... mă rog, m-a trezit într-o noapte târziu și mi-a spus să mă îmbrac și să-mi pun o jachetă călduroasă și, într-o clipită, m-a adus aici. Mi-a spus că avea să-mi arate ceva minunat... Îmi amintesc că era o noapte ca asta, așa că Doris mă ținea de mână să nu mă împiedic. Ne-am învârtit printre morminte și, pe urmă, am stat un timp până când au apărut luminile. Păreau aproape vii – totul strălucea... până când luminile s-au stins. Și atunci am mers acasă.

Aproape o auzi ridicând din umeri.

– Chiar dacă eram mică, am știut ce se întâmplase și, când am ajuns înapoi acasă, n-am putut dormi pentru că văzusem fantomele părinților mei. A fost ca și cum veniseră să mă viziteze. După asta, am încetat să mai am coșmaruri.

Jeremy rămase tăcut.

Ea se înclină, apropiindu-se.

– Mă crezi?

– Da, zise el, într-adevăr, te cred. Povestea ta ar fi fost singura pe care mi-aș fi amintit-o dintre toate poveștile din seara asta, chiar dacă nu te cunoșteam.

Așa cum știi, aș prefera ca experiența mea să nu ajungă în articolul tău.

– Ești sigură? Poți deveni celebră.

– Refuz. Mă mulțumesc să asist la felul în care puțină faimă poate distruge o persoană.

El râse.

– Atunci, pentru că e ceva neoficial, pot să întreb dacă amintirile tale au vreo legătură cu motivul pentru care ai

acceptat să vii aici? Sau a fost pentru că ai dorit să te bucuri de compania mea sclipitoare?

– Categoric nu pentru cel de-al doilea motiv, zise ea, dar, chiar în momentul când rosti propoziția, realiză că tocmai acela era motivul adevărat.

Își imagină că și el se gândise la același lucru, dar în scurta pauză care urmă după remarca ei, avu sentimentul că vorbele ei îl răniseră.

– Îmi pare rău, zise ea.

– E în ordine, replică el ignorând cele spuse. Nu uita, am cinci frați mai mari. Insultele erau obligatorii într-o familie ca a noastră, așa că sunt obișnuit.

Ea își îndreptă spatele.

– Bine, să-ți răspund la întrebare... poate că am vrut să văd luminile din nou. Pentru mine, luminile au fost mereu un izvor de liniște.

Jeremy culese o rămurică de pe jos și o aruncă într-o parte.

– Bunica ta a fost o doamnă deșteaptă. Făcând ceea ce a făcut, vreau să spun.

– Este o doamnă deșteaptă.

– Îmi recunosc greșeala, zise el și, exact atunci Lexie se mișcă lângă el ca și cum s-ar fi încordat să vadă în depărtare.

– Cred că trebuie să-ți pui în funcțiune echipamentul, zise ea.

– De ce?

– Pentru că apar. Nu simți?

El era pe punctul să facă o remarcă amuzantă despre ideea de a fi „refractar la fantome", când realiză că o putea zări nu mai pe Lexie, ci și camerele aflate la distanță. Și pe deasupra, drumul spre mașină. Zona devenea tot mai luminoasă.

– Hei, îl îndemnă ea. Vei pierde marea ta ocazie.

Se uită cu ochii pe jumătate închiși încercând să se asigure că vederea nu-i juca feste, apoi urmări transfocatorul

fiecărei camere video. La ceva distanță, beculețul roșu al acestora se aprinse. Totuși, era singurul lucru pe care îl putea face pentru a surprinde faptul că ceva părea, într-adevăr, să se întâmple.

Aruncă o privire în jur, uitându-se după mașini în trecere sau case luminate și, când se uită din nou spre camere, hotărî că, în mod categoric, nu avea halucinații. Camerele erau vizibile, și putea să vadă și detectorul electromagnetic în centrul triunghiului format de el. Întinse mâna după ochelarii cu vedere de noapte.

– Nu vei avea nevoie de ei, zise ea.

Oricum, își puse ochelarii și locul căpătă o fosforescență verzuie. În timp ce lumina creștea în intensitate, ceața începea să se ridice în bolte și să se rotească ca un vârtej luând diferite forme.

Se uită la ceas – era 11.44.10 p.m. – și își notă ca să nu uite. Se întrebă dacă luna răsărise pe neașteptate, deși se îndoia, dar avea să verifice când se va întoarce în cameră la Greenleaf.

Dar acelea erau gânduri neînsemnate. Ceața, așa cum Lexie prevăzuse, continua să se lumineze, așa că lăsă jos ochelarii pentru o clipă, observând diferența. Lumina devenea mai strălucitoare în realitate, dar schimbarea părea mai evidentă prin ochelari. Abia aștepta să compare imaginile înregistrate pe banda video, una lângă alta. În clipa aceea însă, nu-i rămânea decât să privească drept înainte, dar fără ochelari.

Ținându-și respirația, urmări cu privirea cum ceața din fața lor deveni mai argintie, înainte de a se schimba într-un galben pai, apoi într-un alb opac și, în cele din urmă, într-o luminozitate aproape orbitoare. Pentru o clipă, numai pentru o clipă, cea mai mare parte din cimitir deveni vizibilă – ca un teren de fotbal iluminat înainte de marele

meci – și porțiuni de lumină cețoasă începură să se învolbureze într-un cerc mic înainte ca, dintr-odată, să se împrăștie din fascicul ca o stea în explozie. Pentru o clipă, Jeremy avu impresia că zărește siluete de oameni sau obiecte, dar exact atunci lumina începu să scadă în intensitate, de parcă ar fi fost trasă pe o sfoară înapoi spre centru și, chiar înainte de a-și da seama că luminile dispăruseră peste cimitir se lăsă bezna din nou.

Clipi, parcă să se asigure că totul se întâmplase de-adevăratelea, apoi își privi ceasul din nou. Tot episodul durase douăzeci și două de secunde de la început până la sfârșit. Cu toate că știa că trebuia să se ridice să verifice echipamentul, pentru un scurt moment, nu reuși decât să se uite fix la locul unde fantomele de la Cedar Creek își făcuseră apariția.

Înșelătoria, greșelile neintenționate și coincidența erau cele mai obișnuite explicații pentru evenimente considerate drept supranaturale și, până în acel moment, toate investigațiile lui Jeremy legate de astfel de evenimente se înscriseseră într-una dintre aceste trei categorii. Prima înclina să fie cea mai întâlnită explicație în situații când cineva avea de profitat într-un fel oarecare. William Newell, de pildă, care pretinsese că descoperise rămășițele pietrificate ale unui gigant la ferma sa din New York, în 1869, o statuie cunoscută sub numele de Cardiff Giant, intra în această categorie. Timothy Clausen, mediumul, era un alt exemplu.

Dar în această categorie intrau și cei care, pur și simplu, doreau să vadă câți oameni puteau păcăli, nu pentru bani, ci doar ca să constate dacă era posibil. Doug Bower și Dave Chorley, fermierii englezi care creaseră fenomenul cunoscut drept cercurile din lanuri, fuseseră un asemenea

exemplu; chirurgul care fotografiase Monstrul de la Loch Ness în 1933 fusese un altul. În ambele cazuri, înșelătoriile se răspândiseră inițial ca niște farse, dar interesul public sporise atât de rapid, încât făcuse foarte dificilă o eventuală mărturisire.

Greșelile neintenționate, pe de altă parte, rămâneau doar greșeli nevinovate. Un balon meteorologic este luat drept o farfurie zburătoare, un urs este confundat cu Bigfoot, sau se constată că un obiect arheologic a fost mutat în amplasarea lui actuală la sute sau mii de ani, după depunerea lui. În cazuri ca acestea, martorul văzuse ceva, dar mintea extrapolează ceea ce vede.

Coincidența le justifica aproape pe toate celelalte și era doar o funcție de probabilitate matematică. Pe cât de puțin probabilă ar putea părea o întâmplare, atâta vreme cât este posibil din punct de vedere teoretic, este mai mult decât probabil că se va petrece într-o bună zi, undeva, cuiva. Să luăm, de pildă, romanul lui Robert Morgan, *Futility*, publicat în 1898 – cu paisprezece ani înainte ca *Titanicul* să plece în călătorie – care relata povestea celui mai mare și mai grandios transatlantic de pasageri existent care plecase în călătoria sa inaugurală din Southampton, numai ca să fie despicat de un aisberg, și ai cărui pasageri bogați și renumiți fuseseră în mare măsură condamnați la moarte în apele înghețate ale Atlanticului de Nord din lipsa bărcilor de salvare. Numele vasului, în mod ironic, era *Titan*.

Dar ceea ce se întâmplase în cimitir nu se încadra în mod clar în nici una dintre categorii. Luminile nu-i dăduseră lui Jeremy nici impresia de înșelătorie, nici de coincidență și totuși, nu erau nici o greșeală neintenționată. Exista o explicație pregătită undeva, dar cum stătea în cimitir, sub impulsul momentului, nu avea nici cea mai vagă idee care ar putea fi aceea.

În tot acest timp, Lexie rămăsese pe locul ei, fără să rostească nici un cuvânt.

– Ei bine? întrebă ea, în sfârșit. Ce crezi?

– Nu-mi dau seama încă, recunoscu Jeremy. Am văzut ceva, asta-i sigur.

– Ai mai văzut vreodată așa ceva?

– Nu, recunoscu el. De fapt, asta e prima oară când am văzut ceva care, chiar și de departe, mi-a dat impresia de misterios.

– Este uimitor, nu-i așa? zise ea cu voce joasă. Aproape uitasem cât de frumoase pot fi. Am auzit despre aurora boreală și m-am întrebat adesea dacă arată tot așa.

Jeremy nu răspunse. În imaginația sa, crea din nou luminile, gândindu-se că modul în care crescuseră în intensitate amintea de farurile unor mașini care se apropiau în timp ce luau un viraj. Își închipuia că trebuiau să fie cauzate de un gen de vehicul mișcător. Se uită spre drum, așteptând să vadă mașini în trecere, nefiind însă total surprins de absența lor.

Lexie îl lăsă un minut să se gândească și aproape că putea să vadă cum i se învârtesc rotițele în minte. În cele din urmă, se aplecă înainte și îi atinse brațul ca să-i atragă atenția din nou.

– Și? întrebă ea. Ce mai urmează să facem?

Jeremy clătină din cap, întorcându-se spre ea.

– Există o șosea pe aici? Sau un alt drum important?

– Doar cel pe care ai venit în plimbarea aceea prin oraș.

– Mda, zise el, încruntându-se.

– Cum? Fără nici un „aha" de data asta?

– Nu încă, zise el. O să ajung și acolo, totuși. În ciuda întunericului negru ca smoala, i se păru că o zărește zâmbind atotcunoscător. De ce am impresia că deja știi de unde provin?

– Nu știu, zise ea făcând o figură sfioasă. De ce crezi asta?

– E doar o senzație. Mă pricep să citesc oamenii. Un tip pe care îl chema Clausen m-a învățat secretele sale.

Ea râse.

– Mă rog, atunci știi deja ce gândesc.

Ea îi acordă o clipă să ghicească înainte de a se apleca înainte. Ochii ei erau întunecați și seducători și, cu toate că mintea ar fi trebuit să-i fie la altceva, îl străfulgeră din nou o imagine cu ea la întrunire, reamintindu-și cât de frumoasă fusese.

– Nu-ți amintești povestea mea? șopti ea. Erau părinții mei. Probabil au dorit să te cunoască.

Poate că tonul de orfană, trist și optimist, în același timp, îl făcu să se abțină să o ia în brațe chiar atunci, în speranța de a o păstra alături de el pentru totdeauna.

O jumătate de oră mai târziu, după ce încărcară tot echipamentul, ajunseră din nou la locuința lui Lexie.

În drum spre casă, rămaseră tăcuți și când ajunseră la ușă, Jeremy își dădu seama că, pe drum, se gândise mai mult la Lexie decât la lumini. Încă nu dorea ca seara să se termine.

Șovăind în fața ușii, Lexie își duse o mână la gură, înăbușindu-și un căscat, înainte de a izbucni într-un râs stânjenit.

– Îmi cer scuze, zise ea. De obicei, nu stau trează până la ora asta.

– Nu-i nici o problemă, zise el, întâlnindu-i privirea. Am petrecut de minune în seara asta.

– Și eu, zise ea, vorbind serios.

Jeremy făcu un pas mic înainte, iar ea, când realiză că el se pregătea să o sărute, se prefăcu preocupată de ceva de pe jacheta ei.

– Cred că e de ajuns pentru noaptea asta, zise ea, sperând că el înțelegea aluzia.

– Ești sigură? întrebă el. Am putea urmări benzile înăuntru, dacă vrei. Poate că m-ai putea ajuta să înțeleg ce sunt luminile de fapt.

Ea se uită într-o parte cu o expresie melancolică.

– Te rog, nu distruge asta, bine? șopti ea.

– Ce să nu distrug?

– Asta... totul... Închise ochii încercând să-și adune gândurile. Amândoi știm motivul pentru care dorești să intri, dar chiar dacă aș dori și eu, nu te-aș lăsa. Așa că te rog, nu insista.

– Am făcut ceva rău?

– Nu. N-ai făcut nimic rău. Am petrecut o zi grozavă, o zi minunată. De fapt, e cea mai grozavă zi în decursul unui timp îndelungat.

– Atunci ce se întâmplă?

– M-ai curtat asiduu de când ai ajuns aici și amândoi știm ce se va întâmpla dacă te voi lăsa să intri pe ușa aceasta. Dar vei pleca. Și când o vei face, eu voi fi cea care va suferi după aceea. Așa că de ce să începi un lucru pe care nu intenționezi câtuși de puțin să-l finalizezi?

Cu altcineva, cu oricine altcineva, Jeremy ar fi rostit ceva frivol sau ar fi schimbat subiectul până când ar fi găsit o altă cale să pătrundă pe ușă. Dar în timp ce o privea pe verandă, nu-și putea găsi cuvintele. Și, în mod ciudat, nici nu o dorea.

– Ai dreptate, recunoscu el zâmbind forțat. Să zicem că e de ajuns pentru noaptea asta. Probabil o să aflu de unde vin luminile acelea, oricum.

Pentru o clipă, nu fu sigură că îl auzise bine, dar când făcu un pas mic înapoi, îi surprinse privirea.

– Mulțumesc, zise ea.

– Noapte bună, Lexie.

Ea încuviință și, după o pauză apăsătoare, se întoarse spre ușă. Jeremy interpretă gestul ca pe un semnal de plecare și, în timp ce Lexie își scoase cheile din buzunarul jachetei, el coborî de pe verandă. Când băgă cheia în broască, îi auzi vocea în spatele ei.

– Hei, Lexie? strigă el.

În ceață, el nu era decât o formă fără contur.

– Da?

– Știu că e posibil să nu crezi, dar ultimul lucru pe care doresc să îl fac este să te rănesc sau să fac ceva care te-ar face să regreți că m-ai întâlnit.

Deși ea zâmbi scurt auzindu-i comentariul, întoarse spatele fără nici o vorbă. Lipsa unui răspuns spunea foarte multe și, pentru prima oară în viața lui, Jeremy nu numai că era dezamăgit de sine, dar își dori brusc să fi fost cu totul altcineva.

UNSPREZECE

Păsările ciripeau, ceața începuse să se împrăștie și un raton alergă dincolo de veranda bungalow-ului, când telefonul celular al lui Jeremy sună. La primele ore ale dimineții, o lumină cenușie nemiloasă se strecura prin perdelele rupte, pocnindu-l direct în ochi, precum pumnul unui boxer profesionist.

O privire rapidă aruncată spre ceas îi arătă că era ora 8 dimineața, mult prea devreme să discute cu cineva, mai ales după stătuse toată noaptea treaz. Începea să se simtă cam bătrân pentru asemenea nopți, așa că tresări înainte de a bâjbâi după telefon.

– Ar fi de dorit să fie important, bombăni el.

– Jeremy? Tu ești? Unde ai fost? De ce n-ai sunat? Am încercat să dau de tine!

„Nate, se gândi Jeremy, închizând ochii din nou. Dumnezeule, Nate."

Între timp, Nate continua. „Probabil că e o rudă îndepărtată a primarului, se gândi Jeremy. Dacă i-ai băga pe amândoi într-o încăpere și i-ai conecta la un generator în timp ce vorbesc, ai putea alimenta Brooklynul cu energie electrică timp de o lună."

– Ai spus că o să ținem legătura!

Jeremy se forță să stea drept pe marginea patului, deși îl durea tot corpul.

– Scuze, Nate, zise el. Am fost, pur și simplu, ocupat până peste cap, iar recepția nu e prea bună aici.

– Trebuia să mă ții la curent! Am încercat să te sun ieri, toată ziua, dar îmi tot intra căsuța vocală. Nu-ți poți imagina cum e. Am producători care mă urmăresc din toate părțile, care vin la mine pentru idei, întrebând despre ce ai vrea să discuți. Și lucrurile se mișcă cu adevărat. Unul dintre ei a sugerat să faci un articol despre dietele astea bogate în proteine. Știi, cele care îți spun că poți să mănânci câtă slănină și friptură dorești și totuși să slăbești.

Jeremy clătină din cap, încercând să rămână treaz.

– Stai! Despre ce vorbești? Cine vrea să discut despre care dietă?

– *Good Morning America*. Despre ce credeai că vorbeam? Bineînțeles, am zis că ar trebui să mă duc eu la ei, dar cred că tu o să te descurci de minune în privința asta.

Omul îi dădea uneori lui Jeremy dureri de cap, așa că se frecă pe frunte.

– N-am nici cea mai mică intenție să vorbesc despre o dietă nouă, Nate. Sunt jurnalist de știință, nu Oprah.

– Deci îți pui singur bețe în roate. Asta faci, nu? Și dietele au oarecum de a face cu știința și chimia. Am dreptate sau nu? La naiba, știi că am dreptate și mă cunoști – când am dreptate, am dreptate. Și, în plus, propun și eu tot felul de idei...

– Am văzut luminile, îl întrerupse Jeremy.

– Adică, dacă ai ceva mai bun, atunci putem discuta. Dar, în acest moment, bâjbâi, iar treaba asta cu dieta ar fi o șansă să faci primul pas pe...

– Am văzut luminile, zise Jeremy din nou, ridicând vocea.

De data aceasta, Nate îl auzi.

– Te referi la luminile din cimitir? întrebă el.

Jeremy continua să-și maseze tâmplele.

– Da, la luminile alea.

– Când? De ce nu m-ai sunat? Asta îmi dă ceva de care să mă agăț. Ah, te rog, spune-mi că le-ai filmat.

– Da, dar n-am văzut încă benzile, așa că nu știu cum au ieșit.

– Așadar luminile sunt autentice?

– Mda. Dar cred că am descoperit și de unde provin.

Deci nu e adevărat...

– Ascultă, Nate, sunt obosit, așa că fii atent doar o secundă, bine? Noaptea trecută, am fost în cimitir și am văzut luminile. Și ca să fiu sincer, înțeleg de ce unii oameni le consideră fantome. E legat de modul în care apar. Există o legendă foarte interesantă în ceea ce le privește, iar primăria orașului a organizat chiar un tur pentru weekend ca să scoată bani din asta. Dar după ce am părăsit cimitirul, m-am dus să caut sursa și sunt aproape sigur că am găsit-o. Nu-mi rămâne decât să descifrez cum și de ce se întâmplă când se întâmplă, dar am câteva idei și în privința asta și sper că voi ajunge să le înțeleg în cursul zilei de astăzi.

Nate, pentru o clipă, nu găsi nimic de spus. Totuși, ca un profesionist versat ce era, își reveni rapid.

– Bine, bine, dă-mi o secundă să găsesc cea mai bună cale de a pune asta în mișcare. Mă gândesc la oamenii de televiziune...

„La cine se va mai gândi?" se întrebă Jeremy.

– Perfect, cum ți se pare? continuă Nate. Începem cu legenda, ca spun așa, pregătim locul acțiunii. Cimitirul în ceață, un prim-plan pe câteva morminte, poate o filmare rapidă a unui corb negru rău prevestitor, tu vorbești fără să apari pe ecran...

Omul era maestrul clișeelor de la Hollywood, iar Jeremy aruncă din nou o privire spre ceas, gândindu-se că era mult prea devreme pentru așa ceva.

– Sunt obosit, Nate. Ce zici de asta? Tu te gândești la toate și mă pui la curent mai târziu, bine?

– Da, da. Pot să fac asta. De asta mă aflu aici, nu? Să-ți fac viața mai ușoară. Hei, crezi că ar fi cazul să-l sun pe Alvin?

– Nu sunt sigur încă. Lasă-mă să văd mai întâi benzile și pe urmă voi discuta cu Alvin și vom vedea ce crede și el.

– Corect, zise el cu vocea plină de entuziasm. Bun plan, bună idee! Și vestea e grozavă! O poveste cu fantome veritabilă! O să le placă asta! Ți-am spus că erau înnebuniți de idee, nu? Crede-mă, le-am spus că te vei descurca cu povestea asta și că nu vei fi interesat să vorbești despre moftul cu ultima dietă. Dar acum că avem un obiect de negociere, o să înnebunească. Abia aștept să le spun și, fii atent, o să te sun peste două ore, așa că încredințează-te că telefonul funcționează. Situația s-ar putea să se miște repede...

– La revedere, Nate. Vorbim mai târziu.

Jeremy se rostogoli înapoi în pat și își trase perna peste cap, dar pentru că-i era imposibil să mai adoarmă, oftă adânc în timp ce se ridică și porni spre baie, făcând tot posibilul să ignore creaturile împăiate care păreau să-i urmărească fiecare mișcare. Totuși, începea să se obișnuiască cu ele și, în timp ce se dezbrăca, agăță prosopul pe labele întinse ale unui bursuc, gândindu-se că, la fel de bine, putea profita de poziția animalului.

Sărind sub duș, deschise apa la maximum și rămase sub jet timp de douăzeci de minute, până când pielea i

se învineți. Abia atunci începu să se simtă din nou plin de viață. Asta se întâmplă când dormi mai puțin de două ore.

După ce își trase repede jeanșii, luă benzile la repezeală și se urcă în mașină. Ceața plutea deasupra drumului precum zăpada artificială care se evapora pe o scenă de concert, iar cerul avea aceleași nuanțe amenințătoare, așa cum fusese cu o zi mai înainte, făcându-l să presupună că luminile aveau să apară în seara aceea din nou, ceea ce nu numai că era un semn de bine pentru turiștii din acel weekend, dar însemna în același timp că trebuia să-l cheme pe Alvin. Chiar dacă benzile erau bune, Alvin făcea minuni cu o cameră și ar fi putut înregistra imagini care, fără îndoială, ar fi făcut ca pe Nate să-l doară degetul din cauza telefoanelor frenetice pe care le-ar da.

Primul pas era să vadă ce înregistrase, să vadă măcar dacă prinsese ceva. Deloc surprinzător, Greenleaf nu avea un aparat video, dar văzuse unul în camera cărților rare și, în timp ce conducea mașina de-a lungul drumului liniștit care ducea spre oraș, se întreba cum avea să se comporte Lexie când va ajunge acolo. Va fi din nou distantă și profesionistă? Va avea aceeași atitudine binevoitoare din ziua petrecută împreună? Sau își va aminti de ultimele clipe de pe verandă când el împinsese lucrurile prea departe? Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce avea să se întâmple, chiar dacă încercase o mare parte din noapte să ghicească.

Bineînțeles, descoperise sursa luminii. Ca majoritatea misterelor, nu era atât de dificil de rezolvat dacă știai ce cauți și o verificare rapidă a unui site patronat de NASA eliminase posibilitatea. Luna, aflase el, nu ar fi putut fi vinovată de lumini. Era, de fapt, lună nouă, când astrul era ascuns de umbra pământului, așa că avea o vagă bănuială ascunsă că luminile misterioase aveau loc doar

în această fază deosebită. Era de înțeles: fără lumina lunii, chiar și cele mai slabe urme ale altei lumini ar deveni cu mult mai clare, mai ales când se reflectau în picăturile de apă din ceață.

Dar în timp ce stătea în aerul răcoros încercând să ajungă la un răspuns, nu se putea gândi decât la Lexie. I se părea imposibil de crezut că o cunoscuse doar în urmă cu două zile. Era de neînțeles. Einstein postulase că timpul era relativ, așa că socotea că putea găsi o explicație. „Ce zicea vechea maximă despre relativitate? Un minut în compania unei femei frumoase va trece într-o clipă, în timp ce un minut cu mâna așezată pe un arzător fierbinte îți va părea o eternitate? „Da, se gândi el, cam așa era. Sau pe-aproape, oricum."

Din nou regretă felul în care se purtase pe verandă, dorindu-și pentru a o suta oară să-i fi înțeles aluzia când se gândise să o sărute. Lexie îi arătase care sunt sentimentele ei cât se poate de clar, iar el le ignorase. Vechiul Jeremy ar fi uitat deja toate astea, lăsând toată treaba deoparte ca pe o problemă lipsită de importanță. Dintr-un motiv oarecare, de data aceasta, nu era la fel de simplu.

Cu toate că avusese multe întâlniri și nu devenise tocmai un pustnic după ce Maria îl părăsise, rareori i se întâmplase să-și petreacă toată ziua stând de vorbă cu cineva. De obicei, ca să scape de inhibiții înainte de partea cea mai interesantă, nu era nevoie decât de o cină sau de câteva pahare și de o conversație cu mult flirt. O parte din el își dădea seama că era timpul să se maturizeze când venea vorba de întâlniri, poate chiar să încerce să-și întemeieze un cămin și să trăiască genul de viață pe care îl aveau frații săi. Aceștia l-ar fi aprobat imediat și, la fel, și soțiile lor. Toți împărtășeau părerea, larg răspândită, că el ar trebui să ajungă să cunoască femeile înainte de a încerca

să se culce cu ele și cineva mersese până acolo încât îi stabilise o întâlnire cu o vecină divorțată care credea același lucru. Bineînțeles, vecina refuzase a doua întâlnire, în mare parte din cauza avansurilor pe care i le făcuse la prima. În ultimii ani, i se păruse mult mai simplu să nu ajungă să cunoască femeile prea bine și să le mențină pe tărâmul străinilor perpetui, unde mai puteau proiecta speranțe și mai puteau avea așteptări în ceea ce-l privea.

Și asta era problema. Nu exista nici speranță și nici potențial. Cel puțin, nu pentru genul de viață în care frații săi și cumnatele sale credeau, sau chiar, bănuia el, pentru felul de viață pe care și-l dorea Lexie. Divorțul de Maria dovedise acest lucru. Lexie era o fată de provincie, cu vise de provincie și pentru asta nu era îndeajuns să fie loial și responsabil și să aibă lucruri în comun. Majoritatea femeilor doreau altceva, un stil de viață pe care el nu îl putea oferi. Nu pentru că nu dorea, nu pentru că era subjugat de viața de celibatar, ci pentru că era imposibil. Știința putea răspunde multor întrebări, știința putea rezolva multe probleme, dar nu putea schimba realitatea lui. Și realitatea era că Maria îl părăsise pentru că el nu fusese, și nici măcar nu putea fi, genul de soț pe care ea și-l dorise.

Bineînțeles că adevărul acela dureros nu-l recunoscuse în fața nimănui. Nici în fața fraților săi, nici în fața părinților, nici în fața lui Lexie. Și de obicei, chiar și în momentele de liniște, nici măcar față de sine însuși.

Deși biblioteca era deschisă în momentul când ajunse acolo, Lexie nu venise încă și, când împinse ușa biroului găsind încăperea goală, se simți foarte dezamăgit. Totuși, ea fusese mai devreme acolo: camera cărților rare fusese lăsată descuiată și, când aprinse lumina, zări un bilet pe

masa de scris împreună cu hărțile topografice de care amintise. Dură doar de o clipă să citească biletul:

Sunt ocupată cu niște probleme personale. Ai mână liberă să folosești aparatul video.

Lexie

Nu pomenea nimic de ziua de ieri sau de noaptea trecută, nu pomenea nimic despre dorința de a-l întâlni din nou. Nu erau nici măcar câteva cuvinte deasupra semnăturii. Nu era tocmai rece, în stilul biletelor, dar nici nu-l făcea să se simtă alinat.

Pe de altă parte, probabil că îl studia prea mult. E posibil ca ea să se fi grăbit dimineață sau poate că nu scrisese mai mult pentru că intenționa să revină curând. Amintise că era vorba de probleme personale și, pentru femei, asta putea însemna orice, de la o programare la doctor până la cumpărături pentru ziua de naștere a unui prietene. Era greu de spus.

Aparatele de înregistrare nu recepționaseră sunete neobișnuite și nici detectorul cu microunde sau cel electromagnetic nu înregistraseră nici cele mai slabe variații de energie. Benzile video totuși prinseseră tot ceea ce văzuse cu o noapte mai înainte, așa că urmări imaginile de nenumărate ori din toate unghiurile. Camerele cu capacitate specială de filtrare a luminii arătau ceața extrem de strălucitoare. Deși benzile ar fi putut fi suficient de bune să scoată din ele un mic cadru care să-i însoțească editorialul, erau departe de standardele de calitate ale televiziunii. Când le priveai, îți lăsau impresia unui filmuleț făcut la domiciliu, care îl duse cu gândul la benzile ieftine oferite ca probă în alte cazuri de fenomene supranaturale. Își notă să achiziționeze o cameră veritabilă,

indiferent cât de multă țelină va trebui să mănânce redactorul său șef pentru asta.

Dar chiar dacă benzile nu erau de calitate, cum sperase, observând modul în care luminile se schimbaseră în timpul celor douăzeci și două de secunde cât fuseseră vizibile, se asigură din nou că, într-adevăr, găsise răspunsul. Scoase benzile repede, studie hărțile topografice și calculă distanța de la dealul Riker la râu. Compară fotografiile făcute mai înainte în cimitir cu fotografiile cimitirului pe care le găsise în cărțile despre istoria orașului și ajunse la ceea ce bănuia a fi o apreciere cât se poate de corectă în privința vitezei cu care cimitirul se scufunda. Cu toate că nu reușise să mai găsească și alte informații despre legenda lui Hettie Doubilet – documentele din perioada aceea nu aruncau nici o lumină asupra subiectului – dădu un telefon la Departamentul de Stat pentru Apă care se ocupa de rezerva subterană din acea parte a statului și altul la Departamentul Minelor care avea informații despre carierele care fuseseră săpate pe la începutul secolului. După aceea, tastă câteva cuvinte într-un motor de căutare pe internet ca să găsească orarele trenurilor de care avea nevoie și, în sfârșit, după ce așteptă zece minute, vorbi cu un domn Larsen de la fabrica de hârtie care era dornic să-l ajute cât îi stătea în putință.

Și cu asta, toate elementele se adunaseră într-o asemenea manieră, încât putea să demonstreze sursa luminilor.

Adevărul fusese în fața tuturor tot timpul. Ca în majoritatea misterelor, soluția fusese simplă, fapt care îl făcu să se întrebe de ce nu o găsise nimeni înaintea lui. În afară de cazul când, bineînțeles, cineva își dăduse seama, ceea ce deschidea ușa spre o altă latură a poveștii.

Nate, fără îndoială, ar fi fost emoționat, dar în ciuda succesului de dimineață, Jeremy nu prea avea sentimentul unei realizări. În schimb, se gândea doar la faptul că Lexie nu era prin preajmă fie să-l felicite, fie să-l necăjească. În mod sincer, nu-i păsa cum avea să reacționeze, atâta vreme cât era acolo să reacționeze, așa că se ridică de pe scaun să-i mai verifice o dată biroul.

În mare parte, biroul arăta la fel cum arătase cu o zi mai înainte. Pe masa de scris, stăteau încă grămezi de documente, cărțile erau întinse la întâmplare, iar pe ecranul computerului apăreau și dispăreau desene colorate. Robotul telefonic, cu mesajele semnalate de o lumină, se afla lângă o plantă mică sădită într-un ghiveci.

Cu toate acestea, Jeremy nu putea scăpa de senzația că fără Lexie, încăperea putea foarte bine să fi fost complet goală.

DOISPREZECE

– Omul meu de bază! strigă Alvin în receptor. Te tratează cum se cuvine acolo, în sud?

În ciuda paraziților pe care Jeremy îi auzea în telefon, Alvin părea uimitor de bine dispus.

– Mă simt minunat. Am sunat să văd dacă mai vrei să vii să mă ajuți.

– Deja îmi adun echipamentul, răspunse el parcă cu sufletul la gură. Nate m-a sunat acum o oră și mi-a povestit totul. Te voi întâlni la Greenleaf astă-seară – Nate a făcut rezervarea. Dar, oricum, avionul meu pleacă în două ore. Și crede-mă, abia aștept. Câteva zile în plus cu chestia asta și îmi voi pierde mințile.

– Despre ce vorbești?

– N-ai citit ziarele sau n-ai urmărit știrile la televizor?

– Firește. Am pierdut totuși un număr din *Boone Creek Weekly*.

– Cum?

– Nu contează, zise Jeremy. Nu e important.

– În orice caz, de când ai plecat a fost o adevărată furtună de zăpadă, îl informă Alvin. Și mă refer la chestii de Polul Nord, unde chiar și nasul lui Rudolph este inutil. Manhattanul e practic îngropat. Ai plecat de aici tocmai la

timp. De când ai plecat, asta e prima zi când zborurile încep să fie punctuale. A trebuit să trag câteva sfori ca să cumpăr biletul. Cum se poate să nu știi de asta?

În timp ce Alvin explica, Jeremy bătea pe tastele computerului, apelând la Weather Channel pe internet. Pe harta națională, partea de nord-est era ca o pătură albă.

„EI P-O-F-T-I-M, se gândi el. Cine și-ar fi putut închipui?"

– Cred că am fost ocupat, zise el.

– Am impresia că te cam ascunzi, zise Alvin. Dar sper că ea merită osteneala.

– Despre ce vorbești?

– Nu încerca să mă tragi în piept. Suntem prieteni, uiți? Nate e panicat pentru că nu poate să dea de tine, tu n-ai citit ziarele și n-ai urmărit știrile. Amândoi știm ce înseamnă asta. Mereu te comporți în felul ăsta când cunoști o persoană nouă.

– Uite, Alvin...

– E drăguță? Pariez că e minunată, nu? Mereu dai lovitura. Mă îmbolnăvești.

Jeremy ezită înainte de a răspunde, apoi, în sfârșit, se dădu bătut. Dacă Alvin venea în oraș, afla foarte curând, oricum.

– Da, e drăguță. Dar nu e ceea ce crezi. Suntem doar prieteni.

– Sunt convins, zise el râzând. Dar există o mică diferență între ceea ce consideri tu a fi prieteni și ceea ce consider eu.

– Nu și de data asta, zise Jeremy.

– Are o soră? întrebă Alvin fără să ia deloc în seamă comentariul.

– Nu.

– Dar are prietene, nu? Și nu uita că nu mă interesează cele urâte...

Jeremy simți că durerea de cap își făcea apariția din nou, așa că tonul său se îndulci.

– Nu am chef de asta, bine?

La celălalt capăt al firului, Alvin făcu o pauză.

– Hei, ce se întâmplă acolo? întrebă el. Glumesc doar.

– Unele din glumele tale nu sunt amuzante.

– Îți place de ea, nu? Adică, o placi mult.

– Ți-am spus că suntem doar prieteni.

– Nu-mi vine să cred. Te îndrăgostești.

– Nu, zise Jeremy.

– Hei, amice, te cunosc, așa că nu încerca să negi. Și cred că e grozav. Ciudat, dar grozav. Dar din nefericire, trebuie să o scurtez dacă am de gând să prind avionul. Traficul e mizerabil după cum probabil îți imaginezi. Dar abia aștept să văd femeia care, în sfârșit, te-a îmblânzit.

– Nu m-a îmblânzit, protestă Jeremy. De ce nu mă asculți?

– Te ascult, zise el. Tocmai aud lucrurile pe care nu le spui.

– Da, mă rog. Când ajungi aici?

– Cred că pe la ora șapte astă-seară. Ne vedem atunci. Și, apropo, salut-o din partea mea, bine? Spune-i că de-abia aștept să le întâlnesc pe ea și pe prietena ei...

Jeremy puse capăt convorbirii înainte ca Alvin să aibă ocazia să termine și, ca să întărească gestul, băgă celularul înapoi în buzunar.

Nu e de mirare că îl ținu închis în continuare. Trebuie să fi fost o decizie involuntară, una bazată pe faptul că cei doi prieteni ai săi aveau tendința de a fi agasanți câteodată. Mai întâi, Nate, Iepurașul Duracell în veșnica sa căutare de faimă. Și pe urmă, Alvin.

Alvin nu avea habar despre ce vorbea Jeremy. Se prea poate să fi fost prieteni, se prea poate să-și fi petrecut multe seri de vineri holbându-se la femei pe deasupra paharelor de bere, se prea poate să fi discutat despre viață ore întregi și, în adâncul sufletului, se prea poate ca Alvin să fi crezut că avea dreptate. Dar nu avea, pentru că nu putea să aibă.

Faptele, la urma urmei, vorbeau de la sine. În primul rând, Jeremy nu mai iubise o femeie de mulți ani și, deși trecuse mult timp de atunci, își mai putea aduce aminte cum se simțise în momentele acelea. Era sigur că ar fi recunoscut senzația din nou și, în mod clar, nu se îndrăgostise. Și în lumina faptului că tocmai o întâlnise, toată ideea părea absurdă. Până și mama sa, italiancă, extrem de sentimentală, nu credea că dragostea adevărată putea să înflorească peste noapte. Ca și frații și cumnatele sale, mama sa nu-i dorea nimic mai mult decât să se căsătorească și să-și întemeieze o familie, dar dacă ar apărea la ușa ei și i-ar spune că întâlnise pe cineva în urmă cu două zile și că știa că aceea era persoana potrivită pentru el, mama sa l-ar pocni cu o mătură, ar înjura în italiană și l-ar târî la biserică fiind convinsă că avea câteva păcate grave pe care trebuia să le mărturisească.

Mama sa cunoștea bărbații. Se căsătorise cu unul, crescuse șase băieți și avea certitudinea că trecuse prin toate. Știa exact cum erau bărbații înclinați să gândească când venea vorba de femei și, cu toate că se bizuia pe bunul ei simț mai mult decât pe știință, socotea cu multă înțelepciune că nu era posibil ca dragostea să apară în două zile. Dragostea putea fi *pusă în mișcare* repede, dar adevărata dragoste avea nevoie de timp să se transforme în ceva puternic și de durată. Dragostea însemna, mai presus de toate, angajament și dăruire și credința că anii

petrecuți alături de o anumită persoană pot crea ceva mai important decât ceea ce ar putea realiza separat cei doi. Și chiar și așa, numai timpul putea demonstra dacă alegerea fusese făcută cu înțelepciune.

Între timp, pasiunea putea surveni aproape instantaneu și acela era motivul pentru care mama sa l-ar fi pocnit. Pentru ea, descrierea pasiunii era simplă: doi oameni află că sunt compatibili, atracția crește, iar vechiul instinct de conservare al speciei moare. Toate astea însemnau că dacă pasiunea era o posibilitate, nu era posibil ca el să o *iubească* pe Lexie.

În concluzie, asta era situația. Cazul era închis. Alvin se înșela. Jeremy avea dreptate și, încă o dată, adevărul îl eliberase.

Zâmbi cu satisfacție pe moment, înainte ca fruntea să înceapă să i se rideze.

Și totuși...

Mă rog, problema era că nici nu prea simțea pasiunea. Oricum, nu în dimineața aceea. Pentru că, mai mult decât dorința de a o îmbrățișa sau a o săruta, îl chinuia, pur și simplu, nevoia să o vadă din nou. Să-și petreacă timpul cu ea. Să discute cu ea. Dorea să o vadă făcând ochii mari când el spunea ceva ridicol, dorea să-i simtă mâna pe brațul său cum se întâmplase cu o zi mai înainte. Dorea să o urmărească cum își dădea agitată șuvițele de păr după ureche și să o asculte cum îi povestea despre copilăria ei. Dorea să o întrebe despre visele și speranțele ei de viitor, să-i cunoască secretele.

Dar nu aceea era partea ciudată. Partea ciudată era că el nu putea să găsească un motiv ascuns pentru impulsurile sale. Recunoștea că n-ar spune nu dacă ea ar dori să se culce cu el, dar chiar dacă nu ar dori, ar fi suficient deocamdată să-și petreacă timpul cu el.

În adâncul sufletului, avea, pur și simplu, mare nevoie de un motiv ascuns. Deja luase decizia că nu o va mai pune niciodată pe Lexie în situația în care o pusese noaptea trecută. Își imagina că Lexie avusese nevoie de mult curaj ca să spună ceea ce spusese. Mai mult curaj decât avea el. La urma urmei, în cele două zile cât se văzuseră, el nici măcar nu fusese în stare să-i spună că mai fusese căsătorit.

Dar dacă nu putea fi dragoste și nu simțea nici pasiune, atunci ce era? *Simpatie?* Îi plăcea de ea? Bineînțeles că o plăcea, dar nici cuvântul acela nu prea cuprindea sentimentele sale. Era cam prea... vag și lipsit de precizie. Oamenilor le *plăcea* înghețata. Oamenilor le *plăcea* să se uite la televizor. Nu însemna nimic, dar nu reușea să explice de ce, pentru prima oară, simțea impulsul de a spune altcuiva adevărul despre divorțul său. Frații și părinții săi nu știau adevărul. Dar, fără un motiv anumit, nu se putea debarasa de conștientizarea faptului că dorea ca Lexie să afle și, exact în clipa aceea, Lexie nu era de găsit.

Două minute mai târziu, când telefonul lui Jeremy sună, recunoscu numărul de pe ecranul celularului. Deși nu dorea, știa că trebuia să răspundă, căci altfel omului îi plesnea probabil vreo arteră.

– Alo, zise Jeremy. Ce se întâmplă?

– Jeremy! strigă Nate. Jeremy abia reușea să-l audă din cauza paraziților. Vești importante! Nu-ți vine să crezi cât de ocupat am fost. A fost un balamuc! Am aranjat o teleconferință cu ABC la ora două!

– Grozav, zise el.

– Așteaptă. Nu te aud. Recepția e îngrozitoare.

– Regret...

– Jeremy! Mai ești pe fir? Nu te mai aud!

– Da, Nate. Sunt aici...

– Jeremy? strigă Nate neatent la răspunsul său. Ascultă, dacă mă mai auzi, trebuie să folosești un telefon public și să mă suni. La ora două! De telefonul ăsta depinde cariera ta! De telefonul ăsta depinde tot viitorul tău!

– Da, am înțeles.

– Ah, e ridicol, zise el aproape ca și cum ar fi vorbit cu sine. Nu pot să aud nimic din ce spui. Apasă pe un buton dacă ai înțeles tot ce am spus.

Jeremy apăsă pe butonul 6.

– Splendid! Fantastic! Ora două! Și fii tu însuți! În afară de partea sarcastică, adică. Oamenii aceștia par foarte corecți...

Jeremy închise telefonul întrebându-se cât timp îi va lua lui Nate să realizeze că el nu mai era pe fir.

Jeremy rămase într-o așteptare lungă.

Se plimbă prin bibliotecă, trecu pe lângă biroul lui Lexie și se uită pe furiș pe fereastră după mașina ei, simțind o senzație crescândă de neliniște pe măsură ce minutele treceau. Era doar o presimțire, dar nimic legat de absența ei din dimineața aceea nu părea în ordine. Cu toate acestea, făcea tot posibilul să se convingă de contrariu... Își spunea că avea să vină în cele din urmă, așa că mai târziu probabil avea să râdă de presimțirile sale ridicole. Totuși, odată cercetarea încheiată – doar dacă nu mai găsea vreo anecdotă în vreunul dintre jurnale, pe care nu o parcursese în întregime – nu era sigur ce să mai facă.

Greenleaf era departe și nu dorea să-și petreacă acolo mai mult timp decât era obligat, chiar dacă începea să-i placă agățătoarele pentru prosop. Alvin ajungea abia spre seară și ultimul lucru pe care îl dorea era să hoinărească

prin oraș, unde putea fi încolțit de primarul Gherkin. Nu dorea însă nici să-și piardă vremea fără rost prin bibliotecă toată ziua.

Dorea cu adevărat ca Lexie să fi fost un pic mai concretă în biletul ei în legătură cu momentul întoarcerii. Sau cel puțin să fi scris unde plecase. Nu înțelese biletul nici după ce îl citi a treia oară. Lipsa de amănunte fusese o scăpare sau o făcuse intenționat? Nici una din posibilități nu-l făcea să se simtă mai bine. Trebuia să iasă de acolo; îi era greu să nu-și imagineze tot ce putea fi mai rău.

După ce își adună lucrurile, coborî și se opri la recepție. Voluntara mai în vârstă avea fața ascunsă într-o carte. Stând în fața ei, Jeremy își drese glasul. Când ea își ridică privirea, radia.

– Domnul Marsh! zise ea. Te-am văzut intrând mai devreme, dar păreai preocupat, așa că te-am lăsat în pace. Cu ce te pot ajuta?

Jeremy își potrivi însemnările sub braț, încercând să pară cât mai nepăsător.

– Știi unde este domnișoara Darnell? Am găsit un bilet în care scria că e plecată și mă întrebam când ar putea să se întoarcă.

– Asta-i ciudat, zise ea, era aici când am venit. Își verifică repede calendarul de pe birou. Nu are nici o întâlnire programată și nu văd nici alte întâlniri. Ai verificat în biroul ei? Poate că s-a încuiat înăuntru. Mai face asta când se adună prea multă treabă.

– Am verificat, zise el. Știi dacă din întâmplare are un telefon celular unde pot să dau de ea?

– Nu are – știu sigur. Mi-a spus că atunci când e liberă, ultimul lucru pe care îl dorește este ca cineva să o găsească.

– În sfârșit... mulțumesc, oricum.

– Mai pot să te ajut cu ceva?

– Nu, zise el. Aveam nevoie de ajutorul ei pentru articolul meu.

– Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult.

– Nici o problemă.

– Te-ai gândit să verifici la Herbs? S-ar putea să o ajute pe Doris să pună lucrurile în ordine pentru weekend. Sau poate că s-a dus acasă. Cu Lexie nu poți niciodată să prevezi ceva. Am învățat să nu rămân surprinsă de lucrurile pe care le face.

– Mulțumesc, oricum. Dar dacă va veni, vrei să-i spui că am căutat-o?

Simțindu-se mai neliniștit ca niciodată, Jeremy părăsi biblioteca.

Înainte de a se îndrepta spre Herbs, Jeremy trecu pe la casa lui Lexie observând perdelele trase la fereastră și faptul că mașina nu era acolo. Cu toate că locul nu avea nimic ieșit din comun, avu din nou impresia de ceva oarecum *în neregulă,* ceea ce făcu ca neliniștea să se accentueze pe măsură ce se înapoia pe același drum spre oraș.

Năvala matinală la Herbs se potolise, așa că restaurantul era în perioada de pauză dintre micul dejun și prânz, când lucrurile erau puse în ordine după aglomerația dinainte și se făceau pregătirile pentru următoarea. Personalul întrecea ca număr clienții rămași, patru la unu, așa că avu nevoie doar de o clipă ca să înțeleagă că Lexie nu era nici acolo. Rachel ștergea o masă și, când îl zări, flutură un prosop.

– 'Neața, scumpule, zise ea, apropiindu-se. E cam târziu, dar sunt sigură că putem încropi un mic dejun dacă ți-e foame.

Jeremy își băgă cheile în buzunar.

– Nu, mulțumesc, zise el. Nu mi-e prea foame. Dar nu știi cumva dacă Doris e pe aici? Aș vrea să discut cu ea dacă are o clipă liberă.

– Ai revenit din nou la ea, eh? Ea zâmbi și făcu semn cu capul peste umăr. E în spate. O să-i spun că ești aici. Și apropo, a fost o petrecere în toată regula seara trecută. Lumea a discutat toată dimineața, iar primarul a trecut pe aici să vadă dacă ți-ai revenit. Cred că a fost dezamăgit că nu erai aici.

– Mi-a plăcut.

– Vrei niște cafea sau ceai cât aștepți?

– Nu, mulțumesc, răspunse el.

Rachel dispăru în spate și, peste o clipă, își făcu apariția Doris, ștergându-și mâinile de șorț. Obrajii îi erau mânjiți de aluat, dar chiar și de la distanță, Jeremy îi zări pungile de sub ochi, dând impresia că se deplasa mai încet decât de obicei.

– Scuză-mă că arăt așa, zise ea gesticulând. M-ai prins cu mâinile în aluat. Seara trecută mi-a întârziat puțin pregătirile pentru weekend, așa că o să-mi ia ceva timp să pun la punct treburile înainte de aglomerația de mâine.

Amintindu-și ce îi spusese Lexie, Jeremy întrebă:

– Câți oameni aștepți în acest weekend?

– Cine știe? zise ea. De obicei, două sute vin pentru tur, uneori puțin mai mulți. Primarul spera să se apropie de o mie pentru turul de anul ăsta, dar pentru mine e mereu dificil să ghicesc câți vor veni pentru micul dejun și prânz.

– Dacă primarul are dreptate, e într-adevăr o creștere spectaculoasă anul acesta.

– Păi, eu iau partea bună a calculul său. Tom are tendința de a fi excesiv de optimist, dar ajunge să creeze o

stare de urgență pentru a pregăti totul la timp. Și, în plus, chiar dacă nu participă la tur, oamenilor le place să vină la parada de sâmbătă. Adepții Shrine[1] vor fi aici făcând zgomot cu mașinile lor și, îți dai seama, copiii adoră să-i vadă. Și, anul acesta, va fi și o grădină zoologică unde copiii se vor putea apropia de animale, ceea ce e o noutate.

– Pare a fi grozav.

– Ar fi și mai grozav dacă n-ar fi în toiul iernii. Festivalul Pamlico atrage mereu foarte multă lume, dar asta e în iunie, iar noi organizăm, de obicei, unul dintre acele parcuri de distracție ambulante în weekendul ăsta. Astea sunt weekenduri care pot îmbogăți sau ruina o afacere. Mă refer la efort. Am trecut prin asta cam de zece ori.

El zâmbi.

– Viața de aici nu încetează să mă uimească.

– Nu o critica sever până când nu încerci. Am ciudatul sentiment că ți-ar plăcea aici.

Îi spuse asta ca și cum l-ar fi pus la încercare, iar el nu era foarte sigur cum să răspundă. În spatele lor, Rachel făcea ordine pe o masă în timp ce îndruga verzi și uscate cu bucătăreasa care se afla la celălalt capăt al încăperii. Amândouă râdeau de ceva sau de ceea ce spusese una din ele.

– Dar, oricum, zise Doris scoțându-l din încurcătură, îmi pare bine că ai trecut pe aici. Lexie mi-a spus că ți-a povestit despre caietul meu. M-a avertizat că probabil nu vei crede nici un cuvânt din el, dar ești bine-venit să te uiți prin el dacă vrei. Este în biroul mei din spate.

– Aș vrea, zise el. Lexie mi-a spus că ai ținut o evidență.

[1] Organizație de caritate ai cărei adepți se caracterizează prin bună dispoziție și umor. (n.tr.)

– Am făcut tot ce-am putut. Probabil că nu corespunde standardelor tale, dar, pe de altă parte, nu mi-am imaginat niciodată că-l va mai citi și altcineva în afară de mine.

– Sunt convins că voi fi uimit. Dar fiindcă veni vorba de Lexie, e în parte motivul pentru care am venit. Ai văzut-o pe aici? Nu era la bibliotecă azi.

Ea dădu din cap aprobator.

– A trecut pe la mine azi-dimineață. De aceea am adus caietul. Mi-a spus că ați văzut luminile noaptea trecută.

– Le-am văzut.

– Și?

– Erau uimitoare, dar, așa cum ai spus, nu erau fantome.

Ea îl privi mulțumită.

– Și înțeleg că deja ai descifrat totul, altfel nu te-ai afla aici.

– Așa cred.

– Bravo, zise ea. Făcu semn peste umăr. Îmi pare rău că nu pot să stau de vorbă acum, dar sunt cam ocupată, așa că dă-mi voie să-ți aduc caietul. Cine știe, poate că vei dori să scrii un articol despre puterile mele uimitoare.

– Nu se știe niciodată, zise el. E posibil.

În timp ce Jeremy o urmărea cum dispărea în bucătărie, se gândea mirat la conversația lor. Fusese cât se poate de amabilă, dar, în mod curios, impersonală. Și observase că Doris nu răspunsese de fapt la întrebarea sa despre locul unde se afla Lexie. Nici măcar nu riscase o presupunere ceea ce părea să sugereze că – dintr-un motiv sau altul – considerase deodată subiectul interzis. Ceea ce nu era bine. Își ridică privirea ca să o vadă apropiindu-se din nou. Avea același zâmbet amabil ca mai înainte, dar de data asta îi provocă o senzație de slăbiciune în stomac.

– Dacă ai vreo întrebare legată de acesta, zise ea înmânându-i caietul, nu ezita să mă suni. Și ești liber să faci copii dacă vrei, dar să îl aduci înapoi înainte de a pleca. Înseamnă foarte mult pentru mine.

– Așa voi face, promise el.

Ea rămase tăcută în fața lui, iar Jeremy avu impresia că acela era stilul ei de a-l anunța că discuția lor se încheiase. El, pe de altă parte, nu era pregătit să renunțe atât de ușor.

– Ah, încă ceva, zise el.

– Da?

– Ar fi bine dacă i-aș înapoia caietul lui Lexie? Dacă din întâmplare aș vedea-o azi?

– E perfect, zise ea. Dar și eu voi fi aici, pentru orice eventualitate.

Când pricepu ce spunea de fapt, senzația de slăbiciune din stomac i se accentuă.

– A zis ceva despre mine? întrebă el. Când ai văzut-o azi-dimineață?

– Nu prea. Totuși, a spus că probabil vei trece pe aici.

– Părea în ordine?

– Lexie, începu ea rar, ca și cum și-ar fi ales cuvintele cu grijă, e greu de descifrat uneori, așa că nu sunt sigură că pot să-ți răspund la întrebarea asta. Dar sunt convinsă că se va simți bine, dacă asta-i ceea ce întrebi.

– Era supărată pe mine?

– Nu, asta pot să-ți spun sigur. Categoric nu era supărată.

Așteptând mai multe amănunte, Jeremy nu spuse nimic. În tăcere, Doris respiră adânc. Pentru prima oară de când se întâlniseră, el își dădu seama de adevărata ei vârstă, observându-i ridurile din jurul ochilor.

– Îmi placi, Jeremy, și tu știi lucrul ăsta, zise ea cu voce joasă. Dar îmi pretinzi răspunsuri imediate. Ceea ce

trebuie să înțelegi este că am anumite îndatoriri și mai ales față de Lexie.

– Ceea ce înseamnă că...? întrebă el simțind cum i se usca gâtul.

– Înseamnă că știu ce vrei și ce întrebi, dar nu pot răspunde întrebărilor tale. Pot să-ți spun doar că dacă Lexie ar dori ca tu să știi unde este, ți-ar fi spus ea.

– O s-o mai văd? Înainte de a pleca?

– Nu știu, zise ea. Cred că asta depinde de ea.

Cu acel comentariu, mintea sa începu să priceapă faptul că ea dispăruse de-adevăratelea.

– Nu înțeleg de ce se comportă în felul acesta, zise el.

Ea zâmbi trist.

– Ba da, zise ea. Cred că înțelegi.

Lexie plecase.

Ca un ecou, cuvintele continuau să se repete. În spatele volanului, în drum spre Greenleaf, Jeremy încerca să judece faptele la rece. Nu era cuprins de panică. Nu se panica niciodată. Indiferent cât de furios se simțea, indiferent cât de mult dorise să stăruie pe lângă Doris pentru informații despre locul unde putea fi Lexie sau despre starea ei de spirit, pur și simplu îi mulțumise pentru ajutor și pornise spre mașină ca și cum nu s-ar fi așteptat la nimic altceva.

Și, în plus, își reamintea, nu exista nici un motiv de panică. De fapt, lui Lexie nu i se întâmplase nimic îngrozitor. Totul se reducea doar la simplul fapt că ea nu dorea să-l mai vadă. Poate că ar fi trebuit să prevadă că așa se va întâmpla. Se așteptă la prea mult, chiar și atunci când ea îi arătase destul de clar de la bun început că nu era interesată.

Clătină din cap socotind că nu era surprinzător faptul că plecase. Pe cât de modernă era în unele privințe, pe atât de tradiționalistă era în altele și probabil că era dezgustată de perspectiva de a avea de-a face cu trucurile lui previzibile. Fusese mai simplu să părăsească orașul decât să-și explice motivele unuia ca el.

Deci în ce stadiu se afla? Fie că ea se întorcea, fie că nu. Dacă s-ar întoarce nu era nici o problemă. Dar dacă nu... atunci, lucrurile începeau să se complice. El putea să nu facă nimic și să accepte hotărârea ei sau putea încerca să-i dea de urmă. Un lucru la care se pricepea era să dea de oameni. Folosind documente publice, conversații prietenești și site-urile adecvate pe web, învățase cum să urmărească o pistă sau un indiciu până la ușa cuiva. Se îndoia totuși că ceva din toate astea ar fi ajutat. La urma urmei, ea îi oferise deja răspunsul de care avea nevoie, așa că era convins că știa unde plecase. Ceea ce însemna că *putea* rezolva problema în orice mod dorea.

Firul gândurilor i se întrerupse din nou.

Problema era că acel fapt nu prea îl ajuta în privința lucrurilor pe care *trebuia* să le facă. Își reaminti că avea o teleconferință în doar câteva ore, una cu repercusiuni importante pentru cariera sa și, dacă ar pleca în căutarea lui Lexie în clipa aceea, se îndoia că ar reuși să găsească un telefon public atunci când va fi nevoie. Alvin avea să sosească mai târziu, în seara aceea – probabil ultima dintre serile cu ceață – și cu toate că Alvin putea să filmeze singur, a doua zi trebuiau să lucreze împreună. Ca să nu mai amintim că i-ar fi prins bine un pui de somn – îl aștepta încă o noapte lungă și își simțea până și oasele obosite.

Pe de altă parte, nu dorea ca totul să se termine în felul acesta. Dorea să o vadă pe Lexie, trebuia să o vadă. O voce

interioară îl avertiza să nu lase emoțiile să-i conducă acțiunile și, rațional, nu prea vedea cum ar fi ieșit ceva bun dacă el colinda în căutarea ei. Chiar dacă o găsea, probabil că ea l-ar ignora sau, mai rău, l-ar găsi respingător. Și între timp, Nate ar avea un atac de apoplexie, Alvin ar fi împotmolit și furios, iar articolul și cariera lui ar putea să se îndrepte spre dezastru.

În final, decizia veni simplu. Trăgând mașina în fața casei de la Greenleaf, se aprobă de unul singur. Dată fiind situația, alegerea sa era evidentă. La urma urmei, nu-și petrecuse ultimii cincisprezece ani folosind logica și știința fără să învețe ceva pe parcurs.

Tot ce-i rămânea de făcut în clipa aceea era să împacheteze.

TREISPREZECE

„De acord, recunoscu ea, sunt o lașă."

Nu era un lucru foarte simplu să recunoască deschis faptul că se ascunsese, dar, în ultimele zile, nu gândea tocmai limpede, așa că putea trece cu vederea că nu era perfectă. Adevărul era că, dacă ar fi rămas, lucrurile ar fi devenit și mai complicate. Nu conta că Jeremy îi plăcea și că el o plăcea la rândul lui; în dimineața aceea, se trezise știind că trebuia să pună capăt lucrurilor înainte ca ele să meargă prea departe și, când parcase pe aleea cu nisip, era sigură că procedase bine venind acolo.

Nu erau prea multe de admirat în locul acela. Căsuța veche era decolorată și îngropată în iarba înaltă care o înconjura. Ferestrele mici, dreptunghiulare, cu perdele albe, erau acoperite cu o pâclă sărată, iar peretele lateral avea dungi gri, urme ale furiei nenumăratelor uragane. În unele privințe, considerase mereu căsuța un fel de capsulă a timpului; mare parte din mobilă avea peste douăzeci de ani, țevile gemeau când era dușul deschis, iar aprinzătoarele de la aragaz trebuiau aprinse cu un chibrit. Dar amintirea unor momente din tinerețea ei petrecute acolo nu încetase niciodată să o liniștească și, după ce pusese deoparte genții și alimentele pe care le luase pentru

weekend, deschise ferestrele să aerisească locuința. Apoi, după ce își luă o pătură, se așeză pe un balansoar de pe veranda din spate cu singura dorință de a privi oceanul. Vuietul neîntrerupt al valurilor era liniștitor, aproape hipnotic, și, când soarele apăru printre nori și razele de lumină se întinseră spre apă ca niște degete din înalturi, realiză că îți ținea respirația.

Asta i se întâmpla de fiecare dată când venea acolo. Prima dată când văzuse lumina ivindu-se în felul acela fusese curând după vizita ei la cimitir împreună cu Doris, când mai era încă o copilă, și își amintea cum se gândise că părinții ei găsiseră încă o cale de a-și face simțită prezența în viața ei. Asemenea îngerilor trimiși din ceruri, credea că o vegheau, mereu de față, dar fără să intervină vreodată, ca și cum ar fi simțit că ea lua întotdeauna deciziile corecte.

Mult timp, avusese nevoie să creadă în astfel de lucruri, doar pentru că adesea se simțise singură. Bunicii ei fuseseră buni și minunați, dar pe cât de mult îi iubea pentru grija și sacrificiul lor, pe atât de acut trăia impresia de a fi altfel decât cei de vârsta ei, neobișnuindu-se niciodată cu acest sentiment. Părinții prietenilor ei jucau softball în weekenduri și aveau aerul de oameni tineri chiar și în lumina slabă a dimineții, la biserică, o observație care o făcea să se întrebe ce îi lipsea ei, la drept vorbind.

Nu putea discuta cu Doris despre astfel de lucruri. Și nu putea să vorbească cu ea nici despre sentimentul de vinovăție pe care-l simțea. Indiferent cum s-ar fi exprimat, sentimentele lui Doris ar fi fost rănite și, chiar dacă era foarte tânără, își dădea perfect seama de asta.

Și totuși, impresia aceea de a fi altfel își lăsase amprenta. Nu numai asupra ei, ci și asupra lui Doris, și începuse să se manifeste în timpul anilor ei de adolescență. Când Lexie

împingea lucrurile prea departe, Doris capitula adesea ca să evite o ceartă, lăsând-o pe Lexie să creadă că își putea stabili propriile reguli. În adolescență, fusese puțin cam neastâmpărată, făcuse greșeli și avusese prea multe regrete, dar în timpul facultății devenise serioasă. În noua ei variantă, mai matură, îmbrățișase ideea că maturitatea însemna să te gândești la risc mult înainte de a cântări răsplata, și că succesul și fericirea în viață erau în aceeași măsură legate de evitarea greșelilor, ca și de efortul de a-ți face un nume în lume.

Știa că noaptea trecută puțin lipsise să nu facă o greșeală. Se așteptase ca el să încerce să o sărute, așa că era mulțumită cât de hotărâtă fusese atunci când el dorise să intre în casă.

Știa că îi rănise sentimentele și regreta. Dar probabil că el nu avea cum să știe că, mult timp după plecarea sa, inima ei încetase parcă să mai bată, pentru că o parte din ea dorise să-l lase înăuntru indiferent de tot ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Știa foarte bine, dar nu avea ce să facă. Ba mai rău, cât timp se răsucise și se învârtise în pat noaptea trecută, înțelesese că era posibil să nu mai aibă aceeași tărie încă o dată

Cu toată sinceritatea, ar fi fost cazul să prevadă asta. În timp ce seara se scurgea încet, se pomeni comparându-l pe Jeremy atât cu Avery, cât și cu domnul Renaștere și, spre surpriza ei, Jeremy putea rivaliza cu amândoi. Avea ironia și simțului umorului lui Avery, și inteligența și farmecul domnului Renaștere, dar Jeremy părea să se simtă mai în largul său decât cei doi. Poate că ar trebui să țină cont de ziua minunată de care se bucurase, ceva ce nu se întâmplase de mult timp. Când luase ea ultima oară un astfel de prânz? Sau când stătuse până târziu pe dealul Riker? Sau când vizitase cimitirul după o petrecere, în mod normal

ducându-se direct la culcare? Fără nici o îndoială, emoția și imprevizibilul îi reamintiseră cât de fericită fusese când încă mai credea că Avery și domnul Renaștere erau bărbații visurilor ei.

Dar atunci se înșelase, exact cum se înșela și în momentele acestea. Știa că Jeremy va rezolva misterul azi – de acord, poate că era doar un presentiment, dar era convinsă de asta de vreme ce răspunsul se afla într-unul din jurnale și el trebuia doar să-l descopere – și nu avea nici o îndoială că ar fi invitat-o să sărbătorească evenimentul cu el. Dacă ea ar fi rămas în oraș, amândoi ar fi petrecut cea mai mare parte din zi împreună, iar ea nu dorea asta. Pe de altă parte, în adâncul sufletului, era exact lucrul pe care îl dorea, ceea ce o făcea să se simtă mai confuză decât fusese vreodată în decursul anilor.

Doris intuise totul în dimineața aceea când Lexie trecuse pe la ea, dar nu era ceva surprinzător. Lexie își putea da seama singură cât de epuizată era după ochi și știa că arăta ca o epavă atunci când apăruse ca din senin. După ce aruncase într-o valiză haine pentru câteva zile, plecase din casă fără să facă duș și nici măcar nu încercase să-și lămurească ce simțea. Chiar așa stând lucrurile, Doris doar dăduse din cap aprobator când Lexie îi spusese că trebuia să plece. Doris, cu toate că era obosită, păruse să înțeleagă că deși ea pusese în mișcare toată treaba, nu anticipase ceea ce avea să se întâmple mai departe. Asta era problema cu premonițiile; deși puteau fi corecte pe termen scurt, orice dincolo de această limită era imposibil de știut.

În concluzie, ea venise acolo pentru că se văzuse nevoită să vină, cel puțin pentru a-și păstra mintea limpede, și se va întoarce la Boone Creek când lucrurile aveau să revină la normal. Nu avea să dureze mult. În câteva zile, lumea ar fi încetat să mai vorbească despre fantome,

despre casele istorice și despre străinul din oraș, iar turiștii ar fi rămas doar o amintire. Primarul se va întoarce pe terenul de golf, Rachel se va întâlni cu tot felul de bărbați nepotriviți, iar Rodney va găsi probabil o cale să se întâlnească din întâmplare nas în nas cu ea pe lângă bibliotecă, răsuflând bineînțeles ușurat când își va da seama că relația lor ar putea reveni la ceea ce fusese cândva.

Poate că nu era o viață captivantă, dar era viața ei și nu avea intenția să lase pe cineva sau ceva să-i strice echilibrul. În alt timp și în alt loc, ar fi putut să simtă altfel, dar având în vedere experiențele ei, nu mai avea nici o importanță. În timp ce continua să privească apa, se străduia să nu-și imagineze cum ar fi putut fi.

Pe verandă, Lexie își trase pătura mai tare în jurul umerilor. Era o femeie în toată firea și avea să treacă peste povestea asta așa cum trecuse și peste celelalte. Era sigură în privința asta. Dar chiar și consolându-se cu acest gând, marea tulburată îi amintea din nou de sentimentele ei pentru Jeremy, așa că se străduí din toate puterile să-și stăpânească lacrimile.

Păruse relativ simplu atunci când Jeremy stabilise ce să facă, așa că se agitase prin camera de la Greenleaf făcând planurile necesare. Să ia harta și portofelul, pentru orice eventualitate. Să lase computerul pentru că nu avea nevoie de el. La fel și însemnările. Să pună caietul lui Doris în geanta de piele și să îl ia cu el. Să scrie un bilet pentru Alvin și să-l lase la recepție, în ciuda faptului că Jed nu o să pară prea încântat de idee. Să se asigure că avea încărcătorul pentru telefon – și să plece.

Intrase în cameră și plecase în mai puțin de zece minute, pornind spre Swan Quarter, de unde feribotul îl ducea la Ocracoke, un sat din Outer Banks. De acolo,

mergea spre nord pe Autostrada 12 spre Buxton. Își imaginase că era ruta pe care ea ar fi ales-o, așa că nu-i rămânea decât să urmeze același drum ca să ajungă la locul respectiv doar în două ore.

Dar, deși călătoria spre Swan Quarter fusese fără complicații, cu drumuri drepte și libere, se trezi gândindu-se la Lexie și apăsă pe accelerație mai tare, încercând să nu tremure de frică. Dar tremuratul era doar un alt cuvânt pentru panică, iar el nu era cuprins de panică. Era mândru de asta. Cu toate acestea, ori de câte ori era obligat să încetinească – în locuri precum Belhaven și Leechville – se pomenea bătând ușor cu degetele pe volan și mormăind cu voce scăzută.

Pe măsură ce se apropia de destinație, avea un sentiment ciudat care devenea tot mai puternic. Nu îl putea explica, dar nu dorea nici să-l analizeze. Era unul dintre puținele momente din viața sa când acționa ca și când ar fi fost pe pilot automat, făcând exact contrariul a ceea ce logica îi cerea, gândindu-se doar la modul în care va reacționa ea când îl va vedea.

Exact când își închipuia că începea să înțeleagă motivul acestui comportament ciudat, Jeremy se trezi la locul unde venea feribotul uitându-se fix la un bărbat subțire, în uniformă, care își ridicase alene privirea din revista pe care o citea. Feribotul spre Ocracoke, află el, nu circula cu aceeași regularitate ca cel din Staten Island spre Manhattan, așa că pierduse ultima plecare a zilei, ceea ce însemna că ori se putea întoarce a doua zi, ori își anula planul în întregime, nefiind însă dispus să ia în considerare nici una din cele două variante.

– Ești sigur că nu există nici o altă cale ca să pot ajunge la farul Hatteras? întrebă el, simțind cum bătăile inimii i se accelerau. Este important.

– Ai putea merge cu mașina, cred.

– Cât ar dura?

– Depinde cât de repede conduci.

„Evident", se gândi Jeremy.

– Să spunem că de obicei conduc repede.

Bărbatul ridică din umeri ca și cum toată discuția îl plictisea.

– Cinci sau șase ore poate. Trebuie să mergi spre nord până ajungi la Plymouth, apoi o iei pe șoseaua 64 prin Roanoke Island și pe urmă ajungi în Whalebone. De acolo, mergi spre sud în Buxton. Farul este chiar acolo.

Jeremy se uită la ceas; era deja aproape ora unu; până ajungea acolo, Alvin ar putea fi probabil în Boone Creek. Nu era bine.

– Mai este un alt loc de unde aș putea să prind feribotul?

– Este unul dincolo de Cedar Island.

– Grozav. Unde e asta?

– Cam la trei ore distanță în cealaltă direcție. Dar și acolo trebuie să aștepți până mâine dimineață.

Peste umărul bărbatului, zări un poster care prezenta diferite faruri din Carolina de Nord. Hatteras, cel mai măreț dintre ele, se afla în centru.

– Și dacă ți-aș spune că e o urgență? întrebă el.

Pentru prima oară, bărbatul își ridică privirile.

– Este o urgență?

– Să spunem că este.

– Atunci, chem Paza de Coastă. Sau poate pe șerif.

– Ah, zise Jeremy încercând să-și păstreze calmul. Dar ceea ce-mi spui e că nu există nici o posibilitate să ajung acolo chiar acum? De aici, adică.

Bărbatul își duse un deget la bărbie.

– Cred că ai putea să iei o barcă, dacă ești atât de grăbit.

„Acum, ajungem undeva", se gândi Jeremy.

– Și cum pot să aranjez asta?

– Nu știu. Nimeni nu a întrebat niciodată.

Jeremy sări înapoi în mașină și recunoscu, în sfârșit, că începea să se simtă cuprins de panică.

Poate că se simțea așa pentru că ajunsese deja atât de departe sau poate pentru că își dădea seama că ultimele cuvinte, pe care i le adresase lui Lexie cu o noapte mai înainte, ascundeau un adevăr mai profund, dar altceva pusese stăpânire pe el de atunci și nu avea de gând să mai dea înapoi. Refuza să dea înapoi, nu după ce ajunsese atât de aproape.

Nate aștepta telefonul său, dar brusc, nu i se mai păru atât de important ca altădată. Nici faptul că Alvin avea să sosească. Dacă totul ar merge bine, ar putea să filmeze și în seara aceea și mâine seară. Mai avea zece ore până când luminile apăreau; cu o barcă rapidă, socoti că ar putea să ajungă la Hatteras în două ore. Îi rămânea suficient timp să ajungă acolo, să discute cu Lexie și să se întoarcă, presupunând că ar putea găsi pe cineva care să-l ducă acolo.

S-ar putea ca ceva să nu funcționeze, bineînțeles. S-ar putea să nu reușească să închirieze o barcă, dar dacă s-ar întâmpla asta, s-ar duce cu mașina la Buxton dacă ar fi necesar. Odată ajuns acolo, nici măcar nu era sigur dacă o găsea.

Nimic legat de scenariul acela nu avea vreo noimă. Dar cui îi păsa? Din când în când, fiecare era îndreptățit să fie un pic într-o ureche și, în clipa aceea, era rândul lui. Avea bani în portofel, așa că va găsi o cale să ajungă acolo. Își asuma riscul și va merge să vadă ce se petrecea cu ea, măcar să-și demonstreze că o putea părăsi fără să se mai gândească vreodată la ea.

Cam asta era toată povestea. Când Doris lăsase să se înțeleagă că ar fi posibil să nu o mai vadă niciodată, simțise, gândindu-se la ea, că își pierdea speranța. Sigur, pleca peste câteva zile, dar asta nu însemna că totul trebuia să se termine. În nici un caz. El putea veni în vizită în oraș, ca putea ajunge până la New York și, dacă era scris să fie, puteau, într-un fel sau altul, să ajungă la o înțelegere. Oamenii făceau asta tot timpul, nu? Și chiar dacă nu era posibil, chiar dacă ea era neclintită în hotărârea ei de a pune capăt lucrurilor definitiv, el dorea să audă asta de la ea. Numai atunci putea să se întoarcă la New York știind că nu avusese alternativă.

Și totuși, când ajunse la un indicator de oprire în primul port pe care îl întâlni, își dădu seama că nu dorea ca ea să rostească cuvintele acelea. Nu mergea la Buxton să-și ia rămas-bun sau să o audă spunând că nu mai dorea să îl mai vadă deloc. De fapt, reflecta el cu uimire, știa că mergea acolo să afle dacă Alvin avusese dreptate de la început până la sfârșit.

Sfârșitul după-amiezii era momentul preferat al zilei pentru Lexie. Lumina slabă a soarelui de iarnă combinată cu frumusețea naturală austeră a peisajului făcea ca lumea să se înfățișeze privirii ca într-un vis.

Chiar și farul, cu desenul său negru cu alb de acadea, părea ca un miraj de la distanță și, în timp ce se plimba de-a lungul plajei, încerca să-și imagineze cât de dificil fusese pentru marinari și pescari să navigheze pe lângă promontoriu înainte ca farul să fi fost construit. Apele din larg, nu prea adânci și cu bancuri de nisip mișcătoare, erau poreclite Cimitirul Atlanticului și nenumărate epave erau înșirate pe fundul mării. *Monitor,* care se lansase în prima bătălie dintre cuirasate în timpul Războiului Civil, se

rătăcise acolo. La fel și *Central America*, venind din California încărcat cu aur, a cărui scufundare contribuise la criza financiară din 1857. Nava lui Barbă-Neagră, *Queen Anne's Revenge*, fusese, după toate probabilitățile, găsită în Beaufort Inlet, iar șase dintre submarinele germane scufundate în timpul celui de al Doilea Război Mondial erau în prezent vizitate aproape zilnic de scufundători.

Bunicul ei fusese pasionat de istorie și, de fiecare dată când se plimbau pe plajă ținându-se de mână, îi spunea povești despre navele care se pierduseră de-a lungul secolelor. Așa aflase despre uragane, despre brizanții periculoși și despre navigația defectuoasă care arunca pe coastă bărcile până când erau făcute praf de valurile furioase. Cu toate că nu era foarte interesată și, uneori, era chiar înspăimântată de imaginile evocate, vorbirea lui tărăgănată și melodică era ciudat de liniștitoare, așa că ea nu încerca niciodată să schimbe subiectul. Chiar dacă era doar o adolescentă pe atunci, își dădea seama că discutând cu ea despre lucrurile acelea însemna foarte mult pentru el. Peste ani, avea să afle că nava sa fusese torpilată în timpul celui de al Doilea Război Mondial și că el abia scăpase cu viață.

Amintirea acelor plimbări o făcu să simtă lipsa bunicului cu o intensitate neașteptată. Plimbările făcuseră parte din rutina lor zilnică, ceva doar pentru ei doi, și, de obicei, ieșeau înaintea cinei, în timp ce Doris gătea. Foarte adesea, el citea în fotoliu cu ochelarii proptiți pe nas, așa că închidea cartea cu un oftat și o punea deoparte. După ce se ridica din fotoliu, o întreba dacă ar vrea să facă o plimbare ca să vadă caii sălbatici.

Gândul de a vedea caii o emoționa întotdeauna. Nu știa exact de ce, pentru că nu călărise niciodată un cal și nici nu dorise în mod deosebit să o facă, dar își amintea cum sărea și alerga la ușă îndată ce bunicul îi pomenea despre

asta. De obicei, caii se țineau la distanță de oameni și fugeau ori de câte ori cineva se apropia, dar în amurg le plăcea să pască, mai puțin prevăzători, chiar dacă numai pentru câteva minute. Adesea era posibil să te apropii îndeajuns ca să le zărești semnele distinctive și, dacă erai norocos, să-i auzi sforăind și nechezând, ca și cum te avertizau să nu înaintezi mai mult.

Caii descindeau din mustangii spanioli, iar prezența lor în Outer Banks data din 1523. În prezent, existau tot felul de ordonanțe guvernamentale care garantau supraviețuirea lor, iar ei făceau parte din mediul înconjurător asemenea cerbilor din Pennsylvania, singura problemă fiind suprapopularea ocazională. Oamenii care trăiau acolo îi ignorau în general, cu excepția cazurilor când deveneau supărători, dar pentru mulți vilegiaturiști erau una dintre atracțiile principale. Lexie se considera cumva o localnică, dar când îi urmărea se simțea mereu ca și cum ar fi fost din nou adolescentă, cu toate bucuriile și speranțele vieții înaintea ei.

Dorea să se simtă în felul acela din nou, măcar să scape de tensiunile vieții ei de adult. Doris o sunase să-i spună că Jeremy venise să o caute. Nu fusese surprinsă. Deși bănuia că el se va întreba cu ce greșise sau de ce ea plecase, simțea, pe lângă acestea, că el va depăși momentul repede. Jeremy era doar unul dintre acei oameni norocoși care erau încrezători în tot ceea ce făceau, avansând mereu fără regret sau vreo privire aruncată în urmă.

Avery fusese așa și, chiar și în prezent, ea își mai aducea aminte cât de rănită fusese de felul în care se simțea îndreptățit să facă orice, de indiferența lui față de durerea ei. Privind înapoi, își dădea seama că ar fi trebuit să-i ia defectele drept ceea ce erau, dar pe atunci nu înțelesese semnele de avertizare: felul în care privirea lui

zăbovea puțin cam mult când se uita la alte femei sau modul în care strângea în brațe puțin cam tare femeile despre care declara solemn că îi erau doar prietene. La început, dorea să-l creadă când susținea că fusese infidel doar o dată, dar frânturi de conversații uitate ieșiseră din nou la suprafață: o prietenă din facultate îi mărturisise cu mult timp în urmă că auzise zvonuri despre Avery și o anume soră din comunitate; unul dintre colaboratorii săi amintise de puțin cam multele absențe nemotivate de la muncă. Avea oroare să se gândească la ea ca la o naivă, dar se comportase ca atare, și chiar mai mult decât dezamăgirea pe care i-o provocase el, realizase de ceva vreme că era dezamăgită de ea însăși. Își spusese că avea să treacă peste momentul acela, că va întâlni pe cineva mai bun... cineva precum domnul Renaștere, care îi demonstrase pentru totdeauna că nu era o bună cunoscătoare a bărbaților. Și se părea că nici nu reușea să rămână cu cineva.

Nu era ușor să recunoască asta și existau momente când se întreba dacă ar fi putut face ceva să-i facă să dispară pe cei doi bărbați. De acord, poate nu și pe domnul Renaștere, de vreme ce legătura lor fusese mai puțin o relație decât o poveste de dragoste, dar cum rămânea cu Avery? Ea îl iubise și își închipuia că și el o iubise. Sigur, era ușor de spus că Avery fusese un bădăran și că moartea relației lor fusese doar greșeala lui, dar în același timp, probabil că simțise că legătura lor cam scârțâia. Că *ei* îi lipsea ceva. Dar ce? Fusese prea insistentă? Fusese plictisitoare? Fusese nesatisfăcut în pat? De ce nu alergase după aceea să o caute și să-i ceară iertare? Acelea erau întrebări la care nu fusese capabilă să răspundă niciodată. Prietenele ei, bineînțeles, o asiguraseră că nu știa despre ce vorbea, iar Doris îi spusese același lucru. Chiar și așa, nu avea o idee prea clară despre ce se întâmplase. La urma

urmei, chestiunea prezenta două aspecte și, chiar și acum, visa uneori cu ochii deschiși că îl suna să-l întrebe dacă exista vreun lucru pe care ea să-l poată face altfel.

Așa cum una dintre prietenele sale subliniase, era tipic pentru femei să-și facă griji pentru astfel de lucruri. Bărbații păreau imuni în fața situațiilor nesigure. Chiar dacă nu erau, învățau fie să-și ascundă sentimentele, fie să le îngroape suficient de adânc ca să nu fie afectați de ele. De obicei, ea încerca să facă același lucru și, de obicei, funcționa. De obicei.

În depărtare, soarele se scufunda în apele râului Pamlico Sound, iar orașul Buxton, cu casele sale cu șindrilă albă, semăna cu o carte poștală. Se uita spre far și, exact cum sperase, zări un grup mic de cai care păștea în iarba înaltă de mare din jurul bazei. Erau cam vreo doisprezece cai în total – cafenii și maro, mai cu seamă – și părul lor era nețesălat și răvășit, și crescuse des pentru iarnă. Doi mânji stăteau împreună, aproape de mijloc, cu cozile șfichiuind în același timp.

Lexie se opri să-i urmărească, băgându-și mâinile în buzunarele jachetei. Se făcea mai frig pe măsură ce seara se apropia, iar ea simțea înțepături pe obraji și nas. Aerul era înviorător și, cu toate că i-ar fi plăcut să mai rămână, era obosită. Fusese o zi lungă și ea o simțea chiar și mai lungă.

Împotriva voinței, se întrebă ce făcea Jeremy. Se pregătea să filmeze din nou? Sau se gândea unde să se ducă să mănânce? Își făcea bagajul? Și de ce gândurile ei se întorceau la el mereu?

Suspină, știind deja răspunsul. Oricât și-ar fi dorit să vadă caii, vederea lor îi amintea mai puțin de un nou început, cât mai de grabă de simplu fapt că era singură. Oricât de independentă s-ar fi considerat, oricât de mult ar fi încercat să minimalizeze importanța observațiilor constante

ale lui Doris, nu se putea opri să nu tânjească după companie și după o relație strânsă. Nu trebuia să fie chiar căsătorie; uneori tot ce dorea era să aștepte cu nerăbdare vinerea sau sâmbăta noaptea. Jinduia să petreacă o dimineață tihnită stând tolănită în pat cu cineva de care îi păsa și, pe cât de imposibil îi părea, Jeremy era cel pe care continua să și-l imagineze alături de ea.

Lexie clătină din cap, alungând acest gând. Venind acolo, sperase să găsească alinare pentru neliniștile ei, dar în timp ce stătea lângă far și urmărea caii cum păsteau, simțea viața copleșind-o dureros. Avea treizeci și unu de ani, era singură și trăia într-un loc fără perspective. Bunicul și părinții ei nu mai erau decât amintiri, starea de sănătate a lui Doris era o sursă permanentă de îngrijorare și singurul bărbat, pe care îl găsea chiar și de departe interesant în ultimii ani, avea să plece pentru totdeauna până când ea se va reîntoarce acasă.

Începu să plângă și, mult timp, îi veni foarte greu să se oprească. Dar tocmai când, în sfârșit, începea să se adune, zări o persoană apropiindu-se și, când realiză cine era, nu putea decât să privească țintă.

PAISPREZECE

Lexie clipea, încercând să se asigure că ceea ce vedea era adevărat. Nu putea fi el, pentru că el nu putea fi în locul acela. Întreaga idee era atât de ciudată, atât de neașteptată, încât se simțea de parcă urmărea scena prin ochii altei persoane.

Jeremy zâmbi în timp ce își puse geanta jos.

– Știi, chiar n-ar trebui să te uiți în felul ăsta, zise el. Bărbaților le plac femeile care știu să fie subtile.

Lexie continua să-l fixeze cu privirea.

– Tu, răspunse ea.

– Eu, aprobă el cu o încuviințare a capului.

– Tu ești... aici.

– Eu sunt aici, aprobă el din nou.

În lumina slabă, Lexie îl privi cu ochii întredeschiși, iar lui Jeremy îi trecu prin minte că era chiar mai frumoasă decât își amintea.

– Ce...? se bâlbâi ea încercând să înțeleagă apariția sa. Adică, cum ai...?

– E o poveste lungă, recunoscu el. Pentru că ea nu schiță nici o mișcare, Jeremy făcu semn cu capul spre far. Deci acesta e farul unde s-au căsătorit părinții tăi?

– N-ai uitat?

– N-am uitat nimic, zise el lovindu-și ușor tâmpla. Micile celule cenușii și toate celelalte. Unde anume s-au căsătorit?

El vorbea degajat de parcă ar fi fost cea mai obișnuită dintre conversații, ceea ce făcea ca totul să pară și mai real pentru ea.

– Acolo, zise ea, arătându-i. Pe malul oceanului, aproape de apă.

– Trebuie să fi fost minunat, zise el privind în direcția aceea. Tot locul acesta e minunat. Înțeleg de ce îți place aici.

În loc să răspundă, Lexie răsuflă îndelung, încercând să-și stăpânească emoțiile violente.

– Ce faci aici, Jeremy?

Jeremy răspunse după un moment de pauză.

– Nu eram sigur că te vei întoarce, zise el. Și mi-am dat seama că dacă aș dori să te revăd, cea mai bună opțiune ar fi să vin la tine.

– Dar de ce?

Jeremy continua să privească spre far.

– Am simțit că nu aveam de ales.

– Nu prea înțeleg ce înseamnă asta, zise ea.

Jeremy își examină picioarele, apoi își înălță privirea și zâmbi parcă scuzându-se.

– Ca să fiu sincer, mi-am petrecut cea mai mare parte din zi chinuindu-mă și eu să înțeleg.

În timp ce stăteau în apropierea farului, soarele începuse să se scufunde sub linia orizontului, schimbând culoarea cerului într-o nuanță de cenușiu amenințător. Briza, umedă și rece, atingea în treacăt suprafața nisipului, agitând spuma la marginea apei.

În depărtare, o siluetă într-o jachetă de culoare închisă hrănea pescărușii aruncând bucățele de pâine în aer. În timp ce Lexie o urmărea, simțea cum șocul provocat de apariția lui Jeremy începea să-și piardă din intensitate. O parte din ea voia să fie furioasă că îi ignorase dorința de a fi singură, iar o altă parte, covârșitoare, era măgulită că reușise să o găsească. Avery nu se deranjase niciodată să vină după ea și nici domnul Renaștere. Nici Rodney nu s-ar fi gândit vreodată să ajungă acolo și, până acum câteva minute, dacă cineva ar fi sugerat că Jeremy ar face un asemenea lucru, Lexie ar fi râs numai gândindu-se la această posibilitate. Dar începea să-i fie clar că Jeremy era altfel decât toți ceilalți bărbați pe care îi cunoscuse mai înainte și că nu trebuia să fie surprinsă de nimic din ceea ce făcea.

Caii din depărtare începuseră să se împrăștie, continuând să pască ici-colo în timp ce o luau înapoi peste deal. Ceața de pe coastă se rostogolea amestecându-se cu marea și cerul. Chirele de baltă vârâte în nisip lângă marginea apei, cu picioarele lor lungi precum paiele, se mișcau repede în timp ce căutau crustacee micuțe.

În tăcere, Jeremy își făcu mâinile căuș și suflă în ele încercând să le încălzească.

– Ești supărată că am venit? întrebă el în sfârșit.

– Nu, recunoscu ea. Surprinsă, dar nu supărată.

El zâmbi, iar ea îi întoarse zâmbetul cu o sclipire plină de șarm.

– Cum ai ajuns aici? întrebă ea.

El făcu semn peste umăr, spre Buxton.

– Am făcut o plimbare cu doi pescari care mergeau în direcția asta, zise el. M-au lăsat în port.

– Te-au plimbat așa, pur și simplu?

– Chiar așa.

– Ai avut noroc. Majoritatea pescarilor sunt firi destul de dificile.

– Se poate să fie adevărat, dar oamenii rămân oameni, zise el. Cu toate că nu sunt expert în psihologie, sunt de părere că oricine – chiar și străinii – pot înțelege cât de urgentă poate fi o solicitare, așa că cei mai mulți oameni dau dovadă de generozitate. Se îndreptă dregându-și glasul. Dar cum nu a mers, am încercat să-i plătesc.

Ea chicoti la auzul acestei mărturisirii.

– Lasă-mă să ghicesc, zise ea. Ți-au luat toți banii, nu-i așa?

El ridică ușor din umeri.

– Cred că depinde de modul cum privești lucrurile. Mi s-au părut într-adevăr foarte mulți bani pentru o călătorie cu barca.

– După cum era și de așteptat. E ceva de mers. Numai benzina te-ar fi costat foarte mult. Și pe urmă mai e uzura bărcii...

– Au amintit de asta.

– Și, bineînțeles, timpul lor și faptul că vor lucra mâine înainte de zori.

– Au amintit și de asta.

În depărtare, ultimul cal dispăru după deal.

– Dar ai venit, oricum.

El încuviință la fel de uimit ca și ea.

– Dar s-au asigurat dacă am înțeles că era o călătorie în sens unic. Nu intenționau să mă aștepte, astfel încât cred că sunt blocat aici.

Ea ridică din sprânceană.

– A, serios? Cum ai plănuit să te întorci?

El îi aruncă un zâmbet diabolic.

– Păi, din întâmplare cunosc pe cineva care stă aici, așa că plănuiam să-mi folosesc farmecul irezistibil pentru a o convinge să-mi ofere o călătorie înapoi acasă.

– Și dacă eu nu voi pleca de aici un timp? Sau dacă ți-aș spune că ești pe cont propriu?

– Încă nu m-am gândit la partea asta.

– Și unde intenționai să stai cât te aflai aici?

– Nici la partea asta nu m-am gândit încă.

– Cel puțin ești sincer în privința asta, zise ea zâmbind. Dar, spune-mi, ce ai fi făcut dacă n-aș fi fost aici?

– Unde altundeva să te fi dus?

Ea se uită într-o parte, încântată de faptul că el nu uitase ce-i spusese ea cândva. În depărtare, zări luminile unui vas de pescuit creveți care se deplasa atât de încet, încât părea că stătea pe loc.

– Ți-e foame? întrebă ea.

– Sunt mort de foame. N-am mâncat nimic toată ziua.

– Ai vrea să iei cina?

– Știi un loc plăcut?

– Cunosc un loc foarte plăcut.

– Se acceptă cărți de credit? întrebă el. Mi-am folosit toții banii ca să ajung aici.

– Sunt sigură, zise ea, că vom fi în stare să ne descurcăm.

După ce făcură cale-ntoarsă de la far, porniră înapoi pe plajă mergând pe nisip compact, aproape de marginea apei. Exista un spațiu între ei și nici unul nu părea dispus să se apropie de celălalt. În schimb, cu nasurile înroșite de frig, înaintau amândoi cu hotărâre, parcă atrași de locul care le era destinat.

În tăcere, Jeremy rememora călătoria spre locul acela, cuprins de un sentiment de vinovăție față de Nate și Alvin.

Ratase teleconferința – nu avusese deloc semnal în timp ce traversa Pamlico Sound – și se gândea că trebuia probabil să sune folosind linia terestră îndată ce va putea, cu toate că nu aștepta cu plăcere momentul. Nate, bănuia el, fierbea de multe ore și aștepta telefonul lui, așa că putea, în sfârșit, să se înfurie, dar Jeremy intenționa să propună o întâlnire cu producătorii săptămâna viitoare, cu tot cu film și cu ideile generale ale reportajului, ceea ce își închipuia el că ar fi făcut subiectul întregii convorbiri, oricum. Dacă toate astea nu erau suficiente ca să-i liniștească, dacă pierderea unei singure convorbiri telefonice putea însemna sfârșitul carierei sale înainte ca aceasta să înceapă, atunci nu era sigur că dorea să lucreze în televiziune, în fond.

Și Alvin... mă rog, cu Alvin era ceva mai simplu. Nu exista nici o posibilitate ca Jeremy să se întoarcă în Boone Creek pentru a se întâlni cu Alvin în seara aceea – ajunsese la această concluzie în momentul când barca îl lăsase acolo –, dar Alvin avea un telefon celular, așa că putea să-i explice ce se întâmpla. Alvin nu va fi încântat să lucreze singur în seara aceea, dar se va calma până mâine. Alvin era unul dintre acei oameni care nu lăsau să-i supere ceva mai mult de o zi.

Fiind sincer cu sine, Jeremy recunoștea că nu prea era preocupat de nici una din aceste probleme în clipa aceea. În schimb, tot ceea ce părea să conteze era faptul că mergea alături de Lexie pe o plajă liniștită, într-un loc foarte îndepărtat și că, în timp ce își târau picioarele prin briza sărată, ea își încolăcise ușor brațul în jurul brațului său.

Lexie merse înainte pe treptele scorojite de lemn ale vechiului bungalow și își agăță jacheta în cuierul de

lângă ușă. Jeremy își agăță și el jacheta împreună cu sacul de voiaj. În timp ce Lexie mergea înaintea lui prin camera de zi, Jeremy o urmărea, gândindu-se din nou că era minunată.

– Îți plac pastele? întrebă ea, întrerupându-i gândurile.

– Glumești? Am crescut cu paste. Din întâmplare, mama e italiancă.

– Bine, zise ea. Pentru că asta plănuiam să gătesc.

– Mâncăm aici?

– Cred că suntem obligați, zise ea peste umăr. Ești lefter, ai uitat?

Bucătăria era mică, vopsită într-un galben decolorat, cu un tapet înflorat care se cojea pe la colțuri, cu dulapuri zgâriate și o masă mică, vopsită, așezată sub fereastră. Pe bufete erau produsele de băcănie pe care ea le adusese mai devreme și scotocind în prima sacoșă, scoase o cutie de Cheerios și o pâine. De pe locul său de lângă chiuvetă, Jeremy zări o porțiune din pielea ei când se ridică pe vârfuri să le pună în dulap.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă el.

– Nu, mă descurc, mulțumesc, zise ea, întorcându-se. După ce își îndreptă cămașa, băgă mâna în altă sacoșă și puse două cepe deoparte împreună cu două cutii mari de roșii San Marzano. Cât fac eu asta, vrei ceva de băut? Am un bax de șase sticle de bere în frigider dacă te interesează.

El făcu ochii mari prefăcându-se șocat.

– Ai bere? Îmi imaginam că nu bei mult.

– Nu beau.

– Pentru cineva care nu bea, un bax de șase sticle poate face mare rău. Clătină din cap înainte să continue. Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș crede că aveai de gând să faci o petrecere în acest weekend.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare, dar, ca și ieri, cu ceva jucăuș în ea.

– E mai mult decât îmi trebuie într-o lună, mulțumesc foarte mult. Acum, vrei una sau nu?

El zâmbi amuzat de schimbul lor familiar de cuvinte.

– Aș vrea una, mulțumesc.

– Vrei să te servești? Trebuie să am grijă de sos.

Jeremy se duse spre frigider și trase două sticle de Coors Light din baxul de șase sticle. Desfăcu iute capacul unei sticle și apoi al celeilalte înainte de a o așeza în fața ei. Când ea o văzu, el ridică din umeri.

– Nu-mi place să beau singur, zise el.

El ridică sticla toastând și ea făcu la fel. Ciocniră sticlele fără să spună un cuvânt. Sprijinindu-se de bufetul de lângă ea, Jeremy își încrucișă picioarele.

– Dă-mi voie să te anunț că sunt foarte priceput la tăiat dacă ai nevoie de ajutor.

– O să țin minte, zise ea.

El zâmbi.

- De cât timp deține familia ta locuința asta?

– Bunicii mei au cumpărat-o exact după cel de al Doilea Război Mondial. Atunci nu exista nici măcar un drum pe insulă. Trebuia să mergi prin nisip ca să ajungi aici. Sunt câteva fotografii în camera de zi în care se poate vedea cum arăta locuința atunci.

– Te superi dacă mă uit?

– Du-te înainte. Eu mai am de terminat aici. Pe hol, e o baie dacă vrei să te speli înainte de cină. În dormitorul pentru oaspeți, pe dreapta.

În camera de zi, Jeremy cercetă fotografiile care surprinseseră viața rustică de pe țărm, apoi observă valiza lui Lexie lângă canapea. După ce se gândi o clipă, apucă valiza și porni pe hol. Pe stânga, observă o cameră spațioasă, care

avea un pat mare cu piedestal, acoperit de o cuvertură cu un imprimeu cu cochilii. Pereții erau decorați cu alte fotografii care înfățișau Outer Banks. Bănuind că aceea era camera ei, așeză valiza chiar lângă ușă.

După ce traversă holul, intră în cealaltă cameră. Era decorată în stil nautic, iar perdelele albastru marin asigurau un contrast plăcut cu măsuțele laterale și masa de toaletă. În timp ce își scotea pantofii și șosetele lângă piciorul patului, se întreba cum ar fi să doarmă acolo, știind că Lexie era singură dincolo de hol.

La chiuveta din baie, se privi în oglindă și cu mâinile încercă să dea din nou o formă părului. Pielea îi era acoperită cu un strat subțire de sare și, după ce se spălă pe mâini, se stropi cu apă și pe față. Simțindu-se parcă mai bine, se întoarse în bucătărie și auzi notele melancolice din melodia *Yesterday* a grupului Beatles, care veneau de la un radio mic de pe pervaz.

– Gata pentru o mână de ajutor? întrebă el.

Lângă ea, observă un bol de salată de mărime medie cu bucățele de roșii și măsline.

În timp ce spăla salata, Lexie făcu semn cu capul spre cepe.

– Sunt aproape gata cu salata, dar vrei să cureți astea?

– Bineînțeles. Vrei să le și tai?

– Nu, doar atât. Curăță-le. Cuțitul este în sertarul de acolo.

Jeremy scoase un cuțit și întinse mâna după cepele de pe bufet. Pentru scurt timp, amândoi își văzură de treabă fără să vorbească, ascultând muzica. Când termină cu salata și o puse deoparte, Lexie încercă să ignore faptul că stăteau atât de aproape unul de celălalt. Dar cu coada ochiului, nu se putea abține să nu admire atitudinea degajată a lui

Jeremy, forma șoldurilor și a picioarelor, umerii largi și pometii înalți.

Jeremy îi arătă o ceapă curățată, fără să știe ce gândea ea.

– Așa?

– Chiar așa, zise ea.

– Ești sigură că nu vrei să o tai?

– Nu. Dacă o vei tăia, vei distruge sosul și nu te voi ierta niciodată.

– Toată lumea taie ceapa. Mama mea italiancă taie ceapa.

– Eu nu.

– Deci o să pui cepele astea două întregi în sos?

– Nu. Le voi tăia mai întâi în două.

– Pot să fac măcar asta?

– Nu, mulțumesc. Nu mi-ar plăcea să te dau afară. Ea zâmbi. Și în plus, eu sunt bucătarul, ai uitat? Tu doar te uiți și înveți. Chiar acum imaginează-ți că ești... un ucenic.

– Un ucenic?

Ea ridică din umeri.

– Ce pot să spun? S-ar putea ca mama ta să fie italiancă, dar eu am crescut cu o bunică care a încercat aproape toate rețetele.

– Și asta te face specialistă?

– Nu, dar a făcut-o pe Doris și, mult timp, am fost ucenica. Am învățat prin asimilare și acum este rândul tău.

El întinse mâna după cealaltă ceapă.

– Spune-mi atunci, ce are atât de special rețeta ta? În afară de cepele de mărimea mingilor de baseball, adică.

Ea luă ceapa curățată și o tăie în două.

– De vreme ce mama ta e italiancă, sunt convinsă că ai auzit de roșiile San Marzano.

– Bineînțeles, zise el. Sunt roșii. Din San Marzano.

– Ha, ha, rosti ea. De fapt, sunt cele mai dulci și cele mai aromate roșii, mai ales în sosuri. Acum, privește și învață.

Lexie scoase o oală de sub aragaz și o puse deoparte, apoi dădu drumul la gaz și aprinse ochiul. Flacăra albastră pâlpâi, iar ea așeză oala goală pe ochiul aprins.

– Sunt impresionat până aici, zise el, terminând de curățat cea de a doua ceapă și punând-o deoparte. Își luă berea și se sprijini de bufet din nou. Ar fi cazul să-ți faci propria emisiune de gătit.

Refuzând să-l ia în seamă, ea turnă conținutul celor două cutii de roșii în oală, apoi adăugă un pachet întreg de unt. Jeremy se uită peste umărul ei, urmărind cum untul începea să se topească.

– Pare sănătos, zise el. Doctorul meu îmi spunea mereu că am nevoie de mai mult colesterol în dietă.

– Știai că ai o înclinație spre sarcasm?

– Am auzit asta, zise el ridicând sticla. Dar mulțumesc pentru observație.

– Ai terminat de curățat cealaltă ceapă?

– Doar sunt ucenicul, nu? zise el, dându-i ceapa.

O tăie și pe aceea în două înainte de a pune toate cele patru jumătăți în sos. Amestecând sosul o clipă cu o lingură lungă de lemn, îl lăsă să înceapă să fiarbă și apoi micșoră focul.

– Foarte bine, zise ea mulțumită revenind spre chiuvetă, deocamdată am terminat. Va fi gata într-o oră și jumătate.

În timp ce Lexie se spăla pe mâini, Jeremy se uită în oală, încruntându-se.

– Asta-i tot? Fără usturoi? Fără sare și piper? Fără cârnăcior? Fără chiftele?

Ea clătină din cap.

– Doar trei ingrediente. Bineînțeles că îl vom turna peste linguini și pe deasupra vom pune puțin parmezan.

– Nu este chiar italian.

– De fapt, este. Este modul în care se prepară în San Marzano de sute de ani. Asta-i în Italia, apropo. Închise robinetul, își scutură mâinile deasupra chiuvetei și se șterse cu un prosop pentru vase. Dar de vreme ce mai avem puțin timp la dispoziție, o să fac curat înainte de cină, zise ea. Ceea ce înseamnă că te voi lăsa puțin singur.

– Nu-ți face griji pentru mine. O să găsesc ceva de făcut.

– Dacă vrei, poți să faci un duș, zise ea. Îți voi aduce câteva prosoape.

Pentru că încă mai simțea sarea pe gât și pe brațe, nu-i luă decât o clipă să accepte.

– Mulțumesc. Ar fi grozav.

– Dă-mi doar un minut să aduc lucrurile de care ai nevoie, bine?

Ea zâmbi, își luă berea și, când se strecură pe lângă el, îi simți privirea fixată pe șolduri. Se întrebă dacă și el se simțea la fel de stânjenit cum se simțea ea.

La capătul holului, deschise ușa dulapului de perete, luă câteva prosoape și le așeză pe patul lui. În baie, sub chiuvetă, erau diverse șampoane și un săpun nou, așa că le scoase la vedere și pe acelea. În timp ce le aranja, se privi pentru o clipă în oglindă și deodată și-l imagină pe Jeremy înfășurat într-un prosop după ce făcuse duș. Imaginea o făcu să vibreze. Trase adânc aer în piept, simțindu-se din nou ca o adolescentă.

– Hei!? îl auzi ea strigând. Unde ești?

– Sunt în baie, răspunse ea surprinsă de vocea ei calmă. Verific dacă ai tot ce-ți trebuie.

Jeremy apăru în spatele ei.

– Nu ai din întâmplare și un aparat de ras printr-unul dintre sertarele astea, nu?

– Nu, regret, zise ea. O să mă uit și în baia mea, dar...

– Nici o problemă, zise el trecându-și mâna peste favoriți. Astă-seară, voi avea un look neîngrijit.

„Neîngrijit ar fi tocmai bine", socoti ea, simțind cum se înroșește. Întorcându-se ca el să nu observe, făcu semn spre șampoane.

– Folosește-l pe oricare dintre ele, zise ea. Și nu uita că durează un timp până când o să ai apă caldă, așa că fii răbdător.

– Voi fi, zise el. Dar am vrut să te întreb dacă pot să folosesc telefonul. Trebuie să dau câteva telefoane.

Ea încuviință.

– Telefonul e în bucătărie.

Făcându-și loc pe lângă el, simți cum o urmărea din nou, cu toate că nu se întoarse să verifice. În schimb, se duse în camera ei, închise ușa și se sprijini de ea încurcată de modul prostesc în care se simțea. Nu se întâmplase nimic, nimic nu avea să se întâmple, își spuse ea din nou. Încuie ușa, sperând că va fi suficient să o împiedice să se mai gândească și să își stăpânească gândurile. Și funcționă, măcar pentru o clipă, până când observă că Jeremy îi așezase valiza în cameră.

Faptul că știa că el fusese în cameră cu câteva minute mai înainte stârni în sufletul ei un val de speranțe interzise, chiar dacă nu dorea să se mai gândească la nimic, încât se văzu obligată să admită că se mințise tot timpul.

În momentul când reveni în bucătărie după duș, Jeremy gustă din sosul care fierbea la foc mic pe aragaz. Își termină berea, aruncă sticla la gunoi, sub chiuvetă, și apoi

scoase o alta din frigider. Pe raftul de jos, zări un calup proaspăt de parmezan și un borcan nedesfăcut de măsline Amfiso; se gândi să șterpelească una, după care renunță.

După ce găsi telefonul, formă numărul de la biroul lui Nate și i se făcu legătura imediat. În primele douăzeci de secunde, ținu receptorul departe de ureche cât timp Nate îl făcea cu ou și cu oțet, dar când, în sfârșit, se calmă, reacționă pozitiv la propunerea lui Jeremy, acceptând întâlnirea de săptămâna viitoare. Jeremy încheie convorbirea cu promisiunea că va discuta cu el din nou a doua zi dimineața.

Alvin, pe de altă parte, fusese imposibil de găsit. După ce formă numărul și auzi căsuța vocală, Jeremy așteptă un minut și încercă din nou, cu același rezultat însă. Ceasul din bucătărie arăta aproape ora șase, așa că Jeremy își închipui că Alvin era pe undeva pe șosea. Din fericire, mai aveau ocazia să discute în seara aceea înainte ca el să iasă.

Nemaiavând nimic altceva de făcut și pentru că Lexie nu se vedea pe nicăieri, Jeremy ieși tiptil pe ușa din spate și rămase pe verandă. Frigul se înteți se. Vântul, din ce în ce mai nedomolit, era rece și aspru și, cu toate că nu putea zări oceanul, auzea valurile rostogolindu-se fără încetare, ritmul lor liniștindu-l, aproape ca într-o transă.

După o vreme, reveni în livingul întunecat. Aruncând o privire pe hol, observă o fâșie de lumină pe sub ușa închisă a lui Lexie. Neștiind ce să facă, aprinse o lampă mică de citit care se afla lângă șemineu, iar lumina acesteia împrăștie umbre prin încăpere. Studie cărțile care fuseseră stivuite pe polița șemineului înainte de a-și aminti de sacul de voiaj. În graba de a ajunge acolo, nu reușise să se uite încă prin caietul lui Doris, așa că, după ce îl scoase din sac,

se întoarse cu el spre fotoliu. În timp ce lua loc, simți cum încordarea din umeri începea să cedeze pentru prima oară după multe ore.

„Să fiu aici, acum, se gândi el, e plăcut. Nu, să reformulez. E așa cum ar trebui să fie mereu."

Mai devreme, când Lexie îl auzise pe Jeremy închizând ușa de la camera lui, rămase lângă oglindă și sorbi din bere, bucuroasă că avea la îndemână ceva care să-i calmeze nervii.

Purtaseră o conversație banală în bucătărie, păstrând distanța până când lucrurile intraseră pe făgașul normal. Când revenise în acel loc, știa că trebuia să nu se dea bătută, dar în timp ce punea berea deoparte, realiză că nu dorea să păstreze distanța. Nu mai dorea.

În ciuda faptul că își dădea seama de riscuri, tot ceea ce era legat de el o atrăgea tot mai mult – surpriza când îl zărise venind spre ea pe plajă, zâmbetul său degajat și părul răvășit, privirea neastâmpărată de copil – și, în momentul acela, deveni în același timp și bărbatul pe care îl cunoștea, și bărbatul pe care nu îl cunoștea. Cu toate că atunci nu era dispusă să admită asta, înțelegea în clipa aceea că dorea să-i cunoască acea parte pe care el continua să o ascundă de ea, oricare ar fi fost aceea, indiferent unde putea duce.

În urmă cu două zile, nu și-ar fi imaginat câtuși de puțin că așa ceva ar fi posibil, mai ales cu un bărbat pe care nu-l cunoștea mai deloc. Odinioară, fusese rănită, așa că realiza în momentul acela că reacționase în fața durerii retrăgându-se la adăpostul singurătății. Dar o viață fără risc nu prea era viață, așa că dacă intenționa să se schimbe, putea foarte bine să înceapă din clipa aceea.

După ce făcu duș, se așeză pe marginea patului și trase fermoarul de la buzunarul de pe capacul valizei pentru a lua o sticluță cu loțiune. Își aplică puțină loțiune pe picioare și pe brațe și o întinse pe sâni și pe abdomen, savurând senzația intensă pe care i-o producea.

Nu adusese cu ea nimic extravagant de purtat; în graba de dimineață, își luase la repezeală primele lucruri pe care le găsise, așa că răscoli prin valiză până când găsi perechea preferată de jeanși. Erau foarte decolorați, deșirați la genunchi, cu manșetele uzate. Dar spălatul înmuiase și subțiase denimul, așa că era foarte conștientă de faptul că îi scoteau în evidență silueta. Simți un fior ascuns la gândul că în mod sigur Jeremy va observa.

Își puse repede pe ea o cămașă albă cu mâneci lungi pe care nu se obosi să o bage în pantaloni și își răsuci mânecile până la coate. Stând în fața oglinzii, își încheie nasturii din față, oprindu-se cu un nasture mai jos decât se încheia de obicei, punându-și în evidență o porțiune foarte mică din decolteu.

Își uscă părul cu un uscător și îl perie. Pentru machiaj, făcu tot posibilul cu ce avea la dispoziție, aplicându-și un pic de fard pe obraji, rimel și ruj. Ar fi dorit să fi avut puțin parfum, dar nu mai putea face nimic în privința asta.

Când termină, trase de cămașă în fața oglinzii în încercarea de a o face să stea cum trebuie, încântată de felul în care arăta. Zâmbind, încercă să-și aducă aminte dacă ultima dată când arătase bine contase cu adevărat pentru ea.

Când intră în cameră, Jeremy stătea în fotoliu cu picioarele sprijinite. El își ridică privirea spre ea și, pentru o clipă, păru că vrea să spună ceva, dar nu se auzi nici un cuvânt. În schimb, continuă să o privească.

Incapabil să-și ia privirea de la Lexie, își dădu seama dintr-odată de ce fusese atât de important să o regăsească. Nu avusese de ales, pentru că atunci văzu limpede că era îndrăgostit de ea.

– Arăți... incredibil, șopti el în sfârșit.

– Mulțumesc, zise ea, auzindu-și emoția sinceră din glas, care dezvăluia modul în care el o făcea să se simtă.

Privirile lor se întâlniră și rămaseră nemișcate și, în clipa aceea, ea înțelese că mesajul din privirea lui era oglindirea propriei dorințe.

CINCISPREZECE

Pentru o clipă, nici unul nu păru în stare să se miște, până când Lexie respiră adânc și se uită într-o parte. Încă tulburată, ridică ușor sticla cu bere.

– Cred că mai am nevoie de una, zise ea, încercând să zâmbească. Vrei și tu?

Jeremy își drese glasul.

– Deja mi-am luat una. Mulțumesc.

– Revin într-o clipă. Trebuie să verific și sosul.

Lexie se îndreptă spre bucătărie, cu pași nesiguri, și se opri în fața aragazului. Lingura de lemn lăsase o pată de sos de roșii pe bufet după ce o luase să amestece în oală, iar atunci când termină, o puse în același loc. Apoi deschise frigiderul, își scoase o bere și o puse pe bufet împreună cu măslinele. Încercă să deschidă borcanul, dar pentru că mâinile îi tremurau, nu reuși să-l prindă cum trebuia.

– Ai nevoie de o mână de ajutor? întrebă Jeremy.

Ea își ridică privirea surprinsă. Nu-l auzise intrând, așa că se întrebă dacă sentimentele ei erau la fel de evidente pe cât de puternic le simțea.

– Dacă nu te superi, zise ea.

Jeremy luă borcanul cu măsline din mâna ei. Ea urmări mușchii viguroși de pe antebrațul lui în timp ce răsuci

capacul să-l deschidă. Apoi, observând sticla ei de bere, o deschise și i-o înmână.

Jeremy nu voia să-i întâlnească privirea și nici nu părea dornic să vorbească. În liniștea din încăpere, ea îl văzu sprijinindu-se de bufet. Lumina de deasupra era aprinsă, dar, fără strălucirea stinsă a amurgului răzbătând prin fereastră, părea mai molatică decât atunci când începuseră să gătească.

Ea scoase niște ulei de măsline și oțet balsamic și turnă câte puțin din fiecare într-un bol mic, adăugând sare și piper.

– Totul miroase delicios, zise el.

După ce termină cu sosul pentru salată, întinse mâna după măsline și le puse într-un alt bol mic.

– Mai avem încă o oră până la cină, zise ea. Conversația părea să o calmeze. Pentru că nu m-am gândit că o să am companie, astea vor ține loc de aperitiv. Dacă ar fi vară, aș fi propus să așteptăm pe verandă, afară, dar am încercat mai devreme și e foarte frig. Și ar fi cazul să te avertizez că scaunele din bucătărie nu sunt prea confortabile.

– Ceea ce înseamnă?

– Vrei să iei loc din nou în living?

El o luă înainte, se opri în dreptul fotoliului să ia caietul lui Doris și apoi o urmări pe Lexie așezându-se pe canapea. Ea așeză măslinele pe măsuța de cafea, apoi se foi ușor, încercând să se facă comodă. Când se așeză lângă ea, îi simți parfumul floral și dulce al șamponului pe care îl folosise. Din bucătărie, auzea acorduri foarte slabe de la radio.

– Observ că ai caietul lui Doris, zise ea.

El dădu din cap aprobator.

– Mi-a îngăduit să-l împrumut.

– Și?

– Tocmai am avut ocazia să mă uit peste primele pagini. Dar conține mult mai multe detalii decât mi-am imaginat.

– Acum crezi că a prezis sexul tuturor acelor copilași?

– Nu, zise el. Cum am spus, e posibil să-i fi notat doar pe cei în privința cărora a avut dreptate.

Lexie zâmbi.

– Și felul diferit în care arată însemnările? Uneori cu stiloul, alteori cu creionul, uneori arată de parcă era grăbită, alteori arată de parcă o făcea pe îndelete.

– Nu susțin că acest caiet nu pare convingător, zise el. Susțin doar că ea nu poate prezice sexul copilașilor ținând mâna cuiva într-a sa.

– Pentru că așa susții tu.

– Nu. Pentru că e imposibil.

– Nu vrei să spui puțin probabil din punct de vedere statistic?

– Nu, zise el, imposibil.

– Foarte bine, domnule Sceptic. Dar cum merge articolul tău?

Jeremy începu să dezlipească eticheta de pe sticla de bere cu degetul mare.

– Bine, zise el. Dacă aș putea, aș mai vrea să termin de răsfoit câteva jurnale la bibliotecă. Poate găsesc ceva care să dea savoare povestirii.

– Ai descifrat misterul?

– Da, zise el. Nu-mi rămâne decât să demonstrez. Din fericire, vremea ține cu mine.

– Da, zise ea. Probabil că va fi ceață tot weekendul. Am auzit la radio mai devreme.

– Grozav, zise el. Dar partea proastă e că soluția nu e deloc la fel de amuzantă ca legenda.

– A meritat să vii aici, atunci?

El încuviință.

– Fără îndoială, zise el cu voce calmă. N-aș fi pierdut călătoria asta pentru nimic în lume.

Ascultându-i tonul, Lexie înțelese exact ceea ce intenționase să spună, așa că se întoarse spre el. Sprijinindu-și bărbia în mână, își puse un picior pe canapea, încântată de intimitatea atmosferei și de senzația de a se simți dorită, pe care i-o dădea apropierea lui.

– Deci, ce este? întrebă ea aplecându-se în față ușor. Poți să-mi spui?

Lumina lămpii din spatele femeii crea un halou delicat în jurul ei, iar ochii îi străluceau într-o nuanță de violet pe sub genele întunecate.

– Aș prefera să-ți arăt, zise el.

Ea zâmbi.

– De vreme ce te duc înapoi, vrei să spui. Corect?

– Corect.

– Și vrei să mergi înapoi...?

– Mâine, dacă putem. El clătină din cap încercând să-și stăpânească emoțiile, nedorind să strice atmosfera, nedorind să împingă lucrurile prea mult, dorind doar să o ia în brațe. Trebuie să mă întâlnesc cu Alvin. Este un prieten de-al meu – un cameraman din New York. Vine să facă niște filme profesioniste.

– Vine în Boone Creek?

– De fapt, probabil sosește în oraș în timp ce noi vorbim.

– Chiar acum? N-ar trebui să fii acolo?

– Probabil, recunoscu el.

Ea se gândi la ceea ce spusese el, impresionată de efortul pe care îl făcuse să vină în ziua aceea.

În regulă, zise ea. Este un feribot dimineață pe care putem să-l prindem. Putem fi înapoi în oraș pe la zece.

– Mulțumesc, zise el.

Și ai de gând să filmezi mâine-noapte?

El aprobă.

– Am lăsat un bilet prin care îi spun lui Alvin să meargă la cimitir în seara asta, dar trebuie să filmăm și în altă parte. Și mâine o să fie o zi plină, oricum. Sunt câteva mărunțișuri pe care trebuie să le definitivez.

– Cum rămâne cu seara dansantă? Mă gândeam că aveam o înțelegere, că dacă vei rezolva misterul, voi dansa cu tine.

Jeremy lăsă capul în jos.

– Dacă pot să o fac, o voi face. Crede-mă. Nu-mi doresc nimic mai mult.

Tăcerea umplu încăperea.

– Când ai de gând să te întorci la New York? întrebă ea, în sfârșit.

– Sâmbătă, zise el. Trebuie să fiu la New York pentru o întâlnire de săptămâna viitoare.

Inima i se strânse când îl auzi vorbind. Deși știa ce urma să-i spună, era chinuitor să-l audă rostind cuvintele.

– Înapoi la viața captivantă, nu?

El clătină din cap.

– Viața mea în New York nu e deloc atâta de încântătoare. Cea mai mare parte înseamnă muncă. Îmi petrec majoritatea timpului fie făcând cercetări științifice, fie scriind, și astea sunt eforturi solitare. De fapt, sunt destul de singur deseori.

Ea ridică din sprânceană.

– Nu încerca să mă faci să-mi fie milă de tine, pentru că nu o cred.

El îi aruncă o privire.

– Și dacă ți-aș vorbi despre vecinii mei îngrozitori? Ți-ar fi milă de mine atunci?

– Nu.

El râse.

– Nu locuiesc în New York de dragul aventurii, indiferent de ceea ce ai putea să-ți închipui. Locuiesc acolo pentru că familia mea e acolo, pentru că mă simt în largul meu acolo. Pentru că acolo înseamnă acasă pentru mine. Exact cum Boone Creek este acasă pentru tine.

– Înțeleg că ești foarte apropiat de familia ta.

– Da, zise el, suntem apropiați. Ne strângem în fiecare weekend acasă la mama și tata, în Queens, pentru mesele acelea foarte mari și importante. Cu câțiva ani în urmă, tata a avut o criză cardiacă și îi e greu, dar îi plac weekendurile astea. Întotdeauna este ca la grădina zoologică: o ceată de copii care aleargă peste tot, mama care gătește în bucătărie, frații mei și soțiile lor care stau prin curtea din spate. Bineînțeles, ei locuiesc cu toții aproape, așa că se duc acolo chiar mai des decât o fac eu.

Ea mai luă o înghițitură de bere.

– Sună frumos.

– Da. Dar e greu uneori.

Ea se uită la el.

– Nu înțeleg.

El rămase tăcut în timp ce învârtea sticla în mâini.

– Uneori, nici eu nu înțeleg, zise el.

Poate că felul în care se exprimase o făcu să se abțină să mai spună ceva; în tăcere, îl urmărea atentă, așteptând să continue.

– Ai avut vreodată un vis? întrebă el. Ceva ce îți dorești foarte tare și exact când crezi că ești gata să întinzi mâna și să-l apuci, ceva îl îndepărtează?

– Toată lumea are visuri care nu se împlinesc, răspunse ea cu o voce precaută.

Umerii lui se prăbușiră brusc.

– Da, zise el. Cred că ai dreptate.

– Nu înțeleg ce încerci să-mi spui, zise ea.

– E ceva ce nu știi despre mine, zise el întorcându-se din nou cu fața spre ea. De fapt, e ceva ce n-am spus niciodată nimănui.

Când îl auzi, Lexie își simți umerii încordați.

– Ești căsătorit, zise ea, lăsându-se pe spate.

El clătină din cap.

– Nu.

– Atunci te vezi cu cineva la New York și e ceva serios.

– Nu, nu e nici asta.

Pentru că el nu mai spuse nimic, ea își imagină că zărise o umbră de neîncredere pe chipul său.

– E în ordine, veni ea cu ideea. Oricum, nu e treaba mea.

El clătină din cap și se forță să zâmbească.

– Ai fost aproape prima dată, zise el. Am fost căsătorit. Și am divorțat.

Așteptându-se la ceva mult mai rău, puțin îi lipsi lui Lexie să nu râdă în hohote de ușurare, dar expresia lui sumbră o reținu.

– Numele ei era Maria. La început, a fost pasional și nici unul din noi nu putea înțelege ce văzusem unul la celălalt. Dar odată ce relația a devenit mai profundă, am împărtășit aceleași valori și credințe despre toate lucrurile importante din viață. Inclusiv dorința noastră de a avea copii. Ea dorea patru, eu doream cinci. Ezită când îi zări expresia. Știu că asta înseamnă o mulțime de copii în ziua de azi, dar era ceva cu care amândoi eram deprinși. Ca și mine, ea provenea dintr-o familie numeroasă. Făcu o pauză. N-am știut de la început că era o problemă, dar după șase luni, pentru că ea tot nu rămăsese însărcinată, am mers să facem niște teste de rutină. S-a dovedit că ea era bine, dar, dintr-un motiv oarecare, eu nu. Fără nici un fel de motiv, fără nici un răspuns rezonabil. Pur și simplu, unul dintre acele lucruri care li se întâmplă uneori oamenilor. Când a

aflat, a hotărât că nu mai dorea să continue mariajul. Și acum... adică, îmi iubesc familia, îmi place să-mi petrec timpul cu ei, dar când sunt acolo, întotdeauna îmi amintesc de familia pe care nu voi fi în stare să o am niciodată. Știu că sună ciudat, dar cred că ar trebui să fii în locul meu pentru a înțelege cât de mult mi-am dorit copii.

Când termină, Lexie se uita la el încercând să priceapă ceea ce tocmai îi spusese.

– Soția te-a părăsit pentru că ați descoperit că nu puteați avea copii? întrebă ea.

– Nu imediat. Dar în final, da.

– Și doctorii nu puteau face nimic?

– Nu. El păru aproape stânjenit. Adică, n-au afirmat că era absolut imposibil să am un copil, dar au lăsat să se înțeleagă că putea fi foarte probabil să nu se întâmple niciodată. Și asta a fost suficient pentru ea.

– Nu s-a gândit la adopție? Sau la găsirea unui donator? Sau...

Jeremy clătină din cap.

– Știu că e simplu să crezi că era o femeie fără inimă, dar nu era așa, zise el. Trebuia să o cunoști ca să o înțelegi pe deplin. A crescut imaginându-și că va fi mamă. În definitiv, surorile ei, toate au devenit mame și ar fi devenit și ea, dacă n-ar fi fost problema mea. Își ridică privirea spre tavan. Mult timp, nu am vrut să cred. Nu voiam să cred că eram imperfect, dar eram. Și îmi dau seama că sună ridicol, dar după asta, m-am simțit mai puțin bărbat. Ca și cum nu eram suficient de corespunzător pentru nimeni.

El ridică din umeri, iar vocea îi reveni la normal pe măsură ce continuă:

– Da, am fi putut adopta; da, am fi putut găsi un donator. Am propus toate astea. Dar nu era prea interesată de aceste

variante. Ea dorea să fie însărcinată, dorea să se bucure de naștere și, fără discuție, dorea să fie copilul soțului ei. După asta, lucrurile au început să meargă prost. Dar nu numai din cauza ei. Și eu mă schimbasem. Eram cu toane... am început să călătoresc și mai mult în interes de serviciu... nu știu... poate că eu am forțat-o să plece.

Lexie îl studie mult timp.

– De ce îmi povestești toate astea?

El luă o înghițitură de bere și începu din nou să răzuiască eticheta de pe sticlă.

– Poate pentru că vreau să știi în ce te bagi cu cineva ca mine.

Când îl auzi, Lexie simți cum sângele îi năvălește în obraji. Clătină din cap și se întoarse într-o parte.

– Nu spune lucruri pe care nu le crezi.

– Ce te face să spui că nu le cred?

Afară, vântul începuse să bată mai puternic, și Lexie auzea clinchetul slab al clopoțeilor de vânt de lângă ușă.

– Pentru că nu le crezi. Pentru că nu poți. Pentru că nu te reprezintă și nu au nici o legătură cu ceea ce tocmai mi-ai povestit, zise ea. Tu și eu... nu suntem la fel, oricât ai vrea să crezi că suntem. Tu ești acolo, eu sunt aici. Tu ai o familie mare cu care te vezi deseori, eu o am doar pe Doris și ea are nevoie de mine aici, mai ales acum, având în vedere sănătatea ei. Ție îți plac marile orașe, mie îmi plac cele mici. Tu ai o carieră care îți place foarte mult, iar eu... mă rog, eu am biblioteca și îmi place la fel de mult. Dacă unul din noi este obligat să renunțe la ceea ce are, ceea ce-a ales să facă cu viața lui... Închise ochii pentru o secundă. Știu că e posibil ca unii oameni să o facă, dar este o misiune grea atunci când vrei să construiești o relație. Chiar tu ai spus că motivul pentru care te-ai îndrăgostit de Maria a fost împărtășirea acelorași valori. Dar în ceea

ce ne privește, unul din noi ar trebui să se sacrifice. Și dacă eu nu vreau să fiu obligată să mă sacrific, nu cred că e corect să-ți pretind nici ție să te sacrifici.

Ea își lăsă privirea în jos și, în tăcerea care urmă, Jeremy reuși să audă ticăitul ceasului de deasupra șemineului. Chipul ei fermecător era umbrit de tristețe, iar el se simți brusc cuprins de teama că ar putea pierde orice șansă de a mai fi cu ea. Întinse mâna și îi întoarse fața spre el.

– Și dacă nu consider că e un sacrificiu? zise el. Și dacă ți-aș spune că aș prefera să fiu cu tine decât să revin la viața mea de altădată?

Simțea pe piele furnicături sub degetele lui. Încercând să ignore senzația, Lexie își impuse un ton ferm.

– Atunci ți-aș spune că și eu am petrecut de minune în ultimele două zile. Că întâlnirea cu tine a fost... în sfârșit, uimitoare. Și că da, aș vrea să cred că ar exista o cale să facem ca lucrurile să meargă. Și că sunt flatată.

– Dar nu vrei să încercăm să facem lucrurile să funcționeze.

Lexie clătină din cap.

– Jeremy... eu...

– E în ordine, zise el. Înțeleg.

– Nu, zise ea, nu înțelegi. Pentru că ai auzit ce am spus, dar nu ai ascultat. Asta înseamnă că, bineînțeles, mi-ar plăcea ca totul să meargă între noi. Ești inteligent, bun și încântător... Se opri, șovăind. De acord, ești puțin cam îndrăzneț uneori...

În ciuda tensiunii, el nu se putu abține să nu râdă. Ea continuă, alegându-și cuvintele cu grijă:

– Motivul pentru care spun toate astea este că ultimele două zile au fost incredibile, dar, în trecut, au fost lucruri care m-au rănit, zise ea. Repede și cu calm, îi povesti despre domnul Renaștere. Când își termină povestirea,

avea o expresie aproape vinovată. Poate de aceea încerc să fiu prevăzătoare în privința asta. Nu spun că vei dispărea așa cum a făcut el, dar poți afirma cu mâna pe inimă că vom avea aceleași sentimentele unul pentru celălalt dacă va trebui să străbatem un drum lung pentru a fi împreună?

– Da, zise el cu voce hotărâtă. Pot.

Ea se arătă aproape tristă de răspunsul lui.

– Spui asta acum, dar mâine? Dar peste o lună?

Afară, vântul șuiera în jurul căsuței. Nisipul se lovea de ferestre, iar perdelele se mișcau în toate părțile, în timp ce aerul își croia drum prin ochiurile vechi de geam.

Jeremy se uita fix la Lexie, realizând din nou că o iubea.

– Lexie, zise el simțind cum i se usca gura. Eu...

Știind ce avea el de gând să spună, ea își ridică mâinile să-l oprească.

– Te rog, zise ea. Nu. Nu sunt încă pregătită pentru asta, bine? Deocamdată, hai să savurăm cina. Se poate? Ea ezită înainte de a-și așeza încet sticla de bere pe masă. Ar fi cazul să merg să văd ce se întâmplă cu pastele.

Trist, Jeremy o urmări în timp ce se ridica de pe canapea. Oprindu-se în drum spre bucătărie, ea se întoarse spre el.

– Și așa cum știi, cred că ceea ce a făcut fosta ta soție a fost îngrozitor și nu e nici pe departe așa de grozavă cum ai încercat să sugerezi că era. Nu-ți părăsești soțul pentru un astfel de motiv și faptul că reușești să afirmi ceva drăguț despre ea dovedește că ea este cea care a greșit. Crede-mă – știu de ce ai nevoie să fii un părinte bun. Să ai copii înseamnă să ai grijă de ei, să-i crești, să-i iubești și să-i sprijini și nici unul dintre aceste lucruri nu are legătură cu cine îi concepe într-o noapte în dormitor sau cu experiența de a fi însărcinată.

Ea se îndreptă spre bucătărie și dispăru. El îl auzea pe Billie Holiday cântând *I'll Be Seeing You* la radio. Cu emoție, Jeremy se ridică să o urmeze știind că, dacă n-ar profita de moment, s-ar putea să nu mai aibă ocazia niciodată. Lexie, înțelesese el dintr-odată, era motivul pentru care venise la Boone Creek; Lexie era răspunsul pe care îl căutase tot timpul.

Se sprijini de ușa bucătăriei urmărind-o cum punea altă oală pe aragaz.

– Mulțumesc pentru ceea ce ai spus, zise el.

– Cu plăcere, răspunse ea, refuzând să-i întâlnească privirea.

El știa că ea se străduia să fie puternică în fața emoțiilor pe care și el le trăia, așa că îi admiră atât pasiunea, cât și rezerva. Totuși, făcu un pas spre ea, știind că trebuia să-și încerce norocul.

– Vrei să-mi faci o favoare? întrebă el. Pentru că s-ar putea să nu ajung să o fac mâine-seară, zise el întinzând mâna, vrei să dansezi cu mine acum?

– Aici? întrebă ea ridicându-și privirea, luată prin surprindere în timp ce inima îi bătea nebunește. Acum?

Fără să mai spună nimic, el veni mai aproape și o luă de mână. Zâmbi în timp ce îi ridică mâna la buze și îi sărută degetele înainte de a o lăsa jos. Apoi, privind în ochii ei, își trecu celălalt braț în jurul mijlocului și o trase încet spre el. În timp ce degetul său mare începu să-i atingă cu blândețe pielea mâinii, îi șopti numele, iar Lexie se trezi lăsându-se condusă de el.

Melodia se auzea slab în timp ce începură să se rotească în cercuri lente și, cu toate că se simți stingherită la început, în cele din urmă se sprijini de el, relaxându-se la căldura trupului său. Respirația lui îi încălzea gâtul și când mâna lui o atinse cu delicatețe pe spate, ea închise ochii și rămase sprijinită de el, lăsându-și capul pe umărul lui și

simțind cum ultima ei împotrivire se topea. Realiză că momentul acela era ceea ce dorise tot timpul și, în bucătăria micuță, se mișcau în ritmul muzicii duioase, înlănțuiți.

Dincolo de ferestre, valurile continuau să se rostogolească, aruncându-se către dună. Vântul rece șuiera în jurul căsuței, pierzându-se în seara tot mai întunecată. Cina fierbea la foc mic pe aragaz.

Când, în sfârșit, ea își ridică capul să-i întâlnească privirea, el își încolăci brațele în jurul ei. Buzele lui le atinseră ușor pe ale ei o dată, și apoi de două ori înainte de a le apăsa cu putere. După ce se retrase ușor să se încredințeze că ea se simțea bine, o sărută din nou și îl sărută și ea, desfătându-se în îmbrățișarea lui strânsă. Îi simți limba pe limba ei, umezeala care îmbăta, și își duse o mână spre fața lui, descoperindu-i barba nerasă pe obraz. El reacționă la atingerea ei sărutând-o pe obraz și pe gât, plimbându-și limba nerăbdătoare pe pielea ei.

Se sărutară în bucătărie mult timp, amândoi savurând momentul pe îndelete, până când Lexie se depărtă de el. Închise aragazul din spatele ei, apoi, luându-l din nou de mână, îl conduse în dormitorul ei.

Făcură dragoste încet. Cât se mișcă deasupra ei, îi șopti cât de mult o iubește și îi murmură numele ca pe o rugăciune. Mâinile lui se mișcau continuu, parcă pentru a-și dovedi că era reală. Rămaseră în pat ore întregi, făcând dragoste, râzând fără zgomot și bucurându-se unul de atingerea celuilalt.

Câteva ore mai târziu, Lexie se ridică din pat și aruncă pe ea halatul de baie. Jeremy își puse jeanșii și o însoți la bucătărie, unde terminară de pregătit cina. După ce Lexie aprinse o lumânare, el o privi peste flacăra mică, minunându-se de îmbujorarea persistentă din obrajii ei, în timp ce savură cea mai delicioasă mâncare pe care o gustase

vreodată. Dintr-un motiv anume, masa luată împreună în bucătărie, el fără cămașă și ea goală pe sub halatul subțire, aproape depășise în intimitate orice altceva se întâmplase în seara aceea.

După asta, reveniră în pat, iar el o trase aproape, mulțumit pur și simplu să o îmbrățișeze. Când Lexie adormi în cele din urmă în brațele lui, Jeremy îi veghe somnul. Din când în când, îi dădea la o parte părul de pe față, retrăind seara, amintindu-și toate momentele și știind în adâncul sufletului că întâlnise femeia cu care dorea să-și petreacă restul vieții.

Chiar înainte de zori, Jeremy se trezi și își dădu seama că Lexie dispăruse. Se așeză în capul oaselor, pipăi ușor cu palmele învelitorile să se asigure parcă, apoi sări din pat și își puse jeanșii. Hainele ei erau încă pe podea, dar halatul de baie pe care-l purtase la cină dispăruse. Încheindu-și jeanșii cu zgomot, se înfioră ușor din cauza frigului și își încrucișă brațele, în timp ce străbătea holul.

O găsi în fotoliu, lângă șemineu, cu o ceașcă cu lapte pe masa mică de lângă ea. În poală ținea caietul lui Doris, deschis pe la început, dar nu se uita în el. În schimb, se uita în gol pe fereastra întunecată.

El mai făcu un pas spre ea și, când podeaua scârțâi sub piciorul lui, ea tresări din cauza zgomotului. Când îl văzu, zâmbi.

Bună, zise ea.

În lumina slabă, Jeremy simți că ceva nu era în ordine. Se așeză pe brațul fotoliului și își strecură un braț pe lângă ea.

– Te simți bine? murmură el.

– Da, zise ea. Mă simt perfect.

– Ce faci aici în toiul nopții?

– Nu puteam să dorm, zise ea. Și în plus, trebuie să fim în picioare în scurt timp pentru a prinde feribotul.

El dădu din cap aprobator, deși nu era total mulțumit de răspunsul ei.

– Ești furioasă din cauza mea?

– Nu, zise ea.

– Regreți ce s-a întâmplat?

– Nu, zise ea, nu-i nici asta.

Totuși, nu mai adaugă nimic, iar Jeremy o trase mai aproape, încercând să o creadă.

– Este un caiet interesant, zise el nedorind să o preseze. Sper să-l studiez puțin mai târziu.

Lexie zâmbi.

– A trecut ceva timp de când m-am uitat prin el. Când l-am văzut aici, mi-a trezit amintiri.

– Cum așa?

Ea ezită, apoi arătă spre pagina deschisă în poală.

– Când îl citeai mai devreme, ai dat peste însemnarea asta?

– Nu, răspunse el.

– Citește-o, zise ea.

Jeremy citi însemnarea repede; în multe feluri, părea similară cu celelalte. Numele de botez ale părinților, vârsta și în ce lună se afla femeia însărcinată. Și faptul că femeia avea să nască o fată. Când termină de citit, se uită la ea.

– Înseamnă ceva pentru tine? întrebă ea.

– Nu înțeleg întrebarea, recunoscu el.

– Numele lui Jim și Claire nu-ți spun nimic?

– Nu. El îi cercetă fața. Ar trebui?

Lexie își coborî privirea.

– Erau părinții mei, zise ea cu vocea calmă. Însemnarea asta prezicea că voi fi fată.

Jeremy ridică din sprâncene întrebător.

– La asta mă gândeam, zise ea. Ne închipuim că ne cunoaștem, dar tu nici măcar nu știi numele părinților mei. Iar eu nu știu cum îi cheamă pe părinții tăi.

Jeremy simți cum i se forma un nod în stomac.

– Și asta te neliniștește? Crezi că nu ne cunoaștem destul de bine?

– Nu, zise ea. Ceea ce mă neliniștește e că nu știu dacă ne vom cunoaște vreodată.

Apoi, cu o gingășie care îi îndureră sufletul, ea își încolăci brațele în jurul lui. Mult timp, rămaseră în fotoliu îmbrățișați, amândoi dorind ca momentul acela să fie veșnic.

ȘAISPREZECE

– Deci ăsta e prietenul tău, nu? întrebă Lexie.

Ea arătă discret spre celulă. Cu toate că Lexie locuia în Boone Creek de când se știa, niciodată nu avusese privilegiul de a vizita închisoarea districtuală – până în ziua aceea.

Jeremy încuviință.

În mod normal, nu e așa, îi șopti el.

În primele ore ale dimineții, împachetaseră lucrurile și încuiaseră căsuța de pe plajă, fără să dorească să o părăsească. Dar când porniseră la drum cu feribotul, în Swan Quarter, celularul lui Jeremy avea suficient semnal încât să poată citi mesajele. Nate lăsase patru mesaje despre întâlnirea care urma să aibă loc, iar Alvin, pe de altă parte, lăsase un mesaj nebun în care anunța că fusese arestat.

Lexie îl lăsase pe Jeremy la mașina lui, iar el o pornise înapoi spre Boone Creek îngrijorat din cauza lui Alvin, dar și a ei. Dispoziția deconcertantă a lui Lexie, care începuse în întunericul dinaintea zorilor, continuase în următoarele ore. Deși nu îl respinsese când o luase în brațe pe feribot, stătuse tăcută, uitându-se la apele râului Pamlico Sound. Când zâmbise, doar schițase zâmbetul,

iar când o luase de mână, rămăsese indiferentă. Nu discutase despre ceea ce-i spusese mai devreme; în mod ciudat, vorbise despre numeroasele naufragii de pe coastă și, pentru că el nu încercase să direcționeze conversația spre chestiuni mai serioase, nici ea nu schimbase subiectul și nici nu răspunsese.

Între timp, Alvin lâncezea în închisoarea districtuală, arătând – în opinia lui Lexie, cel puțin – ca și cum acolo îi era locul. Îmbrăcat într-un tricou negru cu Metallica, pantaloni și jachetă de piele și purtând o brățară cu ținte, Alvin se uita la ei cu o privire speriată și cu fața îmbujorată.

– Adică, ce oraș de nebuni e ăsta? Se întâmplă vreodată ceva normal aici?

O ținuse întruna pe tonul acela din clipa în care Lexie și Jeremy sosiseră, iar încheieturile degetelor i se albiseră în timp ce strângea barele de fier.

– Acum, puteți vă rog să mă scoateți de aici?

În spatele lor, Rodney stătea încruntat, cu brațele încrucișate, ignorându-l pe Alvin așa cum se întâmplase în ultimele opt ore. Individul se văitase mult prea mult și, în plus, Rodney era mult mai interesat de Jeremy și Lexie. Potrivit lui Jed, Jeremy nu se întorsese în cameră noaptea trecută, iar Lexie nu fusese nici ea acasă. Ar fi putut fi o coincidență, dar se îndoia cu tărie de acest fapt, ceea ce însemna că, foarte probabil, își petrecuseră noaptea împreună. Ceea ce nu era bine deloc.

– Sunt sigur că vom afla ce s-a întâmplat, zise Jeremy, nedorind să-l enerveze pe Rodney și mai mult. Acesta se arătase de-a dreptul furios când Jeremy și Lexie își făcuseră apariția. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Ce s-a întâmplat? repetă Alvin ridicând vocea. Chipul lui căpătase o expresie de om nebun. Vrei să știi ce s-a întâmplat? O să-ți spun ce s-a întâmplat! Tot locul ăsta e

aiurit, asta s-a întâmplat! Mai întâi, m-am rătăcit încercând să găsesc orașul ăsta stupid. Adică, merg pe șosea, trec pe lângă două stații de benzină și merg mai departe, corect? Pentru că aici nu pare a fi un oraș. Și în următorul moment, mă pierd în mijlocul unei mlaștini ore întregi. Nu găsesc orașul până aproape de ora nouă. Și pe urmă, îți imaginezi că cineva îmi putea da indicații pentru Greenleaf, nu? Totuși, cât de greu ar putea fi? Oraș mic, singurul loc unde să stai? Ei bine, mă rătăcesc din nou! Și asta după ce un tip de la stația de benzină mă amețește vorbind timp de o jumătate de oră...

– Tully, zise Jeremy, încuviințând.

– Poftim?

– Tipul cu care ai vorbit.

– Da, mă rog... așa că, în sfârșit, ajung la Greenleaf, corect? Și individul păros și uriaș de acolo nu e tocmai prietenos și se uită la mine de parcă vrea să mă deoache, îmi dă biletul tău și mă plasează în camera aia cu toate animalele alea moarte...

– Toate camerele sunt la fel.

– Mă rog! mormăi Alvin. Și, bineînțeles, tu nici măcar nu ești prin preajmă...

– Îmi pare rău pentru asta.

– Vrei să mă lași să termin? strigă Alvin. Deci, în regulă, iau biletul și urmez indicațiile spre cimitir, nu? Și ajung acolo exact la timp să văd luminile și e fantastic, tu știi. Probabil pentru prima oară în decurs de mai multe ore, nu sunt beat, corect? Așa că o iau spre locul acela numit Lookilu pentru un pahar înainte de culcare, care pare a fi singurul loc din oraș deschis la ora aceea. Și în tot localul sunt doar câteva persoane, așa că intru în vorbă cu fata aia numită Rachel. Și totul merge grozav. Ne placem unul pe

celălalt și pe urmă intră tipul ăsta care arată de parcă tocmai a înghițit un porc spinos... Făcu semn spre Rodney.

Rodney zâmbi fără să-și arate dinții.

– Deci, puțin mai târziu, mă duc la mașină și pe urmă tipul ăsta îmi bate în geam cu lanterna și îmi cere să ies din mașină. Așa că îl întreb de ce, iar el îmi spune din nou să ies. Și după asta, începe să mă întrebe cât am băut și îmi spune că poate n-ar fi cazul să conduc. Așa că eu îi spun că sunt bine și că mă aflu în oraș pentru că lucrez cu tine și pe urmă, mă trezesc închis aici pe timpul nopții! Acum, *scoate-mă de aici!*

Lexie se uită peste umăr.

– Asta-i tot ce s-a întâmplat, Rodney?

Rodney își drese glasul.

– Până la un punct. Pentru că a uitat partea în care m-a numit marele tâmpit Barney Fife[1] și a zis că mă va pune sub acuzația de hărțuire dacă nu-i voi da drumul. Mi s-a părut atâta de absurd că mi-am închipuit că ar putea fi drogat sau ar deveni violent, așa că l-am închis aici pentru propria lui siguranță. A, și m-a mai numit și tăntălău prost.

– Tu m-ai hărțuit! Eu n-am făcut nimic!

– Tu ai băut și erai la volan.

– Două beri! Am băut două beri! Alvin arăta ca un nebun din nou. Vorbește cu barmanul! El o să-ți spună!

– Am verificat deja, zise Rodney, și mi-a spus că ai băut șapte pahare.

Minte! strigă Alvin, rotindu-și privirea spre Jeremy. Se uita printre gratii cu fața exasperată între mâini. Am băut două pahare! Jur, Jeremy! N-aș conduce niciodată dacă aș bea prea mult. Jur pe Biblia mamei mele!

---

[1] Personaj fictiv, ajutor de șerif, din *sitcom*-ul *The Andy Griffith Show*, asociat ideii de incompetență și de depășire a atribuțiilor (n.tr.)

Jeremy și Lexie se uitau la Rodney. Acesta ridică din umeri.

– Eu mi-am făcut pur și simplu datoria.

– Datoria! Datoria! strigă Alvin. Să arestezi oameni nevinovați! Asta e America și nu poți face asta aici! Și asta nu e totul! După ce o să termin cu tine, nu vei în stare să lucrezi nici măcar la pază și protecție la Wal-Mart! Mă auzi, Barney! Wal-Mart!

Era clar că cei doi o ținuseră așa cea mai mare parte din noapte.

– Dă-mi voie să discut cu Rodney, șopti Lexie în sfârșit.

Când plecă cu ajutorul de șerif, Alvin deveni tăcut.

– Te vom scoate de aici, îl asigură din nou Jeremy.

– Locul meu nu e aici, în primul rând!

– Știu asta. Dar nu te ajuți.

– El mă hărțuiește!

– Știu asta. Dar să o lăsăm pe Lexie să discute. Va avea ea grijă.

Dincolo, pe hol, Lexie își ridică privirea spre Rodney.

– Ce se întâmplă de fapt? întrebă ea.

Rodney nu o privea în ochi, ci continua să se uite în direcția celulei.

– Unde ai fost noaptea trecută? întrebă el.

Ea își încrucișă brațele.

– Am fost la căsuța de pe plajă.

– Cu el?

Lexie ezită, gândindu-se la cel mai nimerit mod de a răspunde.

– N-am mers cu el, dacă asta te interesează.

Rodney dădu din cap aprobator ca și cum știa că ea nu dăduse un răspuns complet, realizând brusc că nu mai dorea să știe.

– De ce l-ai arestat? Sincer.

– Nu aveam de gând. Și-a făcut-o singur.

– Rodney...

El se răsuci și își lăsă capul în piept.

– Îi făcea avansuri lui Rachel și tu știi cum face ea când bea: îi place să flirteze fără nici un pic de rușine. Știu că nu e deloc treaba mea, dar cineva trebuie să aibă grijă de ea. Făcu o pauză. Oricum, când tipul pleca, m-am dus să vorbesc cu el să văd dacă intenționa să se ducă acasă la ea și cel fel de individ era, iar el a început să mă insulte. Și eu nu eram în cea mai bună dispoziție, oricum...

Lexie cunoștea motivul acelei indispoziții și când Rodney lăsă propoziția neterminată, ea nu spuse nimic. La un moment dat, Rodney clătină din cap ca și cum ar fi încercat să se justifice pentru sine.

Adevărul e că a băut și avea de gând să conducă. Și asta e ilegal.

– Băuse peste limita legală?

– Nu știu. Nu mi-am bătut capul să verific deloc.

– Rodney! șopti ea.

– M-a enervat, Lexie. E prost-crescut și arată ciudat și i-a făcut avansuri lui Rachel și mi-a spus cuvinte grele, apoi spune că lucrează cu tipul ăsta... Făcu semn cu capul spre Jeremy.

Lexie își așeză o mână pe umărul lui.

– Ascultă-mă, da? Știi că poți să ai necazuri dacă îl reții nici fără motiv. Mai ales cu primarul. Dacă va afla ce-ai făcut cameramanului – îndeosebi după ce el a trecut prin toate belele astea pentru a se încredința că reportajul iese bine – vei avea necazuri. Înainte de a continua, lăsă ca vorbele ei să aibă efect. Și în plus, amândoi știm următorul lucru: cu cât îl vei elibera mai curând, cu atât mai repede vor putea pleca cei doi.

– Chiar crezi că va pleca?

Lexie îl privi pe Rodney în ochi.

– Zborul lui e mâine.

Pentru prima oară, Rodney o privi lung.

– Vei merge cu el?

Dură o clipă ca să răspundă la întrebarea pe care și-o pusese și ea toată dimineața.

– Nu, șopti ea. Boone Creek este casa mea. Și aici voi rămâne.

Peste zece minute, Alvin mergea spre locul de parcare alături de Jeremy și de Lexie. Rodney stătea în ușa închisorii districtuale, uitându-se după ei.

– Nu spune nimic, îl avertiză Jeremy din nou, ținându-se de brațul lui Alvin. Continuă să mergi.

– E un mocofan cu pistol și insignă!

– Nu, nu este, zise Lexie cu voce fermă. Este un tip cumsecade, indiferent de ceea ce s-ar putea să gândești.

– M-a arestat fără motiv!

– Și are grijă de oamenii care locuiesc aici.

Când ajunseră la mașină, Jeremy îi făcu semn lui Alvin să urce în spate.

– Ăsta nu e sfârșitul, bombăni Alvin, strecurându-se în mașină. Voi suna la procuror. Tipul ăsta ar trebui să fie concediat.

– Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să uiți, zise Lexie, uitându-se spre el prin portiera deschisă a mașinii.

– Să uit? Ești nebună? A greșit și tu știi asta!

– Da, a greșit. Dar de vreme ce nu s-a făcut nici o acuzație, o vei lăsa baltă, oricum.

– Cine ești tu ca să-mi spui mie ce să fac?

– Sunt Lexie Darnell, zise ea, rostindu-și tărăgănat numele. Și nu numai că sunt o prietenă de-a lui Jeremy,

dar sunt obligată să locuiesc aici alături de Rodney și nu mint când afirm că mă simt în siguranță cu el prin preajmă. Toată lumea din oraș se simte în siguranță datorită lui. Tu, pe de altă parte, vei pleca mâine, iar el nu o să te mai supere. Zâmbi. Și haide, trebuie să recunoști că asta o să devină partea teribilă a unei povestiri când te vei întoarce la New York.

El se uită la ea neîncrezător, înainte de a arunca o privire spre Jeremy.

– Ea e persoana? întrebă el.

Jeremy dădu din cap aprobator.

– E drăguță, comentă Alvin. Poate puțin cam băgăreață, dar drăguță.

– Și mai grozav, gătește ca o italiancă.

– La fel de bine ca mama ta?

– Poate mai bine.

Alvin încuviință și tăcu pentru o clipă.

– Să înțeleg că tu ești de părere că ea are dreptate zicându-mi s-o las baltă.

– Da. Ea cunoaște locul acesta mai bine decât tine sau decât mine și nu m-a dus pe un drum greșit până acum.

– E și deșteaptă, nu?

– Foarte, zise Jeremy.

Alvin izbucni în hohote de râs.

– Înțeleg că voi doi ați fost împreună noaptea trecută.

Jeremy nu spuse nimic.

– Cred că trebuie să fie într-adevăr fantastică...

– Sunt aici, băieți! interveni Lexie, în sfârșit. Vă dați seama că aud tot ce spuneți.

– Scuze, zise Jeremy. Obiceiuri vechi.

– Putem pleca acum? întrebă Lexie.

Jeremy se uită la Alvin care părea să-și pună în balanță opțiunile.

– Sigur, zise el cu o ridicare din umeri. Și nu numai asta, dar voi uita și tot ce s-a întâmplat. Cu o condiție.

– Care? întrebă Jeremy.

– Toată discuția asta despre mâncarea italiană mi-a făcut foame și n-am mâncat de ieri. Faceți-mi cinste cu un prânz și, nu numai că voi face uitată toată povestea, dar o să vă și povestesc cum a ieșit filmarea de noaptea trecută.

Rodney îi urmărise plecând înainte de a se retrage înăuntru, epuizat de nesomn. Știa că n-ar fi trebuit să-l aresteze pe tip, dar chiar și așa, nu se simțea prea rău că o făcuse. Dorise doar să exercite puțină presiune, iar tipul începuse să dea din gură și să se comporte obraznic...

Își frecă creștetul capului, nedorind să se mai gândească la acele momente. Terminase cu asta. Dar nu la fel putea spune în privința lui Lexie și Jeremy, care își petrecuseră noaptea împreună. Suspiciunile erau un lucru, dar dovada era altul, iar el observase modul în care se comportaseră în dimineața aceea. Era o diferență față de felul în care se comportaseră la petrecerea din seara trecută, ceea ce însemna că se schimbase ceva între ei. Totuși, nu fusese absolut sigur de acest lucru până când nu o urmărise pe ea încercând să răspundă abil, fără să dea un răspuns clar. „N-am mers cu el, dacă asta te interesează." Nu, dorise el să spună, nu asta o întrebase. O întrebase dacă fusese cu Jeremy la căsuța de pe plajă noaptea trecută. Dar răspunsul ei vag fusese de ajuns; nu trebuia să fii specialist NASA pentru a pricepe ce se întâmplase.

Adevărul aproape că-i frânsese inima și își dori din nou să o înțeleagă mai bine pe Lexie. În trecut, fuseseră momente când își imaginase că reușea tot mai mult să înțeleagă ce o făcea să se comporte astfel, dar situația de față... mă rog, situația de față tocmai dovedea contrariul,

nu-i așa? De ce naiba îngăduise ea să se întâmple din nou? De ce nu învățase nimic din experiența cu primul străin călător care trecuse prin oraș? Uitase cât de deprimată fusese după aceea? Nu-și dădea seama că era pe cale să fie din nou rănită?

„Ea ar trebui să știe lucrurile astea, își spuse, dar probabil că se hotărâse – cel puțin pentru o seară – să nu-i pese." Nu avea absolut nici un sens, iar Rodney se săturase să mai fie preocupat de această problemă. Era sătul să mai fie rănit de ea. Da, încă o mai iubea, dar îi acordase suficient timp ca să-și dea seama ce simțea pentru el. „E timpul, se gândi el, ca Lexie să ia o hotărâre într-un fel sau altul."

După ce accesul de furie se risipise, Alvin se opri în ușă la Herbs când îl zări pe Jed care stătea la una dintre mese. Jed se uita încruntat și își încrucișă brațele îndată ce îi văzu pe Alvin, Jeremy și Lexie ocupându-și locurile într-un separeu de lângă ferestrele din față.

– Portarul nostru prietenos nu pare prea încântat să ne vadă, șopti Alvin peste masă.

Jeremy trase cu ochiul în direcția acestuia. Privirea lui Jed deveni scrutătoare.

– E foarte ciudat. Părea foarte prietenos mai înainte. Cred că ai făcut ceva și l-ai deranjat.

– N-am făcut nimic. M-am înregistrat doar.

– Poate că nu-i place cum arăți.

– Ce e în neregulă cu ținuta mea?

Lexie ridică din sprâncene, parcă spunând: „Cred că glumești".

– Nu știu, reflectă Jeremy cu voce tare. Poate că nu-i place Metallica.

Alvin aruncă o privire spre tricoul său și clătină din cap.

– Mă rog, zise el.

Jeremy îi făcu cu ochiul lui Lexie. Cu toate că îi răspunse cu un zâmbet, expresia ei era distantă ca și cum s-ar fi gândit la altceva.

– Noaptea trecută, filmarea a mers grozav, zise Alvin, întinzând mâna după meniu. Am prins totul din două unghiuri și am urmărit pe playback noaptea trecută. Uimitoare chestie. O să le placă rețelelor de televiziune. Asta îmi amintește că trebuie să-l sun pe Nate. Pentru că nu a putut să te prindă, m-a sunat continuu toată după-amiaza. N-am nici cea mai vagă idee cum o să te descurci cu tipul ăsta.

Când Lexie se uită nedumerită, Jeremy se aplecă spre ea.

– Vorbește despre agentul meu, zise el.

– Vine și el?

– Nu. E prea ocupat cu făurirea viitoarei mele cariere. Și în plus, n-ar ști ce să facă în afara marelui oraș. Este genul de individ care crede că Central Park ar trebui să fie transformat într-un spațiu cu blocuri de apartamente și supermarketuri.

Ea schiță un zâmbet rapid.

– Deci, cum e cu voi doi? dori să afle Alvin. Cum v-ați cunoscut?

Pentru că Lexie nu păru deloc dispusă să răspundă, Jeremy se foi pe scaun.

– Ea este bibliotecară și mă ajută să fac investigații pentru reportaj, răspunse el vag.

– Și petreceți destul de mult timp împreună, nu?

Cu coada ochiului, Jeremy observă că Lexie se uita într-o parte.

– Sunt multe de investigat, zise el.

Alvin se uită la prietenul său simțind că ceva era nelalocul lui. Se purtau de parcă avuseseră o ceartă de îndrăgostiți și trecuseră peste ea, dar încă își mai lingeau rănile. Ceea ce era cam mult pentru o singură dimineață.

– Păi... bine, zise el, hotărându-se să o lase baltă deocamdată. În schimb, trecu în revistă meniul, în timp ce Rachel apăru plimbându-se spre masă.

– Bună, Lex, bună, Jeremy, zise ea în timp ce se apropia. Bună, Alvin.

Alvin își ridică privirea.

– Rachel! zise el.

– Am rămas cu impresia că mi-ai spus că o să treci pe aici la micul dejun, zise ea. Aproape îmi pierdusem speranța.

– Îmi pare rău, zise el. Aruncă o privire spre Jeremy și Lexie. Cred că m-a furat somnul.

Rachel băgă mâna în șort, scoase un carnețel și își luă creionul pe care îl ținea după ureche. Îi atinse ușor vârful cu limba.

– Deci, ce pot să vă aduc?

Jeremy comandă un sandvici; Alvin ceru o supă cremă de raci și un sandvici. Lexie clătină din cap.

– Mie nu mi-e așa foame, zise ea. Doris e pe aici?

– Nu, nu a venit astăzi. Era obosită și s-a hotărât să-și ia o zi liberă. A muncit până târziu seara trecută ca să pregătească totul pentru weekend.

Lexie încercă să-i deslușească expresia.

– Serios, Lex, adăugă Rachel cu o voce liniștitoare. Nu-i nimic, nu ar trebui să te îngrijorezi. Mi s-a părut că e bine la telefon.

– Poate că ar fi bine să trec pe la ea totuși, zise Lexie.

Se uită la cei doi pentru confirmare înainte de a se ridica. Rachel se dădu într-o parte să-i facă loc.

– Vrei să vin cu tine? întrebă Jeremy.

– Nu, e în regulă, zise ea. Tu ai ceva de făcut și cu la fel. Vrei să ne întâlnim la bibliotecă mai târziu? Doreai să termini cu jurnalele, nu-i așa?

– Dacă nu te deranjează, spuse el, rănit de indiferența din tonul ei.

Ar fi preferat să-și petreacă restul după-amiezii cu ea.

– Ce-ai spune dacă ne-am întâlni la patru? sugeră ea.

– E bine, zise el. Dar ține-mă la curent cu ce se întâmplă, da?

– Cum a spus și Rachel, sunt sigură că Doris e bine. Dar o să iau cu mine caietul lui Doris din mașină, dacă nu ai nimic împotrivă.

– Da, bineînțeles.

Ea se uită la Alvin.

– Mă bucur că te-am cunoscut, Alvin.

– Și eu pe tine.

O clipă mai târziu, Lexie plecase, iar Rachel se întorcea la bucătărie. Îndată ce amândouă se îndepărtară destul de mult, Alvin se aplecă peste masă.

– În ordine, amice, dă-i drumul.

– Ce vrei să spui?

– Știi exact despre ce vorbesc. În primul rând, ești îndrăgostit de ea. Apoi, vă petreceți noaptea împreună. Dar când apăreți la închisoare, amândoi vă purtați de parcă nu vă cunoașteți mai deloc. Și tocmai acum, ea se scuză ca să poată pleca de aici.

– Doris este bunica ei, îi explică Jeremy, și Lexie își face griji din cauza ei. Nu se simte prea bine.

– Mă rog, zise Alvin pe un ton sceptic. Părerea mea e că tu te uitai la ea ca un cățeluș stingher, iar ea făcea tot posibilul să-și închipuie că nu ești aici. V-ați certat sau ceva de genul ăsta?

– Nu, zise el.

Făcu o pauză uitându-se prin restaurant. La masa din colț, zări trei membri din consiliul orășenesc precum și pe voluntara bătrâioară de la bibliotecă. Toți trei îi făcură semn cu mâna.

– De fapt, nu știu ce a fost. Acum o clipă totul era minunat, ca mai târziu...

Cum el nu mai continuă, Alvin se lăsă pe spate.

– Da, mă rog, nu era sortit să dureze, oricum.

– Ar fi putut dura, insistă Jeremy.

– O, da? Cum? Aveai de gând să te muți aici, în Zona Crepusculară? Sau va veni ea la New York?

Jeremy îndoia continuu șervețelul fără să răspundă, nedorind să i se reamintească un lucru atât de evident.

Alvin ridică din sprâncene.

– Categoric trebuie să petrec mai mult timp cu această doamnă, zise el. N-am văzut pe nimeni să te înnebunească în felul ăsta de la Maria.

Jeremy își ridică privirea fără să spună nimic, știind că prietenul său avea dreptate.

Doris stătea culcată, sprijinită pe pernele din pat, și își studia ochelarii de citit, când Lexie își băgă capul pe ușa dormitorului ei.

– Doris? întrebă Lexie.

– Lexie, strigă ea, ce faci aici? Intră, intră...

Doris puse deoparte cartea deschisă din poală. Era încă în pijama și, cu toate că pielea ei avea o nuanță puțin cenușie, altfel arăta bine.

Lexie traversă încăperea.

– Rachel a spus că stai acasă azi, așa că am vrut să văd ce faci.

– O, sunt bine. Doar puțin prost dispusă azi, asta-i tot. Dar mă gândeam că trebuia să fii la căsuța de pe plajă.

– Am fost, zise ea așezându-se pe marginea patului. Dar am fost nevoită să mă întorc.

– De ce?

– Jeremy și-a făcut apariția, zise ea.

Doris își ridică mâinile, parcă în semn de capitulare.

– Să nu dai vina pe mine. Nu i-am spus unde erai. Și nici nu l-am îndemnat să te caute.

– Știu, zise Lexie strângând brațul lui Doris, ca să-i arate încrederea.

– Atunci, cum de a știut să te găsească?

Lexie îi luă mâinile în poala ei.

– Zilele trecute, i-am povestit despre căsuță, iar el a dedus urmărind anumite indicii. Nu o să-ți vină să crezi ce surprinsă am fost când l-am văzut plimbându-se pe plajă.

Doris se uită la Lexie cu atenție, înainte de a-și îndrepta puțin spatele.

– Așadar... voi doi ați fost la căsuța de pe plajă noaptea trecută?

Lexie încuviință.

– Și?

Lexie nu răspunse imediat, dar după o clipă, buzele ei schițară un zâmbet mic.

– I-am făcut renumitul tău sos de roșii.

– O?

– A fost impresionat, zise ea. Lexie își trecu mâinile prin păr. Ți-am adus caietul înapoi, apropo. Este în living.

Doris își scoase ochelarii și începu să șteargă lentilele cu colțul cearșafului.

– Nimic din toate astea nu mă lămurește de ce te-ai întors.

– Jeremy a avut nevoie de mașină. Un prieten din New York – un cameraman – a venit să filmeze luminile. Intenționează să le filmeze și în seara asta.

– Cum e prietenul lui?

Lexie ezită gândindu-se la întrebare.

– Arată ca o încrucișare între un rocker punk și un membru dintr-un grup de motocicliști, dar altfel... e în regulă.

Când Lexie tăcu, Doris se întinse și îi luă mâna. În timp ce îi strângea mâna încetișor, își studia nepoata.

Vrei să vorbești despre motivul adevărat al vizitei tale?

Nu, răspunse Lexie urmărind cu degetul cusăturile de pe plapuma lui Doris. Chiar nu. E ceva ce trebuie să înțeleg de una singură.

Doris dădu din cap aprobator. Întotdeauna Lexie făcea pe grozava. Din când în când, știa că cel mai bine era să nu spună absolut nimic.

ȘAPTESPREZECE

Jeremy se uită în treacăt la ceas, în timp ce stătea pe veranda de la Herbs, așteptându-l pe Alvin să termine conversația cu Rachel. Alvin încerca tot posibilul, iar Rachel părea să nu se grăbească deloc să-și ia rămas-bun, ceea ce în mod normal ar fi fost considerat un semn bun. Cu toate acestea, după părerea lui Jeremy, Rachel părea mai mult preocupată să fie politicoasă decât interesată de persoana lui Alvin, iar Alvin nu descifra semnalele. Alvin avea mereu probleme cu descifrarea semnalelor.

Când, în sfârșit, Alvin și Rachel se despărțiră, Alvin i se alătură lui Jeremy zâmbind generos ca și cum deja uitase de întâmplările din noaptea trecută. Ceea ce probabil că se și întâmplase.

– Ai observat? șopti el când se apropie. Cred că mă place.

– Ce nu-i de plăcut?

– Ăsta-i și punctul meu de vedere, aprobă el. Omule, este grozavă! Îmi place felul în care vorbește. Este foarte... sexy.

– Tu crezi că totul este sexy, remarcă Jeremy.

– Nu e adevărat, protestă el. Doar majoritatea lucrurilor.

Jeremy zâmbi.

– Poate că ai să o întâlnești astă-seară la dans. Am putea să trecem pe acolo înainte de a merge să filmăm din nou.

– Se dansează astă-seară?

– La vechiul hambar de tutun. Aud că vine tot orașul. Sunt sigur că și ea va fi acolo.

– Grozav, zise Alvin coborând de pe verandă. Dar pe urmă, adăugă aproape ca pentru sine: Mă întreb de ce nu a pomenit despre asta.

Rachel frunzărea absentă prin bonurile ei „de comandă" în timp ce se uita după Alvin care părăsea restaurantul împreună cu Jeremy.

Fusese puțin rezervată când se așezase prima dată lângă ea, la Lookilu, dar imediat ce menționase ce făcea în oraș și că îl cunoștea pe Jeremy, intrase în vorbă cu el, iar Alvin își petrecuse următoarea oră povestindu-i despre New York. Reușise să-l facă să pară Paradisul însuși, iar când ea aminti că, într-o bună zi, spera să facă o călătorie acolo, el îi scrise în grabă numărul său de telefon pe coperta carnețelului ei și îi spuse să-i dea un telefon. Chiar îi promisese să-i facă rost de bilete la spectacolul *Regis și Kelly* dacă dorea.

Pe cât de măgulitor fusese gestul, pe atât de sigură era că nu o să-l sune. Nu fusese niciodată foarte pasionată de tatuaje și, cu toate că nu avusese multă baftă cu bărbații în decursul anilor, își făcuse demult o regulă din a nu ieși niciodată cu cineva care avea mai multe piercinguri în ureche decât ea. Dar, trebuia să admită, acela nu era singurul ei motiv pentru lipsa ei de interes; avea și Rodney o legătură cu asta.

Rodney inspecta adesea Lookilu pentru a se încredința că nimeni nu încerca să conducă în stare de ebrietate, așa

că aproape toată lumea care își petrecea timpul acolo știa că era posibil ca el să treacă în timpul serii. Mergea pe lângă bar, saluta diverse persoane și dacă avea impresia că erai mult prea dus, îți aducea la cunoștință ce gândea și îți spunea că avea să-ți urmărească mașina mai târziu. Cu toate că suna intimidant – și probabil era, dacă băuseși prea mult – mai adăuga că ar fi fericit să te conducă cu mașina acasă. Era stilul său de a ține bețivii departe de drum și, în ultimii patru ani, nu fusese nevoit să aresteze pe nimeni. Nici măcar proprietarului de la Lookilu nu-i mai păsa de apariția lui; la început, bombănise la gândul că un ajutor de șerif va patrula pe hol, dar de vreme ce nimeni nu păruse să aibă ceva împotrivă, ajunsese treptat să accepte și chiar începuse să-l sune pe Rodney când considera că se afla cineva la bar care avea nevoie de o mașină.

Noaptea trecută, Rodney intrase așa cum o făcea mereu și nu avusese nevoie de prea mult timp ca să o zărească pe Rachel, care stătea la bar. De obicei zâmbea și obișnuia să se apropie, dar când o văzuse cu Alvin, ea avusese pentru o clipă impresia că el arăta aproape ofensat. Era o reacție neașteptată, dar trecuse aproape la fel de repede cum apăruse și, dintr-odată, Rodney se înfuriase. Într-un fel, i se păruse că era gelos, și bănuia că din cauza asta părăsise ea barul, imediat după ce Rodney plecase. În drum spre casă, reluase scena încercând să priceapă dacă văzuse bine ce credea că văzuse sau dacă doar își imaginase. Mai târziu, când stătea culcată în pat, ajunse la concluzia că n-ar fi fost supărată deloc dacă Rodney ar fi fost gelos.

„Poate, se gândise ea, există totuși o speranță pentru noi doi."

*

După ce luară mașina lui Alvin care rămăsese parcată pe strada de lângă Lookilu, Jeremy și Alvin porniră spre Greenleaf. Alvin făcu un duș rapid, Jeremy îmbrăcă repede alte haine și amândoi își petrecură următoarele ore analizând ceea ce aflase Jeremy. Pentru Jeremy era un mod de a evada; concentrarea asupra muncii era singura cale pe care o cunoștea pentru a îndepărta îngrijorarea pricinuită de Lexie.

Benzile lui Alvin erau extraordinare, așa cum acesta promisese, mai ales în comparație cu cele filmate de Jeremy. Claritatea și rigurozitatea imaginilor, redarea înregistrării cu încetinitorul, totul simplifica selectarea detaliilor pe care Jeremy le scăpase din neatenție. Ba mai mult decât atât, existau câteva cadre pe care Jeremy le putea separa, știind că acestea vor ajuta privitorii să înțeleagă ceea ce se întâmplase de fapt.

Din punctul acela, Jeremy îl conduse pe Alvin înapoi pe firul timpului, folosind referințele pe care le găsise pentru a interpreta ceea ce văzuseră. Dar în timp ce Jeremy își expunea demonstrația cu amănunte complicate – toate cele trei versiuni ale legendei, hărți, însemnări asupra carierelor, suprafața apei, scheme, diferite proiecte de construcții și aspecte detaliate ale luminii refractate – Alvin începu să caște. Nu fusese niciodată interesat de amănuntele practice ale muncii lui Jeremy, așa că, în final, îl convinse pe Jeremy să-l ducă cu mașina peste podul de la fabrica de hârtie ca să poată observa locul chiar el. Petrecură câteva minute uitându-se prin curte, uitându-se la cheresteaua care era încărcată pe platforme și, pe drumul de întoarcere, Jeremy îi arătă unde vor filma mai târziu. De acolo, merseră spre cimitir ca Alvin să poată filma și câteva cadre în timpul zilei.

Alvin așeza camera în diferite locuri în timp ce Jeremy se plimba de unul singur în liniștea cimitirului, care îl forța să revină la Lexie și la grijile din cauza ei. Își aminti de noaptea lor și se străduí din nou să înțeleagă ce o făcuse să se ridice din pat în puterea nopții. În ciuda dezmințirilor ei, știa că avea un sentiment de regret, poate chiar de remuș-care, în legătură cu ceea ce se întâmplase, dar chiar și așa, gestul ei nu avea nici un înțeles pentru el.

Da, el pleca, dar îi spusese în repetate rânduri că vor găsi o cale ca relația lor să funcționeze. Și da, era adevărat că nu se cunoșteau foarte bine, dar având în vedere timpul scurt cât fuseseră împreună, el aflase suficient să își dea seama că o putea iubi de-a pururi. Nu aveau nevoie decât de o șansă.

„Dar Alvin, se gândea el, avusese dreptate." Oricât de mult ar fi fost preocupată de sănătatea lui Doris, comportamentul ei din dimineața aceea voia să spună că ea căutase o scuză ca să scape de el. Totuși, nu era sigur dacă se comportase așa pentru că îl iubea și se gândea că ar fi mai ușor să se distanțeze de el în momentul acela sau pentru că nu-l iubea și nu dorea realmente să-și petreacă mai mult timp cu el.

Noaptea trecută fusese sigur că și ea simțise la fel. Dar în momentul acela...

Și-ar fi dorit să-și fi petrecut după-amiaza împreună. Dorea să-i asculte frământările și să o aline; dorea să o țină în brațe, să o sărute și să o convingă că va găsi o cale ca relația lor să meargă, indiferent cât de dificil ar putea fi. Dorea să o facă să-i asculte cuvintele: că nu-și putea imagina o viață fără ea, că sentimentele lui pentru ea erau adevărate. Dar cel mai mult, dorea să se asigure că ea avea aceleași sentimente pentru el.

În depărtare, Alvin târa camera cu trepiedul într-un alt loc, pierdut în lumea lui și neatent la neliniștile lui Jeremy. Jeremy oftă înainte de a-și da seama că ajunsese în acea parte a cimitirului unde Lexie dispăruse prima dată când o văzuse acolo.

Ezită o clipă, o bănuială înfiripându-se în mintea lui, apoi începu să cerceteze terenul, oprindu-se la fiecare pas. Avu nevoie doar de câteva minute până puse cap la cap ceea ce era atât de clar. Croindu-și drum peste o movilă mică, se opri lângă o tufă de azalee sălbatică, privind la rădăcina ei. Rămurele și ramuri înconjurau tufa, dar zona din față părea să fi fost atent îngrijită. Așezându-se pe vine, îndreptă florile pe care ea probabil le adusese în geantă și, brusc, înțelese de ce nici Doris, și nici Lexie nu doreau ca oamenii să umble prin cimitir.

În lumina cenușie, rămase privind la mormintele lui Claire și James Darnell, întrebându-se de ce nu înțelesese mai devreme.

Pe drumul de întoarcere de la cimitir, Jeremy îl lăsă pe Alvin la Greenleaf pentru a trage un pui de somn, iar el se întoarse la bibliotecă repetând în minte ceea ce dorea să-i spună lui Lexie.

Observă că biblioteca era mai aglomerată decât de obicei, cel puțin pe dinafară. Lumea se învârtea pe trotuare în grupuri de doi sau trei, arătând spre partea superioară a clădirii și privind arhitectura de parcă o luaseră înaintea Turului Caselor Istorice. Mai toți păreau să aibă aceeași broșură pe care Doris i-o trimisese lui Jeremy și citeau cu voce tare din legendele ilustrațiilor care evidențiau caracteristicile unice ale edificiului.

În interior, personalul părea să se pregătească. Câțiva voluntari măturau și ștergeau praful, alți doi aduceau mai

multe lămpi Tiffany, și Jeremy bănui că imediat ce începea turul oficial, lămpile de deasupra aveau să fie stinse pentru a oferi bibliotecii o înfățișare cât mai misterioasă.

Jeremy merse pe lângă camera copiilor observând că arăta mult mai puțin dezordonată decât fusese zilele trecute și continuă să urce pe scări. Ușa de la biroul lui Lexie era deschisă și înainte de a intra, se opri o clipă să se liniștească. Lexie stătea aplecată lângă masa de scris care fusese eliberată cu grijă. Ca toți ceilalți din bibliotecă, făcea tot ce era posibil pentru a pune totul în ordine, stivuind nenumărate teancuri sub birou.

– Bună, zise el.

Lexie își ridică privirea.

– O, bună, zise ea, ridicându-se. Își netezi bluza. Cred că m-ai prins tocmai când încercam să fac biroul să arate prezentabil.

– Te așteaptă într-adevăr un weekend important.

– Da, bănuiesc că ar fi trebuit să am grijă de toate astea mai devreme, zise ea făcând semn cu mâna prin încăpere, dar cred că am amânat până în ultima clipă.

Ea zâmbi, frumoasă chiar și în ușoara ei neorânduială.

– Ni se întâmplă celor mai buni dintre noi, zise el.

– Da, mă rog, mie de obicei nu. În loc să se îndrepte spre el, întinse mâna după alt teanc și pe urmă își băgă capul sub birou.

– Ce face Doris? se interesă el.

– Bine, zise ea vorbind de sub birou. Așa cum a zis Rachel, e doar puțin indispusă, dar mâine va fi pe picioare. Lexie apăru din nou întinzând mâna după alt teanc de hârtii. Dacă vei avea ocazia, ai putea să treci pe la ea înainte de a pleca. Sunt sigură că ar aprecia gestul.

Pentru o clipă, Jeremy se uită la ea, dar când înțelese aluzia, făcu un pas în direcția ei. Pe când se apropia, Lexie

se deplasă în jurul biroului purtându-se ca și cum nu l-ar fi observat, dar asigurându-se că biroul rămânea între ei.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

Ea mută dintr-un loc în altul câteva obiecte de pe birou.

– Sunt pur și simplu ocupată, răspunse ea.

– Am vrut să spun, ce se întâmplă cu noi? zise el.

– Nimic, îi răspunse ea. Vocea îi era neutră de parcă discuta despre vreme.

– Nici măcar nu te uiți la mine, o acuză el.

După asta, ea își ridică ochii, în sfârșit, întâlnindu-i privirea pentru prima oară de când el intrase în birou. Îi simțea ostilitatea, cu toate că nu era sigur dacă era furioasă din cauza lui sau din cauza ei.

– Nu știu ce vrei să spun. Ți-am explicat deja că am multă treabă. Fie că mă crezi sau nu, sunt cam grăbită.

Jeremy făcu ochii mari fără să se miște, simțind deodată că ea căuta un pretext ca să stârnească o discuție aprinsă.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă el.

– Nu, mulțumesc. Mă descurc. Lexie strecură alt teanc sub birou. Cum se mai simte Alvin? întrebă ea de dedesubt.

Jeremy își scărpină ceafa.

– Nu mai e furios, dacă asta ai întrebat.

– Bine, zise ea. V-ați terminat amândoi treaba?

– În mare parte, zise el.

Ea apăru din nou, încercând să pară grăbită.

– Am scos din nou jurnalele pentru tine. Sunt pe biroul din camera cărților rare.

Jeremy schiță un zâmbet slab.

– Mulțumesc, zise el.

– Și dacă îți vine în minte ceva de care s-ar putea să ai nevoie înainte de a pleca, adăugă ea, voi fi aici pentru cel puțin încă o oră. Turul începe la șapte, așa că ar trebui să

încerci să ieși de aici nu mai târziu de șase și jumătate, pentru că atunci vom stinge luminile de sus.

– Credeam că încăperea cărților rare se închide la cinci.

– Pentru că vei pleca mâine, m-am gândit că aș putea să o las mai moale cu regulile de data asta.

– Și pentru că suntem prieteni, nu?

– Bineînțeles, zise ea. Zâmbi în mod automat. Și pentru că suntem prieteni.

Jeremy părăsi biroul și porni spre camera cărților rare, reluând în minte conversația și străduindu-se să o înțeleagă. Întâlnirea lor nu se desfășurase așa cum sperase. În ciuda ironiei din comentariul ei final, el spera că ea îl va urma, dar, dintr-un anumit motiv, știa că nu va fi așa. După-amiaza care îi despărțise nu-i ajutase deloc să îndrepte lucrurile; la drept vorbind, situația se înrăutățise. Dacă mai înainte păruse oarecum distantă, în momentul de față ajunsese să-l privească de parcă ar fi fost radioactiv.

Oricât l-ar fi deranjat comportamentul ei, pe de altă parte știa că era de înțeles. Poate că ea n-ar fi trebuit să fie chiar așa de... rece, dar totul se rezuma la faptul că el locuia în New York, iar ea, aici. Ieri, la căsuța de pe plajă, fusese ușor să se amăgească în credința că lucrurile se desfășurau bine între ei ca prin farmec. Și crezuse. Așa era situația. Când oamenilor le pasă, găsesc mereu o cale ca relația dintre ei să funcționeze.

Își dădea seama că anticipa evenimentele, dar așa făcea mereu când se confrunta cu o problemă. Căuta soluții, făcea presupuneri, încerca să analizeze scenarii pe termen lung ca să evalueze cu grijă posibilele rezultate. Și, socotea el, asta aștepta și din partea ei.

Nu se așteptase să fie tratat ca un paria. Sau ca ea să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic între ei. Sau să se poarte ca și cum noaptea trecută ar fi fost o greșeală.

Când se așeză, aruncă o privire spre grămada de jurnale de pe birou. Începu să le separe pe cele pe care deja le răsfoise de cele pe care nu le citise, lăsând patru de studiat. Până în acel moment, nici unul din celelalte șapte nu fuseseră prea utile – două pomeniseră de funeraliile de familie care aveau loc la Cedar Creek – așa că întinse mâna după unul pe care nu-l studiase. În loc să citească prima însemnare, se lăsă pe spătarul scaunului și răsfoi pasaje la întâmplare, încercând să stabilească dacă autoarea jurnalului scrisese despre ea sau despre orașul în care trăise. Jurnalul era scris începând din 1912 până în 1915 de o adolescentă pe care o chema Anne Dempsey și, în mare parte, era o relatare personală a întâmplărilor de zi cu zi din viața ei în decursul acelei perioade. Pe cine plăcea, ce mânca, gândurile ei despre părinți și prieteni și faptul că nimeni nu părea să o înțeleagă. Dacă exista ceva remarcabil în privința lui Anne, era faptul că angoasa și neliniștile ei erau similare cu ale tinerilor din ziua de azi. Deși interesant, Jeremy îl puse deoparte împreună cu celelalte pe care le răsfoise.

Următoarele două jurnale pe care le studie – amândouă scrise în perioada anilor 1920 – erau în mare măsură tot relatări personale. Un pescar scria despre flux și reflux și despre capturi cu amănunte fără importanță; al doilea, scris de o învățătoare guralivă pe nume Glenara, descria relația acesteia cu un tânăr doctor străin pe o perioadă de opt luni, precum și gândurile ei despre elevii de la școală și despre oamenii din oraș pe care îi știa. Pe lângă acestea, existau două note care aveau legătură cu evenimentele sociale ale

orașului, ceea ce părea să se limiteze în mare măsură la urmărirea bărcilor cu pânze pe râul Pamlico, mersul la biserică, partidele de bridge și plimbarea pe Main Street de duminica după-amiaza. Nu găsi nici o mențiune referitoare la Cedar Creek.

Se aștepta ca ultimul jurnal să fie tot o pierdere de timp, dar recunoscând că se săturase însemna să plece și nu se vedea părăsind biblioteca fără să încerce să discute cu Lexie din nou, măcar să păstreze legătura. Ieri ar fi putut să se plimbe și să spună primul lucru care îi venea în minte, dar recenta turnură a relației lor combinată cu starea ei în mod evident agitată îl punea în imposibilitatea de a ști ce să spună sau cum să se poarte.

Ar trebui să fie distant? Ar trebui să încerce să vorbească cu Lexie chiar dacă știa că ea dorea morțiș să se certe? Sau ar trebui să pretindă că nici măcar nu observase atitudinea ei și să presupună că ea era încă interesată să vadă ce sunt de fapt luminile misterioase? Ar trebui să o invite la cină? Sau, pur și simplu, să o ia în brațe?

Asta era problema cu relațiile când emoțiile începeau să tulbure apele. Era ca și cum Lexie ar fi sperat ca el să facă sau să spună lucrul potrivit exact la momentul potrivit, indiferent care era acela. Și asta nu era corect.

Da, o iubea. Și el era preocupat de viitorul lor. Dar pe când *el* dorea să încerce să înțeleagă situația, *ea* se comporta ca și cum ar fi fost dispusă să se recunoască deja învinsă. Se gândi din nou la conversația lor.

„Dacă vei avea ocazia, ai putea trece pe la ea înainte de a pleca..."

Nu „dacă vom avea ocazia". Dacă *vei*...

Și cum rămânea cu ultima ei replică? „Bineînțeles, spusese ea, pentru că suntem prieteni." Când o auzise, nu reușise decât să-și muște limba. „Prieteni?" ar fi trebuit el

să spună. „După noaptea trecută, tot ce poți spune e că suntem prieteni? Doar atât însemn eu pentru tine?"

Nu așa se discuta cu cineva de care îți pasă. Nu așa tratai o persoană pe care sperai să o revezi și, cu cât se gândea mai mult la toate astea, cu atât mai mult dorea să-i răspundă cu aceeași monedă. „Te retragi? *Și eu pot face asta.* Vrei să te certi? *Iată-mă.*" El nu făcuse nimic rău, în definitiv. Ceea ce se întâmplase cu o noapte mai înainte îi privea pe amândoi în aceeași măsură. El încercase să-i spună cum se simțea; ea nu păruse dispusă să asculte. El promisese că o să încerce să facă lucrurile să meargă; ea nu fusese entuziasmată de idee. Și la urma urmei, ea îl condusese în dormitor, nu invers.

Se uită pe fereastră ținându-și buzele strâns lipite. „Nu, se gândea el, nu o să-i mai fac jocul. Dacă ea dorește să-mi vorbească, bine. Dar dacă nu... atunci, așa a fost să fie, și nu pot să fac chiar nimic în privința asta." Nu avea de gând să se întoarcă în genunchi să se roage de ea, așa că dacă ceva avea să se mai întâmple, asta depindea numai de ea. Știa unde îl găsea. Hotărâse să plece de la bibliotecă îndată ce va termina și să se întoarcă la Greenleaf. Poate că astfel i-ar fi dat ocazia să-și dea seama ce dorea cu adevărat, dându-i de înțeles că el nu era pregătit să stea prin preajmă și să fie tratat urât.

Îndată ce Jeremy plecă, Lexie se dojeni, dorind să se fi descurcat mai bine. Își imaginase că petrecându-și timpul cu Doris și-ar da seama cum stau lucrurile, dar nu făcuse decât să amâne inevitabilul. După aceea, Jeremy își făcuse apariția grațios, purtându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum nimic nu se va schimba începând cu a doua zi. Ca și cum n-ar pleca.

Da, ea știuse că el avea să revină, că va uita de ea exact ca domnul Renaștere, dar basmul pe care îl începuse cu o noapte mai înainte continua să-i stăruie în minte, alimentând fantezii în care oamenii trăiau fericiți până la adânci bătrânețe. Dacă o găsise la căsuța de pe plajă, dacă avusese suficient curaj să-i spună lucrurile pe care i le spusese, nu putea găsi la fel de bine un motiv să rămână?

În adâncul sufletului, știa că el nutrea speranța că ea va veni cu el la New York, dar nu putea înțelege de ce. Nu înțelesese că ei nu-i păsa deloc de bani sau de renume? Sau de cumpărături sau de mersul la spectacole, sau de posibilitatea de a cumpăra mâncare thailandeză în toiul nopții? Viața nu însemna lucrurile astea. Viața însemna să-și petreacă timpul alături, să aibă timp să se plimbe împreună mână în mână, să discute liniștiți în timp ce soarele asfințea. Nu era fascinant, dar era, în multe privințe, maximum pe care viața îl avea de oferit. Nu așa spunea o vorbă veche? Cine, pe patul morții, a spus vreodată că ar fi dorit să fi muncit mai mult? Sau să fi petrecut mai puțin timp bucurându-se de o după-amiază liniștită? Sau să fi petrecut mai puțin timp cu familia?

Ea nu era atât de naivă încât să conteste capacitatea culturii moderne de a avea propria putere de atracție. Să fii celebru, bogat și frumos și să mergi la petreceri exclusiviste: *numai atunci vei fi fericit.* Erau, după părerea ei, o grămadă de aiureli, strigătul disperatului. Dacă n-ar fi fost, de ce așa de mulți oameni bogați, celebri și frumoși se drogau? De ce nu puteau rămâne uniți într-o căsătorie? De ce erau mereu arestați? De ce păreau așa de nefericiți când nu mai erau în centrul atenției?

Jeremy, bănuia ea, era sedus de lumea aceea specială, oricât de mult ar fi negat. Aceasta fusese prima ei impresie

despre el atunci când se cunoscuseră și își propusese precaută să nu se implice din punct de vedere emoțional. Cu toate acestea, regreta modul în care se comportase puțin mai înainte. Nu fusese pregătită să îl înfrunte când își făcuse apariția în biroul ei, bănuind că ar fi trebuit doar să fi spus toate astea în loc să se ascundă după birou și să nege că ceva ar fi fost în neordine.

Da, ar fi trebuit să se descurce mai bine. Indiferent de diferențele dintre ei, Jeremy merita măcar atât.

„Prieteni, continua el să se gândească. Pentru că suntem prieteni."

Modul în care Lexie rostise cuvintele încă îl mai chinuia și, lovind absent cu stiloul pe caietul de însemnări, clătina din cap. Trebuia să termine cu jurnalele. Rotindu-și umerii pentru a scăpa de încordare, întinse mâna după ultimul jurnal și împinse scaunul mai în față. După ce îl deschise, dură doar câteva secunde să își dea seama că jurnalul acela era altfel decât toate celelalte.

În locul pasajelor personale, scurte, jurnalul era o colecție de eseuri datate, cu titluri, scrise în perioada cuprinsă între 1955 și 1962. Primul se ocupa de construirea Bisericii Episcopale St. Richard în 1859 și – în timp ce locul era excavat – de descoperirea a ceea ce părea să fie o așezare antică indiană Lumbee. Eseul avea trei pagini și era urmat de un altul despre soarta tăbăcăriei McTauten construite pe malurile din Boone Creek în 1794. Al treilea eseu, care îl făcu pe Jeremy să ridice din sprânceană, prezenta părerea autorului cu privire la ceea ce se întâmplase de fapt cu acei coloniști de pe Insula Roanoke în 1587.

Jeremy, amintindu-și vag că unul dintre jurnale aparținea unui cronicar amator, începu să răsfoiască paginile

mai repede... parcurgând în grabă titlurile, uitându-se prin articole pentru a găsi ceva clar... dând paginile repede... aruncând câte o privire... oprindu-se brusc când realiză că dăduse peste ceva și, răsfoind paginile înapoi, numai că nu încremeni când își dădu seama că ceea ce văzuse...

Se lăsă pe spătarul scaunului clipind în timp ce își trecea degetele peste pagină.

REZOLVAREA MISTERULUI LUMINILOR
DIN CIMITIRUL CEDAR CREEK

În decursul anilor, câțiva locuitori din orașul nostru au pretins că în cimitirul Cedar Creek sunt prezente fantome și, în urmă cu trei ani, a fost publicat un articol referitor la fenomen în *Journal of the South*. Cu toate că nu s-a oferit nici o soluție, după ce am condus propria investigație, cred că am rezolvat enigma motivului pentru care luminile par să apară în anumite momente și nu în altele.

Vreau să afirm hotărât că nu există fantome. Luminile provin în realitate de la fabrica de hârtie Henrickson și sunt influențate de trenul care traversează podul, de așezarea dealului Riker, precum și de fazele lunii.

În timp ce Jeremy continuase să citească se trezise că își ținea respirația. Cu toate că autorul nu încercase să explice de ce se scufunda cimitirul – fără care luminile nu puteau probabil să fie vizibile deloc – concluzia acestuia era de altfel, în esență, similară cu concluzia lui.

Autorul, oricine ar fi fost, o stabilise aproape cu patruzeci de ani în urmă.

Patruzeci de ani...

Făcu un semn la pagină cu o bucată de hârtie și dădu paginile până la coperta din față, căutând numele autorului în timp ce îi revenea în minte prima conversație pe care o avusese cu primarul. Și, cu asta, simți cum bănuielile sale se adunau precum piesele dintr-un puzzle.

Owen Gherkin.

Jurnalul fusese scris de tatăl primarului. Cel care, potrivit primarului Gherkin, „știa tot ceea ce trebuia știut despre locul acesta". Cel care înțelesese cauza luminilor. Cel care, fără doar și poate, îi povestise fiului său. Cel care știuse că nu fusese niciodată nimic supranatural în privința luminilor, dar pretinsese cu totul altceva. Ceea ce însemna că primarul Gherkin mințise tot timpul în speranța că, folosindu-se de Jeremy, va face o groază de bani de pe urma vizitatorilor creduli.

Și Lexie...

Bibliotecara. Femeia care lăsase să se înțeleagă că el putea găsi răspunsul căutând prin jurnale. Ceea ce însemna că citise relatarea lui Owen Gherkin. Ceea ce însemna că și ea mințise preferând să se amuze împreună cu primarul.

Se întrebă câți alții din oraș cunoșteau răspunsul. „Doris? Poate că da." „Nu", se răzgândi el repede. Doris *trebuia* să fi știut. În prima lor conversație, se pronunțase de-a dreptul și răspicat și spusese ceea ce nu erau luminile. Dar, ca și primarul și Lexie, Doris nu spusese ce erau în realitate, chiar dacă probabil și ea știa.

Și asta însemna că... toată treaba fusese o farsă tot timpul. Scrisoarea. Investigația. Reuniunea. Farsa totuși îl lua prin surprindere.

Și chiar acum Lexie se retrăgea, dar nu înainte de a-i spune povestea aceea cu Doris care o dusese în cimitir să vadă spiritele părinților ei. Și povestea aceea siropoasă despre dorința părinților ei de a-l cunoaște.

Coincidență? Sau ceva planificat de la început? Și acum modul în care ea se purta...

Ca și cum ar fi dorit ca el să plece. Ca și cum n-ar fi simțit nimic pentru el. Ca și cum ar fi știut ce se va întâmpla...

Fusese totul planificat? Și dacă da, de ce?

Jeremy apucă la repezeală jurnalul și se îndreptă spre biroul lui Lexie, hotărât să obțină niște răspunsuri. Aproape nici nu observase că trântise ușa la ieșire și nici fețele voluntarilor întoarse să-l urmărească. Ușa de la biroul lui Lexie era întredeschisă, așa că o deschise mai larg și intră.

Grămezile fuseseră ascunse, iar Lexie ținea acum în mână o cutie cu cremă de lustruit mobila și ștergea suprafața biroului cu o cârpă făcând lemnul să strălucească. Când Jeremy ridică jurnalul, ea se uită în sus.

– O, bună, zise ea ridicându-și privirile. Se forță să zâmbească. Sunt aproape gata aici.

Jeremy o privi fix.

– Poți să termini cu teatrul, declară el.

Chiar și din partea cealaltă a încăperii, ea îi simți furia și, automat, își trase o șuviță de păr după ureche.

– Despre ce vorbești?

– Despre ăsta, zise el ridicând sus jurnalul. L-ai citit, nu-i așa?

– Da, zise ea pur și simplu recunoscând jurnalul lui Owen Gherkin. L-am citit.

– Știai că e un pasaj care vorbește despre luminile din Cedar Creek?

– Da, zise ea din nou.

– De ce nu mi-ai spus?

– Ți-am spus, zise ea. Ți-am spus despre jurnale atunci când ai venit prima oară la bibliotecă. Și dacă îmi amintesc

bine, ți-am zis că e posibil să găsești răspunsul pe care îl căutai, îți amintești?

– Nu te juca, zise Jeremy cu ochii întredeschiși. Știai ce căutam.

– Și ai găsit, contracară ea, ridicând vocea. Nu văd care e problema.

– Problema e că mi-am pierdut timpul. Răspunsul a fost în jurnalul ăsta tot timpul. Nu e nici un mister. Nu a fost niciodată. Și tu ai luat parte la această mică șaradă tot timpul.

– Care șaradă?

– Nu te deranja încercând să negi, zise el oprind-o brusc. Ridică jurnalul. Am dovada chiar aici, uiți? M-ai mințit. M-ai mințit drept în față.

Lexie îl privi uluită simțind focul furiei lui, dar și furia care se năștea în ea ca răspuns.

– Ăsta e motivul pentru care ai venit în biroul meu? Să începi să mă asaltezi cu acuzații?

– Ai știut! strigă el.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Nu, zise ea. N-am știut.

– Dar l-ai citit!

– Și ce? izbucni ea. Am citit articolul și în ziar. Și am citit articole scrise și de alte persoane. Cum naiba era să știu că Owen Gherkin avea dreptate? Din punctul meu de vedere, el făcea presupuneri așa cum făceau și ceilalți. Și asta admițând că îmi păsa cu adevărat de subiect. Chiar crezi că m-am gândit vreodată mai mult de un minut la el până când n-ai venit tu aici? Nu-mi pasă! Nu m-a interesat niciodată! Tu ești cel care ai venit aici să investigheze. Și dacă ai fi citit jurnalele acum două zile, nici tu n-ai mai fi fost sigur. Amândoi știm că ai fi făcut propria investigație, oricum.

– Nu asta e problema, zise el respingând probabilitatea că ea avea dreptate. Problema e că toată situația a fost o înșelătorie. Turul, fantomele, legenda – sunt o păcăleală, limpede ca lumina zilei.

– Despre ce vorbești? Turul se referă la casele istorice și da, s-a adăugat și cimitirul. Să o facă lată. Totul e un weekend minunat la mijlocul unui sezon plictisitor. Nimeni nu e păcălit, nimeni nu e jignit. Și, te rog, chiar îți imaginezi că cei mai mulți oameni cred într-adevăr că sunt fantome? Majoritatea preferă să spună că sunt, pentru a se amuza.

– Doris a știut? insistă el, întrerupând-o din nou.

– Despre jurnalul lui Owen Gherkin? Ea clătină din cap furioasă că refuza să o asculte. De unde să știe?

– Vezi, zise el ridicându-și degetul ca un profesor care accentuează ceva important în fața unui elev. Asta-i partea pe care nu o înțeleg. Dacă nu ai dorit ca, într-adevăr, cimitirul să facă parte din tur și nici Doris nu a dorit asta, atunci de ce nu te-ai dus la ziar să spui adevărul? De ce ai vrut să mă implici în jocul vostru urât?

– N-am vrut să te implic. Și nu e un joc. Este un weekend inofensiv, iar tu îl exagerezi întrecând orice măsură.

– Nu eu am exagerat întrecând orice măsură. Tu și primarul ați făcut asta.

– Care va să zică eu sunt unul dintre ticăloși acum?

Când Jeremy nu mai spuse nimic, privirea ei deveni și mai pătrunzătoare.

– Atunci de ce ți-am dat jurnalul, în primul rând? De ce nu l-am ascuns de tine?

– Nu știu. Poate că are o legătură cu însemnările din caietul lui Doris. Voi două faceți presiuni asupra mea din momentul în care am ajuns aici. Poate că vă imaginați că n-aș fi venit, așa că ați inventat toată treaba asta.

– Poți măcar să-ți dai seama cât de ridicol sună? Ea se sprijini de birou, îmbujorată.

– Încerc doar să înțeleg de ce am fost adus aici în primul rând.

Ea își ridică mâinile ca și cum ar fi încercat să-l oprească.

– Nu vreau să aud asta.

– Pun pariu că nu vrei.

– Pleacă, zise ea băgând cutia cu cremă de lustruit mobila într-un sertar al biroului. Nu ești de aici și nu mai vreau să discut cu tine. Întoarce-te de unde ai venit.

El își încrucișă brațele.

– Cel puțin, ai recunoscut în sfârșit ceea ce ai gândit toată ziua.

– O, acum ești cititor de gânduri?

– Nu. Dar nu trebuie să citesc gândurile ca să înțeleg de ce te-ai comportat și te comporți așa.

– Păi, atunci, dă-mi voie să-ți citesc și eu gândurile, bine? rosti ea printre dinți, sătulă de atitudinea lui superioară și sătulă de el. Dă-mi voie să-ți spun ce văd, bine? Își dădea seama că vorbea suficient de tare ca toată biblioteca să audă, dar nu-i păsa. Văd o persoană foarte pricepută să spună lucrurile cuvenite, dar când se îngroașă gluma, nimic din ceea ce spune nu mai are valoare.

– Ce vrei să spui cu asta?

Ea se mișcă brusc prin cameră, simțindu-și toți mușchii din corp înțepeniți din cauza furiei.

– Ce? Nu-ți trece prin minte că știu ceea ce simți de fapt pentru orașul nostru? Că nu e nimic altceva decât un popas pe șosea? Sau că, în adâncul sufletului tău, nu poți înțelege motivul pentru care cineva locuiește aici? Și că, indiferent de ceea ce ai spus seara trecută, ideea că ai putea locui aici ți se pare ridicolă?

– N-am spus asta.

– Nu ai fost obligat! strigă ea neputând suporta modul încrezut în care el vorbise. Asta-i problema. Când vorbeam despre sacrificiu, mi-am dat seama foarte bine că îți imaginai că eu ar trebui să fiu cea care ar trebui să se dezrădăcineze. Că eu ar trebui să-mi părăsesc familia, prietenii și casa pentru că New Yorkul e cu mult mai grozav. Că eu ar trebui să fiu soția cea bună care își urmează bărbatul oriunde crede el de cuviință. Gândul că tu ar trebui să fii cel care să o facă nu ți-a trecut nici măcar prin minte.

– Exagerezi.

– Serios? În ce privință? Că te așteptai ca eu să fiu cea care trebuie să se mute? Sau aveai de gând să faci rost de un ghid de proprietăți imobiliare la plecarea din oraș, mâine? Ascultă, dă-mi voie să simplific situația pentru tine, zise ea întinzând mâna după telefon. Doamna Reynolds are biroul de partea cealaltă a străzii și sunt convinsă că ar fi încântată să te plimbe prin câteva case astă-seară dacă ești doritor să cumperi ceva. Sau stai, ce-ar fi să cumperi casa aceea frumoasă în stil georgian pe care ți-am arătat-o când eram pe dealul Riker? Chiar dacă e casa visurilor mele, aș fi cât se poate de fericită să te las să o cumperi.

Jeremy se uita la ea, incapabil să-i respingă acuzațiile.

– Nu spui nimic? dori ea să afle, trântind receptorul. Ți-ai înghițit limba? Atunci spune-mi altceva. Ce ai vrut exact să spui când ai afirmat că vom găsi o cale ca să reușim? Ți-ai închipuit că eram interesată să te aștept să vii în vizită când și când pentru o tăvăleală rapidă în pat fără să mă gândesc la un viitor împreună? Sau te gândeai să folosești vizitele ca să mă convingi cât de lipsite de temei sunt punctele mele de vedere, de vreme ce tu consideri că

îmi irosesc viața aici și aș fi cu mult mai fericită ținându-mă scai de tine?

Mânia și durerea din vocea ei erau foarte evidente, la fel și mesajul din spatele spuselor ei. Mult timp, amândoi tăcură.

- De ce n-ai spus nimic din toate astea seara trecută? întrebă el cu vocea mult mai scăzută.

- Am încercat, zise ea. Dar nu ai vrut să mă asculți.

– Atunci de ce...?

Nu finaliză întrebarea lăsând să se înțeleagă clar ce urmărea.

– Nu știu, zise ea uitându-se într-o parte. Ești un tip drăguț și am petrecut împreună două zile minunate. Poate că am avut, pur și simplu, chef.

El o privi fix.

– Doar atât a însemnat pentru tine? întrebă el.

– Nu, recunoscu ea, observând suferința din expresia lui. Nu și seara trecută. Dar asta nu schimbă faptul că s-a terminat, nu-i așa?

– Așadar te retragi?

– Nu, zise ea. Spre disperarea ei, simțea cum ochii începeau să i se umple de lacrimi. Nu pune asta pe seama mea. Tu ești cel care pleacă. Tu ai intrat în lumea mea. Nu a fost invers. Eu eram mulțumită până când ai sosit tu. Poate nu perfect mulțumită, poate puțin singură, dar mulțumită. Îmi place viața mea de aici. Îmi place să fiu în stare să văd ce face Doris în cazul în care nu are o zi bună. Îmi place să citesc copiilor la ora de povești. Și chiar îmi place micul nostru Tur al Caselor Istorice, chiar dacă tu ai de gând să-l transformi în ceva urât ca să poți face o impresie grozavă la televiziune.

Rămaseră unul în fața celuilalt încremeniți și, în final, fără cuvinte. Amândoi se simțeau epuizați de toate vorbele pe care și le aruncaseră în față.

– Nu fi așa, zise el în sfârșit.

– Așa cum? Cineva care spune adevărul?

În loc să aștepte ca el să-i răspundă, Lexie întinse mâna după jachetă și geantă. Aruncându-le sub braț, se îndreptă spre ușă. Când Jeremy se dădu la o parte să o lase să treacă, se atinse ușor de el fără să spună nimic. Se afla la câțiva pași depărtare de birou când Jeremy, în sfârșit, își făcu curaj să-i vorbească din nou.

– Unde mergi?

Lexie mai făcu un pas înainte de a se opri. Cu un oftat, se întoarse.

– Merg acasă, zise ea. Își șterse o lacrimă de pe obraz și își îndreptă spatele. Întocmai cum vei face și tu.

OPTSPREZECE

În seara aceea, mai târziu, Alvin și Jeremy aranjară camerele lângă promenada de scânduri de pe malul râului Pamlico. În depărtare, acorduri de muzică se auzeau dinspre hambarul de tutun al lui Meyer, în timp ce dansul începea. Restul magazinelor din centrul orașului se închiseseră; chiar și Lookilu fusese abandonat. Înfofoliți în jachete, cei doi păreau să fie singuri.

– Și după aceea? întrebă Alvin.

– Asta-i tot, zise Jeremy. Ea a plecat.

– Nu te-ai dus după ea?

– Ea nu dorea, zise el.

– De unde știi?

Jeremy se frecă la ochi, rememorând cearta pentru a nu știu câta oară. Ultimele ore trecuseră într-o stare de zăpăceală. Își amintea vag cum se întorsese spre camera cărților rare înainte de a pune teancul de jurnale pe raft și cum încuiase ușa în urma lui. Pe drumul de întoarcere, medita asupra celor spuse de ea în timp ce sentimentele sale de furie și de trădare se amestecau cu cele de tristețe și regret. Își petrecuse următoarele patru ore stând culcat pe patul de la Greenleaf, străduindu-se să înțeleagă cum ar fi putut să procedeze mai bine. N-ar fi trebuit să năvălească atunci ca

o furtună în biroul ei. Fusese oare chiar așa de furios din cauza jurnalului? Îl înfuriase așa de mult gândul că fusese păcălit? Sau, pur și simplu, era supărat pe Lexie și, ca și ea, căutase un pretext ca să înceapă o ceartă?

Nu era sigur și nici Alvin nu avusese vreun răspuns după ce îi relatase evenimentele zilei. Jeremy nu știa decât că se simțea foarte obosit și, în ciuda faptului că trebuia să filmeze, se lupta cu dorința de a se duce acasă la Lexie să vadă dacă putea repara lucrurile. Presupunând că ea se afla acolo. Din câte știa, ea era la dans cu toți ceilalți.

Jeremy oftă, revenind cu gândul la ultima lor scenă din bibliotecă.

– Am înțeles din modul în care mă privea, zise el.

– Deci s-a terminat?

– Da, admise Jeremy, s-a terminat.

Pe întuneric, Alvin clătină din cap și se întoarse într-o parte. Modul în care prietenul său devenise atât de atașat de o persoană într-un timp atât de scurt îl depășea. Ea nu fusese deloc atât de fermecătoare, așa că nu se potrivea imaginii ospitaliere pe care el și-o făcuse despre femeile din sud.

Dar, mă rog. Asta era o încercare, Alvin era sigur de acest lucru, așa că n-avea nici cea mai mică îndoială că Jeremy o va depăși îndată ce se va urca la bordul avionului care îi va duce spre casă.

Jeremy depășea mereu orice situație de acest fel.

La serata dansantă, primarul Gherkin stătea singur la o masă din colț, cu mâna la bărbie.

Sperase că Jeremy avea să treacă pe acolo, preferabil cu Lexie, dar, îndată ce sosise, auzise discuția voluntarilor de la bibliotecă despre cearta lor. După câte spuneau ei,

fusese o ceartă serioasă și avusese legătură cu unul dintre jurnale și cu un soi de înșelătorie.

Gândindu-se la cele auzite, își spuse că n-ar fi trebuit să doneze jurnalul tatălui său bibliotecii, dar pe atunci nu i se părușe atât de important, și era un document cât se poate de precis despre istoria orașului. Biblioteca era cea mai potrivită pentru această donație. Dar cine ar fi putut bănui ce se va întâmpla în următorii cincisprezece ani? Cine știa că fabrica de textile va fi închisă sau mina abandonată? Cine știa că sute de oameni se vor trezi fără locuri de muncă? Cine știa că un mare număr de familii tinere vor pleca fără să mai revină niciodată? Cine știa că orașul va sfârși prin a duce o bătălie de supraviețuire?

Poate că n-ar fi trebuit să adauge vizitarea cimitirului la tur. Poate că n-ar fi trebuit să facă publicitate fantomelor când știa că erau doar lumini de la schimbul de noapte al fabricii de hârtie. Dar adevărul era că orașul avea nevoie de ceva în care să-și pună speranțele, de ceva care să-i convingă pe oameni să-l viziteze, de ceva care să-i determine să-și petreacă două zile în oraș ca să poată cunoaște cât de minunat era acel loc. Dacă destui oameni ar fi trecut pe acolo, puteau, în cele din urmă, să devină un loc favorit de retragere precum Oriental sau Washington, sau New Bern. Era, se gândea el, singura speranță a orașului. Pensionarii își doreau locuri primitoare unde să mănânce și să se adune, locuri unde să facă cumpărături. Nu se va întâmpla imediat, dar era singurul plan pe care îl avea, așa că trebuia să înceapă de undeva. Pentru că adăugase vizitarea cimitirului cu luminile sale misterioase, se vânduseră câteva sute de bilete în plus pentru tur, iar prezența lui Jeremy le oferise ocazia ca vestea să se răspândească la nivel național.

Ah, își închipuise mereu că Jeremy era destul de deștept să înțeleagă situația singur. Partea asta nu-l deranja. Și ce dacă Jeremy dezvăluia adevărul la televiziunea națională? Sau chiar în editorialul său? Oamenii din toată țara aveau să audă de Boone Creek și unii ar putea să îl caute. Orice fel de publicitate era mai bună decât lipsa publicității. Dacă Jeremy nu folosea, bineînțeles, cuvântul „înșelătorie".

Era un cuvânt care suna dezgustător și nu era potrivit cu ceea ce se întâmpla. Bineînțeles, el știa ce erau luminile, dar mai nimeni altcineva nu știa, și care era problema, totuși? Lucrurile stăteau în felul următor: exista o legendă, existau luminile și unii oameni credeau cu adevărat că erau fantome. Alții considerau că toate astea făceau ca orașul să pară diferit și special. Lumea avea nevoie de ele mai mult ca oricând.

Jeremy Marsh cel cu amintiri dragi din oraș va înțelege situația. Jeremy Marsh cel fără astfel de amintiri s-ar putea să nu înțeleagă. Și exact în clipa aceea, primarul Gherkin nu era prea sigur cu ce impresie avea să plece Jeremy mâine.

Primarul arată cumva îngrijorat, nu crezi? remarcă Rodney.

Rachel se uită atentă, simțindu-se mai degrabă mândră că fuseseră împreună cea mai mare parte din seară. Chiar și faptul că, uneori, Rodney arunca câte o privire spre ușă și părea să cerceteze atent prin mulțime după Lexie, nu-i fura cu nimic din plăcere pentru simplu motiv că și el părea fericit să fie împreună cu ea.

– Cam așa. Dar el arată mereu așa.

– Nu, zise Rodney, nu e la fel. Se gândește la ceva serios.

– Vrei să vorbești cu el?

Rodney reflectă. Ca și primarul – ca toți ceilalți, se părea – auzise și el de discuția aprinsă de la bibliotecă, dar, spre deosebire de ceilalți, el socotea că stăpânea foarte bine situația. Era capabil să pună frânturi de conversație laolaltă, mai ales după ce observase expresia primarului. Își dădu seama brusc că primarul era îngrijorat de modul în care Jeremy avea de gând să prezinte lumii micul lor mister.

Cât despre ceartă, el încercase să o avertizeze pe Lexie că asta avea să se întâmple. Era inevitabil. O considera pe Lexie aproape cea mai inflexibilă femeie pe care o cunoscuse, persoana care își apăra mereu punctul de vedere. Putea fi schimbătoare, așa că Jeremy, în sfârșit, ajunsese să o cunoască. Cu toate că Rodney ar fi dorit ca ea să nu se mai chinuiască, se simțea ușurat să știe că povestea se apropia de sfârșit.

– Nu, zise Rodney, nu prea am ce să-i spun. E nepotrivit acum.

Rachel se încruntă.

– Ce e nepotrvit?

– Nimic, zise el renunțând la subiect cu un zâmbet. Nu e important.

Rachel îl studie o clipă înainte de a ridica din umeri. Rămaseră împreună în timp ce o melodie se termina și orchestra începea alta. În vreme ce mai multe persoane se îndreptau spre ringul de dans, Rachel începu să bată ritmul cu piciorul.

Rodney era foarte preocupat și nu părea să observe dansatorii. Dorea să discute cu Lexie. În drum spre petrecere, trecuse cu mașina pe lângă casa ei și văzuse luminile aprinse și mașina pe alee. Mai devreme, primise și un raport de la un alt ajutor de șerif care spunea că Orășeanul și prietenul său caraghios își puneau camerele

pe promenada de scânduri. Ceea ce însemna că disputa încă nu se încheiase.

Dacă luminile de la Lexie ar mai fi aprinse după terminarea dansului, se gândea că ar putea să treacă pe la ea, la fel cum procedase în noaptea de după plecarea domnului Renaștere. Avea sentimentul că ea n-ar fi complet surprinsă să-l vadă. Își imagină că probabil l-ar privi uimită o clipă înainte de a deschide ușa. Ar face o cafea decofeinizată și, exact ca data trecută, el ar sta pe canapea și ar asculta ore în șir, în timp ce ea s-ar dojeni că fusese atât de necugetată.

Se aprobă singur. O cunoștea mai bine decât se cunoștea pe sine însuși.

Dar chiar și așa, încă nu era pregătit să facă asta. În primul rând, ea avea nevoie de ceva mai mult timp să fie singură ca să-și poată pune gândurile în ordine. Și el trebuia să recunoască faptul că se cam săturase să fie luat drept fratele mai mare și nu era convins că avea dispoziția necesară să o asculte. În definitiv, se simțea foarte bine și, în clipa aceea, nu era nerăbdător să sfârșească seara cu o experiență puțin plăcută.

În plus, orchestra nu era rea deloc. Era mult mai bună decât cea pe care o avuseseră anul trecut. Cu coada ochiului, o urmărea pe Rachel legănându-se în ritmul muzicii, încântat că îi căutase compania, exact cum se întâmplase serile trecute la petrecere. Ea fusese mereu bucuroasă să-i fie prin preajmă, dar lucrul ciudat era că, în ultima vreme, de fiecare dată când o vedea, îi părea chiar un pic mai drăguță decât își amintea. Fără nici o îndoială, era doar imaginația lui, dar nu putea să nu constate că, în seara aceea, era deosebit de drăguță.

Rachel îl observă că o urmărea și zâmbi stingherită.

– Scuză-mă, zise ea. Îmi place melodia asta.

Rodney își drese glasul.

– Ai vrea să dansezi? întrebă el.

– Serios? rosti ea mirată.

– Nu sunt cine știe ce dansator, totuși...

– Mi-ar plăcea, îl întrerupse ea, întinzându-se după mâna lui.

Urmând-o pe ring, hotărî pe loc că se va gândi mai târziu ce va face cu Lexie.

Doris stătea în balansoarul din living, privind absentă în direcția ferestrei și întrebându-se dacă Lexie avea să treacă pe la ea. Intuiția îi spunea că nu, dar era unul dintre acele momente când ar fi dorit să se înșele. Știa că Lexie era supărată – era mai puțin o premoniție decât o interpretare a ceea ce era clar – și totul avea legătură cu plecarea lui Jeremy.

În unele privințe, Doris ar fi dorit să nu o fi împins pe Lexie spre el. Privind în urmă, în clipa aceea, își dădea seama că trebuia să se fi gândit că era posibil să se termine în felul acela, așa că nu știa de ce făcuse totul pentru a încuraja povestea lor. Pentru că Lexie era singură? Pentru că Lexie era împotmolită pe același făgaș de când se îndrăgostise de un tânăr din Chicago? Pentru că ea ajunsese să creadă că Lexie era înspăimântată de ideea de a se îndrăgosti din nou?

De ce n-ar fi putut să se bucure de compania lui Jeremy? De fapt, asta era tot ceea ce dorise ea să facă Lexie. Jeremy era inteligent și încântător, iar Lexie trebuia să înțeleagă că nu toți bărbații erau precum Avery sau precum tânărul din Chicago. Ce nume îi dăduse? Parcă domnul Renaștere? Încercă să-și aducă aminte numele, dar știa că nu asta era important. Importantă era Lexie, iar Doris își făcea griji din cauza ei.

Doris știa că ea se va simți bine până la urmă. Fără îndoială va accepta realitatea și va găsi o cale să meargă mai departe. Cu timpul, se va convinge că fusese un lucru bun. Știa că Lexie era o supraviețuitoare.

Doris oftă. Știa că Jeremy se îndrăgostise. Dacă Lexie se îndrăgostise de el, el se îndrăgostise și mai tare, dar Lexie învățase arta de a-și refuza relațiile și de a-și trăi viața, prefăcându-se că ele nu existaseră.

„Bietul Jeremy, se gândea ea. Nu e drept pentru el."

Sus, la cimitirul Cedar Creek, Lexie stătea în ceața tot mai deasă care învăluise locul unde fuseseră înmormântați părinții ei. Știa că Jeremy și Alvin aveau să filmeze podul de cale ferată și dealul Riker de pe promenada de scânduri, ceea ce însemna că, în seara aceea, putea fi singură cu gândurile ei.

Nu intenționa să stea mult, dar pentru un motiv oarecare, se simțise obligată să vină. După ce relațiile cu Avery și cea cu domnul Renaștere se sfârșiseră, făcuse același lucru. Când lumină numele gravate ale părinților ei, își dori ca ei să fi fost acolo să vorbească cu ea.

Știa că le păstra o imagine romanțată, pe care o modifica în funcție de starea ei sufletească. Uneori îi plăcea să și-i imagineze glumeți și guralivi, alteori îi plăcea să creadă că erau niște ascultători tăcuți. În momentul acela, dorea să-i creadă înțelepți și puternici, ca pe niște persoane care să-i dea genul acela de sfat care făcea ca totul să fie mai puțin confuz. Se săturase să tot aibă parte de greșeli în viața ei. Se gândea deznădăjduită că asta făcuse mereu și, chiar în clipa aceea, știa că, orice ar încerca, era pe punctul de a mai comite o greșeală.

*

Dincolo de râu, doar luminile de la fabrica de hârtie erau vizibile prin ceață, iar orașul era pierdut într-un abur tulbure. Chiar dacă trenul trebuia să se apropie peste puțin timp – după orarul lui Jeremy –, Alvin făcea o verificare finală la camera care era orientată spre dealul Riker. Era o filmare care ridica probleme. Cea cu podul era simplă, dar pentru că dealul Riker era, în același timp, îndepărtat și învăluit în ceață, Alvin nu era perfect convins că aparatura va funcționa. Camera nu era proiectată să facă față cerințelor de acolo. Cu toate că își adusese cele mai bune obiective și film de sensibilitate mare, și ar fi dorit ca Jeremy să fi menționat și detaliile înainte ca el să plece din New York.

În ultimele zile, Jeremy nu gândise limpede, așa că Alvin bănuia că probabil uitase. În mod normal, într-o asemenea situație, Jeremy ar fi discutat și ar fi glumit fără întrerupere, dar așa cum se prezentau lucrurile, nu spusese mai nimic în ultimele câteva ore. În locul unei filmări plăcute, ca de vacanță, așa cum își închipuise, ultimele ore începuseră să semene a obligație, mai ales din cauza frigului. Nu pentru treaba aia se angajase, dar mă rog... tocmai își ridicase banii și îi trimisese decontul lui Nate.

Între timp, Jeremy stătea pe calea ferată cu brațele încrucișate, uitându-se la o masă de nori de la joasă altitudine.

– Ți-am spus că Nate a sunat mai devreme? întrebă Alvin, încercând din nou să-i rețină atenția prietenului său.

– Adevărat?

– M-a trezit din somn, zise Alvin, și a început să țipe la mine pentru că tu n-aveai celularul deschis.

În ciuda gândurilor care-l preocupau, Jeremy zâmbi.

– Am învățat să-l evit cât mai mult posibil.

– Da, mă rog... îmi pare rău că nu mi-ai spus.

– Ce dorea?

– Același lucru. Să afle ultimele noutăți. Dar fii atent la asta: a întrebat dacă ai putea să-i aduci o probă.

O probă de ce?

– Mi-am închipuit că vorbea despre fantome. Dacă ai găsi niște mâl sau ceva de genul ăsta. Se gândea că ai putea să-l arăți producătorilor la întâlnirea de săptămâna viitoare.

– Mâl?

Alvin ridică mâinile.

– Cuvântul lui, nu al meu.

– Dar știe că e doar lumina de la fabrica de hârtie.

Alvin dădu din cap aprobator.

– Da, știe. S-a gândit că ar putea fi o încercare frumoasă. Știi, marele tam-tam îi impresionează de-a dreptul.

Jeremy clătină din cap neîncrezător. De-a lungul anilor, Nate avusese o mulțime de idei nebunești, dar asta le întrecea pe toate. Așa era el. Orice își băga în cap, îi ieșea pe gură și în foarte scurt timp nici măcar nu-și mai amintea că o spunea.

– A mai spus că ar trebui să suni, adăugă Alvin.

– Aș suna, zise Jeremy, dar mi-am lăsat telefonul la Greenleaf. Făcu o pauză. Nu i-ai spus despre jurnal, nu?

– Nici măcar nu știam despre el atunci, zise Alvin. Mi-ai povestit abia după ce a sunat el. Cum am spus, m-a trezit din somn.

Jeremy încuviință cu un aer gânditor.

– Dacă te va mai suna, rămâne secret un timp, bine?

– Nu vrei să știe că primarul pune la cale o escrocherie?

– Nu, zise el. Nu încă.

Alvin se uită la el.

– Nu încă sau niciodată?

Jeremy nu răspunse imediat. Era o adevărată problemă, nu?

– Nu m-am hotărât.

Alvin se uită prin obiectiv încă o dată.

– E dificil, zise el. Ar putea fi suficient să faci reportajul, îți dai seama. Adică, luminile sunt o chestie, dar trebuie să realizezi că soluția nu e deloc foarte interesantă.

– Ce vrei să spui?

– Pentru televiziune. Nu sunt așa de sigur că vor fi interesați de faptul că un tren în trecere produce luminile.

– Nu e doar trenul în trecere, îl corectă Jeremy. Este modul în care luminile de la fabrica de hârtie sunt reflectate de tren pe dealul Riker și modul în care densitatea mai mare a cetii din cimitirul care se scufundă determină apariția luminilor.

Alvin simulă un căscat.

– Scuze, zise el. Ce spuneai?

– Nu e plictisitor, insistă Jeremy. Nu-ți dai seama câte elemente trebuie să se adune pentru a crea fenomenul ăsta? Cum au afectat carierele pânza freatică și au determinat scufundarea cimitirului? Așezarea podului feroviar? Fazele lunii când e suficient de întuneric să vezi luminile într-un anume moment? Legenda? Amplasarea fabricii de hârtie și orarul trenului?

Alvin ridică din umeri.

– Crede-mă. E plictisitor cu P mare. Să fiu sincer, ar fi fost mult mai interesant dacă n-ai fi găsit rezolvarea. Telespectatorii adoră misterele. Mai ales în locuri precum New Orleans sau Charleston sau într-un loc oarecare, plăcut și romantic. Dar lumini reflectate în Boone Creek, Carolina de Nord? Chiar crezi că pe cei din New York sau Los Angeles îi interesează?

Jeremy deschise gura să spună ceva și, brusc, își aminti că Lexie spusese exact același lucru despre fenomen, iar ea locuia acolo. Alvin îl privea în tăcere.

– Dacă vei să fii serios în privința acestei escrocherii televizate, o să trebuiască să o dregi cumva, așa că jurnalul despre care îmi povesteai s-ar putea să fie suficient pentru asta. Poți prezenta cazul exact cum l-ai investigat și, la final, să apară jurnalul. Ar putea fi suficient să captezi atenția producătorilor dacă ai face-o așa cum trebuie.

– Crezi că ar trebui să las orașul de izbeliște?

Alvin clătină din cap.

– N-am zis asta. Și să fiu sincer, nu sunt chiar sigur că jurnalul va fi de ajuns. Îți spun doar că dacă nu poți apărea cu niște mâl, ar fi de dorit să mai reflectezi asupra folosirii jurnalului dacă nu vrei să pari un idiot la întâlnire.

Jeremy se uită într-o parte. Știa că trenul avea să apară în câteva minute.

– Lexie nu ar mai vorbi cu mine niciodată dacă aș face asta, zise el. Ridică din umeri. Presupunând că mai dorește să vorbească cu mine.

Alvin nu spuse nimic. Jeremy se uită, în tăcere, la el.

– Ce crezi că ar trebui să fac?

Alvin inspiră îndelung.

– Cred, zise Alvin, că totul se poate reduce la ceea ce e cel mai important pentru tine, nu-i așa?

NOUĂSPREZECE

În ultima sa noapte la Greenleaf, Jeremy dormi prost. El și Alvin terminaseră filmarea – în timp ce trenul trecea, dealul Riker captase slab lumina reflectată – și după ce văzură filmul, atât el, cât și Alvin hotărâseră că era destul de bun să dovedească teoria lui Jeremy, în afara cazului în care erau dispuși să comande un echipament mai bun.

Cu toate astea, la întoarcere, Jeremy nu se mai gândi deloc la mister sau măcar la drum. În schimb, începu să rememoreze iar ultimele zile. Își aduse aminte de momentul când o zărise prima oară pe Lexie în cimitir și de schimbul lor însuflețit de cuvinte de la bibliotecă. Se gândise la prânzul lor pe dealul Riker și la conversația de pe promenada de scânduri, își aminti de uimirea pe care i-o trezise adunarea extraordinară organizată în onoarea lui și cum se simțise când văzuse prima oară luminile din cimitir. Dar, mai ales, își aminti de momentele când începuse să realizeze că se îndrăgostea de Lexie.

Fusese posibil ca, doar în două zile, să se fi întâmplat atât de multe lucruri? În momentul când ajunseră la Greenleaf și intrase în cameră, încercă să stabilească cu precizie momentul când lucrurile începuseră să meargă prost. Nu era foarte sigur, dar, în momentul de față, i se

părea că ea încerca să se detașeze de sentimentele ei, nu doar de el. Așadar, când începuse Lexie să-și dea seama că simțea ceva pentru el? La petrecere, ca și el? La cimitir? Mai devreme, în după-amiaza aceea?

Nu avea nici cea mai vagă idee. Știa doar că o iubea și că nu putea concepe să nu o mai vadă niciodată.

Orele treceau încet; cum avionul decola din Raleigh la amiază, avea să părăsească Greenleaf peste puțin timp. Se ridică înainte de șase, termină de împachetat lucrurile și le duse în mașină. După ce se asigură că văzuse lumina aprinsă în camera lui Alvin, merse prin aerul răcoros al dimineții spre recepție.

Jed, cum se așteptase, îl privi încruntat. Părul îi stătea și mai vâlvoi decât de obicei și avea îmbrăcămintea șifonată, așa că Jeremy conchise că se deșteptase doar cu câteva minute mai înainte. Jeremy puse cheile pe birou.

– Un loc foarte liniștit aveți aici, zise Jeremy. Cu siguranță o să-l recomand prietenilor mei.

Expresia lui Jed deveni și mai încruntată, dar Jeremy se mulțumi să zâmbească amabil. Când se întorcea în cameră, zări niște faruri care se apropiau cu viteză prin ceață, iar curând o mașină încetini pe aleea cu pietriș. Pentru o clipă, se gândi că era Lexie, și simți bătăi puternice în piept, dar când văzu mașina, în sfârșit, speranțele i se năruiră la fel de repede.

Primarul Gherkin, într-o haină groasă și cu fular la gât, apăru din mașină. Fără să trădeze nimic din energia pe care o arătase la întâlnirile lor anterioare, porni orbecăind prin întuneric spre Jeremy.

– Îți faci bagajul, bănuiesc, strigă el.

– Tocmai am terminat.

– Jed nu ți-a făcut probleme cu nota de plată, nu-i așa?

– Nu, zise Jeremy. Mulțumesc pentru asta, apropo.

Cu plăcere. Cum am spus, măcar atât puteam face pentru tine. Sper că ți-a plăcut șederea în minunatul nostru oraș.

Jeremy dădu din cap aprobator, observând îngrijorarea de pe chipul primarului.

– Da, zise el. Mi-a plăcut.

Pentru prima oară de când Jeremy îl întâlnise, Gherkin părea să nu-și găsească cuvintele. În vreme ce tăcerea devenea stânjenitoare, primarul își băgă fularul în haină.

Am vrut doar să trec să-ți spun că oamenii de pe aici s-au bucurat să te cunoască. Știu că vorbesc în calitate oficială, dar ai făcut o adevărată impresie.

Jeremy își băgă mâinile în buzunare.

– Cu ce scop șiretlicul? întrebă el.

Gherkin oftă.

Te referi la adăugarea cimitirului la tur?

Nu. Mă refer la faptul că tatăl tău a consemnat răspunsul în jurnalul său, iar tu l-ai ascuns.

O expresie tristă se întipări pe fața lui Gherkin.

Ai perfectă dreptate, zise el după o clipă, cu o voce nesigură. Tatăl meu a rezolvat într-adevărul misterul ăsta, dar cred că așa trebuia să se întâmple. Îi întâlni privirea lui Jeremy. Știi de ce a devenit atât de interesat de istoria orașului nostru?

Jeremy clătină din cap.

În al Doilea Război Mondial, tatăl meu era în serviciul militar cu un bărbat pe nume Lloyd Shaumberg. Acesta era locotenent, iar tata era infanterist. Oamenii din ziua de azi nu par să își dea seama că în timpul războiului nu existau numai soldați în liniile de front. Majoritatea oamenilor din armată erau oameni obișnuiți: brutari, măcelari, mecanici. Shaumberg era istoric. Cel puțin, așa îl numea tata. De fapt, era pur și simplu profesor de istorie

la un liceu din Delaware, dar tata jura că nu era un ofițer mai grozav ca el în toată armata. Acesta obișnuia să-și distreze oamenii spunându-le povești din trecut, povești pe care mai nimeni nu le știa, povești care îl împiedicau pe tata să mai fie înspăimântat de ceea ce se întâmpla. În orice caz, după atacul împotriva taberei de instrucție din Italia, Shaumberg, tata și restul plutonului au fost încercuiți de nemți. Shaumberg le-a spus oamenilor să se retragă în timp ce el încerca să le acopere retragerea. „N-am de ales", a zis el. Era o misiune sinucigașă – toată lumea o știa, dar ăsta era Shaumberg. Gherkin făcu o pauză. Oricum, tata a supraviețuit și Shaumberg a murit și, după ce tata s-a întors acasă de la război, a spus că va deveni și el istoric în onoarea prietenului său.

Când Gherkin se opri, Jeremy îl privi curios.

– De ce îmi povestești toate astea?

– Pentru că, răspunse Gherkin, așa cum văd eu situația, nici eu nu prea am avut de ales. Fiecare oraș are nevoie de ceva care să fie numai al lui, ceva care să le amintească oamenilor că locul lor e special. În New York, nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta. Acolo se află Broadway, Wall Street, Empire State Building și Statuia Libertății. Dar aici, după ce toate afacerile au dat faliment, m-am uitat în jur și am realizat că tot ce mai aveam era o legendă. Și legendele... mă rog, sunt doar relicve din trecut, și un oraș are nevoie de mai mult decât atât să supraviețuiască. Asta-i tot ce încercam să fac, să găsesc o cale pentru a menține orașul ăsta viu și pe urmă ai venit tu.

Jeremy privi într-o parte, gândindu-se la fațadele acoperite cu scânduri ale magazinelor pe care le văzuse în prima zi când sosise, amintindu-și de comentariul lui Lexie despre închiderea fabricii de textile și a minei de fosfor.

– Deci ai trecut pe aici în această dimineață ca să-mi spui versiunea ta?

– Nu, zise Gherkin. Am trecut ca să-ți aduc la cunoștință că toate astea au fost numai ideea mea. Nu a consiliului orășenesc și nici a oamenilor care locuiesc aici. Poate că am greșit procedând astfel. Poate că nu ești de acord cu ideea mea. Dar am făcut ceea ce am crezut că era mai bine pentru locul ăsta și pentru oamenii care trăiesc aici. Și tot ce-ți cer este ca atunci când vei scrie articolul să nu uiți că nimeni altcineva nu a mai fost implicat. Dacă vrei să mă sacrifici, o să mă împac cu situația. Și cred că tatăl meu ar înțelege.

Fără să aștepte un răspuns, Gherkin se întoarse la mașină și, curând, dispăru în ceață.

Zorii schimbau cerul într-un cenușiu mohorât, și, în momentul când Jeremy îl ajuta pe Alvin să încarce echipamentul, sosi și Lexie.

Apăru din mașină arătând aproape la fel ca atunci când o zărise prima dată, cu ochii ei violeți, de nepătruns chiar și când privirile li se întâlniră. În mână ținea jurnalul lui Gherkin. Pentru o clipă, se priviră unul pe celălalt ca și cum nici unul nu știa ce să spună.

Alvin, care stătea lângă portbagajul deschis, rupse tăcerea:

– Bună dimineața, zise el.

Ea se forță să zâmbească.

– Bună, Alvin.

– Te scoli devreme.

Ea ridică din umeri aruncând o privire rapidă spre Jeremy. Alvin se uită când la unul, când la celălalt, înainte de a face un semn peste umăr.

– Cred că voi face o ultimă verificare în cameră, zise el, în ciuda faptului că nici unul nu părea să-i dea atenție.

Când dispăru, Jeremy oftă adânc.

– Nu mi-am imaginat că vei veni, zise el.

– Să fiu sinceră, nici eu nu eram sigură că voi veni.

– Mă bucur că ai făcut-o, zise el.

Lumina cenușie îi amintea de plimbarea lor pe plaja de lângă far și simți o durere sfâșietoare la gândul cât de mult ajunsese să o iubească. Cu toate că primul său instinct fusese să reducă distanța dintre ei, poziția ei rigidă îl făcu să rămână pe loc.

Ea făcu semn cu capul spre mașina lui.

– Văd că ai împachetat și ești gata de plecare.

– Da, zise el. Am împachetat totul.

– Ai terminat de filmat luminile?

El ezită iritat de banalitatea conversației.

– Ai venit aici doar să vorbim despre munca mea sau dacă mi-am dus bagajele în mașină?

– Nu, zise ea. Nu pentru asta.

– Atunci, de ce ai venit?

– Să-mi cer scuze pentru modul în care te-am tratat ieri la bibliotecă. N-ar fi trebuit să mă port în felul acela. Nu a fost corect față de tine.

El zâmbi imperceptibil.

– E în ordine, zise el. Voi trece peste asta. Și mie îmi pare rău.

Ea ridică jurnalul.

– Am adus ăsta pentru tine, în caz că îl doreai.

– Nu mi-am închipuit că ai dori să-l folosesc.

– Nu doresc, răspunse ea.

– Atunci, de ce mi-l dai?

– Pentru că ar fi trebuit să-ți spun despre pasajul din jurnal și nu vreau să-ți imaginezi că cineva de aici încearcă să mușamalizeze ceva. Înțeleg cum de ai ajuns să crezi

că orașul urzea ceva, așa că jurnalul ăsta e o ofertă de pace. Dar vreau să te asigur că nu a fost vreun complot...

– Știu, interveni Jeremy. Primarul a trecut pe aici în această dimineață.

Ea încuviință și își lăsă privirea în jos înainte de a-și ridica ochii din nou spre el. În momentul acela, el își imagină că ea avea de gând să spună ceva, dar orice ar fi fost, se opri.

– În sfârșit, cred că asta-i tot, zise ea, băgându-și mâinile în buzunarele hainei. Probabil ar fi cazul să te las să termini ca să poți pleca. N-am fost niciodată un fan al despărțirilor prelungite.

– Deci acesta e un rămas-bun? întrebă el, încercând să-i rețină privirea.

Ea arăta aproape tristă în timp ce își înclina capul într-o parte.

– Trebuie să fie, nu-i așa?

– Atunci, asta-i tot? Ai venit, pur și simplu, să-mi spui că s-a terminat? El își trecu degetele prin păr cu stângăcie, încruntându-se. Nu am nici un cuvânt de spus în problema asta?

Când răspunse, vocea lui Lexie era calmă.

– Am terminat cu toate astea, Jeremy. N-am venit aici în această dimineață să mă cert și n-am venit aici să te enervez. Am venit pentru că am regretat modul în care te-am tratat ieri. Și pentru că n-am vrut să crezi că săptămâna asta nu a însemnat nimic pentru mine. Dimpotrivă, a însemnat.

Jeremy simțea vorbele ei ca pe niște lovituri și făcu eforturi să vorbească.

– Dar tu ai de gând să-i pui capăt.

– Eu am de gând să fiu realistă, zise ea.

– Și dacă ți-aș spune că te iubesc?

Ea îl privi mult timp înainte de a se întoarce într-o parte.

– Nu spune asta.

El făcu un pas spre ea.

– Dar o spun, zise el. Te iubesc. Nu mă pot împotrivi sentimentelor.

– Jeremy... te rog...

El se mișcă și mai repede simțind că, în sfârșit, îi învinge apărarea, devenind tot mai curajos cu fiecare pas.

– Vreau să fac legătura noastră să meargă.

– Nu putem, zise ea.

– Bineînțeles că putem, zise el ocolind mașina. Putem înțelege asta.

– Nu, zise ea cu vocea mult mai hotărâtă și făcând un pas înapoi.

– De ce nu?

– Pentru că eu o să mă căsătoresc cu Rodney, bine?

Vorbele ei îl opriră brusc.

– Despre ce vorbești?

– Noaptea trecută, după ce s-a terminat dansul, Rodney a trecut pe la mine și am stat de vorbă. Am discutat mult timp. Este cinstit, muncitor, mă iubește și trăiește aici. Tu nu.

El o privi uluit de vestea ei.

– Nu te cred.

Lexie îi întoarse privirea, calmă.

– Crede, îi spuse ea.

Jeremy nu mai reuși să spună nimic, iar ea îi înmână jurnalul, apoi ridică o mână făcând un semn scurt și începu să meargă înapoi spre mașină cu privirea ațintită spre el, cam în felul în care îl privise în ziua aceea la cimitir.

– Rămas-bun, Jeremy, zise ea înainte de a se întoarce să se urce în mașină.

Încă încremenit de șoc, Jeremy auzi răsucirea cheii în contact și o văzu uitându-se peste umăr, în timp ce începea

să dea înapoi. El păși înainte pentru a-și pune mâna pe capotă, încercând să o oprească. Dar în timp ce mașina începu să se miște, își lăsă degetele să alunece pe suprafața umedă și, în final, făcu un pas mic înapoi în vreme ce mașina trecu pe alee.

Pentru o clipă, lui Jeremy i se păru că surprinse scânteierea lacrimilor în ochii ei. Dar, pe urmă, o zări privind într-o parte și își dădu seama odată pentru totdeauna că nu o s-o mai vadă din nou.

Dorea să strige, să-i spună să oprească. Dorea să-i spună că putea să rămână, că dorea să rămână, că dacă plecarea însemna să o piardă, atunci întoarcerea acasă nu merita osteneala. Dar cuvintele rămaseră prinse ca într-o capcană în sufletul său și, foarte încet, mașina rulă pe lângă el prinzând viteză în timp ce înainta pe alee.

Jeremy rămase nemișcat în ceață, urmărind-o până când mașina deveni o umbră și nu se mai vedeau decât luminile din spate. Pe urmă, dispăru complet, în timp ce sunetul motorului se pierdea în pădure.

DOUĂZECI

Restul zilei trecu ca și cum ar fi privit prin ochii altcuiva. Își amintea doar că îl urmase pe Alvin pe șosea, înapoi spre Raleigh, și, de nenumărate ori, se uitase în oglinda retrovizoare sperând că una dintre mașinile care veneau din urmă era mașina lui Lexie. Ea fusese cât se poate de fermă în dorința ei de a pune capăt relației, dar chiar și așa, el simțea un val de adrenalină ori de câte ori zărea o mașină care semăna cu a ei și încetinea ca să se uite mai atent. Alvin, în acest timp, mergea înainte la distanță. Jeremy știa că trebuia să fie atent la drumul de dincolo de ștergătorul de parbriz, dar el își consuma cea mai mare parte din timp uitându-se înapoi.

După ce predă mașina închiriată, trecu de terminal și se îndreptă spre poartă. Mergând pe lângă magazinele aglomerate, ocolind oamenii care alergau în calea lui, se întreba din nou de ce Lexie păruse atât de dispusă să renunțe la tot ce împărtășiseră.

În avion, firul gândurilor i se întrerupse când Alvin ocupă un loc lângă el.

– Mulțumesc că ai aranjat să putem sta împreună, zise Alvin cu vocea plină de sarcasm. Își îngrămădi geanta în compartimentul pentru bagaje de deasupra.

– Ce? zise Jeremy.

– Locurile. Mi-am închipuit că o să ai grijă când te-ai înregistrat. Bine că am întrebat când mi-am luat talonul de îmbarcare. Trebuia să stau în ultimul rând.

– Scuză-mă, zise Jeremy. Cred că am uitat.

– Da, așa cred și eu, zise Alvin lăsându-se pe scaunul de lângă el. Aruncă o privire spre Jeremy. Vrei să vorbești totuși despre ce s-a întâmplat?

Jeremy ezită.

– Nu sunt sigur că mai e ceva de discutat.

– Asta ai spus mai devreme. Dar am înțeles că trebuie să fie bine pentru tine. Nu erai tu la curent cu talk show-urile în ultima vreme? Exprimă-ți sentimentele, eliberează-te de vină, caută și vei găsi?

– Poate mai târziu, mormăi el.

– Fă cum crezi, zise Alvin. Dacă nu vrei să vorbești, bine. Eu voi trage un pui de somn. Se lăsă pe spate și închise ochii.

Jeremy se uită pe geam în timp ce Alvin dormi cea mai mare parte din zbor.

În taxiul pe care îl luase de la La Guardia, Jeremy se simțea copleșit de zgomot și de ritmul agitat al orașului: oameni de afaceri care mergeau grăbiți, mame care târau după ele copii mici în timp ce încercau să se descurce cu sacoșele de cumpărături, mirosul gazelor de eșapament, claxoane și sirene de poliție care trâmbițau zgomotos. Totul era cât se poate de normal, o lume în care crescuse și pe care o acceptase drept sigură, dar rămase surprins pentru că, în timp ce se uita pe geamul taxiului încercând să revină la viața lui obișnuită, se gândea la Greenleaf și la liniștea totală în care trăise acolo.

Când ajunse la clădirea unde se afla apartamentul lui găsi cutia poștală înțesată de reclame și de facturi pe care le adună și porni pe scări târându-și picioarele. În apartament toate erau la fel cum le lăsase. Revistele zăceau împrăștiate prin living, biroul era la fel de dezordonat ca întotdeauna, iar în frigider mai erau trei sticle de bere Heineken. După ce își lăsă valiza în cameră, deschise o sticlă de bere și își puse computerul și sacul de voiaj pe masa de scris.

Avea în față toate informațiile pe care le adunase în ultimele zile: însemnările, copii ale articolelor, camera digitală cu fotografiile făcute în cimitir, harta și jurnalul. Când începu să desfacă bagajul, un pachet de cărți poștale căzu pe birou și îi luă o clipă să-și aducă aminte că le cumpărase în prima zi când ajunsese în oraș. Cartea poștală de deasupra prezenta orașul văzut de pe râu. Îndepărtând ambalajul, începu să se uite la celelalte. Descoperi cărți poștale cu primăria, o vedere încețoșată a unui bâtlan albastru stând în apa mică din Boone Creek și bărci cu pânze într-o după-amiază furtunoasă. Pe la jumătatea pachetului, se trezi oprindu-se la o imagine a bibliotecii.

Rămase nemișcat gândindu-se la Lexie, realizând din nou că o iubea.

Dar își reaminti că se terminase, așa că trecu la celelalte cărți poștale. Observă o fotografie neobișnuit de colorată a restaurantului Herbs și alta cu orașul văzut de pe dealul Riker. Ultima carte poștală era o imagine a zonei comerciale din Boone Creek și se pomeni oprindu-se din nou.

Cartea poștală, o reproducere a unei fotografii vechi alb-negru, reprezenta orașul în preajma anului 1950. În prim-plan se afla teatrul cu spectatorii bine îmbrăcați care așteptau lângă casa de bilete; în fundal, se afla un pom de Crăciun împodobit, în mica zonă verde, foarte departe de

strada principală. Pe trotuare se vedeau cupluri care se uitau în vitrinele decorate cu ghirlande și lumini sau care se plimbau mână în mână. În timp ce Jeremy studia cartea poștală, se surprinse imaginându-și cum era atmosfera de sărbători în Boone Creek în urmă cu cincizeci de ani. În locul fațadelor de magazine acoperite cu scânduri, își închipui trotuarele pline de femei care purtau eșarfe, bărbați care purtau pălării și copii care arătau în sus la un țurțure care atârna de un indicator rutier.

Uitându-se la acea imagine, Jeremy se pomeni gândindu-se și la primarul Gherkin. Cartea poștală înfățișa nu numai stilul de viață din Boone Creek cu o jumătate de secol mai înainte, ci și modul în care Gherkin spera că orașul va arăta din nou. Era o existență desprinsă din desenele lui Norman Rockwell[1], deși cu o nuanță sudică. Ținu în mână mult timp cartea poștală gândindu-se la Lexie și întrebându-se din nou ce urma să facă el cu reportajul.

Întâlnirea cu producătorii de la televiziune era fixată pentru marți după-amiază. Nate se întâlni mai înainte cu Jeremy la restaurantul său preferat, Smith & Wollensky's. Nate era plin de viață, emoționat să-l vadă pe Jeremy și ușurat să-l aibă înapoi în oraș, sub privirea lui vigilentă. Îndată ce se așeză, începu să vorbească despre filmul pe care-l făcuse Alvin, descriind imaginile ca fantastice, precum cele din „casa aceea bântuită din Amityville, numai că de data aceasta erau adevărate", și asigurându-l că directorii de la televiziune erau încântați de ele. Mare parte din timp, Jeremy rămase tăcut, ascultându-l pe Nate care continua să vorbească repede și cu aprindere, dar când

[1] Norman Rockwell (1894–1978) – pictor american, renumit pentru coperțile desenate pentru *Saturday Evening Post* timp de mai bine de patruzeci de ani (n.tr.)

zări o femeie cu părul negru de aceeași lungime cu a lui Lexie care pleca din restaurant, simți un nod în gât și se scuză brusc, ducându-se la toaletă.

Când reveni, Nate citea atent meniul. Jeremy adăugă îndulcitor la ceaiul cu gheață pe care-l comandase. Parcurse și el în grabă meniul și mărturisi că se gândea să comande pește-sabie. Nate își ridică privirile.

– Dar ăsta e un loc unde se pregătesc fripturi la grătar, protestă el.

– Știu. Dar am chef de ceva mai ușor.

Nate își lăsă neatent mâna să alunece spre paragraful din mijloc, parcă întrebându-se dacă să procedeze la fel. În cele din urmă, se încruntă și puse meniul deoparte.

– O să rămân la friptură la grătar, zise el. M-am gândit la ea toată dimineața. Unde rămăsesem?

– La întâlnire, îi reaminti Jeremy și Nate se aplecă înainte.

– Așadar, nu e vorba de fantome, nu? zise Nate. Ai amintit la telefon că ai văzut luminile, dar nu prea erai convins ce erau.

– Nu, zise Jeremy. Nu sunt fantome.

– Atunci ce sunt?

Jeremy își scoase însemnările și, în următoarele minute, îi povesti lui Nate ce aflase începând cu legenda și prezentând în detaliu etapele descoperirii sale. În timp ce vorbea, era conștient de monotonia din glasul său. Dar Nate îl asculta și încuviința din cap fără întrerupere, iar când termină, Jeremy îl văzu cum se încruntă.

– Fabrica de hârtie? spuse el. Speram să fie un fel de teste ale guvernului sau ceva de genul ăsta. Ca testele militare ale unui nou avion. Făcu o pauză. Și ești sigur că nu e un tren militar? Oamenilor de presă le place să demaște probleme militare. Programe de arme secrete și chestii de

genul ăsta. Sau ai aflat ceva acolo și n-ai putut să-i găsești o explicație?

– Îmi pare rău, zise Jeremy cu o voce categorică, e doar lumina care este refractată de tren. Nu erau nici un fel de zgomote.

Urmărindu-l pe Nate, Jeremy parcă-i vedea rotițele mișcându-se. Știa că Nate avea instincte mai bune decât redactori lui șefi când se ajungea la scenarii.

– Nu e prea grozav, zise el. Ai aflat care versiune a legendei era adevărată? Poate există ceva pentru a face o legătură cu aspectul rasial.

Jeremy clătină din cap.

– N-am reușit să confirm că Hettie Doubilet a existat cu adevărat. Cu excepția legendelor, n-am putut găsi nici o declarație de-a ei în vreun document oficial. Iar Watts Landing a dispărut demult.

– Ascultă, nu vreau să fiu pisălog în acest caz, dar trebuie să mai umbli puțin la discurs dacă vrei ca treaba să meargă. Dacă nu vei fi entuziasmat, nici ei nu vor fi emoționați. Am dreptate sau n-am? Bineînțeles că am. Dar, te rog, fii sincer cu mine. Ai descoperit altceva, nu-i așa?

– Despre ce vorbești?

– Alvin, zise Nate. Când a lăsat aparatura, l-am întrebat despre poveste doar ca să văd ce părere are, iar el a menționat că ai descoperit altceva mult mai interesant.

Expresia lui Jeremy nu se clinti.

– A spus el asta?

– Sunt vorbele lui, nu ale mele, zise Nate arătându-se încântat de sine. Totuși, nu mi-a spus despre ce era vorba. A zis că totul e la latitudinea ta. Ceea ce trebuie să însemne că e interesant.

Uitându-se fix la Nate, Jeremy aproape simțea jurnalul arzându-l prin țesătura sacului de voiaj. Pe masă, Nate se juca cu furculița întorcând-o pe o parte și pe alta în timp ce aștepta răspunsul.

- Ei bine, începu Jeremy știind că timpul care-i fusese acordat pentru a lua o hotărâre expirase în cele din urmă.

Pentru că se opri, Nate se aplecă înainte.

Da?

În seara aceea, după ce întâlnirea se încheiase, Jeremy rămase singur în apartamentul său, urmărind dus pe gânduri lumea de afară. Începuse să ningă din nou, iar fulgii erau ca o învolburare hipnotică sub lumina felinarelor de stradă.

Întâlnirea începuse bine. Nate îi incitase pe producători într-o asemenea măsură, încât aceștia erau transfigurați de imaginile pe care le vedeau. Nate făcuse tot posibilul. Apoi, Jeremy le povestise despre legendă observând un interes crescut când vorbea despre Hettie Doubilet; apreciaseră și modul minuțios în care abordase investigația. Presărase povestea din Boone Creek cu alte investigații în domeniul misterelor și, de mai multe ori, observase cum directorii se uitau unii la ceilalți, încercând în mod evident să cadă la învoială cum să-l introducă în emisiune.

Dar, în seara aceea, în timp ce stătea singur cu jurnalul în brațe, realiză că nu va colabora cu ei. Povestea sa – misterul cimitirului din Boone Creek – era asemănătoare unui roman captivant care își pierdea din atractivitate spre final. Soluția era mult prea simplă, prea exactă și, când își luase rămas-bun, îi simțise dezamăgiți. Nate promisese că va păstra legătura, așa cum făcuseră și ei, dar Jeremy știa că nu vor mai fi alte convorbiri telefonice.

Cât despre jurnal, îl păstră pentru sine la fel cum procedase și la întâlnirea cu Nate, mai devreme.

După un timp, îi telefonă primarului Gherkin. Rugămintea lui Jeremy era simplă: prin Turul Caselor Istorice Boone Creek nu le va mai oferi vizitatorilor ocazia de a vedea fantomele din cimitir. Cuvântul „bântuit" va fi îndepărtat din broșură, odată cu afirmațiile care susțineau că luminile aveau de a face cu supranaturalul. În schimb, istoriei legendei i se va acorda rolul principal, iar vizitatorii vor putea fi informați că era posibil să asiste la ceva spectaculos. Pentru că unii dintre turiștii care vor vedea luminile se vor întreba cu voce tare dacă acestea ar putea fi fantomele din legendă, voluntarilor care vor conduce turul li se va spune să nu sugereze niciodată acest lucru. În final, Jeremy îi ceru primarului să retragă tricourile și ceștile din magazinul său din centru.

În schimb, Jeremy promise că nu va mai aminti niciodată despre cimitirul Cedar Creek la televizor, în editorialul său ori în vreun articol independent. Nu va dezvălui planul primarului de a transforma orașul într-o versiune cu fantome a localității Roswell din New Mexico și nici nu va spune nimănui din oraș că primarul știuse adevărul tot timpul.

Primarul Gherkin acceptă oferta. După ce puse receptorul în furcă, Jeremy îl sună pe Alvin pe care îl puse să jure că va păstra secretul.

DOUĂZECI ȘI UNU

În zilele care urmară după întâlnirea nereușită cu producătorii, Jeremy își concentră atenția asupra încercării de a reveni la treburile sale de mai înainte. Vorbi cu redactorul-șef de la *Scientific American*. După ce își depășise termenul limită, amintindu-și vag de o sugestie de-a lui Nate, acceptă să scrie un editorial despre posibilele pericole ale unei diete cu un aport scăzut de carbohidrați. Își petrecu multe ore pe internet cercetând cu atenție nenumărate ziare și căutând alte articole care puteau prezenta interes. Fusese dezamăgit să afle că celebrul Clausen – cu sprijinul unei firme de publicitate foarte agresive din New York – înfruntase în mare măsură furtuna după apariția lui Jeremy la *Primetime* și se afla încă în negocieri pentru propria emisiune televizată. Ironia situației nu îl contrarie pe Jeremy, care își petrecu restul zilei compătimind naivitatea drept-credincioșilor.

Încetul cu încetul, se întorcea la modul său obișnuit de viață. Sau, cel puțin, așa credea. Cu toate că se mai gândea la Lexie adeseori, întrebându-se dacă era ocupată cu pregătirile pentru căsătoria ei cu Rodney, făcea tot posibilul să-și alunge gândurile acelea din minte. Erau mult prea dureroase. În schimb, încerca să reia viața dinainte de

a o întâlni pe Lexie. Vineri seara, ieși la un club de noapte. Nu fusese ca de obicei. În loc să se amestece în mulțime încercând să rețină atenția femeilor care stăteau în apropiere, rămăsese la bar și băuse tacticos o bere aproape toată noaptea, plecând cu mult mai devreme decât ar fi plecat de obicei. A doua zi, își vizită familia în Queens, dar când își revăzu frații și pe soțiile acestora jucându-se cu copiii lor începu din nou să-și dorească ceea ce nu se putea împlini niciodată.

Luni, pe la amiază, în timp ce o nouă furtună de zăpadă se pornea, încerca să se obișnuiască cu ideea că totul se terminase cu adevărat. Ea nu sunase și nici el nu o făcuse. Uneori, cele câteva zile petrecute alături de Lexie nu păreau nimic altceva decât mirajul pe care-l investigase. Totul i se părea ireal și în timp ce stătea la birou, se pomeni răscolind din nou printre cărțile poștale ca, în cele din urmă, să fixeze pe peretele din spatele biroului ilustrata cu biblioteca.

Pentru a treia oară în cursul săptămânii, își comandă prânzul la restaurantul chinezesc de la parterul blocului, apoi se lăsă pe spătarul scaunului reflectând asupra alegerilor pe care le făcuse. O clipă, se întrebă dacă Lexie mânca în același timp cu el, dar bâzâitul interfonului îi întrerupse gândul.

Își luă în grabă portofelul și se duse spre ușă. Printre paraziții interfonului, auzi o voce de femeie"

– E deschis. Urcă.

Căută printre bancnote, scoase una de douăzeci și ajunse la ușă exact când auzi bătaia.

– Ai venit repede, zise el. De obicei durează...

Lăsă propoziția neterminată când deschise ușa și văzu cine stătea în fața lui.

Fără să scoată nici unul vreun cuvânt, el și oaspetele său se priviră reciproc, înainte ca Doris să zâmbească în cele din urmă.

– Surpriză, zise ea.

– Doris? zise el clipind.

Ea își scutură zăpada de pe pantofi.

– E viscol afară, zise ea, și e așa de rece că nu eram sigură că o să reușesc să ajung. Taxiul a patinat aproape tot drumul.

El continua să o privească, încercând să înțeleagă ce-i cu apariția ei neașteptată.

Ea lăsă să-i alunece geanta de pe umăr și îl privi în ochi.

– Ai de gând să mă faci să aștept aici pe hol sau intenționezi să mă inviți înăuntru?

– Da... bineînțeles. Te rog... zise el, făcându-i semn cu mâna să intre.

Doris trecu pe lângă el și își așeză geanta pe măsuța de lângă ușă. Aruncă o privire prin apartament și își scoase jacheta.

– E drăguț apartamentul, zise ea, plimbându-se prin living. E mai mare decât mi-am imaginat. Dar scările m-au dat gata. Liftul trebuie reparat.

– Da... știu.

Ea se opri la fereastră.

– Dar orașul e minunat, chiar și pe viscol. Și foarte... aglomerat. Înțeleg de ce unora le place să trăiască aici.

– Cu ce ocazie ai venit aici?

– Am venit să discut cu tine, bineînțeles.

– Despre Lexie?

Doris nu răspunse imediat. În schimb, oftă, apoi rosti calmă:

– Printre alte lucruri. Când îi văzu cutele de pe frunte, ridică din umeri. Nu ai din întâmplare niște ceai? Mai sunt încă puțin înfrigurată.

– Dar...

– Avem mult de discutat, zise ea cu voce fermă. Știu că ai întrebări, dar o să dureze un timp. Așa că ce-ai spune de un ceai?

Jeremy se duse în bucătăria mică și încălzi o ceașcă de apă la cuptorul cu microunde. După ce adăugă un pliculeț cu ceai, duse ceașca înapoi în living, unde o găsi pe Doris așezată pe canapea. Îi oferi ceașca și, aproape imediat, ea luă o înghițitură.

– Îmi cer scuze că n-am sunat. Știu că ar fi trebuit să sun. Probabil ești foarte șocat. Dar am vrut să discut cu tine personal.

– Cum de-ai știut unde locuiesc?

– Am vorbit cu prietenul tău, Alvin. El mi-a spus.

– Ai vorbit cu Alvin?

– Ieri, zise ea. Îi dăduse numărul lui de telefon lui Rachel, așa că l-am sunat și a fost foarte amabil să-mi dea adresa ta. Îmi pare rău că n-am avut ocazia să-l întâlnesc în timp ce era în Boone Creek. Mi s-a părut un gentleman perfect.

Jeremy simțea că banala discuție era semnul nervozității accentuate și se hotărî să tacă. Știa că ea se pregătea să spună ceva. Bâzâitul se auzi din nou și Doris se uită spre ușă.

– Ăsta-i prânzul meu, zise el enervat de întrerupere. Acordă-mi un minut, bine?

Se ridică de pe scaun, apăsă butonul interfonului și descuie ușa. În timp ce aștepta, o surprinse pe Doris netezindu-și bluza. O clipă mai târziu, ea se foi din nou, dar faptul că și ea era neliniștită îl ajută să se calmeze. Respiră

lung și ieși pe hol, unde se întâlni cu comisionarul care își făcu apariția de pe casa scării.

Jeremy reveni și când era pe punctul de a așeza punga cu mâncare pe bufetul din bucătărie, o auzi pe Doris în spatele său.

– Ce ai comandat?

– Carne de vită cu broccoli și orez cu friptură de porc.

Miroase bine.

Modul în care Doris vorbise îl făcu să zâmbească.

– Îmi faci plăcerea să pregătesc două farfurii?

– N-aș vrea să-ți iau din mâncare.

– Este din belșug, zise el întinzând mâna după farfurii. Și în plus, nu mi-ai spus că îți place să stai de vorbă la o masă bună?

El scoase cu lingura mâncarea și apoi o duse pe masă. Doris se așeză lângă el.

Din nou, el decise să o lase să înceapă și, câteva minute, mâncară în tăcere.

Mâncarea e delicioasă, zise ea în sfârșit. N-am mâncat nimic la micul dejun și nici nu mi-am dat seama cât de flămândă eram. E un drum destul de lung până aici. A trebuit să plec la revărsatul zorilor, iar zborul meu a fost amânat. Starea vremii se înrăutățise și, pentru un timp, nu eram sigură că o să mai decolăm. Și eram și agitată. Era prima oară când am mers cu avionul.

– Da?

– N-am avut niciodată nevoie. Lexie m-a rugat odată să vin în vizită când locuia aici, dar soțul meu nu se simțea prea bine și nu m-am mai deplasat deloc. Pe urmă, ea s-a mutat înapoi. Pe atunci, era aproape distrusă. Știu că probabil o crezi tare și puternică, dar asta-i doar ce dorește să creadă alții despre ea. Pe dinăuntru, e ca toți ceilalți, așa

că a fost copleșită de ceea ce s-a întâmplat cu Avery. Doris ezită. Ți-a povestit despre el, nu?

– Da.

– A suferit în tăcere, nu s-a lăsat doborâtă, dar știam cât de supărată era și nu puteam face nimic pentru ea. S-a refugiat în muncă, alergând de colo-colo, discutând cu toată lumea și încercând să se asigure că toți aveau impresia că ea se simțea perfect. Nu-ți poți imagina cât de inutilă m-a făcut să mă simt.

– De ce îmi povestești toate astea?

– Pentru că acum procedează la fel.

Jeremy își muta cu furculița mâncarea dintr-un loc în altul pe farfurie.

– Nu eu sunt cel care a pus punct relației, Doris.

– Știu și asta.

– Atunci de ce vorbești cu mine?

Lexie nu vrea să asculte.

În ciuda încordării, Jeremy râse.

– Să înțeleg că tu mă consideri un găgăuță?

– Nu, zise ea. Dar eu sper că nu ești la fel de încăpățânat ca ea.

– Chiar dacă aș fi dispus să încerc din nou, depinde totuși de ea.

Doris îl urmări cu atenție.

– Chiar crezi asta?

– Am încercat să stau de vorbă cu ea. I-am spus că doream să găsesc o cale prin care relația noastră să funcționeze.

În loc să răspundă la comentariul său, Doris întrebă:

– Ai mai fost căsătorit o dată, nu?

– Cu mult timp în urmă. Lexie ți-a spus asta?

– Nu, zise ea. Mi-am dat seama încă de la prima noastră conversație.

– Tot abilități psihice?

– Nu, nimic de genul ăsta. Are mai mult de a face cu modul în care interacționezi cu femeile. Te comporți cu un fel de siguranță de sine pe care multe femei o găsesc atrăgătoare. În același timp, am avut senzația că înțelegi ce-și doresc femeile, dar că pentru un motiv oarecare nu ești dispus să te abandonezi cu totul.

– Ce legătură au toate astea?

– Femeile au nevoie de basme. Nu toate femeile, bineînțeles, dar majoritatea femeilor cresc visând la tipul de bărbat care ar risca totul pentru ele, chiar dacă știu că ar putea să fie răniți. Făcu o pauză. Cam în felul în care ai procedat tu când te-ai dus să o găsești pe Lexie pe plajă. De aceea s-a îndrăgostit de tine.

– Nu e îndrăgostită de mine.

– Ba da, este.

Jeremy deschise gura pentru a nega, dar nu reuși. În schimb, clătină din cap.

– Oricum, nu mai contează acum. Ea se căsătorește cu Rodney.

Doris îl privi mirată.

– Nu, nu se căsătorește. Dar înainte de a crede că ăsta a fost modul ei de a te respinge, ar trebui să știi că a spus-o numai pentru a se asigura că, în cazul în care plecai, nu va sta trează noaptea întrebându-se de ce nu te vei întoarce niciodată pentru ea. Se opri, lăsând vorbele să-și facă efectul. Și pe lângă toate astea, oricum, n-ai crezut-o, nu?

Felul în care Doris îi adresase întrebarea îl făcu să-și aducă aminte de primul său răspuns atunci când Lexie îi spusese de Rodney. Realiză brusc că atunci nu o crezuse.

Doris întinse mâna peste masă și îi luă mâna.

– Ești un bărbat grozav, Jeremy. Meritai să știi adevărul și de aceea am venit până aici.

Ea se ridică de la masă.

– Trebuie să prind avionul. Dacă nu mă voi întoarce astă-seară, Lexie o să bănuiască că se întâmplă ceva. Am preferat să nu știe că am venit aici.

– E o călătorie obositoare. Puteai să-mi dai un telefon.

– Știu. Dar trebuia să-ți văd chipul.

– De ce?

– Am vrut să știu dacă și tu ești îndrăgostit de ea.

Îl bătu ușor pe umăr înainte de a se îndrepta spre living, de unde își luă geanta.

Doris? o strigă Jeremy.

Ea se întoarse.

Da?

– Ai găsit răspunsul pe care-l căutai?

Ea zâmbi.

– Adevărata întrebare e: tu l-ai găsit?

DOUĂZECI ȘI DOI

Jeremy se plimba de-a lungul livingului. Trebuia să se gândească, să-și analizeze opțiunile, ca să știe ce să facă.

Își trecu mâna prin păr și apoi clătină din cap. Era timpul să se hotărască. Mai ales în clipa aceea, știind ceea ce știa. Trebuia să se întoarcă. Să ia primul avion și să o găsească din nou. Să discute cu ea, să încerce să o convingă că atunci când îi spusese că o iubește o făcuse în modul cel mai serios cu putință. Să-i spună că nu-și putea imagina viața fără ea. Să-i spună că va face orice va fi nevoie ca să poată fi împreună.

Înainte ca Doris să cheme un taxi în fața clădirii, el se întinse după telefon și sună la linia aeriană.

Fusese lăsat să aștepte parcă pentru o veșnicie la telefon, devenind tot mai nervos cu fiecare secundă care trecea până când, în sfârșit, se găsi un agent să-l ajute.

Ultimul zbor spre Raleigh pleca în nouăzeci de minute. Chiar și pe vreme bună, drumul cu taxiul putea dura mai mult de jumătate de oră, dar ori prindea zborul, ori aștepta până mâine.

Trebuia să se miște repede. Își luă în grabă un sac de voiaj din dulap în care își băgă două perechi de jeanși, câteva cămăși, șosete și lenjerie de corp. Își îmbrăcă la

repezeală jacheta și își îndesă celularul în buzunar. Luă încărcătorul de pe birou. Laptopul? Nu, nu avea nevoie de el. Altceva?

A, da. Se năpusti în baie și verifică trusa de toaletă. Își aduse aminte de aparatul de ras și de periuța de dinți și le îndesă și pe acestea în sac. Stinse luminile, închise computerul și își luă în grabă portofelul. Cercetându-l sumar, văzu că are suficienți bani să ajungă la aeroport – destui, deocamdată. Cu coada ochiului, zări jurnalul lui Owen Gherkin îngropat pe jumătate sub un teanc de ziare. Băgă jurnalul și trusa de toaletă în sacul de voiaj, încercă să se gândească dacă mai avea nevoie de altceva și apoi renunță. Nu mai era timp. Luă cheile de pe măsuța de lângă ușă, mai aruncă o ultimă privire în jur și apoi încuie ușa, înainte de a se năpusti pe scări.

Strigă după un taxi, îi spuse șoferului că se grăbea și se așeză în spate cu un oftat, sperând că va ajunge la timp. Doris avusese dreptate, din cauza zăpezii traficul era îngrozitor și când se blocară pe podul care traversa East River, înjură în gând. Ca să nu piardă timp la controlul de la aeroport, își scoase cureaua și o aruncă în sac împreună cu cheile. Șoferul îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare. Avea o față plictisită și, deși conducea rapid, nu sesiză că era vorba despre o urgență. Jeremy își mușcă limba realizând că nu făcea nici un bine enervându-l.

Minutele treceau. Rafalele de vânt, care încetaseră temporar, se porniseră din nou reducând și mai mult vizibilitatea. Mai erau patruzeci și cinci de minute până la plecarea avionului.

Traficul devenise din nou lent, iar Jeremy suspină tare uitându-se încă o dată la ceas. Mai erau treizeci și cinci de

minute până la decolare. Zece minute mai târziu, ajunseră la intrarea în aeroport și se îndreptară spre terminal.

În sfârșit.

Când șoferul opri, Jeremy deschise portiera și îi aruncă douăzeci de dolari. În interiorul terminalului, zăbovi doar o clipă în fața tabloului electronic cu plecări ca să vadă la ce poartă trebuia să meargă. Se așeză la un rând scurt, pentru a-și lua biletul, iar apoi se îndreptă spre serviciul de securitate. Simți că îl părăsește curajul când văzu cât de lungi erau rândurile, dar prinse un moment prielnic când se formă brusc un nou rând. Lumea care aștepta începu să se îngrămădească în direcția aceea. În fugă, Jeremy îi depăși pe trei dintre ei.

Îmbarcarea avea să se termine în mai puțin de zece minute și, imediat ce trecu de serviciul de securitate, Jeremy începu să meargă rapid, apoi să alerge. Strecurându-se prin mulțime, își scoase biletul numărând porțile.

Abia mai respira când ajunse la poartă și simțea că începuse să transpire.

– Am reușit? gâfâi el.

– Numai datorită unei scurte întârzieri, zise femeia de la ghișeu introducând datele în computer.

Însoțitoarea de bord de lângă ușă îl privi aspru.

După ce își luă biletul, însoțitoarea închise ușa după Jeremy și puse în mișcare rampa. Când ajunse în avion, Jeremy încă se mai străduia să-și recapete răsuflarea.

– Vom termina îmbarcarea în scurt timp. Sunteți ultimul, așa că vă puteți așeza oriunde, zise însoțitoarea de bord în timp ce îi făcea loc lui Jeremy să treacă.

– Mulțumesc.

Se deplasă pe interval, uimit că reușise și zări un loc la fereastră pe la jumătatea intervalului. Își îngrămădi sacul

în compartimentul de bagaje de deasupra când o văzu pe Doris, trei rânduri în spatele său.

Doris se mulțumi să-l privească fără să spună nimic, doar zâmbind.

Avionul ateriză în Raleigh la trei și jumătate, iar Jeremy merse alături de Doris de-a lungul terminalului. Aproape de ieșire, el făcu un semn cu mâna peste umăr.

– Trebuie să închiriez o mașină, zise el.

– Voi fi încântată să te duc eu, zise ea. Eu o iau pe aici.

Când observă că el ezită, ea zâmbi.

– Și te voi lăsa să conduci, adăugă ea.

Conduse cu optzeci de kilometri la oră și câștigă patruzeci și cinci de minute din cele trei ore de drum, iar pe la amurg se apropie de periferia orașului. Pentru că imagini răzlețe cu Lexie i se perindau prin minte, nu simțise cum trecuse timpul și nu fusese atent nici la drum. Încerca să recapituleze ceea ce dorea să-i spună sau anticipa cum i-ar răspunde ea, dar realiză că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce urma să se întâmple. Nu avea importanță. Chiar dacă își dădea seama că i se aprinseseră călcâiele după ea, nu se putea imagina procedând altfel.

Când intră în oraș, observă străzile liniștite din Boone Creek. Doris se întoarse spre el.

– Ai vrea să mă lași acasă?

El îi aruncă o privire realizând că nu vorbiseră deloc de când plecaseră de la aeroport. Cu gândul la Lexie, nici măcar nu băgase de seamă.

– Nu ai nevoie de mașină?

– Până mâine, nu. În plus, e prea frig să mergi pe jos în seara asta.

Urmând indicațiile lui Doris, Jeremy opri în fața casei ei. Se vedea ziarul rezemat de ușa micului bungalow alb.

Secera lunii era chiar deasupra acoperișului și, în lumina slabă, se privi în oglinda retrovizoare. Știind că mai erau doar câteva minute până la întâlnirea cu Lexie, își trecu mâna prin păr.

Doris îi observă gestul nervos și îl bătu ușor pe picior.

– O să fie foarte bine, zise ea. Crede-mă.

Jeremy se forță să zâmbească, încercând să-și ascundă îndoielile.

– Vreun sfat de ultimă oră?

– Nu, zise ea clătinând capul. De altfel, ai înțeles deja tot ce ți-am transmis. Ești aici, nu?

Jeremy încuviință din cap, iar Doris se aplecă peste scaun să-l sărute pe obraz.

– Bine ai venit acasă, îi șopti ea.

Jeremy întoarse mașina și când acceleră înapoi spre bibliotecă, cauciucurile scârțâiră. În una dintre conversațiile lor, Lexie parcă spusese că ținea biblioteca deschisă pentru cei care veneau după orele de muncă. Da, își amintea sigur, dar sub nici un chip nu-și aducea aminte când se întâmplase asta. Fusese în ziua când s-au cunoscut? A doua zi? Suspină, acceptând faptul că nevoia sa imperioasă de a privi în urmă era o încercare de a se calma. Trebuia să fi venit? Se va bucura să-l vadă? Orice urmă de încredere dispărea pe măsură ce se apropia de bibliotecă.

În contrast cu imaginile neclare și tulburi pe care și le amintea, centrul orașului i se înfățișă foarte clar. Trecu pe lângă Lookilu și observă câteva mașini parcate în față și alt grup de mașini adunate lângă localul unde se servea pizza. Un grup de adolescenți stăteau la colț și, cu toate că la început își imaginase că fumau, își dădu seama că respirația lor se condensa în aerul rece.

Întoarse din nou și, în cealaltă partea a intersecției, zări luminile de la bibliotecă, aprinse la ambele etaje. Parcă mașina și ieși în aerul rece de seară. După ce respiră adânc, înaintă cu pași repezi spre ușa din față și o deschise trăgând de ea.

Pentru că nu era nimeni la biroul din față, se opri să se uite atent prin ușile de sticlă care se deschideau spre zona de la parter. Nici urmă de Lexie printre cititori. Inspectă prin toată încăperea ca să fie sigur.

Bănuind că Lexie era în biroul ei sau în sala principală, porni grăbit pe coridor și apoi o luă în sus pe scări, unde aruncă o privire în jur înainte de a se îndrepta spre biroul ei. De la distanță, observă că ușa era închisă și pe sub ea nu se strecura nici un fir de lumină. După ce verifică ușa și descoperi că era încuiată, cercetă pe intervale în timp ce se îndrepta spre camera cărților rare.

Încuiat.

Merse în zigzag prin sala principală, cu pași repezi ignorând privirile mirate ale persoanelor care fără îndoială îl recunoșteau și apoi coborî scările alergând. În timp ce mergea spre ușa din față, realiză că ar fi trebuit să verifice dacă mașina lui Lexie era acolo și se miră de ce nu o făcuse.

Emoția, îi răspunse o voce interioară.

Nu conta. Dacă nu era acolo, probabil că era acasă.

Una dintre voluntarele mai în vârstă apăru cu un braț de cărți și, când îl văzu apropiindu-se, fața i se lumină.

– Domnule Marsh, strigă ea cu o voce tărăgănată. Nu mă așteptam să te mai văd! Ce Dumnezeu faci aici?

– O căutam pe Lexie.

– A plecat cam acum o jumătate de oră. Cred că se ducea la Doris să vadă ce mai face. Știu că a sunat-o mai devreme, dar Doris nu a răspuns.

Jeremy nu-și schimbă expresia.

– Da?

– Și Doris nu a fost la Herbs, știu asta. Am încercat să-i spun lui Lexie că probabil Doris făcea niște cumpărături, dar știi cum se neliniștește Lexie. E ca o cloșcă. Uneori, o înnebunește pe Doris, dar ea știe că acesta e modul în care Lexie își arată grija.

Făcu o pauză, realizând că Jeremy nu-i spusese de ce venise pe neașteptate. Dar înainte de a mai putea spune ceva, Jeremy o întrerupse:

– Ascultă, mi-ar plăcea să stăm de vorbă, dar trebuie neapărat să vorbesc cu Lexie.

– Tot în legătură cu povestea? Poate aș putea să te ajut. Am cheia de la camera cărților rare dacă îți trebuie.

– Nu, nu e nevoie. Dar îți mulțumesc.

Deja trecuse pe lângă ea când îi auzi vocea în spatele său.

– Dacă vine înapoi, vrei să-i spun că ai trecut pe aici?

– Nu, strigă el peste umăr. E o surpriză.

Tremură când ieși în aerul rece și alergă înapoi la mașină. O luă pe drumul principal, parcurse curba care ducea spre marginea orașului urmărind cum cerul se întuneca tot mai mult. Deasupra arborilor, se zăreau stelele, mii de stele. Milioane. Pentru o clipă, se întrebă cum ar arăta priveliștea de pe vârful dealului Riker.

Intră pe strada lui Lexie, îi văzu casa și, când observă că nici o lumină nu strălucea din interior și nici mașina nu era pe alee, simți că ceva se prăbușește. Refuzând să-și creadă ochilor, trecu pe lângă casă încet, sperând că nu văzuse bine.

Dacă nu era nici la bibliotecă și nici acasă, atunci unde era?

Trecuse pe lângă el în drum spre casa lui Doris? Încercă să reflecteze. Trecuse cineva pe lângă el? Nu

numai că nu-și amintea, dar realmente nu dăduse atenție. Era sigur că i-ar fi recunoscut mașina, totuși.

Se hotărî să treacă pe la Doris doar să se asigure și – mergând foarte repede prin oraș în timp ce se uita după mașina ei – porni în viteză spre bungalow-ul alb.

Nu avu nevoie decât de o privire ca să înțeleagă că Doris se culcase deja.

Totuși, se opri în fața casei, încercând să înțeleagă unde dispăruse Lexie. Orașul nu era așa de mare și erau doar câteva posibilități. Se gândi imediat la Herbs, dar își aduse aminte că nu era deschis seara. Nu-i văzuse mașina la Lookilu sau în alte locuri din centru, la drept vorbind. Bănuia că ar fi putut face ceva banal: să cumpere alimente sau să returneze vreo casetă video sau să treacă pe la curățătorie... sau... sau...

Și gândind astfel, își dădu seama dintr-odată unde era.

Jeremy strânse volanul încercând să prindă puteri pentru ultima parte a călătoriei sale. Își simțea pieptul încordat și respira prea repede, exact cum se întâmplase pe la începutul după-amiezii când își ocupase locul în avion. Era greu de crezut că își începuse ziua în New York crezând că nu avea să o mai vadă niciodată pe Lexie, iar în clipa aceea se afla în Boone Creek intenționând să facă imposibilul. Conducea pe drumuri întunecate, speriat de cum ar putea reacționa Lexie la întoarcerea sa.

Lumina lunii împrumuta cimitirului o culoare aproape albăstruie și pietrele funerare păreau să strălucească de parcă ar fi fost slab luminate de undeva din interior. Îngrăditura din fier forjat îi dădea un efect fantomatic. Jeremy se apropie de intrarea în cimitir și zări mașina lui Lexie parcată lângă poartă.

Trase în spatele mașinii ei. Când ieși din mașina lui Doris, auzi zgomotul motorului în timp ce se răcea. Frunzele îi foșneau sub tălpi, iar el respiră adânc. Puse mâna pe capota mașinii lui Lexie și simți căldura care-i radia în palmă. Nu era acolo de mult timp.

Trecu de poartă și zări arborele de magnolie cu frunzele sale negre și strălucitoare de parcă ar fi fost cufundate în petrol. Păși peste o ramură și își aminti cum își căutase pe dibuite drumul prin cimitir cu Lexie în noaptea aceea cețoasă când nu fusese în stare să vadă nimic. La jumătatea drumului prin cimitir, auzi un țipăt de bufniță dintr-un copac.

Părăsind aleea, ocoli o criptă în ruine, mergând încet ca să nu facă zgomot, și urcă pe panta ușoară. Deasupra lui, luna atârna pe cer ca și cum ar fi fost prinsă provizoriu cu ață de un cearșaf înnegrit. I se păru că auzea un murmur slab și când se opri să asculte, simți un val puternic de adrenalină. Venise să o găsească, să se descopere pe sine și corpul îl pregătea pentru orice avea să urmeze. Ajunse în vârful micului deal știind că părinții lui Lexie erau înmormântați de cealaltă parte.

Momentul cel mare se apropia. Avea să o vadă pe Lexie într-o clipă și ea îl va vedea la rândul ei. El va pune la punct lucrurile odată pentru totdeauna acolo unde începuse totul.

Lexie stătea exact unde își imaginase el că va fi, scăldată în lumina argintie. Fața ei avea o expresie deschisă, aproape tristă, iar ochii erau de un violet luminos. Era îmbrăcată gros, cu un fular în jurul gâtului și mănuși negre care-i făceau mâinile să pară niște umbre.

Vorbea încet, dar nu reușea să-i înțeleagă cuvintele. În timp ce o urmărea, ea se opri brusc și își ridică privirile.

O clipă cât o veșnicie, privirile lor rămaseră încleștate una de cealaltă.

Lexie părea împietrită în timp ce privea uimită spre el. În cele din urmă, își feri privirea. Se uită din nou la morminte, iar Jeremy realiză că nu avea nici cea mai vagă idee la ce se gândea ea. Brusc, avu sentimentul că fusese o greșeală să vină acolo. Ea nu-l dorea acolo, ea nu-l dorea deloc. I se puse un nod în gât și, când era pe punctul să se întoarcă, observă că Lexie avea întipărit pe față un zâmbet ușor încrezut.

– Știi, n-ar trebui să te holbezi în felul ăsta, zise ea. Femeilor le plac bărbații care știu să fie subtili.

Se simți brusc ușurat și zâmbi în timp ce făcea un pas înainte. Când ajunse suficient de aproape să o atingă, întinse mâna și-i cuprinse spatele. Ea nu se retrase, ci se sprijini de el. Doris avusese dreptate.

Se afla acasă.

– Nu, șopti el în părul ei, femeile plac un bărbat care le urmează până la capătul pământului sau cel puțin până în Boone Creek, dacă e nevoie de asta.

Trăgând-o mai aproape, îi ridică fața și o sărută știind că nu o va mai părăsi niciodată.

EPILOG

Jeremy și Lexie stăteau îmbrățișați sub o pătură privind în jos spre oraș. Era joi seara, la trei zile după întoarcerea lui Jeremy la Boone Creek. Luminile albe și galbene ale orașului, nuanțate ocazional de unde verzi și roșii, parcă pâlpâiau, iar Jeremy zărea dârele de fum care se înălțau din hornuri. Râul curgea negru precum cărbunele lichid, oglindind cerul de deasupra. Dincolo de râu, luminile de la fabrica de hârtie se răspândeau în toate direcțiile, luminând podul de cale ferată.

În cursul ultimelor zile, Jeremy și Lexie petrecuseră mult timp discutând. Ea își ceruse scuze pentru că îl mințise în privința lui Rodney, mărturisindu-i că plecând cu mașina și lăsându-l pe Jeremy pe drumul acoperit cu pietriș de la Greenleaf fusese cel mai greu lucru pe care-l făcuse în viața ei. Îi descrisese suferința din timpul săptămânii cât fuseseră despărțiți, sentiment căruia Jeremy îi răspunsese în ecou. În ceea ce îl privea, Jeremy îi povestise că, în timp ce Nate nu păruse emoționat de mutarea sa, editorul lui de la *Scientific American* se arătase dispus să-l lase să lucreze în Boone Creek cu condiția să revină la New York cu regularitate.

Cu toate acestea, Jeremy nu amintise de vizita lui Doris la New York. În a doua seară a revenirii sale în oraș, Lexie îl dusese la cină acasă la Doris, care îl luase deoparte și îl rugase să nu spună nimic.

– Nu vreau să creadă că m-am amestecat în viața ei, îi spusese ea cu ochii strălucind. Crezi sau nu, ea consideră că sunt o băgăreață.

Uneori, îi venea greu să creadă că se afla într-adevăr acolo, cu ea; pe de altă parte, era greu de crezut că avea să mai plece vreodată. Faptul de a fi alături de Lexie era firesc ca și cum ea era căminul pe care îl căutase. Cu toate că Lexie părea să gândească în același fel, nu-i îngăduise să stea acasă la ea, insistând:

– N-aș vrea să le dau oamenilor de pe aici motiv de bârfă.

Cu toate astea, el se simțea destul de în largul său la Greenleaf, chiar dacă Jed nu dăduse semne că o să zâmbească.

– Deci crezi că e ceva serios între Rodney și Rachel? întrebă Jeremy.

– Așa pare, zise Lexie. În ultima vreme, își petrec mult timp împreună. Ea se luminează de fiecare dată când el își face apariția la Herbs și jur că Rodney roșește. Cred că se potrivesc.

– Încă nu-mi vine să cred cum mi-ai spus că aveai de gând să te căsătorești cu el.

Ea îl înghionti cu umărul.

– Nu vreau să o iau de la capăt din nou cu asta. Deja mi-am cerut scuze. Și aș prefera să nu-mi mai aduci aminte tot restul vieții mele, mulțumesc foarte mult.

– Dar e o poveste grozavă.

– Crezi asta pentru că pe tine te face să pari de treabă, iar pe mine îngrozitoare.

– Eram de treabă.

Ea îl sărută pe obraz.

– Da, erai.

O trase mai aproape, urmărind cum o stea căzătoare trece în zbor pe cer. Pentru o clipă, rămaseră tăcuți.

– Ești ocupată mâine? întrebă el.

– Depinde, zise ea. La ce te-ai gândit?

– Am sunat-o pe doamna Reynolds și am de gând să cercetez câteva case. Mi-ar plăcea dacă ai veni cu mine. Într-un loc ca acesta, n-aș vrea să mă trezesc cu niște vecini nepotriviți.

Ea îl îmbrățișă cu putere.

– Mi-ar plăcea să vin.

– Și aș vrea să te duc și la New York. În următoarele săptămâni. Mama insistă să te cunoască.

– Și eu aș vrea să o cunosc. În plus, întotdeauna am iubit New Yorkul. Câțiva dintre oamenii cei mai drăguți pe care îi știu, i-am cunoscut acolo.

Jeremy o privi mirat.

Deasupra lor, fuioare subțiri de nori pluteau pe lângă lună și, la orizont, Jeremy observă apropiindu-se o furtună. În câteva ore, ploaia avea să-și facă apariția, însă, până atunci, el și Lexie aveau să bea vin în livingul ei, ascultând picăturile de ploaie răpăind pe acoperiș.

Între timp, ea se întoarse spre el.

– Mulțumesc că te-ai întors. Că te-ai mutat aici... Mulțumesc pentru tot.

– N-am avut de ales. Dragostea are un efect ciudat asupra oamenilor.

Ea zâmbi.

– Și eu te iubesc, știi.

– Da, știu.

– Cum? Nu ai de gând să o spui?

– Trebuie?

– Bineînțeles. Și folosește și tonul potrivit. Trebuie să o spui ca și cum crezi în ceea ce spui.

El zâmbi întrebându-se dacă ea avea să-i călăuzească „tonul" de-a pururi.

– Te iubesc, Lexie.

În depărtare, un tren fluieră răsunător, iar Jeremy zări o lumină cât un vârf de ac în peisajul întunecat. Dacă ar fi fost o noapte cețoasă, luminile ar fi apărut curând în cimitir. Lexie părea să-i citească gândurile.

– Așadar, spune-mi, domnule Jurnalist Științific, te mai îndoiești încă de existența miracolelor?

– Tocmai ți-am spus. Tu ești miracolul meu.

Ea își rezemă capul pe umărul lui pentru o clipă înainte de a-i lua mâna.

– Vorbesc despre miracole autentice. Când se întâmplă ceva despre care ai crezut că nu va fi niciodată posibil.

– Nu, zise el. Cred că întotdeauna există o explicație dacă cineva va face săpături suficient de adânc.

– Chiar dacă un miracol ar urma să ni se întâmple nouă?

Vocea ei era slabă, aproape o șoaptă, așa că el o privi atent. Luminile orașului se vedeau tremurătoare în ochii ei.

– Despre ce vorbești?

Ea respiră adânc.

– Astăzi, Doris s-a bucurat cu mine de o veste.

Jeremy îi privi fața, incapabil să priceapă ce spunea, chiar în momentul când expresia ei se schimbă de la ezitare la însuflețire și apoi la așteptare. Ea se uita la el

așteptând să spună ceva, dar mintea lui refuza să-i înregistreze cuvintele.

Jeremy își petrecuse toată viața încercând să împace știința cu inexplicabilul. Trăise în realitate, disprețuise magia și simțise milă pentru drept-credincioși. Dar în timp ce o privea pe Lexie încercând să înțeleagă ce-i spunea, simțea cum vechiul său sentiment de siguranță îl părăsea.

Nu, nu-și putea explica, iar în viitor, nu o va face niciodată. Vestea sfida legile biologiei și năruia supozițiile în privința bărbatului care se știa a fi. Foarte simplu, era imposibil, dar, când ea îi așeză încet mâna pe abdomenul ei, Jeremy crezu, cu o certitudine euforică și neașteptată, cuvintele pe care niciodată nu-și imaginase că le va auzi.

– Iată miracolul nostru, șopti ea. Va fi o fetiță.